RĀMAKERTI

PUBLICATIONS
DE L'ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT

VOLUME CXVII

RĀMAKERTI

(XVIe-XVIIe siècles)

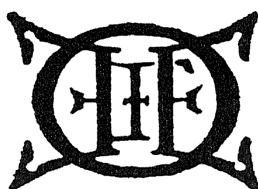
រាមកេរតិ

(១)

TEXTE KHMER PUBLIÉ

PAR

Saveros POU

ECOLE FRANÇAISE D'EXTRÊME-ORIENT
PARIS
1979

Dépositaire : Adrien-Maisonneuve, 11, rue Saint-Sulpice, Paris (6e)

TABLE DES MATIERES

AVANT-PROPOS I

ABREVIATIONS IX

រាមកេរ្តិ ១

កណ្ឌ ទី ១ 1

កណ្ឌ ទី ២ 5

កណ្ឌ ទី ៣ 13

កណ្ឌ ទី ៤ 23

កណ្ឌ ទី ៥ 27

កណ្ឌ ទី ៦ 39

កណ្ឌ ទី ៧ 45

កណ្ឌ ទី ៨ 53

កណ្ឌ ទី ៩ 73

កណ្ឌ ទី ១០ 87

កណ្ឌ ទី ១១ 105

កណ្ឌ ទី ១២ 129

កណ្ឌ ទី ១៣ 147

កណ្ឌ ទី ១៤ 173

កណ្ឌ ទី ១៥ 207

កណ្ឌ ទី ១៦ 235

កណ្ឌ ទី ១៧ 261

កណ្ឌ ទី ១៨ 275

កណ្ឌ ទី ១៩ 293

កណ្ឌ ទី ២០ 307

កណ្ឌ ទី ២១ 313

AVANT-PROPOS

Le présent volume fait partie intégrante d'une collection d'ouvrages consacrés au Rāmakerti khmer des XVIè-XVIIè siècles,ou Rāmakerti I (R.I.).Les deux premiers volumes déjà parus, grâce à la générosité de l'Ecole Française,sont caractérisés comme suit:

1) Rāmakerti (XVIè-XVIIè siècles),Pub. de l'EFEO,vol.CX,1977. L'ouvrage contient la traduction française de R.I.,accompagnée d' annotations,index et glossaire.

2) Etudes sur le Rāmakerti (XVIè-XVIIè siècles),Pub. de l'EFEO, vol.CXI,1977,qui consiste en une présentation générale du précédent.En effet,l'exposé comprend essentiellement:

a) la définition et la place du Rāmakerti et de Rāmakerti I dans la littérature khmère,
b) des indications sur l'établissement du texte de R.I. (matériaux et méthodes),
c) l'analyse des principales caractéristiques de R.I.,suivie de celle du récit,
d) des annexes,telles que,un vocabulaire choisi,un passage de Lpoek Aṅgar Vatt donné à titre comparatif,et la bibliographie.

Voici maintenant le texte khmer original de R.I. lui-même,qui doit compléter la série philologique.Pour aider les lecteurs à suivre ce texte,il me semble nécessaire de fournir quelques indications complémentaires,même de reprendre quelques-uns

des points déjà examinés dans *Etudes*.

Rāmakerti I est basé sur trois textes:

a) un manuscrit de la Bibliothèque Nationale de Paris (MBN), non daté,

b) *Rīoeṅ Rāmakerti* de l'Institut Bouddhique de Phnompenh (RIB), éditions de 1937,1959 et 1961,

c) *Gāṃbāk(y) rāmakīyerti bhāṣā khmer*,Bangkok,2471 E.B. (GB).

Je ne reviendrai pas sur l'établissement de Rāmakerti I; les lecteurs intéressés se référeront à *Etudes* (p.6-14).

Le texte khmer original,étant un récitatif de théâtre, était réparti en tableaux,ou scènes,marqués par des changements de cadence et de mélodie,ou *saṃṇār* (cf.*Etudes*,p.52).Mon but étant purement philologique,j'ai laissé ces indices d'ordre scénique;il m'est resté,par conséquent,un texte continu,qui serait déroutant par sa longueur.Aussi ai-je introduit,pour une raison toute pratique,deux artifices de découpage qui,on voudra bien s'en souvenir,n'étaient point d'usage chez les copistes de jadis.

J'ai conservé les strophes du texte khmer,mais les ai typographiquement séparées en alinéas,au lieu de les laisser courir en file comme dans les manuscrits,où elles sont marquées seulement par le signe final ๆ . Je les ai numérotées (au total 5.034) dans *Rāmakerti* et dans le présent ouvrage.Aussi les lecteurs n'auront aucune peine à retrouver les correspondances.

Les enjambements seront marqués d'un tiret (__).Il ne s'agit pas là d'une nouveauté,puisque l'usage en a été fait dans le texte RIB.J'ai seulement répandu le procédé,je l'ai rendu plus régulier et plus cohérent.

Pour rompre la monotonie inhérente à un long texte,j'ai divisé celui-ci en CHAPITRES.Mon étude étant de nature littéraire, je me suis basée sur l'évolution du récit pour en dégager les principales phases,sans toutefois me préoccuper de l'harmonie des proportions.Cette méthode a été utilisée lors de l'analyse de Rāmakerti I (cf.*Etudes*,p.143-154),dont le plan sera repris ici *grosso modo*: on aura,ainsi,vingt-et-un "Chapitres" que j'ai nommés *kaṇḍ* (< p.*kaṇḍa*, sk.*kāṇḍa*).

J'ai dû recourir à la calligraphie pour reproduire le texte de Rāmakerti I. Personne n'ignore que l'impression des documents khmers en caractères khmers est rendue impossible par des facteurs matériels et financiers. J'ai écarté la dactylographie khmère, car non seulement elle pose des problèmes d'emploi, mais encore elle fournit un type d'écriture qui ne répond pas particulièrement aux qualités esthétiques de R.I. Il m'a donc fallu compter sur mes propres capacités de copiste.

Je n'ai pas utilisé l'écriture mūl, ou "ronde", -qui aurait de surcroît transformé ma tâche de copiste en un travail d'Hercule- pour me contenter de la simple jrīeṅ, ou "penchée"(1). Il va sans dire que ma "calligraphie" n'a rien d'esthétique, qu'elle ne prétend point à la perfection; mais elle aura un meilleur fini que le type dactylographique.

Le labeur de copie m'a occupée de long mois. J'ai mentionné plus haut que je l'ai exécuté personnellement. Mais, pour relire le texte copié, j'ai eu l'aide bénévole partielle de M. Kuoch Haksrea à qui j'adresse mes sincères remerciements. Il me reste néanmoins toute la responsabilité des faiblesses et des erreurs qui auraient pu se glisser dans cet ouvrage.

L'apparat critique est donné en translittération(2) au lieu d'être en jrīeṅ khmer comme le texte, par pure commodité. Il ne contient aucun renseignement linguistique, pour lequel les lecteurs voudront bien se référer au premier ouvrage, Rāmakerti; il comprend exclusivement les variantes, choisies, que portent les textes de base, et, à l'occasion, mes propres suggestions. A cet égard, quelques commentaires s'imposent, en particulier au sujet des deux principaux textes, MBN et RIB.

MBN, étant une copie manuscrite, déroute immédiatement les lecteurs par ses fantaisies graphiques et ses innombrables variantes orthographiques(3). Mais, pour quiconque familiarisé avec les

(1) Jrīeṅ, litt. "penché", serait du type cursif. Il s'employait déjà au siècle dernier pour la gravure des textes de type profane, les textes sacrés exigeant absolument l'écriture mūl.
(2) S. Lewitz, "Note sur la translittération du cambodgien", BEFEO LV, 1969, p. 163-9.
(3) De même que les inscriptions lapidaires en khmer moyen.

habitudes des scribes du passé,il est relativement facile à manier, intelligible,et remarquablement fidèle dans sa teneur.

RIB est de toute autre nature.Texte imprimé,il paraît d'abord facile.En réalité,en tant que tel,il représente la lecture de manuscrits faite antérieurement par les membres de l'Institut Bouddhique,lecture dépourvue de garantie.En gros,RIB est plus défectueux que MBN: lectures fautives,interprétations malencontreuses des passages obscurs,mauvaises coupures de vers,nombreuses fautes orthographiques dues soit à de mauvaises lectures,soit à des coquilles,d'ailleurs faciles à déceler.Voici quelques exemples de ces faits:

RIB		Au lieu de
āsā "se dévouer"	∾	asār "inutile"
barn ṭa mān "pourvu de couleur"		bartamān "nouvelles"
bhāvanā "méditer,prier"		bhūvanāth "Maître de la terre, le roi"
bhlām "immédiat"		bhlāṅ,part.de concomitance
dāru(ṇ) "faible,pitoyable"		dhār "grand"
drust "?"		druḥ "commettre une offense"
git ṭa "penser à"		gị̄ ṭa,part.de liaison
kae kroy "?"		kae krāy "geste de dance"
kradā "lourd,rude"		gadā "la massue"
kradā bal "?"		krīdā bal "mener les troupes en campagne"
min gị̄ "ce n'est pas"		man gị̄,part. déclarative
mitr "ami"		mit "courir"
nau "rester,être situé;à"	∾	nūv "et",part.d'aspect éventuel
nāṭ,nārth "?"		nāth "le maître,le prince"
nirmitr,nimmit "créer (surnaturellement)"		nimitt "augure,cause"
-ṇal' "?"		-nal (< sk.anala "le feu")
pabitr "le pur,le seigneur"		parbat "la montagne"
paṅhār "?"		saṅhā "majestueux"
pād narabind,pādā rū bin "?"		pādārabind "le lotus des pieds"
prāp ∾ prāp' "annoncer"		prām "avertir"
prāp' "informer"	∾	prāp "soumettre"
rūp "forme,personne"		rū,conjonction de comparaison
sahā̆s "violent"	∾	sahass "mille"

sañhār "tuer" — sañhā "majestueux"
sāstrā "traité" — sastrā "les armes"
ṭoy krum "selon les sections" — ṭoy kram "selon la tradition"
etc.

La liste de ces mauvaises lectures est longue;je signalerai les plus importantes dans l'apparat critique.

J'y indique des leçons de textes que j'ai rejetées.Mais on verra parfois différentes leçons d'un même passage,lorsqu'elles sont toutes entachées de doute,ou inintelligibles,et qu'elles sont par suite rejetées au profit de la reconstitution que je propose de ces passages problématiques.

Il arrive que RIB porte en note des corrections -extrêmement rares;si elles s'avèrent sensées,plausibles,je les incorpore dans le texte,sans les reprendre en notes.

Il nous reste à examiner le problème capital de l'orthographe du texte.La langue de R.I. est le khmer moyen;mais on ne saurait envisager de reproduire la graphie khmer-moyenne,puisque nous ne disposons que de copies postérieures à la période de la composition du poème.Dans ces conditions,il a semblé préférable d'utiliser la graphie et l'orthographe modernes pour le bénéfice de tous.Ce postulat étant posé,il est nécessaire d'examiner à fond quelques points de détail.

Qui dit orthographe moderne,pense au modèle du Vacanānukram Khmer (VK),ou Dictionnaire Khmer,qui est a priori l'unique autorité en la matière.Tout naturellement,je me conforme à cette autorité, avec quelques réserves qu'il me faut expliciter.Pour ce faire,une brève digression sur le VK s'impose.

En effet,le VK est un monument inestimable par l'effort de normalisation,unique,qu'il a tenté.Evidemment,il n'est pas sans défaut;aussi,jusqu'aux alentours de 1960,il a été pris à la légère, pour ne pas dire traité avec dédain.Puis,le courant change,et ce revirement s'accompagne d'une allégeance quasi-inconditionnée.On adopte tout: l'orthographe en général;pour certains mots peu usuels,la prononciation -qui n'est pas toujours correcte-,les significations incontrôlables,et l'étymologie parfois erronée,qui en-

traîne une complication inutile de l'orthographe. J'ai maintes fois signalé ces problèmes, plutôt indirectement, par le biais de la sémantique et de l'étymologie. La présente occasion va me permettre d'examiner la valeur orthographique du VK, partant de définir l'aspect du texte R.I. khmer.

1) Je me conforme au VK pour la notation des mots khmers en général; je fais de même pour les mots d'emprunt, sanskrits ou autres, qui ne posent pas de problème. Le système du VK est le plus rationnel de tous à 90%, donc le plus largement efficace.

Deux corollaires méritent d'être développés, surtout à l'intention des lecteurs qui n'ont pas été écoliers au Cambodge.

Etant donné la double influence du sanskrit et du pāli sur le khmer, il est naturel de trouver bon nombre de doublets[1], sémantiques, mais aussi graphiques. Ces derniers consistent en éléments lexicaux pourvus de deux formes graphiques, ou plus, et parfois phoniques. Ainsi, on a le choix entre:

dharm /thɔə/	et	dhamm /thɔə/
karm /kam/	,,	kamm /kam/
parbat /bəpɔət/	,,	pabbat /bəpɔət/
prārambh /bərɒm/	,,	pārambh /bərɒm/

ou bien:

ṛsī /rəsey/	,,	isī /ʔəsey/
subarṇ /supɔə/	,,	suvaṇṇ /suwan/

D'autres doublets du même type sont dus à des changements phonétiques survenus durant la période moyenne:

cakrabāl /cakəpiəl/	cakravāl /cakəwaal/
guhā /kuhiə/	gohā /kọhiə/
līlā /liliə/	lelā /lẹliə/
paribār /bəripiə/	parivār /bəriwaa/
silā /silaa/	selā /selaa/

Ces doublets sont reconnus par tous, à commencer par le VK; ce serait pure argutie de les discuter.

Le deuxième corollaire concerne la graphie des mots de plus de deux syllabes, dont la première est du type /(C)əm-/. L'élément /əm-/ peut être noté:

(1) Cf. "Les doublets d'origine indienne", JA, 1971, p. 103-38.

soit   soit

am-   aṃ-

sans préjudice de la prononciation;par exemple:

kamlāṃṅ   ou   kaṃlāṃṅ

Ainsi donc,les locuteurs cambodgiens,connaissant bien le khmer,sont entraînés à jouer de ces diverses latitudes,d'autant qu'ils savent que les doublets graphiques sont d'excellents instruments de prosodie et de stylistique;par exemple:

vehā /wẹhaa/   "le ciel"   vehās /wẹhaah/

2) Je m'éloigne du VK dans les cas de barbarismes orthographiques dus à l'étymologie populaire(1);rarissimes,ils n'en sont pas moins fâcheux d'un point de vue linguistique.En voici quelques exemples:

VK	R.I.
baṇṇarāỹ	banrāỹ "épanoui,prospère"
druḍ	drut "s'affaisser"
drust	druḥ "commettre une offense"
gambī̂r	kaṃbī "traité,ouvrage sacré"
pid	pit "fermer"
prabandh	praban' "épouse"
prasabv	prasap' "se joindre"
ro(d)	ro "mugir,rugir"
samrịddhi	saṃrit "le bronze"

Dans le même ordre d'idées,je simplifie l'orthographe inutilement compliquée de quelques mots courants.Ainsi:

Au lieu de	R.I.
mar(ṇ)	mar "mourir"
pranipat(ṇ)	praṇipat "révérer"
ro(d)	ro "mugir"
yoj(n)	yoj "grande mesure de longueur"
	etc.

3) Pour certains mots,khmers ou autres,tombés en désuétude, non mentionnés dans le VK,j'ai adopté une notation phnonétique ap-

(1) Cf. "L'étymologie populaire",JA,1978,p.153-77.

puyée sur l'étymologie,comme:

aṃbal'nūv "pourvu de",bhlāṅ,part. de concomitance,grajūr "corrosif,violent",guḥ "absolu,exclusif",man gị̄,part. déclarative, paṅ-āt "rapetisser,avilir",paṅgat' "ceinture",pādārabind "le lotus des pieds",...

4) De la même manière,les noms propres seront donnés sous leur forme dépouillée.

On lira	au lieu des formes compliquées
Gandhamād	Gandhamād(n)
Kumbhakār	Kumbhakār(ṇ)
Lakṣ (∾ Lakṣā)	Lakṣm(ṇ)
Nārāy	Nārāy(ṇ)
Rāb	Rāb(ṇ)

5) Bien que la question des homophones ne soit pas mon propos,il me semble nécessaire de prévenir les lecteurs,qui ne possèdent pas le khmer moderne courant,de certaines difficultés de compréhension.On prendra donc soin de différencier:

dayā "le coeur" (réduction de haṛdayā)	et	dayā "la compassion"
ka "le cou"	,,	kar "le bras,la main"
raks "protéger"	,,	răk "aimer"

Il est évident que ni ces renseignements,ni les deux premiers ouvrages susmentionnés ne suffiront à dévoiler aux lecteurs toute la portée et le sens de Rāmakerti I.Ils ne sont qu'une première investigation de cette épopée que,seules,de nombreuses années de recherches futures aideront à mieux connaître.

Je souhaiterais,aujourd'hui,adresser mes remerciements à M.Le Bas,Secrétaire de l'Ecole Française,qui m'a toujours aimablement prodigué d'utiles conseils pour la préparation des manuscrits.De nouveau,j'exprime ma sincère gratitude à Mme Colette Caillat pour ses encouragements et ses conseils dans la phase actuelle de mes "Etudes rāmakertiennes"; et ma vive reconnaissance à M. Gros,Directeur de l'Ecole Française d'Extrême-Orient,pour avoir accepté de publier cet ouvrage.

Leeds,Octobre 1978

ABREVIATIONS

GB : *Gāṃbāk(y) rāmakīyerti bhāṣā khmer*, Bangkok.

MBN : Manuscrit de la Bibliothèque Nationale.

R.I. : Rāmakerti I.

RIB : *Rīoeṅ Rāmakerti*, Institut Bouddhique.

Var. : variante.

VK : *Vacanānukram Khmer*.

រាមកេរតិ

(១)

កណ្ឌ ទី១

១- ឯងនោះព្រះមកុដដ៏ភិរម្យ ប្រសើរដ៏ឧត្តម
ប្រពៃរូពិនមហាក្សត្រ ។

២- បិតបាំងនូវឯញ្ញាបដុំនិត ស្ដម្ភក្បូរដ៏ពិចិត្រ
ក្រណាតបះដុំងរោម ។

៣- ក្រណាចំរើន(1) យោង សុរិយោទុងដ៏ដោងហោម
សមិទ្ធដ៏ស្លឹកស្លោម(2) អំប្លប់ត្រសាយសាខា ។

៤- ទឹកដារដ៏ហូរហូស បន្សាបពិសនូវសេណា
ព្រឹមព្រាយលលាយសោភា ទឹកគង្គាដ៏សាចឡើង ។

៥- ដុងស្លាដុះល្បើ បន្ទំព្រះកុដិថ្កើង
ទៀងភាយបីយល់ឡើង គួរពិក្កុជបិច(3) ផ្លូកផ្លាស់ ។

៦- ក្លូចក្រាយបង្អៅខ្មៀវ ស្រគំគុយក្រសាំងណាស់
ស្លឹកស្លោមដ៏ក្រៃក្រាស់ ប្រកប់នូវអម្រឹតដ៏ឯណា ។

៧- កំប្រុកកំប្រោកក្រួញ - ក្រាបនូវពោចសំពោចស្វា
លលោតលេងលើសាខា ។

៨- ឯងនោះមានអស្សូរសា - មាឡូមួយនាមា
ហៅភាកនាស្សូរស្ដែង ។

៩- ញុសញុសិង្ហដុងផ្កើងផ្កែង ព្រាតព្រះគម្ដែង
តស្សូរដ៏ភាមឫទ្ធ ។

(1) MBN : cam-īn
(2) MBN : toḥ slik slom
(3) RIB : pī

១០- អសុរនិម្មិត(1)រូបា ជាកាកមួយសា-
ហ៊ស(2)ហើរនូវតេជពន្លឹក ។
១១- មកចឹកហោមសាស្ត្រធម្មិក ពួសពុតគឹក
ស្លឹកស្មឹក្លីញ័ររុះរាយ ។
១២- វិស្រែកសព្ទកាកនោះពុស្វាយ ឆុងឆោងព្រាត់ព្រាយ
ភ័ភិតព្នួនពីរនៅនិត្យ ។
១៣- ឯងនោះព្រះពិស្វាមិត្រ មហាឫសីសក្តិសិទ្ធិ
បពិត្រ(3)ដ៏ទ្រង់ឫទ្ធិ ។
១៤- ស្តេចសាងសីលធម៌សាស្ត្រា យេជ្ញយកចរិយា
ក័ផ្តុប់(4)នូវព្រតសិទ្ធិការ ។
១៥- ស្តេចយល់កាកនាសូរឃោរ អសុរសហ័សពាល
បណ្តាលអស់ព្រតសិទ្ធិការ ។
១៦- អញនូវសុំរាជបុត្រធម្ម ពី(5)ពង្សអង្គរឿ
គឺអង្គសម្តេចព្រះនារាយ ។
១៧- បុត្រព្រះទសរថឫទ្ធិសាយ អញនូវប្រើស្រើយស្រាយ
សម័យនៃព្រះរាជា ។
១៨- អញនូវមកបំពេញព្រះសាសនា សម្តេចឫទ្ធិជេស្ឋា
ឯបសិល្បនៃសាស្ត្រាគម ។
១៩- ឲ្យព្រះរាមលក្ស្មណ៍ឧត្តម ទ័ងឫទ្ធិសិទ្ធិសំ-
រឹងឯងតេជតបះជយា ។
២០- ចាំនៃរាមលក្ស្មណ៍ធូរបា អញ្ជើញវេលា
ដោយឫក្សពេលាទៀងទាត់ ។
២១- ឯងនោះព្រះរាជឫសីសិទ្ធ នាំរាម(6)ដ៏បពិត្រ
នូវព្រះអនុជលក្ស្មណ៍ ។
២២- ទៅកាន់អាស្រមដ៏ក្រណា- ហោមជបកើតជា
សរសក្តិសិទ្ធិក្រៃ ។
២៣- ចាំនៃរាមលក្ស្មណ៍ជាញជ័យ ឫទ្ធិបាលើសក្រៃ
ធូរបាកោះសរធ្វាញ់ខ្លែង ។
២៤- ខ្លាញកាកនាសូរឲ្យស្តែង ឫទ្ធិតេជតម្តែង
ដ៏រាមនូវលក្ស្មណ៍ពីរពង្ស ។

(1) RIB : niramitr
(2) RIB : hoḥ
(3) RIB : prabriṭtt
(4) RIB : ṭă phtuṅ
(5) RIB : bīr
(6) RIB : nāṃ rāj

២៥- ដងនោះព្រាភបស្តេចទ្រង់ ភៅទណ្ឌាសរទ្រង់
កោះកាំតំរង់យក្សា ។
២៦- ព្រះខ្លែង(1) អស្សុរការកនា- ស្ទុះក្បៀវយជន្ទា
ជីវិតក៏បរវៀលទៅ(2) ។
២៧- សរសក្តិឃ្លលឃ្លុសសំដៅ អុជដាតាលទៅ
ក៏ស្ទុះព្រះអង្គចេញជល់ ។
២៨- ហើរសញ្ញភូមិភពជីមណ្ឌាល សរព្រះចេញជល់
ក៏ល្មះនូវក្បៀវយជន្ទា ។

(1) RIB : thlaeṅ
(2) RIB : nau

កណ្ឌ ទី២

២៩. ឯវៃនោះព្រះបាទមិថិលា ស្ដេចធ្វើចរិយា
បីដោយនូវក្រឹត្យដ៏ពិធី ។

៣០. លុះពិសាខសុភតិថី ជុំមុខមន្ត្រី
ប្រយោជន៍នូវប្រៃពសុធា ។

៣១. ដើម្បីនូវធ្វើក្សេមដ៏ប្រជា- រាស្ត្ររដ្ឋដោយក្រឹតា-
ធិការ(1) ដ៏បុរាណ ។

៣២. ស្ដេចឲ្យដ៏នូវអង្គ័ល(2) មាសមាន ព្រះសុភរាជ(3) បីរូបបាន
ដំណើរសីហានាងលេណ ។

៣៣. ស្ដេចដ្ឋិរលុះដ៏ឆ្នេរយមុនា ទី(4) ទេពកញ្ញា
សុពណ្ណាពោងពាយភុល ។

៣៤. លើឈូករត្នរាជកោមល បរិបូណ៌និម៌ល
ប្រសើរពិសេសលើសក្រៃ ។

៣៥. ស្ដេចបានព្រះរាជហឫទ័យ ត្រេះត្រេកអរក្រៃ
ដ៏វរាជបុត្រីកញ្ញា ។

៣៦. ឯវៃនោះតស្សូរមិថិលា រៀបរាជយោធា
នូវចៀវរិវ៉ដ្ឋានព្រះនគរ ។

៣៧. នាំរាជកញ្ញាសុបវរ ស្មើបុត្រដ៏ឧទុរ
កំលុះដ៏រាជពិភព(5) ។

(1) RIB : ṭoy nā kritadhikār
(2) RIB : nańgăl
(3) RIB : braḥ usubharāj
(4) RIB : nadī
(5) MBN : kă luḥ bibhab rājā
RIB : kă luḥ loe rājabibhab

៣៨. ស្ដេចរក្សាក្រឹត្យដងស្អប់ ស្រេច(1) ទើបឲ្យអ-
ភិសេកប្រកបនាមា ។

៣៩. ដោយហេតុហៅភាគសីតា បរិសុទ្ធសោភា
ដូចបូណ៌ព្រះចន្ទ្រត្រាលត្រាស់ ។

៤០. វរកត្រៃវរលក្សណ៍យល់ឆ្លាស់ អស់ទេពទេសសមាសួរ
ពុំស្មើនូវភាគបុត្រី ។

៤១. ដងនោះព្រះបាទនរបតី យល់ភាគបុត្រី
ពិសេសពិសុទ្ធសុន្ទរ ។

៤២. នោះព្រះមុនីភាគជ័យបវរ ដងបន្ទូលសិល្បសរ
នូវសច្ច(2)សត្យាអធិស្ឋាន ។

៤៣. ថាពោះទេវតាឫទ្ធិមាន ជ័យអាចលើកបាន
ធ្នូសិល្បនូវតេជោជ័យ ។

៤៤. យើងនូវយករត្នសីតាថ្លៃ អភិសេកឲ្យគួ
នាទេពជ័យមានចេស្ដា ។

៤៥. អស្ចារ្យបូទេស(3)ទិសា កក្រើកត្រៃត្រឹង្សា
ខ្ញាអស់ទេពជំនិករ ។

៤៦. អស់ទេវតាដងសិងងជ័អរ បរគ្គាវីវរ
រត់ចុះពីត្រៃត្រឹង្សា ។

៤៧. ព្រះឥន្ទ្រស្ដេចលើទូរា អមរនាគេន្ទ្រា
រស្មីរុងរឿងគីជ័(4)ផ្ទើង ។

៤៨. ព្រះអគ្គីស្ដេចលើរមាសភ្លើង តេជោជ័យផ្ទើង
ឫទ្ធីរមាសមហិមា ។

៤៩. ព្រះពាយផ្សាយផ្សំតូជ័ទេវតា អស្សូរពាហាលេលា
គីពាយកំបក់បរិវារ ។

៥០. ព្រះពិរុណព្រះអង្គបរិក្រព ស្ដេចលើនាគនា(5)
ពិពិធពិពណ៌ដលជី ។

៥១. ព្រះចន្ទ្រកុមារស្ដេចលី- លាលើបក្សី
សុពណ៌មយូរចនា ។

៥២. ព្រះព្រហ្មឲ្យប់ព្រតសីលា ស្ដេចលើហង្សា-
ធិភាគវីរឫទ្ធិជ័តបៈ ។

៥៣. ព្រះនេហ្សរតីភាគ(6) តេជះ គប់លើយក្សតបះ
កន្សាំងក៏ស្ដេចយាត្រា ។

(1) RIB : stec
(2) RIB : saccā
(3) MBN : dū dāl
(4) RIB : git ṭǎ (pas.)
(5) RIB : nāg narth
(6) MBN : braḥ nehṅ gī rāj
RIB : braḥ nehṅ ti rāj

៥៤. ព្រះវៃពស្រព(1) ភពជ័យឋាន — ធិបតិន្ទ្រវេលា
ដើរក្រោយពិមានជ័យមង្គល ។

៥៥. ព្រះឥសូរឫទ្ធិសក្តិស្តិសស់ — ខ្មែរភពជ័យមង្គល
សំណាក់នៃទេវតាត្រៃត្រា ។

៥៦. ស្ដេចដើរនុសភភពជ័យឋាន — អតិរេកមហិមា-
នុភាពអំណាចព្រះធនូ(2) ។

៥៧. អស់ទេវតាកិន្នរភពព្រះគូ- — ដរទេតឫទ្ធិធ្លូ
ប្រយោជន៍នូវចប់ដើរកលង ។

៥៨. ព្រះឥសូរឫទ្ធិជ័យកន្លង — មួតទេវក្សត្រិជង
ក៏លង់នូវគេជិះក្រោណ ។

៥៩. ពុំអាចបីនូវដើរកធ្លូឋាន — នីងនៅនាស្ថាន
សំស្និតនៅព្រះមុនី ។

៦០. នោះព្រះមុនីនាថនរបតី — ស្ដេចយល់ព្រះហរី
សម្ដេចព្រះនារាយណ៍ភាមា ។

៦១. នោះ(3)នូវដើរកធ្លូសិល្បនូវឫទ្ធា — ឋានបរិបូណ៌អា-
នុភាពនូវតេជោពល ។

៦២. ព្រះឥសូរនរនាថស្ដេចយល់ — អស់ទេវតាដល់
ក៏ស្ដេចនូវរីងស្ថានស្ថិត ។

៦៣. ជីវនោះព្រះពិស្ណុមិត្រ — នាំភពជ័យពិត្រ
នូវលក្សុសម្ដេចយាត្រា ។

៦៤. លុះជិល់បុរីមិថិលា — ចូលទូលភពជា-
ជិភពជិនូវសួមដើរកលង ។

៦៥. ក្រុងមិថិលារីងស្នង — អញ្ជើញស្ដេចហោង
សំរិជងនូវគេជិព្រះធនូ(4) ។

៦៦. ព្រះភពស្ដេចបើលអស់គូ- — ធរដើរកឫទ្ធិធ្លូ
ក៏ត្រៀសព្រះភក្ត្រប្រិមប្រិយ ។

៦៧. ស្ដេចចូលលងឫទ្ធិជ័យពិធី — អស់ទេវជ័យគិរី
ក្សត្រិទេនុភាពចេស្ដា ។

៦៨. ព្រះភពរីងឫទ្ធិមហិមា — វិស្ដុងស្ដេចចេស្ដា-
ជិការនុភាពដើរសំនៃក្រ ។

៦៩. ស្ដេចដើរកគោទ្ទណ្ឌសរជ័យ — អស់ទេវមនុស្សត្វ
ជ័យមានកម្ពង់លោកធាត្រ(5) ។

(1) RIB : braḥ baisrībarṇ
(2) RIB : braḥ dhanū
(3) RIB : doḥ
(4) RIB : braḥ dhanū
(5) RIB : lokadhātu

៣០. សីលថ្វាយសាធុសាធ(1) ព្រះបរមនាថ
ឫទ្ធិសំណាចយល់ផ្តើង ។
៣១. ស្តេចទាត់ភេះផ្លាបីតផ្អើង(2) កោះសរសក្តិផ្អើង
សិរីជងនៅតេជប្រត្យក្ស ។
៣២. ស្តេចក្រាយភេះផ្លាសរសក្តិ រូមផ្លាលធក្រ
រំភាយព្រះករសោភា ។
៣៣. ជងនោះព្រះបាទមិធីលា ស្តេចយល់ជីវ្ហា-
នុភាពព្រះរាមលើសនៃក្រ ។
៣៤. ស្តេចត្រេកអរឲ្យពរជ័យ ជយោជ័យនៃក្រ
សិរីទ្ធិរាមបហិមា ។
៣៥. ស្តេចយករត្នរាជសីតា ប្រកបនូវលក្ខណា
មកថ្វាយព្រះរាមជីកន្លង ។
៣៦. ស្តេចត្រាស់មុខមន្ត្រី(3)ជង ប្រើឲ្យតទៅចង
មេត្រីព្រះបាទទសរថ ។
៣៧. ស្តេចថ្លាំឲ្យតទៅបីកំណត់ ថ្កានព្រះទសរថ
បីលុះបុរីអយុធ្យា ។
៣៨. ស្ដេចទូលទូលព្រះករុណា ជីរត្នរាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។
៣៩. ជាតម្បូវព្រះពិស្វាមិត្រ មហាឫសីសក្តិសិទ្ធ
ប្រសិទ្ធនូវត្រតសីលា ។
៤០. នាំព្រះរាមរាជក្សត្រា នូវព្រះអនុជា-
ធិរាជព្រះរាជបុត្រជល់ ។
៤១. បុរីមិធិលាមណ្ឌល ស្តេចផ្តុំទេពល
នូវលើកក្ខូសរសិល្បហោង ។
៤២. ស្តេចធ្វើសត្យាធិស្ឋានថ្លៃង ទោះទេពក្សត្រជង
នាមានតេជះឈ្មោះក្រោណ ។
៤៣. ទោះបីអាចលើកធ្នូសិល្បបាន ឱ្យចក្សត្រអធិស្ឋាន
ព្រះបាទជនករាជា ។
៤៤. ស្តេចនូវលើករាជកញ្ញា នាមនាងសីតា
បូជានៃក្សត្រនោះហោង ។
៤៥. កាលនោះអស់ទេពក្សត្រជង សឹងទូលលើកលង
កម្លាំងទីនៃសព្វក្រោណ ។

(1) RIB : sādhukār sādar
(2) RIB : pī jum̤ loeṅ
(3) RIB : stec mukhamantrī

៨៦. ពុំអាចនឹងនូវ[1] លើកបាន　　　និត្យនឹងនៅស្ថាន
　　ក្រលាព្រះរោងជ័យពិធី ។

៨៧. លុះព្រះរាជបុត្រនរបតី　　　ចូលលាងនូវឫទ្ធី
　　តេជះនៃសម្តេចព្រះរាម[2] ។

៨៨. ស្តេចលើកកៅទណ្ឌសហស្សធាម　　　បាញ់បាននៃក្នុងស្ថាន[3]
　　កណ្តាលជំនុំជំតសី ។

៨៩. ពួកខ្មារខ្មុរទាំងប្រជាតី　　　ពួកសត្វអសុរី
　　គឺសែនរន្ទះគណនា ។

៩០. ព្រះបាទចក្រពត្តិរាជា　　　ជនករាជជ័យមហា-
　　ក្សត្រត្រេកព្រះរាជហឫទ័យ ។

៩១. ស្តេចនូវយកសីតារត្នថ្លៃ　　　ស្តុតីឲ្យជ័យ
　　ប្រដាប់នូវមង្គលការ[4] ។

៩២. ជុំនូវព្រះរាមឫទ្ធិមហិមា　　　ប្រើខ្ញុំព្រះករុណា
　　មកទូលសម្តេចភូបាល ។

៩៣. ឲ្យអញ្ជើញព្រះភូវនាថ　　　ស្តេចនូវកៅត្រអាល
　　រណ្ដាប់អាពាហពិពាហ ។

៩៤. ព្រះបាទទសរថរាជា　　　ស្តាប់ទូតថ្លែងថា
　　ដើមព្រះរាមរាជបុត្រឡើង ។

៩៥. ស្តេចរំស្តងឫទ្ធីដ៏កន្លង　　　លើសវែងក្សត្រឯង
　　សាយសព្វប្រទេសទិសា ។

៩៦. ស្តេចមានព្រះរាជទយា　　　អរគិតគណនា
　　បន្ទូលព្រះរាជឱង្ការ ។

៩៧. ហៅមុខមន្ត្រីបរិពារ　　　ចូរស្តាប់រសសារ
　　ពតិមាន[5]នៃទូតថ្លៃថ្លា[6] ។

៩៨. ដើមព្រះរាមរាជបុត្រថ្លា　　　ឡើងមានបុណ្យ-
　　នុភាពលើសលោកភពត្រៃ ។

៩៩. លើកបានកៅទណ្ឌសរជ័យ　　　អស់ទាំងមនុស្សពួ
　　ដ៏លោកក៏ស្ញែងចេស្តា[7] ។

១០០. យើងពួកសត្វកាលនោះណា　　　យើងគិតស្មានថា
　　រន្ទះទាំងសែនអសនី ។

(1) RIB : bum̥ āc nūv kǎ
(2) RIB : tejaḥ samtec nai braḥ rām
(3) RIB : pañ' pān nai sthān
(4) MBN : maṅgal kāy
(5) RIB : stāp' sar ba- rtamān
(6) RIB : thlai thā
(7) RIB : staeṅ

១០១- បាញ់ព្រះសុមេរមាសជ័គិរី ទើបកក្រើកប្រថពី
ក្រាំបីម៉ឺនយោជគណនា ។
១០២- នេះតិរច្ឆានទូតទូលអញ្ចា ដើមព្រះរាមា -
ជ័រាជកើលើកឫទ្ធិឫ - ។
១០៣- សិល្បបានបាញ់បាក់ពាហុ(1) ពុះសព្វគ្រឿងគូរ
រន្ទះទាំងវៃលែនគណនា ។
១០៤- តិរច្ឆានក្សត្រក្រុងមិថិលា នូវរល្អាប់អាពាហ -
ពិពាហមង្គលសួស្តី ។
១០៥. ព្រះរាមព្រះរាជបុត្រី ជាប្រពន្ធទេពី
គឺនាមហៅនាងសីតា ។
១០៦- ឯយាមុខមន្ត្រីសេនា ផ្លូវរៀបពលពល
ជិះទីមនូវរថសារថី ។
១០៧- ក្សណនោះអស់មុខមន្ត្រី ដង្វាយការអញ្ជលី
សរសើរព្រះរាជសម្ភារ ។
១០៨- ក្រាបលាព្រះបាទភូវនាថ ចេញដំពលពល
អនេកអនន្តសំខេយ្យា ។
១០៩- រៀបរថគជសារអស្សពាហា គ្រប់ដូចព្រះអាជ្ញា
ថ្វាយទូលព្រះបាទទសរថ ។
១១០- ស្រេចស្ដេចដាព្រះកំណត់ ប៉ុនប្រាប(2) ពលម៉ត់
បីដោយសម្អាត់សេនា ។
១១១- ទើបស្ដេចគង់រថអស្សពាហា គង់នូវដាយា
ទេពីទាំងបីជំបរិវ ។
១១២- រីព្រះភិរុតរាជបុត្របរ គជសារដើយឯរ
ក៏ហៃព្រះរាជបិតា ។
១១៣- ធងគ្រឿងមាសរត្នរចនា ផ្កាក់សូត្រសោភា
ប្រដាប់នូវរត្នរោចី ។
១១៤- ព្រះសត្រុឃ្ន គង់គជករី(3) វូរាជសិង្ហសីហ
ប្រដាប់នូវគ្រឿងមាសថ្កើងថៃ ។
១១៥- ទ្រង់កញ្ចែរមាសបីទទ្រើង ករក្រោយភិលទៀង
រស្មីច្រវាត់យល់យង់ ។
១១៦- បរបើកហៃហែបព្រះអង្គ ព្រះបិតាស្ដេចគង់
លើរាជរថមាសជ័ថ្កើងថៃ ។

(1) MBN : pāñ' pāk' nūv bāhu
RIB : pāñ' pāk' nūv
(2) RIB : prāp
(3) MBN : karaṇī

១១៧. អស់ពលយោធាផ្ញើរដើរ ហោរាឆ្លាវឆ្លៀវឡើង
ក៏ហែសម្ដេចយាត្រា ។

១១៨. លុះដល់បុរីរាជមិថិលា ត្រៀបត្រៀបសេនា
ក៏ស្ដេចនូវផ្លូវព្រះនគរ ។

១១៩. ព្រះបាទជនករាជត្រេកអរ ព្រះទសរថបវរ
បរមបតិត្រូវស្ដេចដល់ ។

១២០. ស្ដេចពីប្រាសាទមាសជ័យមង្គល ប្រសើរនិម្មល
រូ[1] ស្ថាននៃនៃត្រត្រឹងវង្ស ។

១២១. ស្ដេចទៅទទួលព្រះរាជា ទសរថក្សត្រា-
ធិរាជមហាចក្រពត្តិ ។

១២២. ឡើងលើប្រាសាទរូតរត្ន ពីរ[2] ព្រះមហាក្សត្រ
សំណេះសំណាលមេត្រី ។

១២៣. ដឹងនោះពីរព្រះនរបតី ឆ្នំទេពជ័យមុនី
បុរីសិទ្ធប្រើព្រាតលីលា ។

១២៤. នូវមុខមន្ត្រីព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធ- ាចារ្យចប់សាស្ត្រា
គឺត្រៃទេពជោតិសា ។

១២៥. ស្ដេចឲ្យដំនុំរកឫក្សពារ ឧត្តមស្ពោះលើកការ[3]
មង្គលអាពាហពិពាហ ។

១២៦. លុះបានឫក្សពារនូវពេលា ឧត្តមព្រះលក្ខ[4]
ស្រីតង្វល់ស្រីរភាលី ។

១២៧. ស្ដេចឲ្យប្រគំនូវតន្ត្រីយ ពៃរស័ង្ខភេរី
ឲ្យធ្វើពីធីដោយក្រម[5] ។

១២៨. ស្ដេចនាំសីតារត្នឧត្តម ចេញមកសុទេចថ្វាយ
នូវសម្ដេចព្រះរាមទេពា ។

១២៩. ទាំងពីរក្សត្រីក្សត្រា ថ្វាយបង្គំព្រះបិតា-
ធិរាជទាំងពីរព្រះអង្គ ។

(1) rū : manque dans RIB
(2) MBN et RIB : bī
(3) RIB : dhikār
(4) RIB : braḥ lakkhaṇā
(5) RIB : ṭoy krum

កណ្ឌ ទី៣

១៣០. ព្រះបិតាតាំងពីរស្ដេចគង់ លើទែនកែវត្បូង
ប្រដាប់នូវកែវរចនា ។
១៣១. ព្រះអង្គទ្រង់ព្រះចិន្ដា ដឹងក្នុងឋានបូរយា
សម្ដេចព្រះរាជនរបតី ។
១៣២. ស្ដេចឲ្យទូងរាជភេរី ជំនុំមុខមន្ដ្រី
ឲ្យជុំអស់ពលយោធា ។
១៣៣. ប្រើត្រាលគជសារអស្សពាហ ត្រាលរថរចនា
សំរាប់នូវសារថីបរ ។
១៣៤. អស់មុខមន្ដ្រីទីករ ឱនក្រាបថ្វាយករ
បង្គំសម្ដេចរាជា ។
១៣៥. អស់មុខមន្ដ្រីក្រាបលា ចេញជំនុំសាលា-
លុកឃុនបញ្ជាន់សឹងស្ថាន[1] ។
១៣៦. ត្រាត្រៀបរៀបពលពាហន សេះសោភចងអាន
សំរាប់នូវកែបគួរ[2]ថ្មី ។
១៣៧. រាជរថឆ្លាក់ឆ្លៅវល្លិភ្ញី ទឹមនូវពាជី
រហ័ររហ័សស្រេចស្រាប់ ។
១៣៨. រៀបគជសារសឹងដ៏ប្រដាប់ ចងគ្រឿងឆ្លាក់ខ្ជាប់
សំរាប់សំញៀងស្ពាងមុខ ។

(1) RIB : pañjāk' siṅ sthān
(2) RIB : gū

១៣៩. ផ្ដឹមមាសដាំត្បូងស្លាបក្អក   ស្រេចស្រោលមកទុក
ជុំអស់សារថីគជសារ ។
១៤០. រណ្ដាប់អស់សព្វគ្រប់ប្រការ   សម្ភារគ្រឿងដាសដារ
អនេកអនន្តច្រើនពណ៌ ។
១៤១. ទើបអស់មន្ត្រីចូលគាល់   ក្រាបទូលអំពាល
រណ្ដាប់ក្ដិងពលយោធា(1) ។
១៤២. គ្រប់ដូចព្រះកំណត់អាជ្ញា   ព្រះបាទមហា-
ជនកដ៏រាជធិបតី ។
១៤៣. ជិតនោះព្រះបាទនរបតី   ក្សត្រាទាំងបី
ព្រះអគ្គសម្ដេចរាជា ។
១៤៤. ឲ្យដំនុំរកឫក្សរ៍ពេលា   ប្រកបនូវលក្ខ(2)
ឧត្តមនូវយាមយាម ។
១៤៥. លុះសុរេចបានឫក្សតិថិ   នាយាមនាទី
ប្រកបនូវយោគយាត្រា ។
១៤៦. ក្សត្រទាំងពីរពាក្យស្ដេចលេណា   ចេញវៃង(3)មាឌិលា
បរិបូរណរាជ្យហោង ។
១៤៧. ស្ដេចត្រៀបទៀបវេលាជីដ   នូវទ័ពស្រួចហោង
ប្រយ័ត្នព្រះរាជសង្គ្រាម ។
១៤៨. រីទ័ពសម្ដេចព្រះរាម   ស្ដេចលើកចេញតាម
សម្ដេចព្រះរាជបិតា ។
១៤៩. ក្រោយទ័ពសម្ដេចរាជា   ជនករាជមហា-
ក្សត្រគ្រងព្រះរាជបុត្រី ។
១៥០. អស់ពលគជសារពាជី   វៃហព្រះនរបតី
ទាំងបីព្រះអគ្គយាត្រា ។
១៥១. ខ្វាយខ្វរធុលីអាប់អា-   កាសអន្ធការមហា
ទិសានុទិសអស់រស្មី ។
១៥២. ធាំងបាត់វៃងសូរ្យរង្សី   កក្រើកទាំងប្រថពី
គ្រាំបីយុនយោជគណនា ។
១៥៣. ស្ដេចលើកដល់ទូរយាត្រា   ឲ្យសព្វនូវសេនា
នូវសព្វរាជរថសារថី ។
១៥៤. សព្វគជសារសព្វពាជី   សព្វត្រូវតង្ក្រែយ
ល្វើននូវជ័សព្វសេនា ។

(1) RIB : khbań' bal yodhā
(2) RIB : lakkhaṇā
(3) RIB : leṅ

១៥៥. ឮឡើងកងអាកាសា មេឃាសុរិយា
ស្រពុំស្រពាប់ស្ងៀមសែង ។

១៥៦. អន្ធការរដូទិសដែងស្ដែង ភ្លឹកភ្លាំងស្ងប់ស្ងែង
នូវឫទ្ធិរាមទេពា ។

១៥៧. ដឹងនោះរាមបរមសូ(1)សា- ហ៊ាសបានមហិមា
មហាគុរុសិល្បសារ ។

១៥៨. ឮតេជតេជោជ័យខ្លួន ដើមរៀម(2)បុត្រប-
រមបពិត្រសម្ដេចទសរថ ។

១៥៩. មហិមាចេស្ដាដ៏ថ្កាកង ដោះមកសន្ធត
ព្រះនាមព្រះរាមជេស្ឋជ័យ ។

១៦០. រាមបរមសូរយក្សនោះនៃ គិតក្នុងហឫទ័យ
រំពៃរំពឹងស្ដាយឈ្មោះ ។

១៦១. ក្រៃក្រោធនូវពណាផ្លាក្លោះ(3) ខាស់ចែងហិចយោះ
នូវគ្រឿងអាវុធប៉ុនប៉ង ។

១៦២. កាន់កាំភ្លូនិងជើងជង(4) មុតថ្លាថ្លាញដ្បូង
នូវលដតបះចេស្ដា ។

១៦៣. ក្បួនណាតើបណើទ័ពព្រះមហា- ជនកភាជបិតា
សម្ដេចព្រះរាមនូវព្រះលក្ស ។

១៦៤. ជាវៃបាទសរថម្ដេចអ្នក សន្ធតបុត្រដាក់
ព្រះរាមព្រះនាមអញឲ្យ ។

១៦៥. បុត្រពីងបរគុរ(5)ដ៏កំសោយ ដោះមានតេជដោយ
វិស័យជាមនុស្សលោកណា ។

១៦៦. លោរ(6)តាំងបុត្រជាទេពតា ព្រះស្ដែងហៅមហា-
បញ្ញាតប្រមាទទោសខ្លួន ។

១៦៧. អញនូវផ្ដាញឲ្យក្ស័យជីពជន្ម បុត្រពីរឲ្យអ-
ន្តរាយតម្លូវផ្ទាត់យោង ។

១៦៨. ព្រះបាទទសរថស្ដើយស្លូត ឃោទេពឫសីគ្រង
ដោយនូវសត្យធម្មលោកា ។

១៦៩. វិនាមបុត្រអញនេះណា អញចាំប្រតិស្ឋា
សន្ធតឲ្យឯងជ័ពីចិត្ត ។

(1) Var. : -sūr (pas.)
(2) RIB : rām
(3) RIB : khloc
(4) RIB : joeṅ phaṅ
(5) RIB : paguru
(6) RIB : leḥ

១៧០. មហាឫសីក៏វៃមួយសែនគីដ៏គិត[1] ដំនុំនូវសិល្បសិទ្ធ
មហាឫសីមុនីដង ។

១៧១. សន្តតនាម ដោយហេតុនោះហោង ឲ្យតភាជបុត្រឡុង
នេះមាននូវតេជជ័យឫទ្ធិ ។

១៧២. ទើបអស់ដំនុំភាជជ័តសី នូវទេពជ័មុនី
ប្រកបព្រះនាមករពារ ។

១៧៣. ហៅព្រះរាមទេពជ័បវិរ សំឫទ្ធិបរ-
បូណ៌បុណ្យហេតុដូច្នេះណា ។

១៧៤. ក្បិណារាមបរមសូយក្ស រឹងក្រៃវក្រោធា
មហាពន្លឹកមួយសា ។

១៧៥. វេរទឹងជ័ក្រន្លួន[2]ដោះដាល ហិចហោះបីត្រៃអាល
ឆ្ពោះទៅស្ថានទ័ពព្រះរាមា ។

១៧៦. ព្រះបាទទសរថរាជា ភិតភ័យតក្កមា
ក៏ឃ្លាចព្រះរាជបុត្រមារ ។

១៧៧. ស្តេចទ្រង់ព្រះកន្សែងតក់តរ ទ្រូងទ្រូតទុទរ
ទ្រហោយាឫទ័យប្រះព្រាណា ។

១៧៨. ស្រេចប្រើអមាត្យមួយហៅហាន ទៅសួរពត៌មាន
ព្រះបាទសម្តេចរាមា ។

១៧៩. ឃ្លាចចាញ់តេជដៃជយក្ស គិតជ័យអបរា-
ជយាពិជ័យសង្គ្រាម ។

១៨០. អមាត្យក្រាបលាច្បាត់តាម ដោយគិតក្រោយរាម-
បរមសូរមហាយក្ស ។

១៨១. ដឹងនោះរាមបរមសូរមហា- យក្សយ៉ាងមហិមា
ក្រោធនូវដឹង[3]ធ្នូសរ ។

១៨២. ហោះដល់ទ័ពព្រះភូធរ ព្រះរាមបុត្របរ-
រមបពិត្រព្រះបាទទសរថ ។

១៨៣. រាមបរមសូរស្រេចជ័ជំហាត ឈូលដល់ព្យូរគ្គត់
ក៏ទ្រង់ធ្នូដឹង[4]សរថ្វា ។

១៨៤. ស្រែកសព្ទបីសន្ធាប់ឃោសា[5] ដើរដាន់ពសុធា
តន្រ្តំកំរើកធរណី ។

១៨៥. ស្រែកហៅព្រះបាទនរបតី ជាទើយបស្ស៊
កម្លោកម្លាចកាចក្រៃ ។

(1) RIB : muoy saen koṭi ṭă git
(2) RIB : tranuon
(3) RIB : jīṅ
(4) RIB : dhanū jīṅ
(5) MBN : ghosnā

១៨៦. ស្តេចមកបានយកនាងនៃ អញបានគេជាដៃ
ឫទ្ធិកម្លាំងឧបមា ។

១៨៧. ឆ្ងូវប្រែវិស្ណុងចុះមកសួមណា - ពោលអញកុំឲ្យជា
បញ្ញាតប្រមាទភ្លាំភ្លាំង ។

១៨៨. ពោះពីដៃធ្វើចិត្តឃើញឃ្លង អញនូវយកដឹងជង[1]
សំពង់ឲ្យឆ្លាយសិរសា ។

១៨៩. អញនូវកាប់ទម្រោមព្រះពន្លា - ដើយរត្នរចនា
ឲ្យស្អិតតិឡូវកុំបីលង់ ។

១៩០. ពោះពីដៃនបងសការបាទបង់[2] អញឆ្លាលីផ្គង់
លុតដំរូប្រណាម្យបាទា ។

១៩១. នោះនៃអញអត់ទោសា ឲ្យគង់ជន្មា -
តិដើព្រះវិស្ណុងនោះហោង ។

១៩២. ព្រះរាមស្តេចឆ្លើយរឺងស្នង ថាហោឧបាយក្សឃ្លង
ព្រះវិស្ណុងហោះមកពីណា ។

១៩៣. ពីអាកាសឬពីបព្វតា ពីព្រៃព្រឹក្សា
គុហាឧហាហោមពាន ។

១៩៤. ថាព្រះវិស្ណុងមកដល់ស្ថាន អញនេះព្រះវិស្ណុងមាន
អំពើបំណងប្រាថ្នា ។

១៩៥. រាមបរមសូរស្តាប់ព្រះភាសា រឹងក្រេវក្រោធា
ក៏ទឹងក៏ទំនាស់ខឹង ។

១៩៦. ថាមេះស្តេចដល់ព្រះវិស្ណុង ពុំខ្លាចពុំវិស្ណុង
ឫទ្ធិកម្លាំងចេស្តា ។

១៩៧. អញនេះពុំបុត្រព្រះមហា - ឫសីសិទ្ធសីលា
ចរិយាពិសេសសល់ខ្លាត ។

១៩៨. ព្រះនាមអ្នកហៅព្រះបាទ យាមគ្គី[3] គឺជីជាតិ
ព្រះវរបិតាអញនៃ ។

១៩៩. ព្រះវិស្ណុងតតអញ្ញាស្រ័យ ជួរ[4] បញ្ជីព្រៃ
សាមាន្យកំណើតទុរលក្ខណ៍ ។

២០០. ពុំស្គាល់យល់តស៊ូរសក្តិ ចចើងដូចគេខ្លាក់
លលាក់លលើបុសា ។

២០១. មកថាអញជាអសុរា ព្រះវិស្ណុងហៅមហា -
ប្រមាទបញ្ញាតពោលជូន ។

(1) RIB : jīṅ phaṅ
(2) RIB : paṅg
(3) MBN : yātik
RIB : yamatik
(4) RIB : juop

២០២- ព្រះរាមស្ដេចឆ្លើយវិញក្សិណា   ថារាមបរមស្សមន(1)-
គឺអង្គអញជាពិតជា ។

២០៣- អសុរនោះតតម្ងុំតា   ពាក្យពីងហៅមហា-
រាជាត្រូវគោះពោកហោង ។

២០៤- នារិស័យឥឡូវតាឫសីនឹង   ស្រីជីពុំដែលគ្គង
ត្រូវណាក់ឲ្យអាក់ចិត្តគេ ។

២០៥- លោកមានតែពាក្យស្លាលស្នេហ   មេត្រីសព្វគេ (2)
ទាំងទ្វីបជីបួនលោកា ។

២០៦- សីងមានពាក្យស្មោះសោះសា   សុចរិតវាចា
សុភាពពោយឥឡូវជាក់ជាត ។

២០៧- នេះតិច្ឆុវិហៅព្រះស្ដេងយាអ្នាត   បង្កើតទោសប្រមាទ(3)
ប្រលងប្រកួតចេស្ដា ។

២០៨- អញនេះពិតបុត្រព្រះមហា-   ទសរថរាជា-
ធិរាជជាឯកក្សត្រនឹង ។

២០៩- គឺមោះក្សត្រសព្វប្រទេសហោង   សីងចុះចុលគ្គង
បង្គំប្រណម្យបាទា ។

២១០- រឺអង្គអញឯងនេះណា   កាលប្រថមត្រេតា-
យុគឡើយនៅជាព្រះនារាយ ។

២១១- អស់ទេពឫសីសព្វាយ   យល់អសុរទាំងឡាយ
តែងបៀតបៀនព្រះសាសនា ។

២១២- ទើបទេពនិមន្ដអារាធនា   ឲ្យអញវេលា
មកយកនៃប្រតិសន្ធិ ។

២១៣- ជាព្រះរាមរីងឫទ្ធិ   ក្រោសក្រាបបាបី
អសុរអ្នកបាបបៀតបង់ ។

២១៤- រាមបរមសួរស្រែចពុំលង់   ឆ្លើយស្នងព្រះអង្គ
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។

២១៥- ជាថ្វាព្រះរាមទេពា   ព្រះស្ដេងហៅមហា-
កន្ទ្រើងធំកើងអួតអង្គ ។

២១៦- យកខ្លួនជាជាពិស្ណុពង្ស   នារាយនរបតីទ្រង់
ខម្ពូន់នៃលោកនាត្រី ។

២១៧- មោះព្រះស្ដេងជាតិបារី   ពិស្ណុពង្សជ័យឫទ្ធិ
កម្លាំងអំណាចចេស្ដា ។

(1) man : manque dans RIB
(2) MBN : sab taer
(3) RIB : pramāth

២១៨- ទូលព្រះស្នែងឯងវេលា លងលើកធ្នូណា
អញកាន់នេះបើបាននៃ ។

២១៩- ទើបអញជឿព្រះស្នែងថ្លៃ ពង្សព្រះនារាយណ៍
តស្នូរនៃលោកត្រៃតា ។

២២០- ឯងនោះព្រះបាទរាមា ស្ដេចសំដែងចេស្ដា
នុភាពនៃឫទ្ធិព្រះធនូ(1) ។

២២១- ស្ដេចយកកែវព្រះហស្តឆ្វេងកុ- ធរលើកសិល្បធ្នូ
តម្លើងត្រទិព្វហិមា ។

២២២- ស្ដេចយកអគ្គិវាសមហា- សរសក្ដិផុតថ្លា
ព្រះថ្កាំនៅកៅទណ្ឌទ្រង់ ។

២២៣- ព្រះវាត់កៅទណ្ឌបិតម្រង់ ស្មោះស្ដោះត្រង់អង្គ
នៃរាមបរមសួរយក្សា ។

២២៤- រាមបរមសួរស្នែងចេស្ដា ភិតភ័យតក្កមា
រន្ធត់លើកករបីប្រណាម្យ ។

២២៥- ខ្ញុនក្រាបថ្វាត់ថ្វាយបង្គំ បពិត្រសូមសុំ
ជីវិតនៃអញខ្ញុំហោង ។

២២៦- ព្រះរាមស្ដេចឆ្លើយរឹងឆ្មង សរអញនេះហោង
បានថ្កាំហើយបាញ់នេះបាន ។

២២៧- រាមបរមសួររឹងភិតភ្រាណា សូម្បស្មារតីគ្មាន
កីញ្ញ័រទាំងករវិន្ទា ។

២២៨- ខ្ញុនក្រាបទូលព្រះករុណា បពិត្រខ្ញុំសូមលា-
ទោសានុទោសនេះតិប្បូវ ។

២២៩- នាគាប្បីតន់ដី(2) ឫទ្ធិធ្នូ ខ្ញុំថ្វា(3)ព្រះធ្នូ-
ធរទ្រង់ជីរាជស្ដេចហោង ។

២៣០- ខ្ញុំថ្វាយអស់សរខ្ញុំផង សូមស្ដេចកុំបីចង
ហឫទ័យសម្ដេចក្រោធា ។

២៣១- សូមអញ្ជើញស្ដេចទ្រង់សរថ្លា បាញ់ទៅប្រជុំលនា
សភាខ្ញុំថ្វាយព្រះអង្គ ។

២៣២- ឲ្យអស់មកទូលព្រះបិតាំ សរស្ដេចស្នែងទ្រង់
សំដែងនូវឫទ្ធិចេស្ដា ។

២៣៣- ឯងនោះព្រះរាមទេពតា កោះសរសក្ដិថ្លា
មហាព្រហ្មាស(4)សុរិជ័យ ។

(1) RIB : braḥ dhanū
(2) MBN : nāggāpi ta nā
RIB : nāgā pī gaṇ
(3) RIB : thvāy
(4) RIB : brahm sar

២៣៤. ផ្ចាញ់ទៅប្រមូលអស់សេនៃ រាមបរមសុខ ១
ដើខ្ញុំហៃកណាសបច្ចុតា ។
២៣៥. មកចូលព្រះបំពង់សរន្ធ្រា ដូចព្រះអាជ្ញា
សម្ដេចនារាយនរបតី ។
២៣៦. រាមបរមសុខ ថ្វាយអញ្ជលី សរសើរបារមី
សម្ដេចតិសូរទ្រង់ឫទ្ធិ ។
២៣៧. ទិនអង្គក្រាបលាព្រះបពិត្រ ហោះទៅស្ថានស្ថិត
អាស្រមសំនៅអាត្មា ។
២៣៨. ព្រះរាមស្ដេចថ្កើងចេស្ដា - នុភាពមហិមា
មហាប្រសើរសិទ្ធសក្តិ ។
២៣៩. ស្ដេចថ្វាញ់រាមបរមសុខាយក្ស ថ្លែងប្រាកដជាក់
កណ្ដាលពពួកយោធា ។
២៤០. ស្រេចស្ដេចតីរព្រះអង្គលេណា ទៅគាល់បិតា -
ធិរាជតាំងតីរជ័យក្រី ។
២៤១. ព្រះបិតាកើតបញ្ញាបេតី អរប្រៀស្ដុតី
ព្រះតារសម្ដេចរាមា ។
២៤២. ចំរើនសិទ្ធចំរើនឫទ្ធិចេស្ដា ចំរើនជ័យជំឫទ្ធ -
នុភាពចំរើនប្ដួយសា ។
២៤៣. បីពង្សព្រះអង្គភូវនាថ[1] ជុំពលបរិពារ
អនេកចតុរង្គសេនា ។
២៤៤. ស្ដេចលើកទ័ពដោយពេលា ឧត្តមឫក្សមាត្រា
មហាមហិន្ទ្រនាទី[2] ។
២៤៥. ទៅលុះនៃព្រះនគរស្រី - អយុធ្យាជ័បុរី
បុរាណនៃរាជ្យអភិរម្យ ។
២៤៦. ស្ដេចលៃមហោស្រពដោយក្រម[3] ទេពីព្រះថ្នំ
សំរាប់សំរៀបតង់គាល់ ។
២៤៧. សេពសោយសប្បាយដ៏ក្រសាល មន្ត្រីជុំគ្នា
អនេកអនន្តសេនា ។
២៤៨. ស្ដេចល្បៀងទេពលយោធា គ្រាន់គ្រប់សព្វនា
អមាត្យនុវមុខមន្ត្រី ។
២៤៩. បុរោហិតព្រាហ្មណ៍ត្រីទូកវី ថ្វាត់ថ្វាយអញ្ជលី
ស្ដុតីថ្វាយពរក្សត្រា ។

(1) RIB : bhāvanā
(2) RIB : mahāmahī nadī
(3) RIB : ṭoy krum

២៥០. ឯងនោះព្រះបាទមិថិលា លាព្រះជេដ្ឋា-
ធិរាជសម្ដេចទសរថ ។

២៥១. ស្រេចស្ដេចផ្ញើព្រះរាជបុត្រ កញ្ញាទេពបរិសុទ្ធ
នៅព្រះទសរថរាជា ។

២៥២. ស្រេចហើយទើបស្ដេចយាត្រា ទៅលុះមិថិលា
បុរីបុរាណរាជ្យវិញ ។

២៥៣. ស្ដេចសោយសុខសម្បត្តិនឹង សព្វមិត្រស្និទ្ធសឹង
រំពឹងកុសលចរិយា ។

កណ្ឌ ទី ២

២៥៤. ឯងនោះព្រះបាទក្សត្រា ទសរថរាជា
មហាបរមចក្រពត្តិ ។
២៥៥. ស្ដេចជំនុំនូវរាជបរិស័ទ នូវបង្វែររាជសម្បត្តិ
គឺស្វេតឆត្រសោភា ។
២៥៦. អស់គ្រឿងឧបភោគជ័យបា មកុដរត្នរចនា
សុពណ៌បាទុកហិរញ្ញដង ។
២៥៧. ឲ្យព្រះរាមរាជបុត្រច្បង- សេពសោយរាជ្យត្រង់
តំណពស្នងព្រះបិតា ។
២៥៨. ស្ដេចឲ្យដំរះក្នុងនគរា ឃ្មោកចាំងមាគ៌ា
សព្វច្រកល្ហកង្វាក់ង្វិល ។
២៥៩. ប្រាប់ឲ្យទុនពលបរពល សព្វច្រកឲ្យដល់
បន្ទាយប្អូងរាជសេមា ។
២៦០. អស់ក្សត្រសព្វប្រទេសនានា ឲ្យនាំនូវបណ្ណា-
ការគ្រប់មកថ្វាយនរបតី ។
២៦១. កាលនោះអស់ទេពតិសី ព្រាហ្មណ៍ត្រៃទ្ធជ័មុនី
នូវអស់ក្សត្រីក្សត្រា ។
២៦២. សព្វប្រទេសសឹងនាំបណ្ណា- ការស្រេចវេលា
មកថ្វាយបង្គំនរបតី ។
២៦៣. សឹងស្ងួតសរសើរបារមី សរសើរនូវឫទ្ធិ
សម្ដេចព្រះរាមមហិមា ។
២៦៤. សឹងមូលចូលចិត្តចិន្ដា និងព្រះរាមា-
ធិរាជនូវសោយរាជ្យស្នង ។

២៦៥. ព្រះបិតាស្តេចត្រិះហើយហោង គួរស្តេចប្រគល់ក្តង
ភារៀនេះឲ្យព្រះរាម ។

២៦៦. គ្រងរាជមណ្ឌលសោមា រក្សារាស្ត្រប្រជា
ឲ្យមហាជនផងក្សេមក្សាន្ត ។

២៦៧. ព្រះបាទទសរថប្រធាន យល់អស់ក្សត្រមាន
ចិត្តចូលព្រមព្រៀងគ្រប់គ្នា ។

២៦៨. ស្តេចឲ្យរកឫក្សពេលា នូវធ្វើប្រថមា -
ភិសេកសម្តេចព្រះរាម ។

២៦៩. ស្តេចរណ្តាប់លើងមហោស្រពតាម ក្រុម[1]ក្សត្រស្តេចព្រាម
ឲ្យលើងសព្វគ្រប់មាត្រា ។

២៧០. លុះស្រេចបានឫក្សពេលា លោកនូវធ្វើប្រថមា -
ភិសេកមង្គលសួស្តី ។

២៧១. នោះទើបនាងកៃកេសី ចូលទូលនរបតី
ព្រះបាទសម្តេចទសរថ ។

២៧២. ថាបពិត្រនាថមិសត្យមត់ កាលស្តេចចេញក្តត់
សង្គ្រាមសំរឹងចេស្តា ។

២៧៣. ថ្ងៃងឈ្មោះព្រះអាទិត្យសុរិយា ស្តេចបានប្តេជ្ញា
ពាក្យសត្យនឹងអញខ្ញុំហោង ។

២៧៤. ថានូវឲ្យរាជ្យព្រះភិរុតគ្រង សោយរាជសម្បត្តិស្នង
ព្រះបាទសម្តេចរាជា ។

២៧៥. តម្រូវថ្ងៃឲ្យព្រះរាម យល់អស់សត្យា
ពុំទៀងមាននៅព្រះអង្គ ។

២៧៦. នោះព្រះទសរថស្តេចទ្រង់ - ព្រះកន្សែងពិលាបលង់
តំរង់ស្មារតីពុំបាន ។

២៧៧. ដល់ដួលសន្លប់ប្រះប្រាណ ក្នុងថ្លើមបិរូហាន
អ្នកជុតបង្គំអគ្គី ។

២៧៨. ព្រះបាទទសរថចក្រី តំរង់ស្មារតី
រំលឹករំពឹងចរចា ។

២៧៩. នូវនាងកៃកេសីថា តម្រូវអញបានជា
រណ្តាប់ព្រះរាមបុត្រស្នង ។

២៨០. ឲ្យស្នោយរាជសម្បត្តិគ្រង រក្សារាស្ត្រមណ្ឌលស្នង
អញនោះដោយធមិបុរាណ ។

(1) RIB : krum

២៨១. បទរបបរបាក្សត្រ(1) ពុំដែលមាន ដំណាលមកបាន
សោយរាជពិភពមុនឡើយ ។
២៨២. ពោះនូវឲ្យរាជ្យភិរុតត្រង សោតសមមានប្រាង
ដំនៀលនៃលោកនិន្ទា ។
២៨៣. នាងកៃកេសីជាយា ទូលស្នងវិញថា
បពិត្រព្រះបាទនរបតី ។
២៨៤. នាក្តីសត្យធម៌លោកីយ នេះព្រះភូមី
ហៅឃ្លាតបន្ទាត់ធម៌ហោង ។
២៨៥. ព្រះទសរថរាជឆ្លើយស្នង ថាទៃ(2) នាងហោង
គីអោះអញសូមពីនាងណា ។
២៨៦. នាព្រះនគរស្រីអយុធ្យា នេះអញនូវបែងជា
ភាគពីររំលែកចេញហោង ។
២៨៧. ឲ្យព្រះរាមរាជបុត្រច្បង នូវព្រះភិរុតត្រង
ឲ្យគង់ដូចសត្យប្តេជ្ញា ។
២៨៨. ឯនាងកៃកេសីណា ហោតុចិត្តឫស្យា(3)
ទិដ្ឋិទ្រុះ(4) កាចកាន់ខ្ជាប់ ។
២៨៩. ពុំចូលចិត្តចេតន៍ពុំស្តាប់ ខេរទឹងតុរឆាប់
ប្រដូចនូវកំសួលអគ្គី ។
២៩០. នាងក្រោធភ្លាង(5) ទូលនរបតី សូមព្រះចក្រី
ស្តេចដោយទំនួលខ្ញុំហោង ។
២៩១. ឲ្យរាជ្យនេះព្រះភិរុតត្រង រីព្រះរាមបុត្រច្បង
នូវព្រះអនុជលក្ស្ម ។
២៩២. ឲ្យទៅនៅនាព្រៃអគ្គា បួសកាន់សីលជា
ឫសីបានបួនដណ្តប់ឆ្នាំ ។
២៩៣. ឲ្យសាងសិល្បសាស្ត្រកិច្ចកម្ម ស្រេចឲ្យទៅនាំ
វិញមកចូលស្ថានព្រះនគរ ។
២៩៤. ព្រះបាទទសរថភូធរ ស្តេចលោកគក់គរ
ទុរាប្រមៀលអាត្មា ។
២៩៥. ឈឺបទព្រោសព្រះរាមា បុត្រច្បងស្ងួនភ្ងា
នូវព្រះលក្ស្មាធិបតី ។

(1) MBN : pad rapā ksatr
(2) MBN et RIB : oy
(3) RIB : driṣyā
(4) RIB : drust
(5) RIB : bhlām

២៩៦. ខ្សឹបពាក្យនាងកៃកេសី ទូលទាស់នូវក្ដី
នឹងជម្នក់ក្រិមមនុស្សា ។

២៩៧. ក្សិណាញូ ដល់ព្រះរាមា នូវព្រះលក្ស្ម-
ណ៍ភាជិជ័ពីរចក្រី ។

២៩៨. ព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចក្រោធឡើងខ្ញី ឆាឈឺដូចអគ្គី
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រដិដ្ឋា ។

២៩៩. ប៉ុន្តែនូវពិឃាតជិនា ព្រះវរមាតា
គឺនាមនាងកៃកេសី ។

៣០០. ទើបព្រះរាមទេពាធិបតី ព្រះឱស្ឋប្រិមប្រិយ
ឃាត់ព្រះអនុជលក្ស្មណ៍ ។

៣០១. ជាវៃវរលក្ស្មណ៍កុំបីធា គិតជងកោសា
នឹងអ្នកជ័មានគុណថ្លៃ ។

៣០២. អំពើនោះបាបធ្ងន់ក្រៃ កុំធ្វើឈ្មោះនៃ
ត្រូវបារំសាយក្រោធា ។

៣០៣. ដឹងនោះព្រះលក្ស្មណ៍អនុជា ក្រាបវរបាទា
សម្ដេចព្រះរាមនរបតី ។

៣០៤. ព្រះរៀមព្រះអនុជចក្រី រួមភាជមេត្រី
ក៏ស្ដេចនូវចរយាត្រា ។

៣០៥. ដឹងនោះរត្នភាជសីតា យំភ្លាងទូលថា
បតិត្រសូមស្ដេចប្រណី ។

៣០៦. ខ្ញុំនៅអាយស្ដេចជាត្រី មេម៉ាយឥតប្ដី
ស្លាប់រស់ខ្ញុំតាមទៅដង ។

៣០៧. សូមព្រះករុណាខ្ញុំផង ខ្ញុំសូមទៅផង
បំរើសម្ដេចនរបតី ។

៣០៨. ព្រះរៀមព្រះអនុជចក្រី រូកេសរសិហា
ចាកពីគោហាមាសថ្លៃ ។

៣០៩. ស្ដេចទ្រង់កៅទណ្ឌសរជ័យ ស្រេចស្រាប់ប្រពៃ
ប្រដាប់ព្រះអង្គអស់ក្ដី ។

៣១០. ព្រះអង្គព្រះអនុជទេពី ចេញចាកបុរី
បុរាណនៃរាជអយុធ្យា ។

កណ្ឌ ទី៥

៣១១- ព្រះស្តេចត្រេចត្រៃត្រិះក្បួ ដល់ឆ្នេរគង្គា
មហានទីទុរគម ។
៣១២- ញុំស្មៀង[1] សព្វសត្វឯងយំ ដោយឯងនៅព្រៃភ្នំ
លន្លង់ត្រូវមោចក្សត្រា ។
៣១៣- ព្រះរាមព្រះរាជជាយា នូវព្រះអនុជា-
ធិរាជទាំងបីដ៏ព្រះអង្គ ។
៣១៤- ព្រះមហាក្សត្រាត្រីពង្ស ស្តេចចូលចុះស្រង់
មណ្ឌលដ៏មហានទី ។
៣១៥- លុះស្តេចស្រង់ស្រេចឡើងពី ឯលសាស្រះស្រី
ទាំងបីព្រះអង្គនិមល ។
៣១៦- ទៀបពាក់នូវដងដាដ៏មណ្ឌល វេលាដើរដល់
អាស្រមនៃមហាឥសី ។
៣១៧- អស់ទេពឫសីដ៏មុនី យល់ក្សត្រទាំងបី
ព្រះអង្គប្រសើរសោភា ។
៣១៨- សឹងត្រិះត្រេកសោមនស្សា អរឯងគិតថា
មហាភ័ព្វយើងសោតសល់ ។
៣១៩- បរិបូណ៌បុណ្យយើងបានយល់ ពោធិសម្ភារកុល
មកដល់នាថ្ងៃនេះណា ។
៣២០- ក្សិណាចូលថ្នមព្រះរាមា ថ្នមរាជសីតា
ក៏ថ្នមព្រះលក្សបិត្រកង ។

(1) RIB : Ī̤ sịn̊

៣២១. ដូចកូនកើតពីឧទរមេបា ប្រែប្រាណព្រាត់ផង
ហើយមកប្រសប់(1) យល់វិញ ។
៣២២. នាំដល់មាស្រីមសុខសឹង បបក់ព្រលឹង
បញ្ចោសអង្រួលអង្គា ។
៣២៣. អរឲ្យអាហារភោក្តា នៅបរមតាណ
សំណោះសំណាលសួរសាន្ត ។
៣២៤. ស្តេចបរិភោគផលាបាន ស្រេចព្រះស្តេចមាន
មេត្រីនូវណាចេញចរ(2) ។
៣២៥. អស់មហាឫសីតាបស សឹងថ្វាយព្រះពរ
ចំរើនព្រះជន្មចេស្តា ។
៣២៦. ឲ្យព្រះអង្គប្រព័ន្ធនូវឫទ្ធា ទៀងតាំងទីឃា-
យុយឺនដោយតេជព្រះពរ ។
៣២៧. ក្បួនណាមានផ្ញើរមួយនាមករ ហៅកូចខ័នចរ
ទៅយល់ព្រះបាទកុរុត្រា ។
៣២៨. រីកូចខ័នទៃឯមហិមា រូបរូបញ្ញា
ស្របើបស្រមាក់ស្គឹមស្គៃ ។
៣២៩. សក្តិសួនជាអ្នកផ្ញើរព្រៃ ខ្លួនខ្មៅក្រៅវិស័យ
នូវធ្មេញសស្គឹមភ្នែកប្រាល ។
៣៣០. ខ្លួនភ្លោះខ្លាំងទៃជពេញពាល ធាត់ធំមមា
មមួ មមុលព្រឹកព្រៃ ។
៣៣១. ភ្នំភ្លិនខ្លាំងឆ្អេះឆ្អាបព្រៃ ដូចត្មាតដីវិស័យ
សំពើមសំបុរតោមា ។
៣៣២. ពោះនូវភ្លៀងទៅស្ពានឯណា ស្ពានតោះបរិប្លាហ
មាហាវិចបាយបីប្រហាស ។
៣៣៣. ដូចនូវឆេះឆុរឆាប់វិនាស ភ្លៀងឯងអាកាស
ក៏ផ្សាយធំហាយទេវា ។
៣៣៤. រីសំលៀកស្លៀកស្បែកប្រើតា ពាសពាក់ស្បែកខ្លា
ជាអាវបិស្នះស្នួងស្លាប់ ។
៣៣៥. ពាត់ពាន់ស្បែកខ្លាន់ខ្លួងខ្ចាប់ ជាបង្គត់ស្រេចស្រាប់
ប្រដាប់នូវស្បែកដើងជង្ឃ ។
៣៣៦. ពលមួយម៉ឺនសោតសឹងជួប ប្រដាប់ដូចអង្គ
នៃកូចខ័នឯងមហិមា ។
៣៣៧. កាន់ដាវតោមរធ្នូស្នា យកព្រៃព្រឹក្សា
ដីជាលំនៅប្រក្រតី ។

(1) RIB : prasabv
(2) MBN : cer car

៣៣៨. មានគ្រប់ភ្លេងត្បូងតន្ត្រីយ៍ វិចិត្រសព្វគេទី
រតាំងនូវគងបីប្រគំ ។

៣៣៩. មានទាំងខ្លុយប៉ីសេពសម ករង្រោកក្រកព្លុយឆ្នុំ
អង្កួចខ្សែជ្រៀវដេញដោយ ។

៣៤០. ចំរៀងស្រួចច្រៀងបីដំឡោយ ស្នូរសព្ទផុខឲ្យ
ស្រណោះស្រណាត់ព្រះទៃក្រៃ ។

៣៤១. ចំក្បឹងផ្អែកច្រើនក្រាស់ក្រៃ ស្រែងស្រោកសព្វក្រៃ
សន្ធឹកនូវសព្ទព្រមព្រុស ។

៣៤២. បាហាស់ខាស់ខាំស្រេីបស្រុះ ដោយដេញលឿនលុះ
ពិឃាតអម្រឹតក្បូរណាក្សួយ ។

៣៤៣. ពុំដែលល្ហក់ដោយវិស័យ ទោះនូវបណ្ដើរក្រៃ
សំគាល់នូវសព្ទប៉ីបន្លឺ ។

៣៤៤. ស៊ីងឆ្នុំនូវបំពង់ឬស្សី ខ្លុំដងលុះញ
កំលូកព្រៀវអឹងអរ ។

៣៤៥. ទៅដោយកូវ័នចេញចរ អស់ទាំងពលប-
រិវារមួយម៉ឺននិរភ័យ ។

៣៤៦. មានទាំងទូកសម្ពៅក្រៃ សម្បាស្នូរនោះនៃ
សំរាប់នូវភ្លេងគង្គា ។

៣៤៧. រីកូវ័នភាពព្រឹក្សា ជាមិត្តនឹងមហា-
ឬស៊ីមុនីផងសោត ។

៣៤៨. ទាំងព្រះយមភាពផងកោត ខ្លាចកូវ័នសោត
ពុំអាចប្រឹប្រួងចេស្ដា ។

៣៤៩. ឯងនោះកូវ័នយាត្រា យល់ព្រះភមា-
ធិរាជនៅស្ពានអាស្រម ។

៣៥០. កូវ័នផ្ទុមបំពង់ទឹកឃ្មុំ នូវត្រីបន្ទុះធំ
បន្សំនូវសាច់ឆ្អើរឆ្អិន ។

៣៥១. ចូលថ្វាយព្រះបាទភូមិន្ទ នាភាយភាមធិបតិន្ទ
ស្ដេចគង់នៅបារមសាលា ។

៣៥២. ព្រះលក្ខណ៍ដណ្ដឹងថាហើយមា អាមកពីឯណា
អំពាល់នូវត្រីសាច់ឃ្មុំ ។

៣៥៣. កូវ័នទូលថាអញ្ជើញ មកថ្វាយបង្គំ
ព្រះបាទសម្ដេចភមា ។

៣៥៤. ខ្ញុំឈ្មោះកូវ័នគីជ័ជា[1] ធ្មើរវៃព្រយាត្រា
មកជូនព្រះបាទជ័នុត្តម ។

(1) RIB : git ṭă jā

៣៥៥. សូមមានបើកឲ្យអញខ្ញុំ ទូលថ្វាយបង្គំ
សម្តេចព្រះរៀមនេះតិច្ឆូវ ។

៣៥៦. នាខ្ញុំបានយល់ព្រះភូ- ធរមកនេះតិច្ឆូវ
ក៏ថ្លាហឫទ័យត្រេកអរ ។

៣៥៧. ខ្ញុំឯងជាខ្ញុំបាទប- រិចារ(1) ព្រះជីភូធរ
សូមមានស្តេចទ្រង់ករុណា ។

៣៥៨. ដឹងនោះព្រះលក្ខអនុជា ទូលទូលព្រះជេស្ឋា-
ធិរាជដ៏ទ្រង់ព្រះក្សាន្ត ។

៣៥៩. ឲ្យហៅកូវ័នមកថ្កាន សាកសួរតាត់បាន
សំណោះសំណាលនូវពិលាប ។

៣៦០. ទិនអង្គសិរសាក្រួញក្រាប ទឹកភ្នែកហូរជាប
សក្រោកលើមហាប្រថពី ។

៣៦១. ស្មល់ស្មប់ចង្កាលើធរណី ពុំលើកសិរសី
ពុំធ្លើកមើលព្រះភក្ត្រា ។

៣៦២. ទូលថ្ងូញទំនួញថ្លែង សំដែងសោកសល់សោកា
ទុកអង្គព្រះភាមា ទៀងទិញមេតាងនសន្ត្រត ។

៣៦៣. ព្រះជនកអ្នកនរនាថ ទ្រង់នាមព្រះបាទសិរីទសរថ
ព្រះជននីអ្នកទ្រង់ត្រត ព្រះនាមនាងកោកល្យា(2) ។

៣៦៤. ព្រះជនកអ្នកបេត ព្រះជននីអ្នកស្ងួនភ្ជា
ព្រះអង្គឯងដ៏ជាតិជា ទ្វីបព្រះភជបុត្រស្ងួន ។

៣៦៥. បង្គំព្រះហឫទ័យ ស្ងួនសព្វថ្ងៃពុំឲ្យឃ្លាង
ទុកម្តេចឡើយតិច្ឆូវថង ដដាដើរត្រមោចមក ។

៣៦៦. ស្លាប់ទ្រង់អាភាមរត្ន បើអង្គក្សត្រដ៏ពន្លក
ទុកម្តេចឡើយទ្រង់សំបក ឈើសន្តោសយោយព្រៃភ្នំ ។

៣៦៧. ព្រះសម្ភាររកុលភព ព្រះអង្គអធិរាជរម្យ
ភាមាតីរោត្តម បរមចក្រពត្តិសូរ(3) ។

៣៦៨. ព្រះភមរូបាកាយ(4) គឺអង្គនាភាយបុណ្យបរបូណ៌
ពូជពង្សពុទ្ធិក្សូរ ត្រកូលក្សត្រដ៏វិរវង្ស ។

៣៦៩. ទុកថ្មីក្រោមធរណីណា បានព្រះភាមានាភាយទ្រង់
ថ្មីក្រោមនឹងកើតម- ង្គលសួស្តីស្រីពិលាស ។

៣៧០. ទុស្រុកអយុធ្យា ដូចគោហារត្នមាលមាស
ស្តីកម្តេចឡើយប្រែប្រាស(5) និរាសកេសរសិហា ។

(1) RIB : paricār
(2) RIB : kosakalyāṇ
(3) RIB : cakrabatrīsūr
(4) MBN : bhūpākāy
(5) RIB : loes mtec ḷoey prae prās

៣៧១. ឱស្រីអយុធ្យា ដូចសួគ៌ាត្រៃត្រិង្ស
ប្រាសសម្ដេចព្រះឥន្ទ្រា- ធិរាជលើសប្រសើរត្រៃ ។
៣៧២. ឱខ្ញុំប្រណិស្ដេច ពុំដែលព្រាត់ដោយព្រឹកព្រា
សម្ងំនឹងនៀយព្រះបាទថ្លៃ ហើមហើយក៏ឯរពុរពង ។
៣៧៣. ឱផ្លាប់តាមយានយាត្រា ពលសេនាមន្ត្រីផង
ស្ដេចឡើយស្ដេចនេះម្ដង ដើរបីផ្ទាល់ព្រះបាទា ។
៣៧៤. អញខ្ញុំសូមប្រតិបត្តិ បំរើក្សត្របីអង្គា
ពោះស្ដេចពុំករុណា យកខ្ញុំជាខ្ញុំព្រះអង្គ ។
៣៧៥. ខ្ញុំនៅឆ្ងល់យកនេត្រា ខ្ញុំឯងណាតាំងពីរបង់
បរខ្ញុំប្រាសពុំយល់អង្គ ព្រះនាភាយនិភាសបាត់ ។
៣៧៦. កូវិនសោកានល(1)ក្ដាត់ គិតព្រះមហាក្សត្រ
ទាំងបីព្រះអង្គពនេចរ ។
៣៧៧. លុះបន្ទោសោកស្រែចលើកករ ក្រាបក្រោមបាទប-
រមចក្រីជ័ឧត្ដម ។
៣៧៨. ថ្នាក់ថ្នមនូវបំពង់ទឹកឃ្មុំ នូវត្រីបន្ទុះជំ
ក៏ថ្វាយសម្ដេចភាមា ។
៣៧៩. ស្ដេចបន្ទូលសរសើរថា ឯបាកូវិនបា
មហាមានគុណពិតប្រមាណ ។
៣៨០. ចូរបាវិលវឹងពៅស្ពាន ត្រីក្សត្រព្រៃសំសាន(2)
នាស្ពានលំនៅបាហោង ។
៣៨១. ព្រាហាមបាមកចម្លង យើងទាំងបីផង
នូវឆ្លងទៅត្រើយនាយណា ។
៣៨២. កូវិនបង្គំទូលថា ខ្ញុំសូមរក្សា
ទាំងបីព្រះអង្គក្សត្រថ្លៃ ។
៣៨៣. លោកដែលអម្ចាស់នៅព្រៃ ម្ដេចឡើយអាល័យ
នូវស្ពានស្រណុកដោយកល ។
៣៨៤. ដឹងនោះកូវិនខ្វាយខ្វល់ បរអស់រេពល
មួយម៉ឺនប្រមូលមកផ្ទាត់ ។
៣៨៥. សឹងការនូវគ្រឿងអាវុធ ចាសចាំមហាក្សត្រ
ស្ដេចផ្ទំនៅបរមសាលា ។
៣៨៦. ពលខ្លះដើរស្កាត់ប្រិតា ខ្លះសោតផ្ដុំគ្នា
រកាំងតងនូវត្បូងត្រើយ ។

(1) RIB : sokāṇal'
(2) Var. : smasān

៣៨៧. បំរើព្រះបាទនរបតី សួរសព្ទក្តើយ
ល្បើងនូវសព្ទអម្រឹតា ។

៣៨៨. ភាងសីហាគជសីហាសិង្ហខ្លា គោតោ[1] មហិង្សា
ដើរត្រេចវង្វាត់ផ្សិតផ្ទិក ។

៣៨៩. បក្សីសួរសព្ទពេរមក ឱឡូ អាអូត អក[2]
ខ្លែងស្រាកនូវខ្លែងខ្លោច[3]បាន ។

៣៩០. ទាំងពោចសំពោចស្វាស្វាន ខ្ពក់ត្រៃត្រុសសាន
អនេកនូវសព្ទនានា ។

៣៩១. ខ្យងហៀនជក្កជ័នជលកា[4] មច្ឆករភូមភា
ភេរៃររូសួរសោតសប ។

៣៩២. ឥឡូវក្តើយត្រៃបីប្រែគំ ព្រះបាទជ័ឧត្តម
សម្តេចនារាយនិទ្រា ។

៣៩៣. រូបឯកអង្គអគ្គជាយា ដូចស្វខ្សោភា
ទន្ទឹមមណ្ឌលព្រះចន្ទ្រ ។

៣៩៤. ទៅព្រះលក្ស្មណ៍ប្រថ្ងនូវកោទណ្ឌ រុក្ខភាងកូខ័ន
ករការសំពៃងចាំនៅ ។

៣៩៥. នាឮអាស្រមឯកោ គយល្វឹល្វាល្វោ
ប្រយ័ត្នអម្រឹតយប់ល្ងង ។

៣៩៦. កូខិនខ្សឹកខ្សួលសួរសង ទូលក្លាងយំផង
ព្រះលក្ស្មណ៍អនុជចក្រី ។

៣៩៧. ទុំនាងកល្អិងព្រះធរណី សេពសាងបារមី
តបះអនេកក្រាស់ក្រៃ ។

៣៩៨. ទើបបានជាព្រះភពទេពថ្លៃ មកប្រថ្ងថ្វៃ -
ក្រោមភជងានីនេះណា ។

៣៩៩. នេះម្តងម្តេចព្រះភាគា ស្តេចពុំបានជា
តស្សូរជ័ថ្លៃក្រោមវិញ ។

៤០០. សមនាងព្រះធរណីមិញ ពុំបានបំពេញ
សំណាងសំណូមប្រាថ្នា ។

៤០១. ហេតុអ្វីពើពៀរវេរា ទុក្ខវិតក្កា
នៃនាងកល្អិងព្រះធរណី ។

៤០២. ឯងឲ្យព្រះបាទនរបតី ចរចាកចេញពី
បុរីនគរស្រីអយុធ្យា ។

(1) MBN : got go
(2) RIB : ā-ūt ūḷa
(3) RIB : khlaeṅ khloc
(4) RIB : jalikā

២០៣. ព្រះលក្ស្មណ៍ព្រះទុក្ខភ្ជា នាំទៀវសាលា
ក៏តាំងនិទ្រាទៅនិត្យ ។

២០៤. ព្រះលក្ស្មណ៍មានមោហានមិទ្ធ(1) ដួយធូលធុះស្និត
សម្ងាត់នៃព្រះមនិទ្រីយ៍(2) ។

២០៥. ឈ្មោះនាងនិទ្រាទេពី ក្រុងជក្កិទ្រីយ
ស្រឡូប់ព្រះនេត្រក្សត្រិថ្លៃ ។

២០៦. ស្ដេចបីនៅចង់ធ្នូដៃក្រ មោះព្រះរាមទ័យ
ពិជ័យមានៈមោហា ។

២០៧. ស្ដេចហៅនៃនាងនិទ្រា ទេពីឧប្បា -
តិកដើរចេញមកកាន់អញ ។

២០៨. ក្សិណនោះនាងនិទ្រាមិញ ផ្ទោះផ្ទាកចាកចេញ
មកស្និតជំពោះព្រះភក្ត្រ ។

២០៩. ទូលថាបតិត្រនរបលក្ស(3) ខ្ញុំប្រណីអ្នក
នូវនៀយតាំងមាននិទ្រា ។

២១០. ព្រោះអ្នកក្រែងអ្នកយាត្រា ឯងព្រះជេស្ឋា
ក៏កើតអស្ចារ្យកតាំងក្សាន្ត ។

២១១. ហេតុនោះខ្ញុំធ្វើលមកផ្គាន ឲ្យព្រះអង្គមាន
សំរាន្តព្រះកាយពលណា ។

២១២. ព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចប្ដេជ្ញាថា ថានាងនិទ្រា
ពីថ្ងៃនេះទៅនាងចាំ ។

២១៣. អន្លូងឯងមានប្អូនដណ្ដប់ផ្ដាំ អញប្ដេជ្ញាថ្ងៃ
កុំមានជំណាប់និទ្រា ។

២១៤. ទោះទិវាអាហារគោក្ខា អញតាំងប្រាជ្ញា
ចិត្តចេតនាសន្និដ្ឋាន ។

២១៥. ឲ្យប្រាសនិកាសវិលដំណាន អង្គអញក្បួនមក្សាន្ត
ជំរើននូវកាយពលស្ដល់ ។

២១៦. ឲ្យអង្គអញប្រើឫទ្ធិពល និរភោគនិមិល
សកលមនោសយនា ។

២១៧. ឯងនោះនាងនាដនិទ្រា ទេពីកល្យាណ៍
ក៏ប្រមព្រះរាមទ័យថ្វាយ ។

២១៨. ជំរើនព្រះពរពន្រាយ(4) ព្រះលក្ស្មណ៍ប្រាជ្ញប្រាយ
ប្រាកដបីដូចព្រះចន្ទ្រា ។

(1) MBN et RIB : mohinamiddh
(2) RIB : braḥ nidrī
(3) RIB : narapat(i) laks(ṇ)
(4) RIB : baṇṇarāy (pas.)

៤១៩. ស្ដេចនិរាហារភោក្តា និទ្រនេសនិទ្រា
ក៏ក្សេមព្រះអង្គអភិរម្យ ។
៤២០. ថ្លែតាំងបីខួបទេពសំសម(1) នៅសុវណ្ណវាសព្រហ្ម
ប្រុះប្រិមប្រតិភិក្ខា ។
៤២១. លុះព្រឹកស្រាងស្រេចទិវា ព្រះសុរិយាត្រា
ឧទ័យពីបូព៌ទិសឡើង ។
៤២២. ទើបព្រះនារាយរាមឫទ្ធិថ្កើង ថ្លែងស្ដេចតើនឡើង
ដំរះព្រះអង្គសោភា ។
៤២៣. សូតសារស្លូតពីវន្ទា ដោយពិសេសសាស្ត្រា
មហាឫសីសិទ្ធិក្រម(2) ។
៤២៤. ស្រេចស្ដេចចេញចាកដ៏អាស្រម ក្ងាត់ក្ងាយបង្គំ
ក្រាបលាព្រះមហាឫសី ។
៤២៥. ចរចុះលុះដល់ឆ្នេរនទី អស់ឫសីមុនី
លន្លង់ស្រណោះមហាក្សត្រ ។
៤២៦. សឹងសោយសោកពិលាបក្តាត់ ហាឫទ័យក្ដួចកាត់
ស្រឡាញ់ពុំចង់ឃ្លាតឃ្លា ។
៤២៧. ចុះទៅដល់ឆ្នេរគង្គា ជោរជលនេត្រា(3)
ទីវៃអាល័យដ៏ព្រះអង្គ ។
៤២៨. វិព្រះរាមសូរិយោពង្ស ពន្ធរត្នដ៏ឧត្តុង្គ
ស្ដេចចប់ត្រអាលយាត្រា ។
៤២៩. ឱរាឡាក្សត្រិន្ទធូរធា ឆ្លាត់នាំនាវា
ចំលងទៅនេះដ៏ឥឡូវ ។
៤៣០. ក្សទ័នទូលពាស់ព្រះក្ស - ដរជាខ្ញុំនួរ
សូមទានអញ្ជើញព្រះអង្គ ។
៤៣១. ពឹងបីមហាក្សត្រវរវង្ស វិសេសស្ដេចគង់
សំរាននៅស្ថានអញខ្ញុំ ។
៤៣២. ខ្ញុំឈឺទៅប្រតិបត្តិបង្គំ ព្រះបាទដ៏ឧត្តម
ពីងបីព្រះអង្គក្សត្រថ្លៃ ។
៤៣៣. ខ្ញុំពុំឲ្យព្រួយព្រះហឫទ័យ វិលងស្ដេចគង់ឃ្លួ
ឧទ្យានពិមានព្រឹក្ស ។
៤៣៤. ទោះមានសត្រូវពាធា ដាវខ្ញុំនានា
នូវផ្លាញសត្រូវនោះបង់ ។

(1) MBN : debv sansaṃ
(2) RIB : riddhi kram
(3) MBN : jūt jalanetrā
RIB : jūn jalanetrā

៤៣៥. ផ្ទួយសោកពោះស្ដេចចប់ប្រាប់ ស្បែកម្រឹគខ្ញុំខ្ចប់
ពីផ្ទិចសំឡីម្អកស្ដេច ។

៤៣៦. យកផែនដីសិលាសំរេច ជាទីមនកែវស្រេច
ក្រលាទិព្វទេពបីរសុំ ។

៤៣៧. មានទាំងស្នេតតត្រអភិរម្យ ខ្នើយខ្ពស់ព្រៃព្រំ
វាំងននពិតាននូវកំរាល[1] ។

៤៣៨. មានទាំងឧដារសម្ភារ ច្រើនពណ៌ប្រការ
ត្រកាលអនេកនានា ។

៤៣៩. មានឃុំត្រីសាច់សាភា រុក្ខមូលបុប្ផា
អធិការនិណាជង ។

៤៤០. ពោះទាំងទេពតាស្តួតដង ពុំអាចដើកន្លង
ប្រស្ឋិតនូវនន្ទឧទ្យាន ។

៤៤១. ទាំងទឹកស្រះស្រង់ក្រឡុមក្សាន្ត ស្រះផ្កាដើលមាន
បទុមក្រមុទឧត្បល ។

៤៤២. ស្រួលពានអញ្ជើញស្ដេចដល់ ស្ដុតពានដ័បណ្ដាល
តំបន់អញខ្ញុំមួយផ្ទៃ ។

៤៤៣. ព្រះស្ដាប់សួរសព្ទសម័យ[2] កុខិនស្ដេចថៃព្រ
អញ្ជើញព្រះអង្គពនេចរ ។

៤៤៤. ដាវៃភាកុខ័នអញអរ ឃាស្មោះស្មានស[3]
គួរពោងអញឈប់ដោយឃា ។

៤៤៥. គឺសោះនាយើងយាត្រា ដោយចិត្តចិន្តា
នូវចប់ចំរើនឫទ្ធីពារ ។

៤៤៦. ចតុទសវស្សាវិងចរ ភូលប្ការព្រះនគរ
បុរីរត្នភាជអយុធ្យា ។

៤៤៧. បើបរិបូណ៌ហើយយាត្រា វិលមកយល់ឃា
ដ័ងាឃមាមិត្រពោង ។

៤៤៨. កុខ័នស្ដាប់ព្រះបន្ទូលដង ស្រេចហើយចង្គង
ទាំងបីព្រះអង្គលុះដល់ត្រើយ ។

៤៤៩. ព្រះអង្គចុះស្រង់ស្រេចហើយ ទាំងស្លុរស្លៀងស្បៀយ
វិះរូសក្រសាលយាត្រា ។

៤៥០. ព្រះដណ្ដឹងវៃភាកុខ័នឃា ជិងដើមមាគ៌ា
បង្ហាញនូវដើរដោយបទ ។

(1) MBN : nūv bitān brah krāl
(2) RIB : sramai
(3) RIB : sar

៤៤១. ឃើញនាងទៅជិតត្រកួនបណ្ឌិត សោយសីលពារព្រត
ព្រហ្មា(1)រនៃគោចរ ។

៤៤២. កូនខឹងក្រួញក្រោបកាយករ បង្គំព្រះភូធរ
ក៏ទូលដោយដានមាគ៌ា ។

៤៤៣. បពិត្រជម្លាយផ្លូវណា ស្តេចនឹងយាត្រា
អំពីនេះទៅទុរគម ។

៤៤៤. សឹងមានមុនីតាជីអាស្រម ស្រះស្រង់ងារធំ
អំពាល់នូវដល់គង្គា ។

៤៤៥. ខ្ញុំដឹងដែរដើមមាគ៌ា ស្ទះសព្វព្រៃក្សា
សិលានូវជ្រុងជ្រោយជ្រែក ។

៤៤៦. ខ្ញុំដឹងដែរដើរសព្វល្វែក ផ្លូវបត់ផ្លូវបែក
ដំរិកគិរីគោហា ។

៤៤៧. ពោញពោងដកឈ្មួងគង្គា បឹងបួរបញ្ចា
ជន្លោះជ្រលងដងងារ ។

៤៤៨. ក្រាំងក្រាក់(2)ថ្មថ្នាក់ថ្មល់ថ្មារ សឹងសិលាដា
រអាងរអិលជ្រោះភ្នំ ។

៤៤៩. សូមពានស្តេចកុំព្រួយព្រួ ផ្លូវនោះងាយខ្ញុំ
នូវនាំព្រះអង្គយាត្រា ។

៤៥០. ខ្ញុំដឹងផ្លូវកាចផ្លូវជា ផ្លូវមានម្រឹគា
សហ័សសាហាវយំឃ្លង ។

៤៥១. ខ្ញុំនូវតាមរួមរក្សាគ្រង ថ្លាញមស់ម្រឹគដង
មកបៀតប្រមាថជ័យព្រះអង្គ ។

៤៥២. ខ្ញុំនូវយកខ្លួនខ្ញុំឲ្យឲ្យ ធានាការគ្រង
អម្រឹគណាមកពាធា ។

៤៥៣. ពោះបើមានសត្វហឹង្សា ខ្ញុំយកនូវអាត្មា
ចេញថ្លាញសត្វនោះបង់ ។

៤៥៤. ខ្ញុំពុំឲ្យជិតដល់ព្រះអង្គ ពោះពាល់ពិសយង់
ទាំងក្អែបនូវខ្មួយសត្វកាច ។

៤៥៥. ទុយភោមរពោមនូវរបាច ស្មុចសោតនូវមមាច
មមង់នូវមូសស្រួយដង ។

៤៥៦. ខ្ញុំពុំឲ្យជិតដល់មានពោង ខ្ញុំនៅរក្សាគ្រង
ទាំងបីព្រះអង្គវរលក្ខណ៍ ។

(1) MBN : prahā
    RIB : brahā
(2) RIB : prāk'

៤៦៧. ពោះនូវខ្ញុំពោះនូវដើរពោះនូវជាក់ ពោះនូវធ្វើព្រះជីណាក់
ជំងឺណាឯជំណើរមាតា ។

៤៦៨. ខ្ញុំនាំពលពាលយោធា តាមតែងរក្សា
លុះដល់សំនៅស្តេចស្តោះ ។

៤៦៩. ស្តេចស្តាប់ក្ខនីទូលស្មោះ ពាក្យពិតពីរោះ
នូវគុណសប្បុរសមហិមា ។

៤៧០. ទើបស្តេចបន្ទូលត្រាស់ថា ឱយាកូខ័នធា
មហាមានគុណពិតប្រមាណ ។

៤៧១. សមបាជាញាតិពីបុរាណ អញអធិដ្ឋាន
បាឯងស្មើឯកឧទរ ។

៤៧២. នាំយើងចេញចាកព្រះនគរ ត្រេចចៃព្រៃពនដរ
មកជួបនឹងបានេះតិរ្យូវ ។

៤៧៣. សប្បុរសគុណបាពិតត្រូ ពិតអ្នកឯណានូវ
មកថ្មើមគុណបាដ៏កន្លង ។

៤៧៤. រីអង្គអញឯងជាផ្សង អណ្តាប់បាយោង
ព្រះលក្ខជាប្អូនពៅបា ។

៤៧៥. រីឯរត្នភាជសីតា នេះជាថ្លៃ[1]បា
មហាបុរាណវិរមិត្រ ។

៤៧៦. ទាំងប្អូនស្មើខ្លួនស្មើចិត្ត ស្មើឯកជីវិត
កុំគិតជាអង្គទីទៃគ្នា ។

៤៧៧. ពោះបីអញនូវមានទុក្ខា ឈឺជរដល់បា
បាកើតនិមិត្ត[2]ពុំសុខ ។

៤៧៨. ពោះបីបាឯងមានទុក្ខ អញពុំស្រណុក
ទំងួលក្តុងចិត្តចិន្តា ។

៤៧៩. គេជះថ្កាំបេ្តជ្ញាថា ពាក្យពិតសត្យា
សច្ចាអធិដ្ឋានជាប់ឯ ។

៤៨០. ពោះបីញាតិវង្សាបាឯង ស្មើញាតិអញហោង
ទូវអស់ទាំងសាច់សន្តាន ។

៤៨១. រីវង្សាអញសោតសឹងមាន អញអធិដ្ឋាន
ស្មើញាតិសន្តានបាយោង ។

៤៨២. ប្អូនអញទាំងពីរសោតគ្រង ភក្តីពិភពផងឯ
ទម្ងន់ថ្មៃក្រោមអយុធ្យា ។

៤៨៣. រីកូខ័នឯងសោតបា ជាភាជត្រីក្សា
រក្សាបរិវេណាព្រះថៃព្រៃ ។

(1) RIB : thlai
(2) RIB : nirmitr

៤៨៤- អស់ញាតិជាសោកសព្វថ្ងៃ ក្រៀមក្សាន្តហឫទ័យ
អាស្រ័យតាំងនាក់ជាហោង ។
៤៨៥- នេះតប្អូនជានួនជង់ទៅដង អញតើនរណាក្រង
អស់ញាតិភរិយាបុត្រជា ។
៤៨៦- ជាជង់ចេញចាកប្លាតប្លា ក្រែងសត្រូវពាធា
នួវបៀនមណ្ឌលជាក្រង ។
៤៨៧- បងសូមលាជាពៅហោង ពោះព្រឹតយប់ឃ្លង
ពន្លឹកនួវយក្សហោរហោ[1] ។
៤៨៨- បងនួវថ្លៃងថ្លាញអស់សត្រូវ ដោយតេជឫទ្ធិគុណ
នួវឫទ្ធិសរសក្តិថ្លា ។
៤៨៩- កុំខំនស្តាប់ព្រះករុណា ជលនេត្រជាភា
សស្រាក់សញ្ញាប់ស្មុបនៅ ។

(1) MBN : yaks cāṃ phlūv

កណ្ឌ ទី៦

៤៩០- ឯថ្ងៃនោះស្ដេចលេណទៅ ចេញចាកលំនៅ
កណ្ដាលនៃរុក្ខជា ។

៤៩១- គាប់កាលតិម្ហគ្គមាសា សៃវស្សប្រយាត្រា
សប្រួមតក្ដតវិធី ។

៤៩២- ហៃវប្បតស្មួតប្រេះប្រូជតី ចែងជាំងរស្មី
ជំហាយហាហាវង់វេហា ។

៤៩៣- ផ្កាយផ្សេញស្រប្បប់ព្រៃព្រឹក្សា រោយរុះផ្លែផ្កា
រស្ពោះសន្លឹកប្រួញព្រម ។

៤៩៤- ស្លឹកខ្លះខ្លោចខ្លះបីក្រហម ស្ម្បូវស្មៅស្រែងក្រោម
វិនាសអូវភ្លើងព្រៃងាល ។

៤៩៥- គេជះព្រះបាទភូវនាថ[1] ពង្សពោធិសម្ភារ
កំនាំទេពីលេណា ។

៤៩៦- មើលបានព្រៃព្រឹក្សសាខា សងខាងមាគ៌ា
សឹងប្រែត្រជាក់ដ៏សប្បាយ ។

៤៩៧- លូតណាស់មាណាបីបន្លាយ[2] ជុះជាលព្រៀបកាយ
រូបានរបៀបអភិរម្យ ។

៤៩៨- ស្រោងស្រឹងឈររលឹងជន្តុំ ស្លឹកស្លោងបីត្រសុំ
ត្រសាយត្រសៀកវិតា ។

(1) RIB : bhāvanā
(2) RIB : mālā lec lāy

៤៩៩- បក់បុស្បក្លិនរសគន្ធា ឥតទុំសោះសា
ល្ហួយល្ហប់ត្រឡប់ខ្ជាយខ្ជូរ(1) ។

៥០០- ពោះពៃរមធុរាមធុករ ភ្ជុមរាភ្ជុមរ
ផ្ញើជីវិតត្រេចត្រង់ត្រីបត្រា ។

៥០១- សព្វស្លឹកក្រៀមសោភា ពុំល្មេងជីអង្គា
ស្រែងដោក(2)ព្រះព្រៃព្រាលនេត្រា ។

៥០២- ស្បូវស្រែងតាំងនៃងងអម្ពរ ដូចព្រះចន្ទ្រចរ
ត្រចះកំពេញបូណ៌មី ។

៥០៣- ពុំអាចនឹងក្តៅក្បូរត្រកំងបី យោគព្រះបារមី
សម្តេចនារាយណ៍លោលា ។

៥០៤- ស្តេចស្ទ្រេចនោយជិតមាគ៌ា ទៀយលំដើមឈ្ជា
មានផ្កាតែមួយប្រាស់ប្រាល(3) ។

៥០៥- មានមែកមែនរនោងវល្លិវារ ផ្ការីកជ៏ត្រកាល
តែមួយ(4)នៅលើផ្កាឈ្វា ។

៥០៦- ផ្កាស៊ុះជិតដើមជំពូ ជំពូសោតផ្កា
តែមួយក៏រីកបីតំរួត(5) ។

៥០៧- លើផ្កានរនោងជាក់ស្លូត ជិតផ្កាបីប្រកួត
ក៏ផ្សាយទៅនូវកេសរគន្ធ(6) ។

៥០៨- មានកន្លង់ពីរសោតសព្វគ្នា ថ្ពុះស្ពុលជាប់គន្ធ
ត្រីបត្រងសំអងបុស្ប ។

៥០៩- ក្សិណានោះព្រះបាទនរបតី បង្ហាញភាពទេវី
ជាវៃយាយេមើលអស្ចារ្យ ។

៥១០- ឱបមាបុប្ផាពិពណ៌ ផ្កានេះគឺផ្ការ(7)
ក៏នេះកំលុងភ្លើងប្រាល ។

៥១១- រីផ្កានរនោងនៅកណ្តាល ដូចសុពណ៌កាល
រលាយនូវមាសមានរស្មី(8) ។

(1) MBN : ap' is mārgā
l-ap' l-añ kesar
(2) MBN : trasāk'
(3) MBN : mān phkā tae muoy ṭa prākaṭ
----
mān maek sākhā ṭa camhut
slik slom parisuddh
prākaṭ nūv phkā crās' crāl
(4) MBN : tamruot
(5) MBN : trapak pupphā pī tamruot
(6) RIB : tamruot nūv kesar gandh
(7) RIB : chgār (pas.)
(8) MBN : ramlāy nūv mās haem līoeṅ

៤១២. រឺផ្កាចំប៉ាពិសី ប្រាណប្រួតលើភ្រី
ននោងភាយរីកបុប្ផា(1) ។
៤១៣. នោះគឺនពគុណសុវណ្ណ ម្ជុរចំរុះកែមគ្នា
រលាយច្រមុំរស្មី ។
៤១៤. រឺអង្គកន្លង់បក្សី គឺឡូងអប្រិយ
នៃលាមនិលពុំផ្ទើង ។
៤១៥. រឺត្របកផ្កាឈ្លាប្រាលធ្លើង នោះគឺអណ្តាតភ្លើង
កំដេះនៃស្ពានរនោះណា ។
៤១៦. អង្គអញឯងដូចផ្កាឈ្លា ជាត្មានរជានា
អាចអត់នូវកំដៅអគ្គី ។
៤១៧. ននោងនោះគឺសីតាទេពី ជំប៉ាជំពិសី
គឺអង្គព្រះលក្ស្មអនុជា ។
៤១៨. នាឈើឯទាំងបីអង្គា ឯកចិត្តចិន្តា
ដូចត្មានរនូវមាសនោះហោង ។
៤១៩. រឺកន្លង់នោះគឺឡូងជង ជាមនិលឈ្នាង
ដូចពាក្យនាងកៃកេសី ។
៤២០. ស្តេចចង់ប្រាថ្នាបុរី លោមភាជទេពី
ពន្លកដង្កើមហឫទ័យ ។
៤២១. យាយយាត្រាត្រេចត្រីក្បាត្រៃ តន្លេងតន្ត្រៃ
សុវណ្ណវនេគោចរ ។
៤២២. ដូចមហាមករតដ៏បវរ ខ្លាស់(2) រស្មីស្នួរ
ដ៏ឡើងទាំងនៃព្រៃព្រឹក្សា ។
៤២៣. ស្តេចយល់បុស្សបុស្សនាគនា រីកកេសរផ្កា
សុភោចសុគន្ធាចរ ។
៤២៤. កន្លង់ទាំងគូភ្មរ ត្រងត្រីបកេសរ
ជញ្ជៀបនជៀលតន្ត្រាយក ។
៤២៥. កន្លង់ញីនោះស្មៀតសឹក ស្រៀតស្រែកនៅត្របក
បុស្សនាគបុប្ផាភាយភរ ។
៤២៦. ស្អិតល្អឯជង់ជង់ខ្វាយខ្វរ រុំកែ្លកភ្មរ
កំផ្ទេចមមីឬប៉ោ ។
៤២៧. ពុំយល់ស្តូវផ្ទោះហើរទៅ ស្ទាត់ផ្សៀលទៀបនូវ(3)
ទ្រហឹងរផ្សើងវិលវល់ ។

(1) MBN : rī phkā campā ruṅ rīoeṅ
rasmī thaem līoeṅ
pruot loe anujapupphā
(2) MBN : kaem
(3) RIB : daṃ nau

៤២៨- វីកន្លង់ឈ្មោលមិញដីឯកល់ កន្លង់ញីពុំយល់
ទៅហានឹងហើរទៅស្ពាន ។

៤២៩- ភ្លៀលធ្លាក់រង្គាត់ដេកដាន សៀរទំទៀបប្រាសា
ចំហើងបង្អីសព្វព្រៀ ។

៤៣០- កន្លង់ញីឮហើយហើរដោយ ដល់ជិតតាមក្រោយ
ទៅលុះដូចជិត្តជិន្តា ។

៤៣១- ស្តេចបង្ហាញអាឃ៌អត្តជាយា មេមើលក្នុងភា
ក៏នាំនៃក្នុងរីហើរ ។

៤៣២- ដូចហ្លួនមិត្រមានជ័ប្រសើរ អាជនគ្រប់ឲ្យដើរ
ក៏តាមអញបងនេះណា ។

៤៣៣- រួមអង្គរួមឯកមាគ៌ា រួមស្ពាននិទ្រា
ពុំគិតលំបាកពនេចរ ។

៤៣៤. បើស្និតនៅនាព្រះនគរ ដូចកលកេសរ
ក៏រុំក្នុងរបក្សី ។

៤៣៥. ហើយនូវកើតអង្គឯងអប្រិយ មានមន្ទិលស្រី
ជំណិះជំលៀលលោកឯង ។

៤៣៦. មេអាចស្នេះនៀងតាមបង ដើរដោយនូវគន្លង
ការស្នេហាពេញពោជញាណ ។

៤៣៧. បងនូវនាំមេកន្លងលែងស្ពាន អធិដ្ឋានបប្រាន
បង្វើងបង្វិលភពចក្រ ។

៤៣៨. បងនូវនាំមេមានទៅជាក់ ដល់ស្ពានតិតជំពាក់
ដីមហានិរោធនិព្វាន ។

៤៣៩. ស្តេចលោមព្រះម្លូនកល្យាណ បណ្តើរទៅបាន
ដល់ស្ពានមណ្ឌលស្រះស្រី ។

៤៤០- មានបុស្បាបោក្ខរណី ក្រពុំពេជ្រតី
គង្គាប៉ប្រៀបទងទ្រឹង[1] ។

៤៤១- ស៊ីឯក្នុងផ្ទៃរាំព្រៃលែងចំហឹង ហៃលោលហិចទៅវិង
កង្រោកកក្រៀវព្រមគ្នា ។

៤៤២- ខ្លះឯកដើមបទុមា កាំងក្រពុំភ្កា
បណ្តាលបណ្តែតតាមក ។

៤៤៣- គាប់កាលខ្យល់បក់នូវលក ដើមឈ្មួកសាត់មក
ដីពាក់កាំងទងទេរនៅ ។

៤៤៤- មានមេមយូរីហើរទៅ ផ្សារសត្វជ័កឡៅ[2]
ក៏យល់បទុមទងស្រស់ ។

(1) RIB : gaṅgā trīep trịm daṅ trịṅ
(2) MBN : phsār satv sau ṭau

៥៤៥. ត្រូវខ្យល់យល់ឃាក់ដូចរស់ គិតស្មានជាពស់
ក៏ចឹកចាប់ពាំនាំទៅ ។

៥៤៦. ទើបទុកសំបុកដ៏លំនៅ បក្សីស្រុនខ្លៅ[1]
ពុំដឹងដើមទងល្បូកឡើយ ។

៥៤៧. មានកូនពីរពេញក្រាសហើយ កូនណោះយំស្ដើយ
មកមេតារភស្ដុភោក្តា ។

៥៤៨. ឯមេមយូរស្ដើយថា ឲយាកូនពុំងា
កុំយំអាហារម្ហូបញ្ញការ ។

៥៤៩. ថ្ងៃនេះម៉ែបានអាហារ ត្រកល់ត្រកាល
ចំណីចំណាប់នេះចម្លែក ។

៥៥០. ក្បែរណាមេមយូរជីកថែក ចំពុះពាំមែក
ឲនទងបទុមបីកយ ។

៥៥១. ពុំបានបរិភោគសប្បាយ កូនខឹងនឹងម្ដាយ
បង្កើតជាទោសមួយលា ។

៥៥២. ជាលើងទន្ទឹងអាហារ លុះល្ងាចគតការ
ពុំបានអាហារភោក្តា ។

៥៥៣. ស្ដេចស្ដាប់កូនក្មេងថា បង្កើតទោសា
ឲនមេមយូរបីកឃ្វល់ ។

៥៥៤. ស្ដេចបញ្ញាញទេពនិមិត្ត ឲយាមេមាសយល់
ឲនបក្សីមយូរបុត្រ ។

៥៥៥. មួយនោះដូចចៅភិរុត មួយទៀតក្រោកដ
ដូចចៅសុត្រតម្លូនមញ ។

៥៥៦. សមនឹងរកបាវឯងសំឡាញ់ បន្ទោសម្ដាយឯញ
គឺអង្គនាបរិកកេសី ។

(1) MBN : pakṣī sau ṭau

កណ្ឌ ទី៧

៥៥៧. ព្រះលោមព្រះភជទេវី អភិរអគ្គមហេសី
បណ្តើរដោយដងព្រៃភ្នំ ។
៥៥៨. ទៅទៀបមណ្ឌលអាស្រម ស្ថានរត្នជ័ចង្ក្រម
នៃមហាឫសីស្មឹងស្មាធិ ។
៥៥៩. ព្រះនាមតិសីភារទ្វារ ក្តត់ក្បែនព្រះបាទ
ចំរើនចតុពេទសាស្ត្រ ។
៥៦០. ទ្រង់ដងខាមណ្ឌលអភិកាស ព្រះអង្គកាយពាតពាស[1]
នូវស្បែកអម្រឹតគីជ័ខ្មៅ ។
៥៦១. ស្ពាយរៀងសឹងសំបកឈើ សិទ្ធិសក្តិនូវអំពើ
អំពល់ពិធីកណ្ឌការ ។
៥៦២. អស់អញ្ចលំគេញដោយនូវធម្ម ចំរើនភៀសពណ៌ា[2]
ជាមហាឫសីស្ងាត់ស្ងៀង ។
៥៦៣. មានពុកចង្កាគីជ័វែង មើលមុខគួរស្ញែង
មហាឫសីសាស្ត្រសុទ្ធ ។
៥៦៤. ទាំងព្រះព្រហ្មសឹងជ័ចំចំហុត ពិធីពារព្រត
មហាមុនីនឹកធ្យាន ។
៥៦៥. ពោះនូវធ្វើសិល្បសាស្ត្រជាន បរិបូណ៌មែនមាន
តេជះតបះបុណ្យក្រៃ ។
៥៦៦. យល់ព្រះពោធិសត្វថ្លៃ ត្រើត្រួចមហាឫទ័យ
ក៏ត្រេកត្រអាលអាក្ពាត់ ។

(1) MBN : kān' smiṅ bāk' bās
(2) RIB : camroen bes barṇā

៤៦៧- ស្ទួចបុរសមួយមានតំកាត់ ទៀបហៀបនូវម្នាត់
ជីវិតនឹងល្មះមរណា ។

៤៦៨- យល់ព្រះស្ទួចយល់ពេញា យកទុំសងា
វិញទេពមកប្រស់ព្រោសប្រាណ(1) ។

៤៦៩- ថាពោះបាបអញមិនមាន គេជះអញបាន
ប្រសប់ពុទ្ធក្តីវិវត្ត ។

៤៧០- អស់បាបទាំងនោះសឹងក្ស័យ អង្គអញគតភ័យ
វេរានុវេរទីងស្មួង ។

៤៧១- ពោះបាបបុរាណចាំចង ច្រើនជាន់កន្លង
ពុំអាចនូវរេងដីវេរា ។

៤៧២- ស្រេចព្រះមុនីនាថចិន្តា ឲ្យដងត្រដាយា
ឈើច្រត់នូវកណ្ដោចរ ។

៤៧៣- ចេញចាកមណ្ឌលស្ថានប- រមសាលាសាទរ
ពោតប់នៅស្ថានជ័ចក្រុម ។

៤៧៤- ទើបព្រះនារាយរាជជ័ឧត្តម បេះបុស្សក្រពុំ
បទុមទាំងឧប្បលា ។

៤៧៥- ចរចូលបីជ័ទូលបុប្ផា ថ្វាត់ថ្វាយអភិវាទ
នៃមហាឫសីជ័មុនី ។

៤៧៦- ព្រះមុនីអរនិបចក្រី ត្រេកត្រែះមេត្រី
សំណេះសំណាលសួរថា ។

៤៧៧- នៃហាក្សត្រឲ្យឫទ្ធិចេស្តា ស្តេចមកពីឯណា
ក័នាំស្រីរត្នជ័ប្រសើរ ។

៤៧៨- អញនូវចប់ជីងដើមជំណើរ ស្តេចត្រេចនៃព្រៃដើរ
ត្រមោចព្រះទៀមអនុជា ។

៤៧៩- ហើយព្រះអង្គតំរពាក្យក្សត្រា សឹងពៃប្រព្រាណជា
មហាឫសីមុនីនាថ ។

៤៨០- ឲ្យសំបកឈើពាក់សង្វារ ស្លុំសក់ជដាធារ
ពោះហេតុប្រការកលស្តេច(2) ។

៤៨១- ទើបព្រះមុនីនាថសារពេជ្ញ ប្រាប់ប្រការកិច្ច
មហាឫសីអស់អាជី ។

៤៨២- ទើបមហាឫសីសញ្ញា ថាបាបបុរាណកាល(3)
វេរាធៀសចាកពុំបាន ។

(1) MBN : sahās mak pras' pros prāṇ
(2) RIB : paṅ' bibhab bhār
mak mān prakār kal mtec
(3) RIB : purāṇakār

៥៨៣. វិស័យសត្វកើតក្នុងស្ថាន ភពចក្រប្រែប្រាណា
ប្រព្រឹត្តទិវារាត្រី ។

៥៨៤. ក្បិលាភ្លឺសាយសព្វទិសទី ដោយតេជរស្មី
ពន្លឺនៃព្រះសុរិយា ។

៥៨៥. លុះព្រះសូរ្យសោតយាត្រា កំបាំងជ្រុងមហា-
សុមេរមណ្ឌលបរិស្រប់ ។

៥៨៦. ប្រែជាងងឹតឈឹងល្អប់ អន្ធការសោតសព្វ
ទិសានុទិសពុំយល់ ។

៥៨៧. នេះគួរនាដូចកម្មផល កុសលអកុសល
អំពល់អំពើពីរមុខ(1) ។

៥៨៨. បង្កើតការកបនូវសុខ ហើយបង្កើតទុក្ខ
ពុំដែលនូវវៀសចាកឡើយ ។

៥៨៩. លុះបាននិព្វានជាប់ស្ពើយ ឥតមានកំដឹងឡើយ
រដោះលែងជាតិជរា(2) ។

៥៩០. ពុំអន្ទោលទៅមកឡើយណា និរនេសទុក្ខា
មហាបរមសកល ។

៥៩១. និរាសប្រាសវែងកង្វល់ អង្គឥតអំពល់
គឺក្សេមសប្បាយត្រេកអរ(3) ។

៥៩២. ព្រះមហាឫសីសាទរ នាំព្រះភូធរ
ទេពីនូវព្រះអនុជា ។

៥៩៣. ចូលទៅក្នុងបរមសាលា ថ្វាយត្រីក្សរជលា
ទាំងពីរព្រះអង្គស្ងោយសាន្ត ។

៥៩៤. ស្តេចស្ទុំនៅសាលាស្ថាន សុខស្កល់ក្សេមក្សាន្ត
បង់អស់មួយរាត្រីកាល ។

៥៩៥. លុះព្រឹកស្រាងស្រេចភូបាល ស្តេចតើនបពិត្រអាល
ដំរះព្រះអង្គសោភា ។

៥៩៦. ស្តេចនាំទេពីអនុជា បង្គំព្រះមហា-
ឥសីនូវណាជីរជរ ។

៥៩៧. ព្រះមហាមុនីសិទ្ធិករ ជំទើនព្រះពរ
សម្តេចនារាយរាមា ។

៥៩៨. ព្រះឫសីឯស្តិងវិញជា នាអ្នកលេណា
មកនៅកំលុងព្រះព្រៃ ។

(1) RIB : bī mukh
(2) RIB : noḥ nai doep spoey
raṭoḥ laeṅ jāti jārā
(3) St. 590 et 591 : manquent dans RIB

២៩៩. ធ្វើក្រឹត្យក្រមតបៈគុណាក្រៃ ព្រតសិល្បសាស្ត្រនៃយ
ប្រាំពៃពិធីកុណ្ឌកម្ម(1) ។

៣០០. លុះអំលុងអំបាលខែឆ្នាំ ហើយស្ដេចក៏នឹងនាំ
ទេពីអនុជគូចរ ។

៣០១. វិលវិញត្រេចព្រៃពនេចរ ចូលស្ថានព្រះនគរ
ពិភពបុរីរាជស្ថាន ។

៣០២. ទើបស្ដេចទូលស្នងវិញស្ថាន ជាខ្ញុំទៅបាន
លុះប្អូនជិតស្លាប់ឆ្នាំណា ។

៣០៣. ស្រែងហើយវិលវិញយាត្រា ស្ថានស្រីអយុធ្យា
ពិភពបណ្ដាលស្ថានស្ថិត ។

៣០៤. សូមលាព្រះបាទជ័យពិត្រ មុនីសាស្ត្រសុចរិត
ស្ដេចចោនៃរាគិស្ថាន ។

៣០៥. ពីនេះទៅតើចម្ងាយម៉ាន បើងខ្ញុំក៏នូវបាន
ដល់ចិត្តគូជបពិត ។

៣០៦. ព្រះមុនីប្រាប់ដោយនូវកំណត់ ជាដប់យោជគត់
គណនាស្ដេចទៅពីអាយ ។

៣០៧. លុះកណ្ដាលនៃទ្វីវាលទីវងឆ្ងាយ ងារធំទូលាយ
លលីមលល្បោកសោតសល់ ។

៣០៨. មុរគមព្រៃក្រៃដើរដល់ ផ្លូវនោះជ័អំពល់-
នូវខ្សាច់ក្រួសក្រៀមក្ដៅក្ដាត់ ។

៣០៩. ប្រណាំទេពីស្រីរត្ន ពិឡូវអញសូមឃាត់
ស្ដេចគង់នៅស្ថាននេះណា ។

៣១០. ពោះនូវធ្វើព្រតត្រឹទ្ធសាស្ត្រ(2) អញឯងជានា
ពុំឲ្យព្រួយព្រះហឫទ័យ ។

៣១១. ស្ដេចស្ដាប់ព្រះមុនីជានៃម- ត្រីឃាត់ក្សត្រនៃថ្ម
ក៏ស្ដេចបន្ទូលវិញស្នង ។

៣១២. បពិត្រគ្រូខ្ញុំនៅហោង ពុំគួរនូវកន្លង
ព្រះឱស្ឋពិសេសអាជ្ញា(3) ។

៣១៣. ដោះខ្ញុំយល់ស្ថាននេះណា ទៀបនឹងអយុធ្យា
ជំណោរពួពតិមាន ។

៣១៤. ទៅដល់ដេវពណ៌ជ័សណ្ឋាន បងប្អូនខ្ញុំមាន
នូវមករកខ្ញុំឯងហោង ។

(1) RIB : prabai bidhī kāyakarm
(2) MBN : doḥ nūv dhvoe prathamasilpasāstrā
(3) MBN : braḥ osṭh braḥ aṅg ājñā
RIB : braḥ osṭh bises cintā

៦១៥. ស្រេចព្រះបន្ទូលសារសង ពុំឲ្យមានឃ្លាង
នឹងព្រះឥសីសីលា ។

៦១៦. ស្តេចថ្វាយនមស្ការអភិវាទ៍ ប្រទក្សិណាលា
មហាមុនីចរចេរ ។

៦១៧. ស្តេចត្រេចព្រៃល្មុះលេចដល់ឆ្នេរ គង្គាគម្ភីរ
ពន្លឹកជ័យមហានទី ។

៦១៨. ទ់ឈ្មោះស្ទឹងនោះនាមតី ព្រោងបោកកាលតី
នទីទូលាយជ្រាលជ្រៅ ។

៦១៩. ព្រះអង្គចុះស្រង់បន្ទោ មន្ទិលសោះក្តៅ
បន្ទូលនឹងព្រះអនុជា[1] ។

៦២០. ចាវៃយាវរលក្សស្នេហា អញបងបានជា
ជាប្អូនសព្វថ្ងៃស្មើចិត្ត[2] ។

៦២១. វៃយាលក្សស្ទឹងនេះធំក្តាត់ ជ្រោះម្ភៃក្រែងសត្វ
វារីគោចរពោធា ។

៦២២. អាស្ងួរសំគាបងប៉ា សមនិងកើតកយា
ដ្រាងឡើយនូវអាចឆ្លងបាន ។

៦២៣. ព្រះលក្សស្តាប់ព្រះបន្ទូលក្តាន ហេតុព្រះអង្គមាន
បាបូទ័យបំរុងដេស្នា ។

៦២៤. ពុំឲ្យព្រួយព្រះចិន្តា ស្រេចយកខ័នថ្លា
ទៅកាត់ក្រពៃលលើចង ។

៦២៥. ជាក្បូនមានក្រែមែនត្លិង បេះបុស្សក្រាលក្រង
ទាំងទងជាមាលាបីសលាប់ ។

៦២៦. ជាព្រះក្រាលទិព្វស្រេចស្រាប់ លើមែនទិព្វគាប់
នូវក្បូនបវរពិចិត្រ ។

៦២៧. ថ្វាត់ថ្វាយព្រះបាទជិបតិត្រ ពីរព្រះអង្គស្ថិត
ព្រះលក្សក៏បោលនាំឆ្លង ។

៦២៨. ទៅបានត្រើយត្រាណាដូចបំណង ក្បត្រក្បាត្តគតឃ្លាង
ទាំងបីព្រះអង្គយាត្រា ។

៦២៩. ត្រេចត្រង់ព្រៃព្រឹក្សបព្វតា លុះលេចអត្ថា
ស្តេចកាត់ឆ្លងវាលរៃងឆ្ងាយ ។

៦៣០. សឹងភ្លើងព្រៃឆេះព្រោងព្រាយ ច្រាលច្រាស់ផ្សែងផ្សាយ
ជំហាយព្រះសុរ្យរង្សី ។

(1) RIB : brah anujaratn
(2) St.620 : manque dans RIB

៦៣១. ស្ដេចស្ដាប់សូត្រសាស្ត្រស្មូតិ ដោយតេជពិធី
ព្រះពិស្វាមិត្រឧបទេស[1] ។

៦៣២. ទិញមន្តខ្ទីមគុណាដ៏វិសេស ស្ពាននោះនិរទេស
ចំបាយព្រះសុរិយយាត្រា ។

៦៣៣. ក្រដាក់ដូចចន្ទ្រឆាយា ល្អតណាស់ក្រៃក្បួន
បុប្ផាផលផងបរិបូរ ។

៦៣៤. ដូចនន្ទោទ្យានស្ថានសួគ៌ សួគ៌គឺដ៏គួរ
បន្ទូលសម្ដេចឥន្ទ្រ ។

៦៣៥. អស់ជ្រើសព្រៃស្មេងម្រឹគា ពោធសឹងប្រែជា
មេត្តាអាសូរសត្វផង ។

៦៣៦. រីអស់អម្រឹគយំឃ្លង សឹងជាសត្រូវផង
បំបាត់ជីវិតគ្នាវិញ ។

៦៣៧. សឹងប្រែចិត្តជាសំឡាញ់ ស្គាល់ស្នេហាស្និទ្ធវិញ
ដោយភាសាសត្វមេត្រី ។

៦៣៨. គជបុត្របៅមេរាជសីហ៍ គជរាជជាត្រី
បំបៅបុត្ររាជសីហ៍គ្នា ។

៦៣៩. ក្ងោកប្រើសប្រែបៅមេខ្លា មេប្រើសប្រែជា
បំបៅបុត្រខ្លាស្នេហាស្និទ្ធ ។

៦៤០. អស់ម្រឹគបក្សីសុចរិត ក្បួនមក្បាគ្គមូលមិត្រ
រក្សាសុបាលស្នេហាស្និទ ។

៦៤១. ពោះស្អែបខ្ទុយពាល់ពិសផង សព្វសត្វយំឃ្លង
គ្មានពិសដ៏ឃោរឥតប្រមាណ ។

៦៤២. ពោះទាំពោះកំស្ទួលប្រួលប្រាណ អ្នកណាបើមាន
ទៅត្រូវគ្មានពិសបីចំហុត ។

៦៤៣. ដូចអ្នកយកទិញដ៏ឱសថ មកត្រួសប្រាកដ
កំណាត់រូបរោគាពាធ ។

៦៤៤. សាគ្គសះសព្វសារពើញាច អង្គឯងស្មែងស្អាត
និមិត្តអប្រិយដ៏ពិសស្មែង ។

៦៤៥. ពោះបីបើមផលរុក្ខរៃង ពិសពុលស្ងប់ស្មែង
ក្រៃលែងសាសីរពិសផង ។

៦៤៦. សឹងប្រែមានរសរឹងពោរ មធុរសដ៏កន្លង
ក្រអូបក្រអែបក្លិនក្លាយ ។

៦៤៧. ស្ដេចលេណាមាគ៌ានោះចម្ងាយ សឹងសុរភីភាយ
ក្រឡប់ត្រលោមគន្ធា ។

(1) RIB : ṭoy tej bar bī
brah̤ bisvāmitr abhides

៣៤៨. តេជះព្រះបារមីតា ស្តេចស្តែងជាតិជា
តិរស្សកំពូលពង្សពាឡ្យ ។

៣៤៩. លះលោកចរចាកចេញបង់ ព្រះនគរព្រះអង្គ
ប្រយោជន៍ធំទើរសាស្ត្រ ។

៣៥០. កាលនោះព្រះឈ្មោះវេលា រសៀលសុរិយា
បៀបទៀបនូវអស្តង្គត ។

៣៥១. ស្តេចដល់ចិត្រកូដបព៌ត មហាគិរីដ៏ប្រាកដ
កំពូលកំពស់ជេយ្យា ។

៣៥២. អស់ទាំងពពួកទេវតា សោតសឹងនាំគ្នា
មកលេងលើខ្ពង់ព្រះភ្នំ ។

៣៥៣. មានដើមដូងស្លាដ៏ល្មំ បរិវេណធារធំ
ជង្គំនូវព្រឹក្សាករ ។

៣៥៤. អស់មហាឥសីពាន់នន្ទរ[1] យល់ព្រះភូធរ
នូវព្រះទេពីអនុជា ។

៣៥៥. ពានរចរចេញបរមសាលា ទទួលព្រះភមា
នូវព្រះអនុជទេពី ។

៣៥៦. ឥសីសិទ្ធិពរនរបតី នរបតិន្ទភោជី
សិទ្ធីព្រះពរដ៏តិរេកា[2] ។

៣៥៧. ទុក្ខីពរទុក្ខីវិរវិណ្ណការ ទុក្ខីជន្មសុរម្យា
ទុក្ខីភាមាសាភាភុល[3] ។

៣៥៨. ព្រះរៀមព្រះមហោសីស្គាល់ ព្រះអនុជនិម័ល
បីខ្វល់រណ្តាប់រចនា ។

៣៥៩. ព្រៀបប្រុងសង់បរមសាលា លើខ្ពង់បព្វតា
ដ៏ជាអាស្រមព្រះបតិត្រ ។

៣៦០. យកមយូរព្រៃយព្រាយដ៏វិចិត្រ ប្រុះប្រក់ប្រឡូតជិត
ជាស្បូវនូវពិតានដាស ។

៣៦១. ហើយរៃដៃដែងតំបារមាស បិតឃាំងពេញពាស
លើព្រៃយមយូរកែមការ[4] ។

៣៦២. ជញ្ជាំងជុំ[5]សឹងសុពណ្ណ ឆ្លុះឆ្លាដ៏ពព្រាល
តាមព្រាបពព្រាយបិសស្នោ ។

៣៦៣. ស្តេចនាំមហោសីស្ថិតនៅ គយគន់ទតទៅ
អាស្រមប្រសើរសោភា ។

(1) RIB : mahāmunī sīl sar
(2) RIB : nara:po ṭǎ tirekā
(3) RIB : ṭal'
(4) MBN : kaem kāl
(5) RIB : ciñcāc traṭāc

៣៣៤- ព្រះសរសើរថាហៃលក្ខណា ចេះអាងរចនា
សាណាត្រកាលជីវិស័យ ។

៣៣៥- ផ្ការឯខ្លួនបងថៃត្រ បាងមកនៅត្រៃ
អាស្រ័យធ្វើខ្ញុំក្នុងជាហោង ។

៣៣៦. ព្រះអនុជនិងនាងសិររៀបរង ក្រាបក្រោមបាទបង
បង្គំប្រណម្យទូលថា ។

៣៣៧- បពិត្រសូមព្រះករុណា កុំមានព្រះចិន្តា
ប្រណីខ្លួននូវព្រួយ ។

៣៣៨- ខ្ញុំជាបុរសកម្មករ(1) មួយ ធ្វើម្ល៉េះពុំព្រួយ
ពុំគ្រាន់ជំណាងភក្តី ។

៣៣៩- ដូចកាលនាងកៃកេសី ឯស្តើមកាក្សតី
ព្រះអង្គក៏ឲ្យព្រះភិរុត ។

៣៤០- ខ្ញុំប៉ងថ្លែងសរធ្វើគត់ យកភាក្សាក្សាយបទ
ព្រះអង្គពិសេសឃាត់ឯង ។

៣៤១- ហេតុព្រះទ័យទិព្វក្រាបស្លៀង ប្រុះប្រាជ្ញាក្រែង
ទេភានុទេវរឹងស្មូង ។

៣៤២- ពីថ្ងៃនេះទៅនោតហោង ខ្ញុំនូវយករូបរាង
ព្រះជង្ឃព្រះបាទជើង្ហា ។

៣៤៣- ទោះមានសត្រូវពាលា ងារខ្ញុំឆាឆា
នូវឯខ្លួនព្រះបពិត្រ ។

៣៤៤- ស្តេចស្តាប់ព្រះអនុជស្នេហាស្និទ្ធ ឈ្មោះសម្មចរិត
សំលូតសំប្បាញ់ភក្តី ។

៣៤៥- ក្សត្រាមហាមហេសី ពីរព្រះអង្គបី
នូវព្រះអនុជឬលមិត្រ ។

៣៤៦- ស្តេចដំទើនពារពោធសាស្ត្រសិទ្ធ តបះការក្រមត្រិស្ស
ប្រព្រឹត្តលើ(2) ខ្ពុងបពិត ។

(1) RIB : kammakār
(2) RIB : loes

កណ្ឌ ទី៨

៦៧៧. កាលព្រះបាទស្រីទសរថ ស្មោយទិវង្គត
រលត់ព្រះជន្មអនិច្ចា ។
៦៧៨. ព្រះមុនីវរសិទ្ធិ(1) មហា- ឫសីចេះវេទា
នូវលើកព្រះសពសំស្ការ ។
៦៧៩. ទេពីព្រះក្រុមបរិពារ អស់ស្រីស្រីង្គារ
សឹងសោកស្រណោះក្សត្រខ្លួ(2) ។
៦៨០. ទាំងមុខមន្ត្រីដទៃ សឹងសោកអាល័យ
បង្កើតនូវទុក្ខសល់ខ្វាត(3) ។
៦៨១. ស្រេចរិះរកពូជពង្សក្សត្រ ត្រងរាជសម្បត្តិ
សំបូណ៌ប្រវេណីនាថ ។
៦៨២. វរសិទ្ធិមុនីតែងរាជសារ មករាជបុត្រា(4)
គឺព្រះភិរុតរាជហោង ។
៦៨៣. នឹងឲ្យសេពសោយរាជ្យរង ទម្ងន់ខ្ពង់ក្រោមត្រង
ប្រជារាស្ត្ររដ្ឋជ័យបុរី ។
៦៨៤. ក្សិណនោះនាងកៃកេសី ក្រាបព្រះមុនី
កុហាកនូវកលជ័យមាយា ។
៦៨៥. លបលួចផ្ដាំដោយសារថា រាជសារនៃមហា-
ឫសីសុមេធវរសិទ្ធិ ។

(1) RIB : visiṭṭh (pas.)
(2) RIB : siṅ soy sokaṇal' ktāt'
(3) St. 680 : manque dans RIB
(4) RIB : rājaputr pāl

៣៨៦. ទីនូវនាងកៃកេសី ឲ្យសារសរវិន័យ
មេត្រីមក ព្រះរាជបុត្រ ។

៣៨៧. ត្រាស់ឲ្យអញ្ជើញ ព្រះភិរុត នូវព្រះសុត្រុត
នូវធ្វើមង្គលអភិសេក ។

៣៨៨. នូវប្រដាប់ប្រជុំភិសេក ព្រះរាមជាឯក
ឲ្យគ្រងពិភព អយុធ្យា ។

៣៨៩. ស្នងព្រះទសរថរាជា ព្រះវរបិតា
ដំកល់ព្រះរាជរាមហើយ ។

៣៩០. កុំព្រះភិរុតយូរឡើយ សព្វសារដល់ហើយ
នូវព្រះសុត្រុតយាត្រា ។

៣៩១. ទៅស្ថានបុរីរាជអយុធ្យា អភិសេកព្រះជេដ្ឋា
ភាតាធិរាជគ្រប់គ្រង ។

៣៩២. ដងនោះអស់រាជទូតផង នាំរាជសារស្នង
ព្រះឱស្ឋព្រះអង្គបីសម័យ[1] ។

៣៩៣. យាងយាត្រាត្រេចត្រឹកក្នុងព្រៃ ទៅតាំងយប់ថ្ងៃ
ប្រាំពីរទិវាតនេះហោង ។

៣៩៤. ស្រេចបានដល់ស្ថានព្រះនគរ សម្ដេចព្រះវរ-
បិតានៃកៃកេសី ។

៣៩៥. ថ្វាយសារសុចរិតមេត្រី ព្រះភិរុតនរបតី
នូវព្រះសុត្រុតក្សត្រក្សាន្ត ។

៣៩៦. ថាបវ[2] នាងកោកល្យាណា នាងកៃកេសីសាន្ត
ក៏ស្ទួយព្រះពរពិធី ។

៣៩៧. ឲ្យព្រះរាមទេពធិបតី[3] គ្រងរាជបុរី
បុរាណស្រីអយុធ្យា ។

៣៩៨. ព្រះវរបិតាមាតា គីអង្គក្សត្រា[4]
ស្ដេចត្រាស់ប្រើយើងខ្ញុំមក ។

៣៩៩. នានាំព្រះបណ្ដាំរួសរក អញ្ជើញព្រះពន្លក
តាំងពីរ[5] ព្រះអង្គលោលា ។

៤០០. ឲ្យទាន់ការប្រជុំ- ភិសេកព្រះជេដ្ឋា-
ធិរាជនារាយរាមទេព ។

៤០១. វរសិទ្ធិព្រះមុនីសារសេព[6] ស្ដេចជាខ្ចីងខ្លប

(1) RIB : braḥ osṭh braḥ aṅg bhisamăy
(2) RIB : tha bīr
(3) RIB : oy rāmadeb debī
(4) RIB : pī aṅg ksatrā
(5) MBN : dāmṅ pī
(6) RIB : siddhī braḥ munī sā seb

ត្រកូលអំបូរពង្សក្សត្រ ។

៣០២. ក្សិណានោះព្រះភិរុតអរក្ដាត់ ខ្ទមព្រះសុពណ៌ញាណ
ដំកល់មណ្ឌលសិរសា ។

៣០៣. បែរស្នោះស្ពោះព្រះភក្ត្រា ត្រង់នគរអយុធ្យា
លុតលើកព្រះករបីបង្គំ ។

៣០៤. ទាំងព្រះសុត្រុតត្រេកមនោរម្យ[1] សំពះថ្វាយបង្គំ
ចំពោះស្រុកស្រីអយុធ្យា ។

៣០៥. ក្រាមប្រើអស់អង្គសេនា មុខមន្ត្រីត្រា
យោធាអមាត្យមូលមក ។

៣០៦. ម្ហូងៗទ្រស្គរភេរីរក ភ្លឺពាលព្រឹកយក
គ្រឿងគ្រប់ប្រដាប់អង្គា ។

៣០៧. ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធបុរោហិតហោរា ឫក្សពារដ៏ពេលា[2]
ជាតិជាដំណើរមង្គល ។

៣០៨. យោគយាត្រាត្រៃជកបកល ត្រៀបរៀបវិហាតល
ប្រកិតអាវុធភ្លេងស្គាំ ។

៣០៩. ខ្មាន់ធ្នូ ករកាន់ធ្នូកាំ ខ្មាន់ស្នាប៉ីធំណាំ[3]
រសៀបរលេនប្រួញព្រឹស ។

៣១០. វែលវ័នទូនទណ្ឌាប៉ីប្រទៀស ស្រុះស្រើបស្រៀវស្រើស
សន្ធឹកឃោរាដុយដង ។

៣១១. ខ្មាន់គជជិះ[4] គជរៀបរប់ ខ្មាន់អស្សពាហាទ្វង
ប្រដាប់នៃពាជីជុំ ។

៣១២. សព្វសេះសៀងសូរវៃរវីសម ភ្លឺដំភ្លស់អភិរម្យ
រំភាយរំភើយពាសពាត ។

៣១៣. បៃបង់វៃសនគ្នាន់ភាយភាត់ ភាជរជិចិមខាត់
ពិជិត្រនូវរត្នសុវណ្ណា ។

៣១៤. ទង់ជ័យគ្រប់ឯភាជរថា ទិព្វទង់ជ័យជា
ជរីឆ្លូបញ្ចណាស្រួចស្រាប់ ។

៣១៥. ស្រេចព្រះអាជ្ញាបីប្រញាប់ ស្ទាប់ប្រើប្រដាប់
សំភប់អស់ភាជបរិពារ ។

៣១៦. ព្រះភិរុតភាជរិះវេលាកាល ព្រះសុត្រុតជ័ត្រអាល[5]
ទូលថ្វាយបង្គំក្រាបលា ។

(1) RIB : trek ar ţă bhiramy
(2) RIB : ṛksabār ţă belā
(3) RIB : khmān' dhanū2 dhniṃ kār kāṃ
khmān' snā2 nāṃ
(4) RIB : bandh
(5) RIB : trakāl

៧១៧. ព្រះអយ្យកោធិរាជា នូវព្រះអយ្យិកា
ក្សត្រក្សត្រីទាំងពីរព្រះអង្គ ។
៧១៨. ស្រែចឡើងគង់ជើងបញ្ចាំ ទឹកអស្សុធារាពង្រំ
សិន្ទូពប្រទេសទិព្វយាន ។
៧១៩. ពីរព្រះអង្គអរក្សេមក្សាន្ត ស្រួលស្រើបស្មោះស្មាន
ជាញានយល់ទៀមភាមា ។
៧២០. លេងល្បែងពលស្រើសគ្រប់គ្នា សាន្តសេពនូវសុរា(1)
ទៀងដោយមាតានូវជម្ងាយ ។
៧២១. តូរ្យតន្ត្រីយពៃត្រសង្ខសាយ សេពសមសួរស្ងាយ
រំពងព្រះព្រៃត្រ អឹងអាប់(2) ។
៧២២. ភ្លេងភ្លួយស្រើសព្រមសំរាប់ ស្រែកស្រូមះតប់(3)
ជាប៉ិនូវប៉ីអងង ។
៧២៣. តារខៃខ្លួរជៀវដេញលេង អង្គុជគ្រប់ខ្លេង
ជ័ល្បេងនូវលក្ខណ៍ស្គរគង ។
៧២៤. ស្រាស្មាត់ពួចពានទូវពិន្ទុង(4) ស្រាជ្រាលជប់ជង
ជប់រងអារ៉ង់ទៀបទៀង ។
៧២៥. ស្រាឯកចែកអ្នកលេងល្បែង(5) ពលស្រើសព្រមគ្រៀង
ល្បែង(6)ល្បែងសាទរ ។
៧២៦. លុះថ្ងៃត្រាំពីរមានេជរ ទៀបទៅព្រះនគរ
បុរីអយុធ្យាយល់ ។
៧២៧. ស្ងប់ស្ងាត់ស្ងួនសោះសាសល់ នរអ្នកទុក្ខទល់
អិតពល់អិពើសោកសាយ ។
៧២៨. ព្រោះស្រាសនិរាសព្រះនារាយ រាមទេពទៅឆ្ងាយ
ពុំយល់ព្រះអង្គជ័ន្តម ។
៧២៩. អស់ប្រុសស្រីស្រុកតូចធំ នរគាមជ័និគម
ចំណោតជនបទឈ្មួញឆ្ងាយ(7) ។
៧៣០. ខ្មើរខ្មើទិសទីទេសនាយ ទល់ទុក្ខសោកសាយ
សឹងសោកសង្វេចជេស្មា ។
៧៣១. វង្វិលទាំងព្រះចន្ទ្រសុរិយា ងងុរតិក្សា
ស្រែទំពាំងមេឃជ័មណ្ឌល ។

(1) RIB : staeṅ stec līlā
(2) MBN : rambaṅ braḥ brai īṅ āy
basadhār sdoer niṅ kralāp'
(3) RIB : daḥ dāp'
(4) RIB : srā chmāt' buoc boeṅ biṇ daṅ
(5) RIB : caek as' anak spīeṅ
(6) RIB : lpaṅ
(7) RIB : nagar gām nigam
caṃṇat janapad juoñ chṅāy

៧៣២. ខែរដើមឆ្នាំហើយពុំយល់ អ្នកស្រែខ្វាយខ្វល់
នង្គ័លរនាស់រាស់ឆ្វៀរ ។

៧៣៣. ក្រៀមក្រំាងភាំងរាំងបឹងបួរ ស្ងួតស្រែមានម្ហូរ
សឹងស្ងួតសឹងស្វិតស្លឹកស្លោម ។

៧៣៤. ពោះទាំងព្រៃព្រឹក្សព្រោម ខ្លះខ្លោចជ័ស្លោម[1]
ក្រយាមសន្ធឹករុះរោយ ។

៧៣៥. បុប្ផាឯណាឯងដោយ ដើមដាលបីរពោយ[2]
របេះស្រពាប់ទុំខ្ចី ។

៧៣៦. ពេញស្ពានឧទ្យានស្រះស្រី ឥតបុរសនារី
នូវរិះរកទើសភោក្តា ។

៧៣៧. អន្តរធានទាំងភ្ញីផ្កា រោយរុះក្រៀបក្រា
ឥតអ្នកនូវក្រងជួតជៀត[3] ។

៧៣៨. ខែរឯផ្លាស់លាយលាបនូវរបៀត លាយពោះបង់សៀត
ពុំធ្វើប្រដាប់ខ្លួនម្ល៉ើយ[4] ។

៧៣៩. រឹងឯស្លាងអង្គទ្រង់ជាត្រើយ មិញមិនយល់ម្ល៉ើយ
ពុំទ្រង់នូវផ្ទឹមអម្ពរ[5] ។

៧៤០. ពីប្រាសនិរាសព្រះភូធរ អស់អង្គអ្នកនគរ
សឹងសោកសង្រេងទល់ទុក្ខ ។

៧៤១. ឥតឯល្អល្ហើយសាន្តសុខ សឹងស្ងប់ស្ងួតមុខ
ប្រម្ល៉ូលប្រឡាក់ទឹកភ្នែក ។

៧៤២. ជាត់ទាំងជាំទៀងភាំរែក ឈើងសើចស្រួលស្រែក
ក៏ស្ងាត់ពាក្យពុំឮម្ល៉ើយ ។

៧៤៣. ព្រោះប្រាសព្រះមាសត្រាណត្រើយ សោកសោះឥតល្ហើយ
ឥតល្អនូវទុក្ខវេទនា ។

៧៤៤. សំពត់ស្បៃអាវអាត្មា ពុំផ្លាស់ម្ល៉ើយណា
មន្ទិលមិនទើងបោកបង់ ។

៧៤៥. ស្លុតស្លេតរេវទេទ្រាទ្រង់ ស្លុតសោតសឹងបង់
ពុំបានបូជាព្រះនគរ ។

៧៤៦. អ្នកជិះសារសេះបើកបរ លះលែងចេញចរ
ត្រឡប់វិលវល់ជាជាយ ។

៧៤៧. អ្នកប្រត់[6]ភាជរជៀបរាយ បំបោលបរឆ្ងាយ
បង្ហាក់បង្អួល់គោត្រា ។

(1) RIB : khlaḥ khloc smuk smom
(2) RIB : pī poy
(3) MBN et RIB : cuot cīet
(4) RIB : buṃ pratāp' dhniṃ aṃbar(ṇ)
(5) St.739 : manque dans RIB
(6) RIB : anak par

៣៤៨. សឹងផាត់ស្លាត់ទាំងអាគា នរអ្នកយាត្រា
ទទាំងទទៀលទៅមក ។
៣៤៩. គ្រប់គ្រឹះស្ថានស្ថិតវែងវែក គន្លាផុមមក
ឱតដោយមណ្ឌលមុជអាប់ ។
៣៥០. រូបរាំវិជ្ជុងផ្ទុំផ្សាយផ្សព្វ សឹងស្ទូឡូបីរងាប់
រភ្លោះរភ្លើគ្រឹះស្ថាន ។
៣៥១. អ្នកធ្វើស្រែស្រូវដោយដាន ទំទៀបទឹកមាន
ស្រះស្រង់អន្លង់ដលសា ។
៣៥២. ឥតអ្នកផ្លូយមកជីកដា ប្រហ្មោះប្រឡាយគង្គា
បង្ហូរបង្ហូតទឹកទៅ ។
៣៥៣. ជិតដើមវៃស្រែស្រុកជ្រាលជ្រៅ ក្រាំងក្រៀមក្តាត់ក្តៅ
ភ្លៀងភ្លិតលៀនលេចស្លុកស្លឹង ។
៣៥៤. ឥតនរវៃនរំវៃពរំពឹង ផាធបើកបូរបឹង
បង្ហូតបង្ហូរដោកដាំ ។
៣៥៥. ក្របីគោឈូលដាន់ជំណាំ ផាក់[1] បង់តុំចាំ
របងរបើកខ្ទាស់ខ្ទាយ ។
៣៥៦. មើលសព្វស្បើទាំងឡាយ វិរងធ្វើទ្រង់ទ្រាយ
សំអាតសំអាងគ្រឹះស្ថាន ។
៣៥៧. ដៃវែងគ្រាក់ប្រុះបុះបាន ភាយរត្នមាសមាន
សន្ទឹកបង្ហូរធម៌ដើយដាយ ។
៣៥៨. សំពត់សំពាយព្រែព្រាយ ខោខៀនលេចលាយ
ណាណាតម្កល់មាលជីវ្យ ។
៣៥៩. ស្រស់ស៊ីជំពូ[2] ទេសរុំ កាសាសូត្រសម
នូវយមលាពាក់ពាត់[3] ។
៣៦០. ពីប្រាសនិរាសមហាក្សត្រ ស្មោះស្មូរស្ងប់ស្ងាត់
នាក្បូងកំលុងព្រះនគរ ។
៣៦១. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតធិរធរ ឈ្មោះទីឧត្តរ
ក៏ចូលដោយហួរបន្ទាយ ។
៣៦២. យល់ផាត់ឆត្រទង់ព្រាត់ព្រាយ ចង្ក្រង់ភត់ភាយ[4]
រំយោលរយានគ្រាសា ។
៣៦៣. ស្លាត់ផុខមង្គ្រីអមាត្យ គង់គាល់ព្រះបាទ-
សិរីទេសរាជភាដា ។

(1) RIB : cāk
(2) MBN et RIB : srī jambū
(3) MBN et RIB : nūv yamanā bāk' bāt'
(4) RIB : rat(n) rāy

៣៦៤. ស្ដាប់ព្រាហ្មណ៍ត្រឹវស្មុំសូមយា– ចកទូលប្រាថ្នា
រែងបានព្រះរាជទានទៅ[1] ។

៣៦៥. សេនាយោធាក្នុងក្រៅ ពលទេវីរងនៅ
សំរាប់ព្រះមហាក្សត្រា ។

៣៦៦. ស៊ីងស្ងាត់ស្ងួតស្ងប់ភក្ត្រា ទុរភិក្ខភារា
ពាន់ពីរប្រការពេកក្រៃ ។

៣៦៧. មួយបទប្រោសព្រះជេស្សជ័យ សោយព្រះទិណាល័យ
មួយប្រោសព្រះរាមរាជបុត្រ ។

៣៦៨. ទាំងរាជសីតាទ្រង់ព្រត ព្រះលក្ខលំអុត
ភក្តីព្រះរៀមរាមា ។

៣៦៩. ទាំងបីព្រះអង្គយាត្រា ចេញចាកអយុធ្យា
កំផែងទាំងរាជបុរី[2] ។

៣៧០. ព្រះភិរុតវិះថាហេតុអ្វី យល់អម្ដីក្ដី
កុំដូចរៀងមកពីបុរាណ ។

៣៧១. នេះសមបុរីរាជស្ថាន ឱទ្ធក្រោមក្រែងមាន
កោលាហលហើយពុំវែង ។

៣៧២. ព្រះសុត្រុតបង្គំទូលថ្លែង សមមនុះកើតទុក្ខស្តែង
ដីជាទម្ងន់ពុំស្រាល[3] ។

៣៧៣. ដោយខ្ញុំយល់ហេតុទួរប្រការ ថ្លែកថ្នែកបីវង្គាល
មហាទុរយសយើងហោង ។

៣៧៤. បទព្រះរាមទេពកុំក្រែង ប្រទេសីរាជវង
ទម្ងន់ពិភពដ៏បុរី ។

៣៧៥. ស្ដេចខ្លាស់ព្រោះព្រះជននី អ្នកសូមពរពី[4]
សម្ដេចព្រះវរបិតា ។

៣៧៦. ជាឲ្យអង្គអញឯងជា ក្សត្រសោយរាជណា
ពិភពអយុធ្យាក្រុង ។

៣៧៧. យល់ពុំករុណាអ្នកហោង អ្នកសោកជាខ្លាំង
វិលវង្វេចព្រះជេស្ឋា ។

៣៧៨. នេះគិប្បវិសមព្រះរាមា ស្ដេចត្រេចយាត្រា
ចេញចាកពីព្រះនគរហើយ ។

៣៧៩. វីព្រះជនកសោកតតស្បើយ ទល់ទុក្ខតតស្បើយ
សោកស្ដាយសព្វរាត្រីវេលា ។

(1) RIB : raeṅ pān pradhān pradān dīeṅ dau
(2) RIB : kamphaeṅ dāṃṅ rājapūrī
(3) RIB : thā nǎy neḥ eṅ
sam koet dukkh dhṅan' buṃ srāl
(4) RIB : dūl sūm rājy bī

៣៨០. ដោយហេតុយប់យោបល់យល់ នូវកើតអំពល់
ទម្ងន់ដល់យើងពេកក្រៃ ។

៣៨១. ព្រះសុត្រតរិះអន្សាស្រ័យ ពេញព្រះឫទ័យ
សម្តេចព្រះភិរុតជេស្ឋា ។

៣៨២. ស្រេចថ្លៃអស់ពលយោធា គជរថអស្សពាហា
នូវពលសុវណ្ណសីវិកា(1) ។

៣៨៣. ដាក់ក្នុងខែត្រខណ្ឌបន្ទាយ ស្តេចទូលប៉ងថ្វាយ
បង្គំព្រះវរបិតា ។

៣៨៤. ស្តេចស្មានជាគាប់ជន្មា គួរគប់នៅនា
ប្រាសាទប្រសើរដ៏ភិរម្យ ។

៣៨៥. នូវនាងកោកល្យាដ៏ឧត្តម ទេពីព្រះក្រុម(2)
ព្រះស្នំស្លាលស្និទ្ធប្រក្រតី ។

៣៨៦. ស្តេចដល់មណ្ឌលទិព្វទី ទៀបប្រាសាទស្រី
សម្តេចវរកោកល្យា ។

៣៨៧. យល់ស្ងាត់ស្អួតតិតអង្គអា- មាត្យមុខសេនា
ពុំឮសញ្ញាតូរ្យតន្ត្រើយ ។

៣៨៨. ក្បួណនោះនាងកៃកេសី មើលយល់ព្រះភិ-
រុតនូវព្រះសុត្រតរាជបុត្រ ។

៣៨៩. នាងប្រើណាទៃដទៃតីរត់ មកថ្លែងតាំងបាត់
អញ្ជើញព្រះអង្គលេណា ។

៣៩០. ទៅថ្វាយបង្គំព្រះមាតា សញ្ញាថ្ងៃនេះណា
ទន្ទឹងព្រះអង្គពេកក្លាត់ ។

៣៩១. ព្រះភិរុតនូវព្រះសុត្រតក្សត្រ ឡើងប្រាសាទរត្ន
លំនៅនាងកៃកេសី ។

៣៩២. អរទិបរាជបុត្រភ្ញាប្រិយ សាកសួរ(3)អំពី
ព្រះជនកនូវព្រះមាតា ។

៣៩៣. ថាព្រះអង្គតាំងទ្វេបា(4) ព្រះអយ្យកោបា
គិប្បូវញាំងនៅស្ទេរស្និត ។

៣៩៤. ព្រះអយ្យិកាបាបពិត្រ ពីរព្រះអង្គស្និត
សន្តោសនិរភោគក្សេមក្សាន្ត ។

៣៩៥. អស់ទៅពណ៌ពាប្បុសន្តាន វិញ្ញាសោតមាន
គិប្បូវញាំងសុខសប្បាយ ។

(1) MBN : nūv basabarṇā bīkāy
RIB : nūv bal suvaṇṇasīvikāy
(2) RIB : braḥ kram
(3) RIB : sār suor
(4) RIB : thā braḥ pād kaikesī jā

៣៩៦. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតទិនថ្វាយ បង្គំទូលប្រាប់ប្រាយ
អស់អាជីអំពើសាន្តសុខ ។

៣៩៧. ឯព្រះភិរុតព្រះសុត្រុត ថ្លែងអស់សុខទុក្ខ
ទើបទូលដណ្ដឹងនឹងថា ។

៣៩៨. បពិត្រព្រះវរបិតា ស្ដេចគង់ស្ថានណា
ពុំយល់ព្រះបាទនរបតី ។

៣៩៩. ឯនាងនោះនាងកៃកេសី សាសងមេត្រី
ប្រាប់បុត្រទាំងពីរសាកសួរ[1] ។

៤០០. ថ្លែងទាំងទុក្ខអាក់អួល ពិលាបខ្សឹកខ្សួល
បន្ទូលសំណោះប្រាប់ថា ។

៤០១. ឱយាបុត្របណ្ដូលថ្លើមថ្លា ទីព្រះជនកា
សិរីទិព្វទេពទេសរជ ។

៤០២. ស្ដេចសោយសួគ៌ទិព្វគត ទៅណាកាលកត់[2]
ទិនទៀបកន្លះខែហើយ ។

៤០៣. ម្ដាយសោកសង្រេងគិតស្បើយ ប្រាសព្រះត្រាណត្រើយ
ពន្លឺពន្លកថ្លើមថ្លៃ ។

៤០៤. ព្រះភិរុតឮព្រះជនកក្ស័យ ញ័រអស់ហឫទ័យ
រន្ធត់ទំប្រប់ប្រេះប្រាណ ។

៤០៥. ដួលដេកសន្លប់លើស្ថាន ប្រាសាទពិមាន
នាងកៃកេសីមាតា ។

៤០៦. ទាំងព្រះសុត្រុតអនុជា សន្លប់ថ្នាស់មរណា
ព្រមព្រះទ្រៀមរងទុក្ខទល់ ។

៤០៧. នាងកៃកេសីយំយល់ រាជបុត្រសោតសល់
ស្ទើរដល់ជីវិតមរណា ។

៤០៨. នាងភិតភ័យភាំងតក្កមា ញ័រអស់អង្គា
សន្លប់លើព្រះរាជបុត្រ ។

៤០៩. ព្រះហឫទ័យញ័របីរន្ធត់ ថ្នាស់នឹងស្មុគគត
ទាំងបុត្រទាំងព្រះរាជមាតា ។

៤១០. បរិពារយល់យកគង្គា សោតសឹងអប់ផ្កា[3]
លុបលាបស្រលាបព្រះអង្គ ។

៤១១. មានស្មារតីដោះឡើងគង់ គរគក់ទ្រូងទ្រង់
កន្សែងសែនសោកដំពិលាប ។

៤១២. ទឹកព្រះនេត្រាជ្រួតជ្រាប ឃ្លោរឃ្លាសជិតខាប
សរៈទុក្ខប្រេះប្រាណ ។

(1) RIB : sār suor
(2) RIB : kāl gat'
(3) MBN : cuoṅ cand krasnā

៤១៣. ឮញាតិក្សត្រទាំងទ្វីប　　ស្តេចឡើយព្រះអង្គអន្តរធាន
ដូចព្រះធម្មតារម្យស្ថាន　　រលាយកណ្តាលសមុទ្របង់(1) ៚
៤១៤. កាលក្សត្រ(2) វិសេសស្គុះ　　ស្តេចស្តែងនិតពិធីទ្រង់
កម្មតបះបូជាប -　　កើតជាបុត្របុរសប្អូន ៚
៤១៥. ស្តេចរួមរក្សាគ្រប់គ្រង　　តតឯប្អាងបិតាស្ងួន
ផ្តើមនៃផ្តួចផ្តើមខ្លួន　　ខ្ទីមព្រះរាជបុត្រភ្លា ៚
៤១៦. យើងខ្ញុំបុត្រទាំងនេះនៃ　　ស្តេចតាំងអាល័យទ្រង់ករុណា
ទៀសាសួរព្រះរាមា　　ស្តេចស្ងួនពុំដែលឲ្យមានឃ្លាង ៚
៤១៧. ក្រែងអស់យើងខ្ញុំទាំងប្អូនបាន　　ធ្វើខុសមែនមានទោសក្តៅក្តង
ជីវិតអើយស្តេចដោយចង　　បាប្ញុទ័យព្រោះដោះបង់បុត្រ ៚
៤១៨. ឱះឱខ្ញុំចាំព្រះជន្មជាក់　　ព្រះជនកអ្នកដ៏គង់ផុត
តាំងពីប្រាំមួយឆ្នាំគត់(3)　　កំណត់ព្រះជន្មព្រះបិតា ៚
៤១៩. បង្កើតយើងខ្ញុំបុត្រប្អូន　　បរិបូណ៌ស្ងួនសល់ស្នេហា
ឱតម្រូវលះលេលា　　ដោះបង់បុត្រភ្លាអសារសោះ ៚
៤២០. កាលកើតកោលាហល　　ពោធិអសុរមួយមានឈ្មោះ
បរមុស្ដិអសុរនោះ　　មកដណ្តើមយកតិភព ៚
៤២១. ត្រៃត្រឹង្សព្រះឥន្ទ្រា　　អស់ទេវតាភិតភ័យស្ញែងស្លប់
សឹងដុលមកគោរព　　អញ្ជើញព្រះអង្គស្តេចទៅឆ្ពោះ ៚
៤២២. បរមុស្ដិអសុរយល់　　ស្តេចស្តែងដល់ត្រៃត្រឹង្សស្មោះ
បរមុស្ដិអសុរនោះ　　ដោះទម្លាក់ចាញ់ចេស្ដា ៚
៤២៣. តម្រូវព្រះអង្គផាត់　　ក្រែងមហាក្សត្រស្តេចលេណា
ទៅជួយព្រះឥន្ទ្រា -　　ឃីរាជឬយើងពុំយល់ ៚
៤២៤. ឱព្រះឱស្ឋព្រះឱង្ការ　　វិះរាជសារទៀងទៅដល់
ស្រីណោះបន្ទូលសល់　　សឹងដោះស្នូន្យអសារ(4) ពេក ៚
៤២៥. ប្រមូលអស់យើងខ្ញុំ　　ខ្ញុំទទៀបរមាភិសេក
ព្រះរាមព្រះទៀមឯក　　តែរេករាជពិភពគ្រង ៚
៤២៦. ឱះឱព្រះជន្មស្លល់ -　　ស្លាប់បានយល់បុណ្យបុត្រឡើង
បានបរិបូណ៌ដូចនូវបំណង　　បំណាច់ចំណាប់ព្រះបាប្ញុទ័យ ៚
៤២៧. ឱស្តេចឡើយប្រាសឃ្លាតឃ្លា　　ព្រួយព្រះចិន្តាដល់ក្សត្រក្សួយ
ស្ងាយសួគ៌ព្រះវិមាល័យ　　និរាសរកពុំយល់ឡើយ ៚

(1) MBN : ralāy soḥ sūny poḥ paṅ'
(2) RIB : braḥ osṭh
(3) MBN : oḥ o cāṃ braḥ aṅg s-āt
nā braḥ pād srīdasarath
prāṃ muoy hmīn chnāṃ gat'
(4) RIB : āsūr

៤២៨- ព្រះភិរុត ព្រះសុត្រុត តតត្រើយ[1] សោយសោកពុំស្បើយ
សង្រេងនឹងព្រះបិតា ។

៤២៩- នាងកៃកេសីសោកា ខ្លុមភាជបុត្រា
ដាក់លើទីភាជ៍ប្រាកដ ។

៤៣០- នាងបន្ទូលថាវៃយាបុត្រ នាងពីកំណត់
សព្វសរិលអស់អង្គមនុស្សផង ។

៤៣១- ពុំដែលនាងនឹងកន្លង ចៀសចាកឲ្យរង
អំពើអំពល់ពុំដែលបាន ។

៤៣២- ជាតិឯភាមរណាមាន ជាតិកើតបាន
ជារូបធំទើនអង្គា ។

៤៣៣- ពុំវៃលងស្បើយលុះជិភា ចាស់ចាកមរណា
ដោយក្តីសភាពស្លាប់ហោង ។

៤៣៤- ដូចកលផលបុប្ផាផង ក្រពុំប៉ិចពីទង
ស្រទាប់ត្របកបុស្បបទិរ[2] ។

៤៣៥- សឹងទឹកវៃរបៃភាយកេសរ ក្លិនក្លែបជឹបទិរ[3]
ក្សែណាប្រែស្បើយស្បើយគន្ធា ។

៤៣៦- ក្តិបបិចលេចពីទងវា ខ្ទីចាស់ផលា
ស្រគាលហើយទុំទៀងហោង ។

៤៣៧- ក្សែណាធ្លាក់ចុះចាកវៃលងទង ដូចកំណើតសត្វផង
អន្ទោលអន្ទាក់ភពស្ថាន ។

៤៣៨- ក្រុងពាលកណ្តាលចាស់មរមាន ជាបរិយោសាន
សំរេចសំភាប់សព្វសរិល ។

៤៣៩- ក្នុងភូមិភពចក្របង្វិល សង្សារទឹងវិល
លង្វែកក្នុងមហាសមុទ្រ[4] ។

៤៤០- ទោះបីព្រះបាទទសរថ មានព្រះជន្មកំណត់
មួយសែនកោដិកល្បស្កល់ស្កប់ ។

៤៤១- លុះអំណើសសែនកោដិកល្បគ្រប់ ពុំអាចទល់ទប់
សឹងលុះនូវក្តីមរណា ។

៤៤២- វៃយាបុត្រពន្លកមាតា វិជាតិជរា
មរណាសំភាប់រូបហោង ។

៤៤៣- ព្រះភិរុតរំលត់ទុក្ខផង ហើយទើបទូលស្នង

(1) RIB : trāṇ troey
(2) RIB : sradāp' trapak pak pusp
(3) RIB : bañ' beñ gandh
(4) RIB : rūp rañ kamm cañ pī kañval' ṭūc kal gambhīr ma-hāmahant ṭă samudr

ឱស្តីឯនាងកៃកេសី ។

៨៤៤. បតិត្រ ព្រះវរជននី ព្រះបិតានរបតី
នោះមិញសុគតហើយហោង ។

៨៤៥. រីព្រះរាមទេពជ័ក្នុង ព្រះរាជបុត្រច្បង
ឥឡូវស្តេចគង់ស្ថានណា ។

៨៤៦. នាងប្រាប់ថាវៃហាបុត្រភ្វា ម្តាយលាក់អ្វីបា
បណ្តូលបណ្តាច់ផ្លើមវៃថ្លៃ ។

៨៤៧. រីព្រះរាមទៀមក្រោធក្រៃ នាំទេពីថ្លៃ
នូវព្រះលក្ស្មណះយាត្រា ។

៨៤៨. ព្រោះបង់ចេញចោលនគរា ត្រេចព្រៃព្រឹក្សា
ពុំដឹងដំណួចស្ថានស្ថិត ។

៨៤៩. ព្រះភិរុតឮព្រះវរមិត្រ ទៀមរាជដ៏បពិត្រ
ដ៏ត្រេចព្រះព្រៃយាត្រា ។

៨៥០. ដូចអ្នកយកអគ្គីសោះសា ដាលដុតទ្រភា
នូវថ្លើមជម្លើមពោរពុះ ។

៨៥១. ដូចនូវបែកក្បាលខ្ចាយធុះ ដូចខ្លោចឈ្លោចឈ្លុះ
ឱភារន្ធត់ក្រោធក្រៃ ។

៨៥២. ទើបខំទប់ទូលនាងកៃ – កេសីនូវសម័យ
ព្រះរាមព្រះទៀមរត់ទៅ ។

៨៥៣. នោះព្រះរាមទៀមពោលជ្រៅ ពាលទាស់ក្រៃក្រៅ
នូវច្បាប់បុរាណក្សត្រា ។

៨៥៤. ព្រះបាទទសរថរាជា ព្រះវរបិតា
ស្តេចក្រោធបណ្តេញបរបង់ ។

៨៥៥. ឬមួយទៀរព្រោងព្រះអង្គ ព្រះរាមទិះចង់
ទៅនៅនាព្រៃនោះឯង ។

៨៥៦. ដោយកម្មវិបាកបង្វែង ឬមួយសោកក្រែង
មហាឫសីសិទ្ធិ ។

៨៥៧. ឲ្យអាក់ខ្ញាល់ខ្ញាក់កលអ្វី ព្រះជេស្ឋានរបតី
ស្តេចខ្ញាល់(1) ពុំនៅព្រះនគរ ។

៨៥៨. ឬមួយពោលពីព្រះវរ – កោកល្បាបរ
បណ្តេញព្រះរាមរត់ទៅ ។

៨៥៩. មួយសោកព្រះបាទចោមចៅ ទសរថរាជចៅ
ព្រះជន្មាមាននៅឡើយ ។

៨៦០. ឬស្តេចស្តែងសុគតហើយ ព្រះអង្គគតត្រើយ(2)

(1) RIB : stec khmās
(2) RIB : trāṇ troey

ក៏រត់ទៅនៅនាព្រៃ ។

៤៦១- នាងប្រាប់សព្វសព្វសម័យ សំណោះជាវៃហា
ភិរុតរូបរត្នស្បូនភ្វា ។

៤៦២- កាលព្រះរាមទេពបងបា នាំរាជសីតា
ព្រះលក្ស្មអនុជចេញទៅ ។

៤៦៣- នោះព្រះជនកបានៅ ស្តេចសោកក្តាត់ក្តៅ
ហឫទ័យទល់ទុក្ខវេទនា ។

៤៦៤- ពេលរាំងនេះអង្គីព្រះបិតា ខ្ញាល់បរបងបា
លុះលះវៃងរាជបុរី ។

៤៦៥- មួយសោតអង្គីពាក្យពី មុនីវរសិទ្ធី
មហាឫសីភ្នំភ្នង ។

៤៦៦- នាងកេកយ្យាសោតហោង គិតឯមានឃ្លាង
រកាំរកៀសហឫទ័យ ។

៤៦៧- នាព្រះរាមទេពក្រោធក្រៃ រត់ទៅនៅព្រៃ
នោះហេតុពាក្យពីប្តេជ្ញា ។

៤៦៨- អញឯងសូមសត្យវាចា ពីព្រះជនកបា
នូវឲ្យបាបងជាក្សត្រ ។

៤៦៩- សេពសោយរាជ្យរម្យរាស្ត្ររដ្ឋ គ្រប់គ្រងសម្បត្តិ
សំបូណ៌បុរីអយុធ្យា ។

៤៧០- មួយសោតអញសូមប្តេជ្ញា ឲ្យព្រះរាម-
ជរាជចេញចាកព្រះនគរ ។

៤៧១- ទៅធ្វើតបះការករ ឰដ៏ព្រៃពនដរ
អស់លុងលុះប្អូនដណ្តាប់ឆ្នាំ ។

៤៧២- ឲ្យសាងសីលទិព្វការកម្ម ស្រេចហើយនៃនាំ
ទេពីនូវព្រះអនុជា ។

៤៧៣- វិលមកស្រីអយុធ្យា នោះព្រះជនកបា
ប្រសិទ្ធព្រះពរអញហោង ។

៤៧៤- ឆ្លេះឯងព្រះរាមបុត្រប្អូង អាក់ខ្នាក់ខ្ញាល់ជាង
ជាទោសទុំនៅព្រះនគរ ។

៤៧៥- ដោះបង់សម្តេចព្រះភូធរ ទសរថព្រះវរ-
បិតាកាលស្តេចពុំទាន់សុគត ។

៤៧៦- លុះឮជាព្រះរាមរត់ ស្តេចសោករាជបុត្រ
សង្រេងនោះសោយទិវាល័យ ។

៤៧៧- ព្រះភិរុតស្តាប់សព្វសម័យ ពាក្យពីនាងកៃ-
កេសីព្រួយព្រាប់តាំងពិលាប ។

៤៧៨- ដើមឡើយប្រណាម្យក្រែញក្រាប លុះឮជាក់ជ្រាប
ជាព្រះរាមរត់បទនោះ ។

៤៧៩. ព្រះភិក្ខុឥរិះរឹងខ្លាស់នោះ - សាសស់ក្បួនណានោះ
ក៏ញ៉ើរព្រះបាទវិស័យក្រោធ ។
៤៨០. យកព្រះបាទស្ដុកព្រះស្រោត តាំងតែរតុំកោត
តុំស្ដាប់បន្ទូលនាងឡើយ ។
៤៨១. នេត្រច្រាលនិងដាលតិតស្បើយ(1) ទះព្រះបាទហើយ
បំផ្លិចរន្ទះខ្ទារន្ទរ ។
៤៨២. ក្រោធក្រោកខាលដោះបើងឈរ ដូចទន្ទវិល្ហកព្រះនគរ
តាំងព្រះសុមេរញាប់ញ័រ ។
៤៨៣. សាគរតុះពោរអស្ចារ្យ ព្រះភិក្ខុភាគខ្លាស់
កក្រើកអំពើកប្រផតី ។
៤៨៤. ដានូវកាប់នាងនៃកកេសី កាចកាឡកិណី
សម្លាប់ព្រះបាទទសរថ ។
៤៨៥. ឲ្យព្រះអង្គសុះសុគត ពោលតាំងនេះបទ
ថែស្រីធណ្ដាលរឹងមាត់ ។
៤៨៦. គិតគួរអញឯងកាប់កាត់ ជាតិរបីកំណាត់
តិម្បូរឲ្យក្ស័យជន្មា ។
៤៨៧. គឺនោះបទជាមាតា ឆិតឆ្លឹមរក្សា
អញរស់បទក្បីរគាត់ហោង ។
៤៨៨. វិពោលគាត់ផ្លូវដីកន្លង ក្រៃវែងស្រីឯង
តាំងប្រែតប្រាកដលោកិយ ។
៤៨៩. នាឆ្លាប់វិស័យជាស្រី នៅនឹងប្ដីសី
សប្បាយបងប្អូនកូនចៅ ។
៤៩០. ស្ដេចដល់បណ្ដាលពោលជ្រៅ ឲ្យរំដួលក្ដៅ
ក្រៃក្រៅវិស័យក្សត្រី ។
៤៩១. ធណ្ដាលកាចកាឡកិណី សល់សម្លាប់ប្ដី
ជាក្សត្រប្រសើរសុគត ។
៤៩២. បទបានពាក្យប្ដេជ្ញាមត់ ទើបព្រះទសរថ
ស្ដេចតាំងរិះរកពាក្យសត្យ ។
៤៩៣. តាំងអាចឲ្យភាគសម្បត្តិ ព្រះភាពរៀមរត្ន
ដីជាព្រះភាគបុត្រថ្លៃ ។
៤៩៤. បទទើសតាល់ពាក្យពេជន៍ហោង ស្ដេចខ្លាសភាគស្ដេចឯង
ស្ទើរតក់ទៅនៅនាត្រា ។
៤៩៥. ព្រះជនកសោកមិនបានទៀងទាត្រ សុះព្រះជន្មក្ស័យ
តាំងបង់ពាក្យសត្យមេត្រី ។

(1) MBN : netr crāl jrāp jruot it spoey
RIB : netr crāl ṭaeṅ ṭāl jā troey

៨៩៦. ចាំបើនាងកៃកេសី នេះតាំស្រដី
នោះតើមានទោសអ្វីឡើយ ។
៨៩៧. បើយកនាងនេះជាត្រើយ ស្មើយកកេសរហើយ
លើព្រះអង្គឥឡូវហោង ។
៨៩៨. មួយបាបបុរាណអញផង នាំអញមករង
ទម្ងន់ចាប់ប្រតិសន្ធិ ។
៨៩៩. ក្នុងផ្ទៃនាងកៃកេសី នោះមាយាស្រី
កុហកមុសាខាងខ្នាត់ ។
៩០០. បើអញសោយរាជ្យជាក្សត្រ នេះហើយក៏នូវស្ងាត់
ប្រយោជន៍កើតក្តីអន្តរាយ ។
៩០១. រីសត្រូវទៀតសោតមើលងាយ ពុំកោតស្និទ្ធឆ្ងាយ
ចងចើកបំបែកស្រុកទេស[1] ។
៩០២. អង្គអញសោតកុំប្រហែស រកទៀនសិល្បវិសេស
អំពីលោកិយនេះហោង ។
៩០៣. ទើបនូវបាននាំរូបខ្លាស់ខ្លួន លះបៃលងវំលង
ចំណងចំណាំទេវា ។
៩០៤. ក្សួងថ្វាយបង្គំក្រាបលា នាងកោកល្យា
ទេពីពិសុទ្ធសីលាលៃសយ ។
៩០៥. បំបាត់បាបវេរាភ័យ កំណើតក្សិណក្ស័យ
ចង្រៃអង្គអញបីស្រលះ ។
៩០៦. ហើយនូវសាងសីលសុទ្ធតបះ - កម្ចកបនូវដំរៈ
មន្ទិលអសោចបាបបង់ ។
៩០៧. អញនូវតាមដោយស្ទួនព្រះអង្គ ព្រះរាមស្ដេចគង់
ស្ថានណាអញទៅស្ថាននោះ ។
៩០៨. សម្ដេចព្រះភិរុតគិតស្មោះ នូវព្រះសុត្រុតស្ពោះ
ប្រាសាទនាងកោកល្យា ។
៩០៩. លុតជង្ឃឹនអង្គសិរសា ក្រុញក្រាបដីក្រលា
មហាមណ្ឌលប្រថពី ។
៩១០. ផ្ទាប់ផ្ទាល់ព្រះលលាដដល់ដី ដៃដលដាក់សិរសី
នោះព្រះចរណីម្រាមប្រិត ។
៩១១. ព្រះលលាដព្រះជង្ឃដីជ្រិត ដៃដលព្រះភិរុត
ជាកេរតិតន្តងស្នាមនៅ ។
៩១២. នាងកោកល្យាហៅ ព្រះភិរុតឡើងទៅ
នូវព្រះសុត្រុតអនុជា ។

(1) RIB : pampaek nūv kul bhines

៩១៣- នាងថ្វាយព្រះកន្សែងសោភា ព្រះហស្តដ៏ប្រវា
ទិនទុំបអង្គព្រះភិរុត ។
៩១៤- នាងប្ញញព្រះបាទទសរថ តិណាបលុះលត់
វណាយរំសាយសោកស្បូរ ។
៩១៥. ថ្លៃងហំងទឹកនេត្រអាក់អួល ដំជ្រើមខ្សឹកខ្សួល
ស្រក់ទឹកព្រះនេត្របីរណាម ។
៩១៦. នាងក្រាប់ដោយដំណើរព្រះភាម វត់ស្ដេចឲ្យតាម
ហោយឃាត់មិនឲ្យដេរដេរ ។
៩១៧- អ្នកពុំទិលង្កានព្រះនគរ ឡើយលុះចេញចរ
ក៏ត្រៀងព្រះវៃត្រយាត្រា ។
៩១៨. ព្រះបាទទសរថភាជា សោកព្រះភាមា -
ធិភាជលុះស្ដេចសុគត ។
៩១៩. នាងក្រាយក្រាប់ព្រះភិរុត ដូចដើមពាក្យមត់
នាងកៃកេសីសូមពរ ។
៩២០- វិរសិទ្ធិមុនីប្រើសារល អញ្ជើញព្រះភិរុតជរ
ត្បូវព្រះសុត្រតអនុជា ។
៩២១. មកលើកព្រះសពព្រះបិតា ព្រះអង្គអនិច្ចា
លុះសោយព្រះទិព្វង្គត ។
៩២២. នាងកៃកេសីមកមត់ ប្រើក្រាប់ព្រះភិរុត
ជានូវនល្លាប់ប្រជិមា – ។
៩២៣- ភិសោកព្រះភាមភាជា . ឈ្លបព្រះបិតា
នោះសីងមុសាវាទទេ ។
៩២៤- នាងក្រាប់អស់សាធិតតទេ(1) ក្បុណានោះឯងឯង
ព្រះភិរុតរឹងក្រេវក្រោធក្រៃ ។
៩២៥- ដឹងដើមសារសព្វសម័យ ពាក្យពីនាងកៃ -
កេសីក៏ប្រើគ្វើកល ។
៩២៦. ដងនោះមហាមុនីនិម៌ល មកង្កានមណ្ឌល
ក្រាសាទនាងកោកល្យា ។
៩២៧- ព្រះភិរុតព្រះសុត្រតអនុជា យល់វរសិទ្ធិមហា -
ឫសីមកស្ទូរពតិមាន ។
៩២៨- ទុបយំលើក្រាសាទស្ពាន លុះបន្ទោសោកក្រាន
ស្រែជស្ទួរព្រះបាទគិសី ។
៩២៩- ក្រាយក្រាប់អស់ពាក្យពេចន៍ពី ព្រះជនកនរបតី
ក៏សោកព្រះភាមភដិបុត្រ ។
៩៣០- ជាវៃឃាព្រះស្រីជ័ភិរុត ព្រះជនកធាសុគត

(1) RIB : it dve

ដ៏ស្រាំដណ្ដាប់ថ្ងៃ ហើយ ។

៩៣១. ពុំគួរយើងផ្ងេងផ្ងើយ បន្ធូរសោកស្បើយ
សំរេចព្រះសពសំស្ការ ។

៩៣២. នាព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតកុមារ ស្ដាប់ព្រះបន្ទូលសារ
មហាឫសីវរសិទ្ធិ ។

៩៣៣. ឲ្យរួចបទរន្ធរដ៏ភេរី ជុំមុខមន្ត្រី
នូវពលសកលយោធា ។

៩៣៤. ប្រដាប់មណ្ឌបសុវណ្ណា ភាយរត្នរចនា
រូបឋានពិមានត្រៃត្រិង្ស ។

៩៣៥. លើខ្នងព្រះសុមេរស្ទឹមស្ទឹង បរិពន្ធ(1) ជុំវិញ
សិងរត្ននូវនពសុវណ្ណា ។

៩៣៦. ហើយយកព្រះសពព្រះបិតា ផ្ដល់ធ្វើដ៏បូជា
ព្រះភ្លើងសំរេចសំស្ការ ។

៩៣៧. ស្រេចមហាឫសីមុនីអាឡ(2) ព្រាហ្មណ៍ព្រឹទ្ធគណាចារ្យ
មន្ត្រីសេនាដ៏អនេក ។

៩៣៨. នូវប្រដាប់មង្គលអភិសេក ប្រជុំមហាភិសេក
ព្រះភិរុតឲ្យសោយរាជ្យវង ។

៩៣៩. ចម្ងន់ថ្ងៃក្រោមគ្រប់គ្រង សេពសោយរាជ្យស្នង
សម្ដេចព្រះវរបិតា ។

៩៤០. ព្រះភិរុតក្រោធទ្រង់ព្រះចិន្ដា ឥតចិត្តចេតនា
នូវជាប់សោយរាជសម្បត្តិ ។

៩៤១. ដូចអ្នកយកពិសពស់(3)ក្ដាត់ ដាក់ជិវ្ហាច្វាត់
ស្ទើរក្ស័យព្រះជន្មកាលនោះ ។

៩៤២. ស្ដេចទ្រង់ព្រះចិន្ដាចំពោះ អញសោយរាជ្យស្ដោះ
ស្នាលស្នងព្រះវរបិតា ។

៩៤៣. ដោយពាក្យអ្នកតំងនេះណា សឹងហៅបានហា
ដូចពាក្យនាងកៃកេសី ។

៩៤៤. លោកខិលដល់សម្លាប់ប្ដី ឈ្មោះតើគាប់អ្វី
ក៏នឹងបំផុលចិត្តព្រមដង ។

៩៤៥. គួរព្រះរាមរាជបុត្រច្បង ស្ដេចសោយរាជ្យស្នង
សម្ដេចព្រះវរបិតា ។

(1) MBN : paribā
RIB : paribhaṇḍ
(2) RIB : munī āth
(3) RIB : bis bal

៩៤៦. លុះស្អិតភាជនោះកាលណា ទើបយកអនុជា
ដឹកល់ប្រគល់ភារិយា ។

៩៤៧. ហេតុចិត្តឧត្រាស[1] ជប់បំ - បែកជាកោសធំ
បង្កើតកោលាហលក្រៃ ។

៩៤៨. តេះបីឲ្យអញសោយរាជ្យនៅញ . ព្រះនគរនេះនៃ
អញខ្ទើមតុំជប់ប្រាជ្ញា ។

៩៤៩. អញនឹងយកព្រះខ័នពេជ្រផ្លា ទំលាយអង្គទិភ
អញ្ចាងឲ្យលុះអន្តរាយ ។

៩៥០. ម្លួយសោតអញនឹងតាមពៅថ្វាយ បង្គំព្រះបាទតាភាយ
ហើយសូមអញ្ជើញស្ដេចមក ។

៩៥១. តេះបីព្រះរាមជ័ពន្លក ពុំវិលវិញមក
ប្រយោជន៍ប្រវេណីក្សត្រ ។

៩៥២. អញនឹងបំរើប្រតិបត្តិ . ព្រះបាទព្រៀមរត្ន
បីដូចព្រះលក្ស្មណ៍នោះហោង ។

៩៥៣. ឯមហាឫសីព្រាហ្មណ៍ជង ឯកមន្ត្រីឆ្លង
ខំរងរិះគិតរប់មហាក្សត្រ ។

៩៥៤. ពុំអាចនឹងទូលទាំងឃាត់ ព្រះភិរុតខ្វាល់ក្ដាត់
ប្រើព្រះសុត្រុតអនុជា ។

៩៥៥. ឲ្យទូងភេរីឃោសនា ផ្ទុំរាជយោធា
សេនាមុខមន្ត្រីជង ។

៩៥៦. ខុនគជរៀបគជខ្លួរខ្លង ខុនពាជីជង
គ្រឿងគ្រប់ប្រដាប់ឆ្វិតឆ្វង ។

៩៥៧. ខុនរថរៀបរថបីរហាប់ សោតសឹងព្រាណព្រួង
ប្រដាប់សំរាប់រថរាយ ។

៩៥៨. ខុនពលថ្មើរដើរពាំងឆ្ងាយ ព្រាមព្រាប់សព្វសាយ
សឹងសោមនស្សសាទរ ។

៩៥៩. ញូជាព្រះភិរុតនឹងជរ ពោទូលព្រះភូធរ
វិញមកមណ្ឌលស្ថានស្ថិត ។

៩៦០. ដូចអ្នកយកទឹកអម្រឹត មកស្រោចស្រប់ចិត្ត
ត្រកាលត្រដាក់ខ្លើមក្រៃ ។

៩៦១. សោតសឹងព្រមព្រើសបាឫទ័យ ហេតុក្ដីអាល័យ
អាណោះសម្ដេចភូវនាថ ។

៩៦២. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតកុមារ ពាសពាក់ជជា
សម្ភារសំបកឈើជ្រៃ ។

(1) RIB : opās

៩៦៣. ប្រែប្រាណាបីរូបានហាក់អង្គ ឫសីសិទ្ធពរពង្ស
ពិសេសពិសុទ្ធសីលា ។
៩៦៤. ឡើងលើរាជរថយាត្រា គគឹកដូចជា[1]
គេគោះទាំងរាជដំបុរី ។
៩៦៥. នាងកោកល្យាក្សត្រី នាងកៃកេសី
ប្រតីនូវនាងស្រមុត ។
៩៦៦. សឹងឡើងគង់លើរាជរថ តាមព្រះភិរុត
សន្និកដារាជរណើ ។
៩៦៧. អស់ភ្លេងភ្លាត់តូរ្យតន្ត្រី ព្រៃសឹងភេរី
រៀបរៀងដោយឧបមាគា ។
៩៦៨. ស្តេចទៅទាំងទុក្ខសោកា ស្តួតព្រះភក្ត្រា
ឱភាតាន់តឹងរលួលក្រំ ។
៩៦៩. ស្តេចប្រាមតាំងឲ្យជំនុំ តន្ត្រីយសេពសម
ប្រគំបរិទេវឡើយហោង ។
៩៧០. លុះទៅដល់ព្រះប្ញាទបង ឈប់ភ្លេងភ្លាត់ផង
ជនរៃង្គបំរើព្រះអង្គ ។
៩៧១. រាជរថព្រះភិរុតស្តេចគង់ ក្តិលស្មើរហាក់អង្គ
បណ្តាលនៃព្រះចន្ទ្រា ។
៩៧២. អស់មុខមន្ត្រីសេនា ស្រីស្នំត្រៀបត្រា
រូបានតារាការសធរ ។
៩៧៣. ស្តេចចេញចាកទ្វារព្រះនគរ ពល់ក្រាស់វិករ
ករក្រើកអំពើកប្រថពី ។
៩៧៤. ក្រុំមួយម៉ឺនអក្ខោភិនី ព្រះភិរុតនរបតី
នូវព្រះសុត្រុតយាត្រា ។
៩៧៥. ស្តេចចរលុះរស្សៀលសុរិយា ស្តេចដាក់នៅនា
ឧទ្យានដៃលព្រះរៀមផ្ទុំ ។
៩៧៦. ស្តេចលុតលើកករបីបង្គំ គក់ឱរាយំ
ស្រណោះព្រះរៀមដេស្មា ។
៩៧៧. លុះព្រឹកស្រាងស្រែចទិវា រិស្តួងស្តេចលេលា
ទៅដល់ឆ្នេរមហានទី ។
៩៧៨. សួរសព្ទសេនាសេនីយ រាជរថពាជី
នូវពលសកលយោធា ។
៩៧៩. សន្និកនៃត្រាព្រឹក្សបត្តា ធ្លាក់ធ្លាយសេលា
មហានទីបីរលក ។

(1) RIB : dau jā

កណ្ឌ ទី៩

៩៨០- ឯថ្ងៃនោះកុខ័នចេញមក ងោកបើកភ្នែកឯក
កំមើលទៅយល់យោធា ។

៩៨១- យល់អស់រាជរថអស្សពាហា គជសារសេនា
នូវរេពលពាលក្រាស់ក្រៃ ។

៩៨២- កុខ័នក្រោធញ័រហឫទ័យ គិតអធ្យាស្រ័យ
ឋានេះនាងកៃកេសី ។

៩៨៣- អភិសេកព្រះភិរុតជាត- សួររាជបុរី
បុរាណនៃស្រីអយុធ្យា ។

៩៨៤- នេះសមព្រះភិរុតរាជា នាំពលយោធា
មកតាមព្រះរាមនូវព្រះលក្ស ។

៩៨៥- លោកដែលដេញស្ដើមរាជ្យអ្នក បានគ្រងរាស្ត្ររក្ស
ដោយពាក្យនាងកៃកេសី ។

៩៨៦- ស្ដេចពុំឃ្លានរាជបុរី ឡើយនាំទេពី
ជាបីនូវព្រះអនុជា ។

៩៨៧- មកនៅនាព្រៃបព្វតា ធ្វើតបះកម្មជា
ឫសីពិសេសសិទ្ធពរ ។

៩៨៨- ម្ដេចឡើយព្រះភិរុតនាំប- រិពារពលនិករ
មកតាមធ្វើគត់ព្រះអង្គ ។

៩៨៩- ពោះបីព្រះភិរុតនេះខ្ញុង[1]- ពលមកត្រៀមត្រង់
អញ្ជើញព្រះរាមនរបតី ។

៩៩០. វិលទៅសោយរាជ្យនាបុរី នោះអញមេត្រី
សំណេះសំណាលសួរតំរាន្ត ។

៩៩១. ស្ទឹកបើគ្រួសធ្វើហោរាន ដោះមករុករាន
បំពានតិឃាតបីព្រះអង្គ ។

៩៩២. អញនឹងថ្លាញព្រះភិរុតវៃវង្ស ឲ្យវិនាសបង់
ទាំងពលសកលយោធា ។

៩៩៣. ហើយអញយកព្រះភារា ទៅសោយរាជ្យា
ស្រីអយុធ្យាជ័ប្រាកដ ។

៩៩៤. យល់បាទព្រះភិរុតរាជបុត្រ ព្រះបាទទេវរាជ
ក៏ទៀលសរអញបានឃ្ញ ។

៩៩៥. ក្ងួវ័នឆ្នាំបំពាល់ប្រសើរ វិពងទាំងវៃព្រៃ
អស់ពលគ្រាំមួយម៉ឺនមក ។

៩៩៦. ឲ្យអ្នកទូកទាំងម៉ឺនសឹក ក្នុងវៃព្រៃហើយយក
នូវគ្រឿងអាវុធសស្ត្រា ។

៩៩៧. ចូលចាំសព្វច្រកអធ្វា ដោយឆ្មេរគង្គា
បង្កប់នូវកិច្ចភ្លឺមក្លាត់[1] ។

៩៩៨. ប្រាប់ថាគ្នាយើងប្រយ័ត្ន អញនឹងថ្លាញក្សត្រ
នេះឲ្យវិនាសអន្តរាយ ។

៩៩៩. ទោះទាំងទេពតាស្ទួគិនាយ អញនឹងបាញ់ឲ្យខ្ចាយ
ប្រល័យទាំងស្មគ៌វិនាសបង់ ។

១០០០. ស្ដេចឲ្យព្រះរាមទេពទ្រង់ សំបកឈើគប់
ត្រមោចព្រះអនុជទេពី ។

១០០១. នេះបទនាបៃកកេសី ដំណើ្តមរាជ្យពី
ព្រះរាមមកឲ្យព្រះភិរុត ។

១០០២. អញនឹងថ្លៃវៃសរបីប្រាកដ ឲ្យខ្ចាត់ដល់សមុទ្រ
បង្ហើរទាំងពលយោធា ។

១០០៣. ក្ងួវ័នទីងទិវងបរិយា ទៀបពលត្រៀបត្រា
បណ្ដាក់ដោយឆ្មេរនទី ។

១០០៤. កាលនោះអង្គឯកមន្ត្រី ទូលព្រះនរបតី
ព្រះស្រីភិរុតរាជា ។

១០០៥. បតិត្រសួមព្រះចិន្ដា នាំយើងយាត្រា
មកដល់នគរនេះនៃ ។

១០០៦. មានប្រមាញ់មួយជាស្ដេចព្រៃ ឈ្មោះក្ងួវ័នព្រៃ
នូវឫទ្ធិតេជៈបីទារ ។

(1) RIB : cūr cāṃ sabv crak ādhvā
pañkap' atmā
pañkot hoey buon klaṃ klāt'

១០០៧- រីកម្លាំងគីតូគជសារ(1) ឈ្លោះខ្លាំងពេញពល
មានពលប្រាំមួយម៉ឺននៃ ។

១០០៨- ក្ញូខ័នខ្ពស់ ធំស្កឹមស្កៃ ឈ្មោះស្មើភ្នំនៃ
មមា មមូរយោយាន ។

១០០៩- កាលព្រះរៀមស្តេចដល់ស្ថាន នេះព្រះរៀមបាន
ជាមិត្រនឹងក្ញូខ័ននោះ ។

១០១០- ក្ញូខិនឆ្មៃឆ្មុំពុងពោះ ចងចិត្តស្មើឈ្មោះ
សិម្ពាញ់សិល្ប៍តតតក្តង ។

១០១១- ហើយក្ញូខ័នឯងចម្លង ព្រះរាមស្តេចឆ្លង
ល្មះរួចទៅត្រើយនាយណា ។

១០១២- នេះតម្លូវព្រះអង្គយាត្រា នាំពលយោធា
ពលគជតាជីសារថី ។

១០១៣- បរិពារពាសពេញប្រថពី មកដល់នទី
នៃជនជាន ព្រះរៀមនេះតម្លូវ ។

១០១៤- ព្រៃស្ថានស្តេចនាំពលញូយា មកជាសត្រូវ
នឹងព្រះរៀមរាជរាមា ។

១០១៥- ក្រៃឯកក្ញូខ័នទឹងពុះពារ ការព្រះជេដ្ឋា
ប្រយ័ត្ននឹងព្រះនរបតី ។

១០១៦- គាត់ពុំដឹងដើមមកក្នុងក្តី ជាតិជាមេត្រី
បក្តិព្រះរៀមក្សត្រៃផង ។

១០១៧- ព្រះភិរុតប្រាបព្រះបាឬទ័យ ដឹងដើមត្រើវពៃព្រ
ពន្លឺកន្សែបឬទ្ធិដេស្តា ។

១០១៨- ឯងនោះក្ញូខ័នយាត្រា ល្មះឆ្នេរគង្គា
ប្រយោជន៍ទទួលសឹកសារ ។

១០១៩- ពេលយល់អស់រាជបរិពារ គប់គាល់ក្រាស់ក្រាល
អនេកអនន្តជាសងា ។

១០២០- ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតជាតិជា ស្ងប់ស្ងាត់ព្រះភក្ត្រា
ក៏ប្រែញពុំត្រើសរួសរាយ ។

១០២១- សោកសឹងទល់ទុក្ខសញ្ញាសាយ ពិតពុំសប្បាយ
ទាំងពលរោរាជបរិពារ ។

១០២២- ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតកុមារ សឹងពាក់ជជាធារ
សង្វារសំបកឈើទ្រង់ ។

១០២៣- ក្ញូខ័នសន្លប់លុតជង្ឃ ស្រយាកអស់អង្គ
ក៏ធ្លាក់ផ្កូកាំពីនៃ ។

(1) RIB : rī kamlāṃn git ṭă gajendr sār

១០២៤. ដាក់ជាព្រះភិរុតមកវៃ - ត្រីរកទៀមថ្លៃ
អាល័យសម្ដេចភាមា ។

១០២៥. ក្បួនលុះលាន់មាត់ថា អះអញស្មានថា
ព្រះរាមនូវព្រះជ័យភិរុត ។

១០២៦. ស្ដេចខ្លាល់សំដាគ្នាប ព្រះបាទទសរថ
ដោយពាក្យនាងកៃកេសី ។

១០២៧. អភិសេកព្រះភិរុតជាតិ - សួរភជជ័យបុរី
ព្រះរាមព្រះទៀមខ្លាល់ហោង ។

១០២៨. ហើយព្រះភិរុតសោះមកប៉ង ជាសត្រូវផង
សម្ដេចនាភយភាមា ។

១០២៩. ពុំដឹងដើមព្រះភិរុតជា ឈ្មោះទេក្បួនលា
តិម្បូវមកពាំងថ្កូវល់ ។

១០៣០. ក្បួនអង្សាស្រ័យយល់ សព្វប្រការកល
ដំណែងដំណើរនោះផង ។

១០៣១. ស្មើជាសុភាពពិតហោង ទើបក្បួនក្ដង
ថ្វាត់ថ្វាយបង្គំកាលនោះ ។

១០៣២. ព្រះភិរុតយល់ក្បួនស្មោះ មកថ្វាយបង្គំស្មោះ
សំលូតពិតពីហឫទ័យ ។

១០៣៣. ពិស្ដងស្ដេចលើកព្រះហស្ដថ្លៃ នមស្ការធ្មើរថៃ្ង
រឹងហើយសំណោះស្នេហាស្និទ្ធ ។

១០៣៤. ក្បួនទូលជាបពិត្រ នាស្ដេចទ្រង់ក្រឹត្យ
ព្រះក្រមពិសុទ្ធសីលា ។

១០៣៥. តីរអង្គព្រះលក្ស្មអនុជា សឹងរៀបព្រាណជា
មហាឫសីសុន្ទរ ។

១០៣៦. ហើយស្ដេចចេញចាកព្រះនគរ ត្រេចថៃ្ងពនចរ
មក់ដាក់ទ័ពទីទុរគម ។

១០៣៧. នាំពាំងទេពីព្រះស្នំ បរិពារនារជំ
អនន្តអនេកពេកក្លាត់ ។

១០៣៨. ស្ដេចពុំសោយរាជសម្បត្តិ បរិបូណ៌ជាក្សត្រ
អស់តិភពតារអយុធ្យា ។

១០៣៩. ដរាបនោះព្រះភិរុតឆ្លើយថា វាហាក្បួនបា
ជីជាតិសួរស្ដេចថៃ្ង ។

១០៤០. ភាព្រះរាមទេពថ្លាថ្លៃ រាជបុត្រឆ្លងនៃ
ស្ដេចពុំសោយរាជ្យរក្សរាស្ត្រ ។

១០៤១. ស្ដេចធ្វើយអង្គអញឧបាស[1] លោកលុះព្រាណព្រាស

(1) RIB : upās

នាភាយនរបតី ។

១០៦២. នេះឥឡូវអញបរាជ័យបុរី ប្រយោជន៍យកសិរីសី
មករបស់ព្រះបាទតរិន្ទ(1) ។

១០៦៣- សូមអញ្ជើញសម្ដេចព្រះភូមិន្ទ ភជាធិបតិន្ទ្រ
នូវព្រះទេពីវនិតា ។

១០៦៤. វិលស្ថានស្រុកស្រីអយុធ្យា សេពសោយភព្យជា
ឥស្សរកិត្តិល ពង្សក្សត្រ ។

១០៦៥. ឯងនោះកូវ័នអរក្ដាត់ ក្រឹញក្រាបប្រណិប័ត
បង្គំក្រាបក្រោមបាទ ។

១០៦៦. សរសើរព្រះភិរុតថា ប្រាសវៃលែងលោភា
ឆន្ទាទោសោភ័យដង ។

១០៦៧- ពាក្យពិតទៀងឥតក្លង ដើរដោយនូវគន្លង
ព្រះធម្មអាប្យសត្យសព្វ ។

១០៦៨- នាស្ដេចមកយកគោរព ប្រតិបត្តិអង្គអ-
ភិវាទអញ្ជើញព្រះបង ។

១០៦៩- កាលព្រះរៀមស្ដេចបកក្ដង អស់មហាឫស៊ីដង
សឹងអរទូលព្រះអង្គ ។

១០៧០- នេះឯងស្ថានដែលស្ដេចគង់ ហើយស្ដេចផ្ទំក្នុង
អាស្រមស្រេចមួយរាត្រី(2) ។

១០៧១- លុះព្រឹកស្ដេចនាំព្រះទេវី ព្រះអនុជនរបតី
លេលាចេញចាកព្រះអាស្រម ។

១០៧២- ព្រះភិរុតក្រាបថ្វាយបង្គំ ស្ថានដែលស្ដេចផ្ទំ
ក៏ញ៉ាំរ ព្រះអង្គបីធំប្រាប់ ។

១០៧៣- ស្ដេចទ្រង់ព្រះករនៃស្បូវសន្លប់ លើស្ថានស្ងល់ស្ងប់
អាណោះសម្ដេចព្រះចក្រី ។

១០៧៤- ស្ដេចផ្ទំអស់ឯករាត្រី(3) មួយនៅនាទី
អាស្រមដែលព្រះជេដ្ឋា ។

១០៧៥- ព្រឹកស្រេចវិស្ដងស្ដេចលក្ខណា សម្ដេចព្រះមហា-
ឥសីមុនីថ្វាយពរ ។

១០៧៦- កូវ័នក្រោមប្រើអស់ប- វិពារឆ្លងស្ទឹងចរ
ទៅនាំនាវាសព្វច្រក ។

១០៧៧- ទូកទាំងមួយម៉ឺនមីមក តុំគ្រាន់ល្មើយយក
អស់ទូកប្រមាញ់បរិវារ ។

(1) RIB : braḥ pād narabin
(2) RIB : āsram srap' muoy rātrī
(3) RIB : stec phdaṃ luḥ as' rātrī

១០៥៨- បានជាត្រាំជីកោជិក្រាស់ក្រាល[1] ខ្ពស់ខ្ពាប់ទាំងនារ
មហានទីខួរខ្សាយ ។
១០៥៩- ជន់ជោរពេញពោរសព្វសាយ ត្រាំងបាក់ធ្លាក់ធ្លាយ
ពន្លឹកពន្លុកហូរហៀរ ។
១០៦០- ចម្លងអស់រាជបរិពារ ពាជីគជសារ
នូវរាជរថក្រាស់ក្រៃ ។
១០៦១- សព្វកងទ័ពព្រើកក្បៃក្រៃ លុះដល់មាស្រមៃន
ព្រះភារព្វខជ័តសី ។
១០៦២- ទូលថ្វាយបង្គំព្រះមុនី សួរសព្វសេចក្ដី
អំពីព្រះរាមស្ដេចខ្វាល់ ។
១០៦៣- ព្រះមុនីថ្វាយប្រាប់អស់អាថ៌ ពាក្យពេចន៍សិបាល
ដំណើងដំណើរព្រះភូធរ ។
១០៦៤- ស្រេចព្រះមុនីសាន្តសារ ព្រះបាទជ័យអរ
នឹងព្រះភិរុតរាជា ។
១០៦៥- ឲ្យសៀងអស់ពលយោធា បរិកុលគោជគោក្តា
នូវក្បួនបំពេញពិធី ។
១០៦៦- បូជាក្បួនកើតជំណើ ទិនារសធី
ទុំត្រានូវផ្អែតផ្អន់ជិន ។
១០៦៧- កក្រើកទៅដល់ព្រះតន- ព្រៃស្រែសនិទ្ន
គ្រែកត្រាសបន្ទុលផ្ទឹមផ្ទា ។
១០៦៨- ឲ្យអស់ទេវបុត្រទេវតា ទាំងទេពកញ្ញា
ចុះមកចួបជុំនិមិត្ត ។
១០៦៩- ត្រីៈត្រៃគ្រប់គ្រឿងស្ពានស្អិត សឹងរត្នពិចិត្រ
ប្រាំពព្រះពិស្ណុការធ្វើ ។
១០៧០- បង្អួររភ្លីសួគ៌សាងលើ ទេសទិព្វនូវអំពើ
អំពីជោរជាលគន្ធ ។
១០៧១- ក្របួចឆ្លាយឆ្ងួញទិសា គ្រឿងថ្មមព្រស្ដា
អនេកអនន្តសព្វសាយ ។
១០៧២- គ្រាន់គ្រប់សព្វភស្ដុតាំងឡាយ សឹងសុខសប្បាយ
កំភលទិព្វទន់នៃបនិត្យ ។
១០៧៣- យកបាន ពិមានសួគ៌ស្ថិត ទាំងរស់ជីវិត
ពិតពុំវល់ងរូបកាយ ។
១០៧៤- ទាំងមាយាទិព្វសួគ៌នាយ ភាជងាសរៀបកាយ
គ្រាន់គ្រប់ទាំងពលបរិពារ ។

(1) MBN : pān jāp tiko krās krāl

១០៧៥. ទាំងស្ដេចពាជីគជសារ ធ្លាក់ពីកណ្ដាល
អាកាសពេញពាសប្រថពី ។
១០៧៦. ទោះក្របីគោសេះដំរី ដើរដេកឈរស៊ី
សឹងខ្ទែឆត្រអាលស្លាប់ស្ដូល់ ។
១០៧៧. ព្រះភិរុតផ្ទុំលើមណ្ឌល ទេព្វទិពនិម៌ល
បង្ហួស់ឯកភាត្រីត្រេក ។
១០៧៨. អស់ក្សត្រសេនាពលដេក លក់លង់នូវដំណេក
ដំណែងទិព្វទន់សុខសល់ ។
១០៧៩. លុះព្រឹកព្រះភិរុតនិម៌ល តើនតឿនវេល
សកលយោធាចេញចរ ។
១០៨០. នមស្ការមុនីនាថសាទរ ចំរើនឫទ្ធីពារ
សុរេចស្ដេចចរយាត្រា ។
១០៨១. សព្វសេះសារស្ទូរយោធា ភាជរថគជា
សន្ធឹកញាប់ញ័រប្រថពី ។
១០៨២. ស្និតស្លួនហុយធង់ធូលី អាប់អស់ទិសទី
មណ្ឌលអាកាសស្ងប់ស្ងែង ។
១០៨៣. អឺងអរខ្ចាយខ្ចរក្ដល់ក្ដែង លាន់ឮសព្ទសែង
គគឹកគគុកដាសដេរ ។
១០៨៤. ទៅទៀបមណ្ឌលបរិវេណ ព្រះគង់រូបគម្ភីរ[1]
រលកសមុទ្របីរំដែង ។
១០៨៥. ពុះពោរបោកបែកផ្កាត្រែង មុខគួរស្ងប់ស្ងែង
សន្ធឹកជាភាគរណី ។
១០៨៦. ព្រះលក្ខណ៍លើកករអញ្ជលី ដាក់ដល់សិរសី
បង្គំទូលព្រះរាមា ។
១០៨៧. បពិត្រសូមព្រះករុណា ស្ដេចទ្រង់ចិន្តា
នូវព្រះទិព្វញាណចក្រី ។
១០៨៨. នាព្រះភិរុតគ្រងរាជបុរី ឈ្មោះហើយព្រះស្រី-
ភិរុតពុំពេញចិត្តសោត ។
១០៨៩. ហេតុអ្វីព្រះភិរុតដ៏ពិរោធ រិះរកកលក្រោធ
ក៏នាំសេនាពលញុយា ។
១០៩០. មកតាមព្រះអង្គនេះតំរូវ ប្រយោជន៍ជាសត្រូវ
ពិឃាតព្រះម្ចាស់ដេស្នា ។
១០៩១. បពិត្រខ្ញុំសូមក្រាបលា ចេញនឹងសេនា
យោធាភិរុតឫទ្ធីរឹង ។

(1) MBN : kuṃbhel
RIB : gambher

១០៩២- ស្តេចបានរាជ្យហើយប្រែប្រឹង ពាពុំរំពឹង
រំពៃមិនមានមេត្តា ។

១០៩៣- នាព្រះអង្គជាជេស្ឋា ស្តេចពុំប្រាថ្នា
ប្រកួតប្រយោជន៍រាជ្យរម្យ ។

១០៩៤- ធរចេញសាងសីលក្រឹត្យក្រម ភិរុតរឹងទឹងទំ
មកតាមពិឃាតហេតុអ្វី ។

១០៩៥- ទោះព្រះភិរុតរស់លោកីយ លុះបរលោកក្តី
ពុំជៀសដំនៀលនិន្ទា ។

១០៩៦- ព្រះភិរុតពុំរួចចតុរា - ឃាយឃាបបរជា
មោហាអងម្ចុកម្ចៃក្រៃ ។

១០៩៧- ព្រះភិរុតពុំរួចវៃឃភ័យ សរសក្តិសិទ្ធជ័យ
ប្រល័យវិនាសនេះឥឡូវ ។

១០៩៨- ខ្ញុំនូវផ្កាញអស្សុពាហាពលញ៉ូហា កាដរថបីក្រជូរ[1]
រូបភ្លើងកល្បកើតដីពិឃាត ។

១០៩៩- ឲ្យជាចំណីភ្លែកស្អាត ភ្លៀលភ្លាត់ព្រាយព្រាត
ពាសពេញទាំងឋានទេវា ។

១១០០- លុះណាយឈាមតដអស្សុពាហា ឈាមគោមហិង្សា
នូវឈាមសេនាពលយុទ្ធ ។

១១០១- ទាំងឈាមព្រះសុក្រិតនូវភិរុត ជន់ជោរមួសមុទ្រ
ស្រីមេរុជាជលសាគរ[2] ។

១១០២- ព្រះលក្ខណ៍ទូលព្រះភូធរ ស្តាយបិតាដ៏សរ
ព្រះករកើទ្រង់កោទណ្ឌ ។

១១០៣- ព្រះអង្គសឹកសៀតនូវព្រះខ័ន ពេជ្រព្រះករកាន់
សរសក្តិគ្រឿងគ្នាប់ម្ជិម្ជា ។

១១០៤- ឯងនោះព្រះនារាយរាមា ឃាត់ព្រះអនុជា
បន្ទូលមធុរសារសព្ទ ។

១១០៥- ចាំថាលក្ខណ៍បាធូលស្តាប់ បងបានូវប្រាប់
ដោយច្បាប់ទាំងព្រេងដ៏បុរាណ ។

១១០៦- អស់ទេវតាផ្សំពាសពីស្ថាន ឃើញសោកសឹងមាន
ដំណាប្រវេណីក្សត្រ ។

១១០៧- សោយរាជ្យព្យេងមកច្រើនក្លាត់ សោកសឹងប្រតិបត្តិ
នូវសត្យៈធម៌ព្យេងគាប់ ។

១១០៨- សឹងសោយរាជ្យដោយតំនាប់ ជនកច្បាប់ច្បាប់
អណ្តាប់អណ្តោយអនុជា ។

(1) RIB : trajū
(2) RIB : sumeru jā jal sāgar

១១០៩- លោកក៏ដែលដល់ហិម្ពា ប្រមាថពាលា
ផ្ដើមដោយចិត្តជើកជង់ ។

១១១០- មួយសោតព្រះភិរុតភាជទ្រង់ សត្យជម្រំពេញពុង
បណ្ដូលផ្ដើមហឫទ័យ ។

១១១១- គាត់គាំនាប់ផ្ទូរផ្ទូន់ត្រៃ ក្រាស់អន្សាស្រ័យ
រូបានសុមេរុគិរី ។

១១១២- អាចទប់ទល់ខ្យល់ទាំងប្រាំបី ទិសបោកបក់ក្ដី
ពុំអាចកម្រើកឡើយណា ។

១១១៣- ពោះបីនាងកៃកេសីជា ម្ដាយឯងឫស្សា
នូវជប់បង្អើតទោសក្ការ ។

១១១៤- ពុំអាចញុះញង់ចេញបាន ព្រះភិរុតគាត់មាន
មនោធិរោឆន្ទា[1] ។

១១១៥- មួយសោតកាលយើងយាត្រា លះវៀងអយុធ្យា
មកនៅនាព្រៃពនេចរ ។

១១១៦- ព្រះភិរុតចេញចាកព្រះនគរ ហើយយើងចេញចរ
មកធ្វើតបៈកម្មព្រត ។

១១១៧- ក្រោយក្រោយយើងនេះព្រះភិរុត រីឯមកបីធំបុត
សោយរាជ្យពិភពអយុធ្យា ។

១១១៨- ស្រេចហើយគោះគោរសេនា មករកជេស្ឋា
សិប្បាញ់សំឡូតជប់យល់ ។

១១១៩. ឱ្យហាលក្ខុធូរធាមើលកល អស់បរិការពល
ដំណាក់ដំណើបនោះស្ដេច ។

១១២០- បើជាសត្រូវកលកិច្ច នោះហើយបង្ហាច
ក្ដីឡើយឲ្យត្រួយដល់ធា ។

១១២១- បងដូចសាគរដលសា ដង់ជាវពោរពា
លុះលត់លើអគ្គីកល់ ។

១១២២- ព្រះលក្ខណ៍ព្រះអនុជនិម៌ល ស្ដាប់ព្រះទសពល
បន្ទូលមធុរសារសត្យ ។

១១២៣. លុតជង្គង់ជាក់ក្ខូសរធ្វាត់ ក្រៃញញក្រាបប្រណិប័ត
មន្ដ្រីព្រះបាទជេស្ឋា ។

១១២៤- ជងនោះព្រះភិរុតយាត្រា ទៅលុះបញ្ជា
អាស្រមព្រះបាទនរបតី ។

១១២៥- ដល់ជាក់ទ័តាឡៀបគិរី រៀបពលសេនី
នូវរាជសកលយោធា ។

(1) MBN : mano dhiro chandā

១១២៦. ស្រេចទើបព្រះភិរុតភជា ព្រះសុត្រុតយាត្រា
ចៃតពីរព្រះអង្គទុរគត ។
១១២៧. ពានឡើងលើខ្នងបពិត ក្រោចក្រង់អាស្រមបទ
ព្រះបាទនាភយភមា ។
១១២៨. ស្តេចយល់ពីរព្រះអនុជា ជោរជលនេត្រា
សស្រាក់អំភ្លាងដើរមក ។
១១២៩. សីងពាក់ជជានូវសំបក- ឈើប្រែប្រាណយក
អៀសជាតិសិរិទ្ធីពាប្តូ ។
១១៣០. ដើរជាក់សំលូតព្រះអង្គ អាក់អួលបីរលង់
រលាមព្រះនេត្រជ្រួតជ្រាប ។
១១៣១. ព្រះភិរុតព្រះសុត្រុតក្រាប ក្រោមបាទដ៏ស្រពាប
សន្លប់បាក់ហៀបមរណា ។
១១៣២. ស្តេចឱបអង្អែលអនុជា ជលនេត្រធារា
ល្ហៃបហូរលើព្រះបិដ្ឋី ។
១១៣៣. បាក់ស្លុតផ្អើករត្នដ៏មណី ធ្លាក់លើរស្មី
សុពណ៌សុវណ្ណជលកា (1) ។
១១៣៤. ស្តេចផ្ទឹមពីព្រះអនុជា ក្បិតព្រះភក្ត្រា
លុះបានស្មារតីបង្គំ ។
១១៣៥. ក្រាបក្រោមព្រះបាទដ៏ឧត្តម សោកសោះខ្លួញយំ
ពិលាបសង្រេងខ្លួញជា ។
១១៣៦. ឱខ្ញុំគិតស្មានជាប្រាស និរាសរូបរត្នព្រះភាសា
នាភយភជរិងបុត្ត កាលាកើតទ្រង់ជរាលី ។
១១៣៧. ឱភ័ព្វគ្រាំប្រការក្រ ភ័ព្វមួយនៃចក្ខុស្រិយ
ឱ្យខ្ញុំសោកក្រើសប្រស្រើ បានយល់ព្រះភក្ត្រនិម៌ល ។
១១៣៨. ភ័ព្វមួយនាសោតិ- ស្រិយទ្រង់តស្រិយសោតសល់
ស្រោតក្រោកវិញ្ញាណស្គាល់ ឮព្រះសូរមធុរសារ ។
១១៣៩. ភ័ព្វមួយនាឃានិ- ស្រិយអធិស្រិយត្រកាល
នាសិកសោតគន្ធា ជុំសុគន្ធសុមាលា ។
១១៤០. ភ័ព្វមួយនាអង្គតិ- ស្រិយជិវ្ហាស្រិយជិវ្ហា
អណ្តាតជាលម្មុខា បានស្មោយាស្អុយបន្តុលរៃ្ល ។
១១៤១. ភ័ព្វមួយនាកាយិ- ស្រិយាចិន្តវិណ្ណាស្រ័យ (2)
ខ្លួនខ្ញុំបានប្រសប់នៃ ព្រះបាទប្រសើរវិសេសសាន្ត ។
១១៤២. អស់តស្រិយគ្រាំប្រការ កបនាមនោវិញ្ញាណ

(1) RIB : subarṇ suvaṇṇaracanā
(2) MBN : cantāvaṇṇāsrai
RIB : ciṇṇavaṇṇāsrăy

ដង្ហូវវិធីបាន　　　បើកបរិបូណ៌ដំណើរសព្វា

១១៦៣- ឯឯនោះព្រះបាទក្សត្រា　　　ទាំងប្រាំអង្គា
បន្ទោទុក្ខសោកបរិវល់ ។

១១៦៤- ព្រះរៀមត្រាសដៃវាយភិរុត　　　ដោយសុក្រឹតទ្រង់ព្រាត
ភៀសឯកាសីសង្ហព័រ ។

១១៦៥- បាអាចពោះកៀរអស់ប-　　　រិពារពលនិករ
មកតាមរករៀមនេះតិប្បូរ ។

១១៦៦- បងព្រាវផ្កាក្រែងភាឯសត្រូវ　　　ហៀតហៀនព្រះភូ-
ជារាជតិសេសសុន្ទរ ។

១១៦៧- ស្ដេចបាលះលែងព្រះនគរ　　　បោះបង់ព្រះវរ-
បិតាធិរាជធិបតី ។

១១៦៨- ឃ្លាយព្រះកោកល្យាណី　　　នាងកែកេសី
នូវនាងស្រីមុតកល្យាណា ។

១១៦៩- ញុំាងក្សត្រស្នេហាស្និទ្ធក្សេមក្សាន្ត　　　ឬព្រះអង្គមាន
ឯរាភោគាញ្ញាធី ។

១១៧០- ឯឯនោះព្រះតិរុតអភី-　　　វាទរវរទ្ធិ
បង្គំប្រណាម្យទូលស្នង ។

១១៧១- អាក់អួលខ្សឹកខ្សួលសួរសង　　　ទ្រង់ព្រះកន្សែងឯង
ព្រះនេត្ររូបកានភោឃាណី ។

១១៧២- ទូលថាបតិត្រព្រះចក្រី　　　រើព្រះនរបតី
ដំណាព្រះវររាជបិតា ។

១១៧៣- កាលក្រោយព្រះរៀមយាត្រា　　　លះលែងអយុធ្យា
ស្ដេចត្រេចព្រះព្រៃពនេចរ ។

១១៧៤- ព្រះបាទព្រះបិតាភូធរ　　　សោះសោកតក់តរ
ឱរះសម្រេងតិតស្បើយ ។

១១៧៥- ព្រះអង្គសុគតល្ងុះឯល់ត្រើយ　　　ប្រឹត្យូវទៅហើយ
សំរេចព្រះជន្មអនិច្ចា ។

១១៧៦- ក្សិណានោះព្រះបាទភាមា　　　ត្រាប់ថាព្រះបិតា-
ធិរាជស្ដែងស្ដេចសុគត ។

១១៧៧- ព្រះយាប្បូទ័យញ័ររបិរន្ធត់　　　តុំអាចបីនូវអត់ (1)
សោកល្ងុះសន្លប់ប្រៈព្រាណា ។

១១៧៨- ទាំងព្រះទេពីកល្យាណា　　　នូវព្រះលក្សណ៍ត្រោលត្រាលា
សន្លប់លើគ្នាបញ្ចុតា ។

១១៧៩- ឯឯនោះនាងកោកល្យា　　　នាងស្រីមុតសោភា

(1) RIB : buṃ āc ṭoem at'

នាងកៃកេសីក្សត្រី ។

១១៦០- នាំអស់បរិវារសេនី ឡើងលើគិរី
អាស្រមព្រះបាទភរតា ។

១១៦១- ធូលនិងបក្ររោបបុត្រា សឹងសោយសោកា
សន្ធប់លើខ្នងគិរី ។

១១៦២- អស់អមាត្យមុខមន្ត្រី បរិវារប្រុសស្រី
អនេកអនន្តគណនា ។

១១៦៣- សឹងសោកគគក់គរនិភា សន្ធប់លើបញ្ចា
នទៀលបំរះប្រះប្រាណ ។

១១៦៤- លាស់លុះភ្ញាក់ស្មារតីបាន បន្ថោសោកស្រាន
ក្សត្រក្សាន្តក្សោះគង់គតប្បាង ។

១១៦៥- ទាំងទេពតាមុនីឫសីឯង ទេពលមីងកង
ជុំមុខមន្ត្រីវិកវរ ។

១១៦៦- សឹងលុតសឹងលើកទសករ បង្គំព្រះភូធរ
នារាយណ៍រាមាវរវង្ស ។

១១៦៧- ទើបព្រះភិរុតរាជនិងអង្គ លើកអញ្ជលីធ្ងន់
បង្គំព្រះរៀមជិបតី ។

១១៦៨- ក្រាបទូលអញ្ជើញព្រះចក្រី វិលឋានព្រះបុរី
បុរាណស្រីអយុធ្យា ។

១១៦៩- សេតសោយរាជ្យស្នងព្រះបិតា គ្រងរាស្ត្រប្រជា
រដ្ឋាធិរាជមណ្ឌល ។

១១៧០- នេះតម្រូវរាស្ត្រជីងកុំស្គាល់ កើតកោលាហល
លោតប្រាសព្រះបាទជេស្ឋា[1] ។

១១៧១- សូមមានសូមទ្រង់ព្រះមេត្តា កុំឆឯទោសា
យកទោសនាងកៃកេសី ។

១១៧២- បទគាត់កាចកាឡកិណី ទើបព្រះចក្រី
ស្ដេចខ្វាល់ចេញចោលព្រះនគរ ។

១១៧៣- លុះវេលាលះព្រះវរ- បិតាដល់មរ
ព្រោះសោកព្រះអង្គឯងណា ។

១១៧៤- ឯងនោះព្រះនារាយណ៍រាមា បន្ទូលសារសព្វា
សំណោះជាងៃជាព្រះភិរុត ។

១១៧៥- នាព្រះបិតាសុគត ក្សុយព្រះជន្មបទ
ព្រះអង្គកុំបប់ពាក្យសត្យ ។

១១៧៦- ស្ដេចនូវឲ្យមាសោយសម្បត្តិ ស្ដេចឡើយមាកាត់
ព្រះស្នួរបន្ទូលស្ដេចជា ។

(1) RIB : paṅrās nirās jesṭha

១១៧៧. បើបងសោយរាជ្យមុនបា បង់ព្រះសត្យា
សម្តេចព្រះជិនករនរបតី ។
១១៧៨. ធ្ងរបារឹងត្រងដំបុរី មណ្ឌលធានី
នគរស្រីអយុធ្យា ។
១១៧៩. ឲ្យគង់បន្ទូលប្តេជ្ញា ព្រះវរបិតា
ដោយសត្យធម៌ព្រះបិណាង ។
១១៨០. បើបាធង់ប្រណិប័តបង បាទិលទៅគ្រង
មហានគរអយុធ្យា ។
១១៨១. បាយកសុពណ៌បាទា នេះទៅទុកនា
សិរាប់បន្ទំស្ថានស្ថិត ។
១១៨២. ហើយបារក្សាប្រណិប័ត ធ្វើដោយក្រមក្រិត្យ
ចំរើនមង្គលសួស្តី ។
១១៨៣. បងនូវធ្វើតបះការវុឌ្ឍិ ដោយក្រមព្រះមុនី
លុះប្អូនដណ្តប់ឆ្នាំណា ។
១១៨៤. ហើយបងនឹងវិលលេលា ដ្ឋានស្រីអយុធ្យា
ពិភពបុរីត្រាណាត្រើយ ។
១១៨៥. ស្តេចមានបន្ទូលស្រេចហើយ ពិតពុំលង់ឡើយ
ស្តេចដោះសុពណ៌បាទា ។
១១៨៦. ឲ្យព្រះភិរុតរាជអនុជា ទូលទុកសិរសា
ពិណាបស្រណោះព្រះភូធរ ។
១១៨៧. ស្រេចហើយក្រាបលាចេរចរ វិលធ្វានព្រះនគរ
បុរីស្រីអយុធ្យា ។

កណ្ឌ ទី១០

១១៨៨. ដឹងនោះនាគយាភា ស្តេចទ្រង់ព្រះចិន្តា
នឹងព្រះអនុជនូវទេវី ។
១១៨៩. ចាំយើងនៅមណ្ឌលទី ជិតត្រកូដគិរី
នេះទៀបអយុធ្យាព្រះនគរ ។
១១៩០. ទ្រង់ព្រះភិរុតនាំប- រិពារមកអង្វរ
សំបូងសំរូងអញបង ។
១១៩១. ចិតខំឲ្យអញទៅក្រុង ភស្ត្រពិភពស្នង
សម្តេចព្រះវរបិតា ។
១១៩២. ធ្មេះគួរយើងចរលេណា លះលែងបព្វតា
ទៅរកទីស្ថានទុរគម ។
១១៩៣. អញនូវធ្វើតបះការក្រម សាងសីលបីសន្សំ
វិវេកចំរើនសាស្ត្រា ។
១១៩៤. ព្រះអង្គធ្វើសទ្រង់ព្រះចិន្តា ស្រេចនាំព្រះជាយា
នូវព្រះអនុជសារពេជ្ញ ។
១១៩៥. ដឹងនោះព្រះមហាក្សត្រស្តេច ទាំងបីអង្គស្រេច
កណ្តាលព្រៃក្បែរព្រៃអង្វា ។
១១៩៦. ក្បែណានោះមានយក្សមួយណា ឈ្មោះវៃស្វងប្រិកា
ប្រហារប្រហ័ស[1] ខ្ទីខ្ទាន ។
១១៩៧. នាក្នុងព្រៃស្ទួតពានស្ពាន ត្រេចត្រង់ហោមពាន
ដំណែងដំណើរសិហានាទ ។

(1) MBN : prahā prahāp'
RIB : prahār prahāt'

១១៩៨- យក្សនោះនាមឈ្មោះពិរាធ សម្តែង[1] ក្រើមក្រោធ
គំរាមគំរោះសោះសោ ។

១១៩៩- ករកាន់សូល[2] សក្តិថ្លៃថ្លា រាងរូបពិក្រា
ក្រតើនក្រមួសសោតសល់ ។

១២០០. ចាប់សេះសិង្ហសីហាខ្លាឃ្មុំ ចាប់ញាប្រកដសល់
តិរឃាតអម្រឹកភោគ្គភក្ស[3] ។

១២០១. ពាំព្រៃព្រឹក្សាបែកបាក់ សព្វសត្វពីអនធិ
អនេកនូវកើតភារភ័យ ។

១២០២- ដំណើរយក្សយាប់ឫទ្ធិក្រៃ ដូចមិនិរភ័យ
គគុកពាំងព្រៃព្រឹក្សា ។

១២០៣- ជងម៉ាងម៉ៀងពេលមាគ៌ា ចេញចរយាត្រា
ប្រទះសម្តេចភូធរ ។

១២០៤- ទៀបអាស្រមព្រៃមុនីសរ សាងសីលជីបវរ
ពិសុទ្ធសន្សំបារមី ។

១២០៥. ឯងនោះពិរាធដំអព្រិយ យល់ព្រះទេវី
ពិសេសពិសុទ្ធសុន្ទរ ។

១២០៦. ពិរាធភិរម្យត្រេកអរ ចិត្តចាំងចាំងករ
មមិចមមៀរពោយពៃជ ។

១២០៧- ស្ទុះស្ទុងបីក្រញៃងខ្លួននៃ ញ័រក្រងហាឫទ័យ
ប៉ះកុកប៉ះប៉ីលលាម ។

១២០៨- អញហោងហៅពិរាធនត្រាម[4] ត្រេចជួលមកតាម
ជំរំរមាសក្លោងខ្លា ។

១២០៩- អញបុត្រព្រះកាលដំមហា ឯកគេឯអញជា
ក្រុងទណ្ឌការញ្ញពន ។

១២១០- អញមានដំគេជះបុណ្យ គិឡូវលាភលន់
ប្រទះដំពីងពីរហោង ។

១២១១- យក្សចាវៃហាបស្លូឯង ពីងសោតសិរជង
ឯងជាបីដើរឥតក្រែង ។

១២១២- ព្រៃនេះខរឲ្យអញលេង ភរិយាពីងឯង
អញនឹងនូវយកពុំរែលង ។

១២១៣- ថ្វីងពីងអញពុះនូវលិពែង ឲ្យទេពតាដងស្មែង

(1) RIB : ṛddhi riṅ
(2) RIB : mūl
(3) RIB : cāp' byaggh pī racal'
kă cāp' gajendr bhog bhăks
(4) MBN : nattagrām
RIB : nuttagrām

អំណាចនៃអញ្ជមហិមា ។

១២១៤. គិតជាពោលពាក្យវាចា ចូលដក់សីតា
ទេពីពីព្រះនរបតី ។

១២១៥. ញៀបពារយកមកដល់ទី អរិបងតតបី
នានឹងផ្កាផ្លែផ្លង ឧបមា[1] ។

១២១៦. ដឹងនោះព្រះនាភយភាសា ទ្រង់ព្រះក្រោធា
បំផ្លុចអ្នកដុតនៃអគ្គី ។

១២១៧. ស្រេចស្តេចដាក់ព្រាតតិធី ហើយព្រះចក្រី
ក៏ទ្រង់កោទណ្ឌសរខ្លា ។

១២១៨. ក្សិណនោះព្រះលក្ស្មអនុជា ទូលព្រះជេដ្ឋា
ធិរាជសូមសុំព្រះពរ ។

១២១៩. ខ្ញុំសូមអាសាយករ- ជាយាត្រាយប-
រមនាថបពិត្រនេះតប្បូវ ។

១២២០. ទូលស្រេចស្តេចទ្រង់ឫទ្ធិឆ្នូ សរសក្តិព្រះគុ-
ជរៀន្ទ្រ ធិរាជនោះក៏ទ្រង់ ។

១២២១. កោះកាំជាញជ័យរឿណរត្ត យក្សាបំទ្រនំ
ដំនាញជំនះមហិមា ។

១២២២. រត់ចូលក្តារព្រះអនុជា ដូចកលបញ្ចា
ហាំងពីរប្រទះប្រតិពល ។

១២២៣. ដូចព្រះពាយពាតបោកបក់ដល- សាសាត់ដោមដល់
រលករលុបពសុធា ។

១២២៤. ព្រះអនុជចូលយុទ្ធយក្សា យក្សសោតមហិមា
ក្រពាក្រទូសកាស់ខែង[2] ។

១២២៥. ស្ទុះចូលចាប់ព្រះស្តេចខ្លែប សភាសំខែង
សំញៀបនូវគេដោជ័យ ។

១២២៦. ដឹងនោះព្រះរាមឫទ្ធិក្រៃ យល់ព្រះអនុជនៃ
ប្រយុទ្ធនូវយក្សដាក់ដេរ ។

១២២៧. ទើបព្រះនរនាថជ័យប្រសើរ យល់ព្រះអនុជស្មើរ
ក៏ខ្លែបសភាសរក្តួល ។

១២២៨. ព្រះចូលចាប់យក្សាជ្ញិ យក្សយុទ្ធប្រែប្រួល
បំណាបនឹងចាប់ព្រះចក្រី ។

១២២៩. យក្សកងកាន់សូលជ័យស្រី ចូលចាប់ព្រះចក្រី
គ្រវីព្រះខ័នវាត់វាយ ។

(1) Stance mal imprimée,illisible dans RIB ; reconstituée d'après la leçon de MBN.
(2) MBN : kradā kradūs khās khaeṅ

១២៣០- យក្សនឹងអនុជនាថនាភាយ[1] រំដួលពសុធាធ្លាយ
កម្លាំងពន្លឹកយុទ្ធក្រៃ ។
១២៣១. ស្តេចជេបសិល្បសរជ័យ វៃថ្លឹងថ្លាញក្បិលាក្ស័យ
ពិភាសក៏ដួលដីធារា ។
១២៣២. ឃ្លាក់ត្រីក្សៃព្រៃបេកបញ្ចា អស់ទេពគិរិស្ត្រា
ស្លូតវិជ័យឆ្ងាយពារ ។
១២៣៣. ស្តេចថ្កូលពិភាសជ័យមារ ដោយតេជះសរ
ស្រេចដុតអសូរជាបី ។
១២៣៤. ព្រះអង្គព្រះអនុជទេពី គង់ក្រឹត្យប្រក្រតី
នៅទល្ហាការល្បាពាន ។
១២៣៥. ព្រះលក្សគិតខ្លួនប្រជុំជួន បើបរដ៏បញ្ចក្កុន្ធ
រំលាយអស់អង្គរូបា ។
១២៣៦. លើកអញ្ជាលីទូលវិរជា ឱ្យស្បូមក្រាបលា
បពិត្រព្រះរៀមទ្រង់ធម្ម ។
១២៣៧. ខ្ញុំទោះធ្វើតបះដោយអាចិ ឱ្យត្រៃពេទសាស្ត្រា
ភិនេស្លាមតសីឯង ។
១២៣៨. ព្រះរាមបន្ទូលវិងស្មឹង មះរៃឯបាតាំនាក់ឯង
តប្បវិស្តេចហោឃបាកៅឯកអាត្មា ។
១២៣៩. មះឬនទូវរៀមអ្នកដូចនាយា វីរៀមបប់បា
អនុជអនាថសោកសោត ។
១២៤០. ព្រះរាមទល់ទុក្ខសែនកោដិ ដាវដួយដ៏យដោក
ព្រះទ័យតតឯសាទរ ។
១២៤១. ព្រះលក្សណ៍ព្រឹក្សភករ កាន់ខ័នជ័យឈរ
បវរប៉ងអធិស្ឋាន ។
១២៤២. ដោយក្រមតសីស្មាធិឈ្មាន ជបហោមតិធីញ្ញាណ
បង្គិប្រលិប័តនិរន្តរ ។
១២៤៣. បក្សីនាំងលាករ ខ្វាត់ខ្វាយអស់វរ-
វិសុទ្ធសីលឧបេក្ខា ។
១២៤៤. ជឯនោះអនុជអសុរិស្ត្រា ឈ្មោះស្មូវបងខា
ដំណោកដំណើរពះនេះ ។
១២៤៥. ផ្ទុងលឿនដល់មហាសាគរ ដើរដល់ក្រុងខរ
បង្គិសំណោះភក្តិ ។
១២៤៦. ខ្ញុំចួពីព្រះចក្រី មានព្រះមហេសី
ព្រះអង្គអនុជតីរអង្គ ។

(1) MBN : anuj nāth saranrāy

១២៤៧. ហើយជាប្រែរូបបីងញ្ញប់ ឲ្យព្រះអនុជទ្រង់
ជាភជទេពីស្នេហាស្និទ្ធ ។

១២៤៨. ស្រែងត្រិះប្រែរូបាក្រឹត(1) ពន្លាយជ័តិជិត្រ
ដូចស្រីសុរាជ័គណនា(2) ។

១២៤៩. ដើរត្រែងទៅប្រាពនបព្វតា ដល់ស្ថានភរិយា-
ជិតភជហើយស្អាងអស់អង្គ ។

១២៥០. រីឯសិតសក់ខាត់ជាត់ជង់ ទូលព្រៀបស្ដេចគង់
គន្លងកន្លែក្រោយករ ។

១២៥១. នោះទើបព្រះបាទភូធរ យល់អសុរីធរ
បីណាងជំណាងស្នេហា ។

១២៥២. ព្រះបន្ទូលថាស្រីសោភា នោះមេស្រាទ្ធា
ប្រយោជន៍មេមកនេះឥឡូវ ។

១២៥៣. នោះអសុរីភរិយា ទូលថ្លែងព្រះភូ-
ធរនូវសិរីជងអាត្មា ។

១២៥៤. ខ្ញុំជាប្អូនក្រុងភាពណា- ស្នូរសោយលង្កា
យសាធិរាជជ័ពិពណ៌ ។

១២៥៥. បងមួយឈ្មោះក្រុងកុម្ភការ បងមួយទេះនាម
ហៅឈ្មោះពិភេកយោភ ។

១២៥៦. ត្រិះរិះគិតនូវអាពាហ- គិតពាហ៍ស៊ីងឃ្លាតឃ្លា
កង្វល់នៃកាយខ្ញុំក្រោម ។

១២៥៧. នោះទេពាពង្សទ្រង់នាង នាយានឹងល្អងណោម
អញពុំត្រេកអរដោយចិត្ត ។

១២៥៨. ខ្ញុំឮព្រះពីរជ័បពិត្រ ខ្ញុំពេញចិត្តគិត
ព្រះអង្គឃាក់ដូចខ្ញុំយល់ ។

១២៥៩. នោះទេពីព្រះក្រោងដល់ ជំខ្ញុំខ្ញុំទល់
ជំណិះស្ដេចទេវី ។

១២៦០. ដែលព្រះបាទព្រះនរបតី យកខ្ញុំជាស្រី
ព្រះស្នំស្ដេចភរិយា ។

១២៦១. ឯនោះព្រះរាមក្សត្រា បើកបន្ទូលថា
ហៃមេមានរូបដ៏ប្រពៃ ។

១២៦២. អង្គអញឥឡូវនេះហ៊ែង ខ្សឹតមានសម្ព័ន្ធ
អកពល់នឹងភរិយាហើយ ។

១២៦៣. ពុំនៅស្រលះទេឡើយ ដោយអញគិតហើយ(3)

(1) RIB : rūpākrịty
(2) MBN : ṭūc srī surāṅ gannār
(3) RIB : ṭoy aň mān hoey

ព្រះលក្ស្មណ៍ផ្ទួនអញនោះហោង ។

១២៦៤. កន្លោះឥតគូស្នេហាស្នង គួរឲ្យគេត្រង
រូបមេជាស្រីសោភា ។

១២៦៥. យល់ភ័ក្ត្រព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចត្រា- កដិបានមេជា
ទេពីប្រពន្ធ៍ត្រឹកហោង (1) ។

១២៦៦. ទើបសួរបនវាឆ្លើយស្នង ណាព្រះដោយដង
គិរីត្រែងខ្ពោះនរបតី ។

១២៦៧. លុះទៀបអាស្រមព្រះឥសី បញ្ញើរូបនូវឫទ្ធិ
អំពើអំពើកអស់អង្គ ។

១២៦៨. ដើរដល់ស្រែងលុតជង្គញាដង្ស ក៏រកោមលង្ហង់
បង្គំប្រណាម្យទសពល ។

១២៦៩. ទូលថ្លែងថាខ្ញុំបានដល់ ស្ថាននេះខ្ញុំយល់
ជាភ័ក្ត្រខ្ញុំឥតគណនា ។

១២៧០. ខ្ញុំឮព្រះរៀមភាសា មានភាជសីតា
បំរើព្រះរៀមស្គល់អង្គ ។

១២៧១. ខ្ញុំឮព្រះអង្គឯកអង្គ ខ្ញុំគិតខ្ញុំចង់
សម្បត្តិនៃទេពខ្ញុំប៉ឹង ។

១២៧២. ទោះព្រះករុណាខ្ញុំហោង ភាជនោះព្រះដ៏ត្រង
ទម្ងន់ត្រៃលោកាករ ។

១២៧៣. ព្រះលក្ស្មណ៍ឆ្លើយមិនសាទរ អញឥតចិត្តអារ
នូវភាជទេពីស្រីស្ន ។

១២៧៤. អញសុខសាងសីលភិនេស្ក្រម ដូចសុទ្ធាភាសព្រហ្ម
មហាវិសុទ្ធសីលក្រិត្យ ។

១២៧៥. ពីដក្កានព្រះរាមជ័បពិត្រ ស្ដេចស្គល់ព្រះចរិត
ពិសេសដ៏ទៀងចរណី ។

១២៧៦. សីតាជាភាជទេពី ពីងជាទុតីយ-
ទេពីអណ្ដាប់សោតហោង ។

១២៧៧. ទើបសួរបនខាសារសង ណាព្រះដោយដង
បីលុះសម្ដេចភាមា ។

១២៧៨. ទូលថ្លែងដើមព្រះអនុជា ពុំយកសារណា
និមន្តនៃអញខ្ញុំឡើយ ។

១២៧៩. ស្ថានជាព្រះអនុជយកហើយ ឥឡូវខ្ញុំឥតត្រើយ
មិនត្រៃនឹងព្រះអង្គឯង ។

១២៨០. ព្រះរាមព្រះបាឫទ័យល្បង ឲ្យមេតីព្រោង
បីហោអ្នកសាងចរិយា ។

(1) RIB : braḥ bīr prabandh trek hoṅ

១២៨១. ទោះបីអ្នកមានប្រាថ្នា(1) និមន្តម្លប់នោះណា
មិនគួរបីអ្នកយកមក ។

១២៨២. គួរមេទៅជាពីរវិធ(2) មេថ្លែងដោយពុត
ចំណាប់នៃអ្នកប្រោសមេ ។

១២៨៣. នោះសួរបនខាដើរល្វេ វិលវិញក្រាយកែ
ដល់ព្រះអនុជលោតយោង ។

១២៨៤. ទូលថាខ្ញុំមកនេះម្ដង យកខ្លួនស្លាប់ផង
នៅព្រះបាទពុំឃ្លាតឃ្លា ។

១២៨៥. ទោះព្រះពុំយកខ្ញុំជា ភរិយាខ្ញុំស្វា-
មិយកព្រះជាប្ដីឯង ។

១២៨៦. ព្រះលក្ស្មណ៍ក្រេវក្រោធតតក្រែង លេះយក្សបីប្រវែង
ប្រលោមល្អមលោមតណ្ហា ។

១២៨៧. ភើជព្រះខ័នជ័យពេជ្រថ្លា ចាប់សួរបនខា
ក៏ជាន់កណ្ដាលប្រថពី ។

១២៨៨. ស្ដេចនឹងកាត់កោរកេសី អសូរស្រែកប្រថពី
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

១២៨៩. ក្បិលាប្រែប្រឹងប្រាណារូបា ត្មៀសដាយក្បួ
សំញៀននូវយក្សអសុរី ។

១២៩០. ស្រែកពោលពីព្រះនរបតី ខ្ពុះដល់បុរី
នាទណ្ឌការល្បៀពាន ។

១២៩១. សួរបនខាស្រែកបីជន្លន់ ភរត់បីរលន់
រលះរលាំងខាស់ខំ ។

១២៩២. ខរទូស្សួរបនខាយំ ខរក្រោធាជំ
ភើររន្ទេះ(3)យោធា ។

១២៩៣. ប្រើទូតថាដាយអស្សុរាហ៍ យក្សសួរបនខា
ឲ្យដឹងប្រការនោះផង ។

១២៩៤. ទូតទៅនូវកំណាំងយោធាទ្វៀង ដល់ស៊ូចបំណាំង
ក៏យល់នៃសួរបនខា ។

១២៩៥. យល់រូបអាស្រូវចេរថា បង់កេរតិមេបា
កាចខ្មាស់កាចយសបងប្អូន ។

១២៩៦. ឯអង្គពិការនោះស្ទូច្ច ខ្មាស់ខំលលួន
ទូតយល់អាណិតសោកា ។

១២៩៧. យំភ្លាងលើកសួរបនខា ដាក់លើអស្សុរាហ៍

(1) RIB : doḥ pī mān anak prāthnā
(2) MBN : vudh
RIB : vutt
(3) RIB : randaḥ

បីលុះនគរនោះណា ។

១២៩៨- លុះលើស្ពានរាជអស្សពាហ(1) អស្សរាជកញ្ញា
ក៏ទ្រង់កន្សែងសោកសល់ ។

១២៩៩- ក្រុងខរក្រោវក្រោធានល អះមេនិមិល
បងកេរតិអសោចជ័អាស្រូវ ។

១៣០០- ផ្ទូរមេពៅណាឈ្មោះជ័សត្រូវ ក៏ងព្រះស្រីត្បូវ
បីជួយជីវិតអ្នកកាច ។

១៣០១- អញនឹងដេញព្រះស្រីត្បូវរាជ ផាប់ចោរជ័កំណាច
បីលុះកណ្ដាប់ដៃបង(2) ។

១៣០២- បងនឹងពិឃាតវីងស្នង ឲ្យអន្តរាយហោង
ជីវិតលុះមរប្រាបប្រក ។

១៣០៣- ខរទូងកេរីវីរសរក ពលក្រានូងងមក
ជុំនៅព្រះរាជសីមា ។

១៣០៤- ស្រែចស្រាលយក្សយប់យោធា គ្រៀបរៀបគ្រឿងអា-
វុធាអាវុធកាងករ ។

១៣០៥- សឹងជិះនូវជំនិះចេញចរ ជិះនាគជិះមករ
ខ្លះជិះជំនិះស្រីគា ។

១៣០៦- ជិះគោជិះគោឧសភិដ្ឋា ខ្លះជិះសៀងសា
ខ្លះសោតក៏ជិះរាជសីហ ។

១៣០៧- ខ្លះជិះសេះនូវក្របី ជិះគជហត្ថី
ជំរីមោសស្លោងខ្លា ។

១៣០៨- ជិះទិដ្ឋជិះគោតជុំពា(3) ជិះសិង្ហជិះណា
សោតសឹងពាហុសុវិជ័យ ។

១៣០៩- ខុននោះសឹងមានឫទ្ធិដៃ កាន់ពលជួយហៃ
សហាស្សនិជួយក្រប់ខ្លួន ។

១៣១០- សឹងស្រែកអួតអង្គបីកញ្ជួន បង្ហឹងពីងពួន
ស្ពានណាបីគងដៃយើង ។

១៣១១- សឹងជិះនូវជំនិះពលជើង ធុលីឡប់ឡើង
ស្រឡប់កាំងសែងសុរិយា ។

១៣១២- ព្រះអង្គតីរពង្សក្សត្រា យល់ពលយក្សា
ដោយកុម្ភណ្ឌសោតសល់ ។

១៣១៣- លើអកទ័ពកងកោលាហល ក្សត្រទ្រង់ឫទ្ធិពល
នឹងចេញប្រយុទ្ធយក្សហោង ។

(1) pī luḥ ... assabāh : manque dans RIB
(2) RIB : paṅ'
(3) RIB : jiḥ khot jumbā ~ jiḥ khot jiḥ bā

១៣១៤. ព្រះលក្ស្មណ៍ក្រាបបាទទូលស្នង   បពិត្រនាថពលដង
សំរាប់សម្ដេចសល់ភាង ។

១៣១៥. ពោះញូលើកពលដងអាច   ចេញដេញនូវអំណាច
ព្រះបាទសម្ដេចប្រើយោធា ។

១៣១៦. នេះតិច្ឆូវខ្ញុំមួយអាត្មា   ខ្ញុំសូមអាសា
ស៊ូចម្លាអមាត្យ[1] នោះហោង ។

១៣១៧. សូមព្រះស្ដាល់ព្រះអង្គហោង   ខ្ញុំនឹងចេញប្រឡង
ប្រយុទ្ធយកជីវិតថ្វាយ ។

១៣១៨. ដឹងនោះព្រះរាមសន្ធាភាយ   ប្រិមប្រិយអភិប្រាយ
បន្ទូលនឹងព្រះអនុជា ។

១៣១៩. ហៃលក្ស្មណ៍នាសូរបនខា   ម្ការហោងតាធា
អសុរកំក្រោធបំពានឹក ។

១៣២០. ក្រុមពលយក្សបីអដិក   ម្ការនឹងគានាសឹក
រំលាងអសុរឥន្ទ្រធារ ។

១៣២១. ក្រែងដូចបងនូវភាការ   សឹកនេះភ្លាក់ងារ
ម្ការឯងខ្សៀតសូរបនខា ។

១៣២២. គឺហោះខ្សៀតមានបងម្ការ   បងនឹងតានា
ឃ្លាំងឯងកុំបាព្រួយចិត្ត ។

១៣២៣. បងនឹងចេញខ្វែងសំដែងឫទ្ធិ   យកយក្សទុច្ចរិត
កណ្ដាលរៀណរង្គពសុធា ។

១៣២៤. ម្ការម្ការមើលជ័យចេស្តា   ជ័យដោតជយា
ទូទាំងត្រៃលោកញូសាយ ។

១៣២៥. ដឹងនោះអសុរសហ័សសម្ដាយ   រៀបពលដង[2]ខ្វាយ
ធូលីត្រឡប់ទេវហា ។

១៣២៦. លើកដល់ដែនព្រះរាជា   ទើយព្រះរាមា-
ធិរាជសមនូវមរណា ។

១៣២៧. អស់ពលចតុរង្គគជសារ   សេនាពលមារ
កង្រើកជ័ពាំងតាត្រី[3] ។

១៣២៨. ពេញពាសទាំងដែនធរណី   ចង្អៀតទាំងបុរី
សន្ធឹកនូវសព្ទយក្សា ។

១៣២៩. ខរខឹងក្រោធក្រៃមហិមា   ហៅទូនទូលជា

(1) MBN : ţūc mūv
RIB : ţūc hmū
(2) RIB : ţaṅ
(3) RIB : ţă rajjadhātrī
Le MBN contient un supplément qui semble être une interpolation (entre st.1326 et st.1327), dont les vers sont d'un mètre extrêmement confus.

អនុជនាថនៃព្រះអង្គ ។

១៣៣០- ហោងរូបបក្សីពីរពង្ស   ទ្រុះទ្រឹសទ្រើសទ្រង់
ផ្ទូសិល្បនៃសរសក្តិថ្លា ។

១៣៣១- រូបបក្សីស្វែងចរិយា   ធុជកម្ម[1] ហោហា
មហាកម្លោកាចសល់ ។

១៣៣២. ធ្វើពោលសូរបន្ទាយល់   អាប់អង្គទុរពល
ពាំខ្លាចអំណាចយើងវិលា ។

១៣៣៣. ធ្ងរបានាំពលសេនា   ពាហានអាសា
ពណាធិការក្រាស់ក្រៃ ។

១៣៣៤- ទៅចាប់បក្សីសុវិជ័យ   វៃឯដឹងគេដនៃ
ឫទ្ធិតបះនូវអំណាច ។

១៣៣៥. បក្សីនោះពីរអង្គអាច   ទុការឫទ្ធិភាព
ជ័រុកជ័ភានភាវី ។

១៣៣៦- វិថ្លិងផ្កាញញាណញពលសេនីយ   យក្សអសុរី
ជីកក្រើកព្រះនគរ ។

១៣៣៧. ខាសីងបានសិទ្ធិព្រហ្មពរ   ប្រើសិទ្ធិសិល្បសរ
មួយម៉ឺននៃភាមនូវលក្ស ។

១៣៣៨- ដោយគេជជ្រាប់សិល្បសក្តិ   ព្រាលព្រាបបំបាក់
នៃភាពសត្រូវមហិមា ។

១៣៣៩- ខុនរូបថ្វាយអញ្ជលីលា   រៀបរចអស្សុពាហា
អនេកអនន្តវិសេនសល់ ។

១៣៤០- ជ័សំបូណ៌នូវយសសក្តិស្គល់   បៀវបោះរូបខ្យល់
កំណើតនៃអាជានេយ្យ ។

១៣៤១- ផាផាក់ផ្ទៀលផ្ទាត់កគាក្រៃ   បិចបោះវិលវៃ
ចំហុតបីដូចចិន្ត ។

១៣៤២- ភាយភត់រថទេវពស្តា-   ករណ៌ពណ៌ភូសា
សុពណ៌នូវរត្នសេះសារ ។

១៣៤៣- ខុនរូបទ្រង់សិល្បបីប្រហារ   ពីរព្រះភូវនាថ
ករកាន់សុលីជ័យឈរ ។

១៣៤៤- វិប្រប្រឹងភុជពីរភូធរ   ពលយក្សនិករ
ក៏ប្រែកង្វៀជ័យមហិមា ។

១៣៤៥- គោះគងជ័យដែងនូវឫទ្ធ   ដល់ព្រះភាសា
ក៏ភាយពលជាក់ចោមបាញ់ ។

១៣៤៦- ម៉ោះសីងសុលីសក្តិពេញ   ស្លុលសក្តិប្រែវិញ
ត្រឡប់ក៏ជាលជាក្សិ ។

(1) RIB : dhujakamm

១៣៤៧. ខុនទូសយក្សយកអសនី បាញ់ព្រះនរបតី
ក៏ដាលបុប្ផាករង្វាយ ។
១៣៤៨. ជាមាលាត្បូងបីត្រសាយ កេសរីកកាយ
កំរងព្រះបាទដ៏សុពណ៌ ។
១៣៤៩. ពាលយក្សាសែននិករ ប្រះក្តួសិល្បសរ
ក៏បាញ់សិខរ(1) ជាលដេញ ។
១៣៥០. ព្រះស្ដេចស្ដែងស្ដេចចរចេញ បាញ់យក្សាវិញ
សំដែងនូវតេជោពល ។
១៣៥១. យក្សាមហិមាវិងវល់ បាញ់ព្រះទសពល
ដ៏ច្រាប់នូវឫទ្ធិចេស្ដា ។
១៣៥២. ព្រះបាញ់ខុនទូសយក្សា យក្សយល់ដ៏ប្រាជ្ញា
ក្រោធានឹងបាញ់ព្រះវីរ ។
១៣៥៣. ព្រះវាត់កៅទណ្ឌឫទ្ធិរឹង កាយករប្រែប្រឹង
ករកោះសរភាសរខ្លែង ។
១៣៥៤. ត្បូវត្រង់ខុនទូសជួលស្មែង យក្សយល់ស្លប់ស្មែង
ក៏ជ្រីកដោយគ្រោះគោហា ។
១៣៥៥. អស់ទេពស្ថិតនូវគិរិន្ទ្រា ទ្រង់ត្បូងមាលា
ពិសេសពិស្ណូរ(2) មកង្វាយ ។
១៣៥៦. ស្តុតិនរនាថនាភាយ ធំទើនជ័យប្រះក្រាយ
នូវឈាជសុគន្ធភ្នឺភ្លា ។
១៣៥៧. ក្រុងខរក្រុវក្រោធមហិមា ហៅត្រីមុខជា
ព្រះរាជបុត្រស្នេហាស្នង ។
១៣៥៨. ថាវៃហាត្រីមុខដ៏កន្លង ប្រាងឯងទ្រើសឃ្នង
ធ្វើសឹកជំហុតមានជ័យ ។
១៣៥៩. ធ្មរបារចេញកគេជងៃ យុទ្ធយកជោគជ័យ
ពិជ័យសម្ដេចភាមា ។
១៣៦០. ឯងនោះត្រីមុខមហិមា បង្គំក្រាបលា
ក៏ចេញទូលរឿណរដ្ឋ ។
១៣៦១. ត្រីមុខសុបវរទ្រើសទ្រង់ កាន់កៅទណ្ឌត្រង់
ក៏ចេញកណ្ដាលរដ្ឋព្យូហា ។
១៣៦២. ខុនទីងចិត្តខ្លួនចងខ្ញុំ ជិតភ្ជើបក្រញូវ
គក្រើតកង្ហួនស្រែកថា ។
១៣៦៣. ត្បូងបិនៃជប្ដូនសោះសោ កាន់គ្រឿងអាវុធា

(1) MBN : sikh
RIB : sīr khar
(2) RIB : bises bī suorg

ក៏គ្រប់ចតុដៃកាន់ ។

១៣៦៤. ដៃឆ្វេងកាន់សរសក្តិខ័ន ដៃស្តាំកោទណ្ឌ
ធ្នូរ ចក្រ ក៏ព្រោះរៀបរង ។

១៣៦៥. ក្រោះក្រាយ[1] ភត់ភាយសោតស្ទុះ ក្រាស់ក្រៃដ៏ប្រាកដ
ប្រដាប់នូវរត្នរចនា ។

១៣៦៦. សម្ភាររមកុដកែវកុណ្ឌលតា- ហុរក្ន[2]រចនា
មហាប្រាកដឫទ្ធិក្រៃ ។

១៣៦៧. ទ្រង់គជសារខ្លាំងជាញជ័យ កាន់គ្រឿងគ្រប់ដៃ
ក៏ត្រើសនូវចិត្តគឺដ៏ហ៊ាន ។

១៣៦៨. គ្រឿងគ្រប់ពណ៌ពេជ្រសិង្ហាន ការអង្គាប្រាណ
ប្រយ័ត្នពុំឲ្យមុតសរ ។

១៣៦៩. ពលយក្សាសែននិករ វៃស្រែកសព្ទរុត្តរ
សំញើញសំញែងពីរក្សត្រ ។

១៣៧០. យល់ដល់ព្រះដ៏ព្រះបាទ ព្រះស្រែកសន្ធាប់
អំណាចអំណត់មហិមា ។

១៣៧១. ដៃឆ្វេងព្រះទ្រង់ធ្នូរ ដៃស្តាំភ្ជា
ស្តេចចាប់នៃអង្គអសុរា[3] ។

១៣៧២. ស្តេចកាប់អសុរដួលដាល ឈាមហូរបីរហាល
រូបរាននៃជលធារា ។

១៣៧៣. ឈាមហូរដូចស្ទឹងយមុនា ហោរជន់សោះសា
រហៀងរហាចគឺដ៏ធូល ។

១៣៧៤. ពុងពោះធ្លាក់ច្រាលច្រូល ក្បុងក្រោចឈោះធូល
ក៏កាងនូវករររេរភំ ។

១៣៧៥. ខុនខែងខឹងខ្លួនទឹងខាំ មាត់ស្លាងម៉ុំម៉ុំ
ក្របាសក្រវៃបងខ្លែងកាំ ។

១៣៧៦. កោះសរសក្តិខ្លែងបីទុស្តិ ខុនចក្រព្រះបាស្តស្តិ
ក្រវីក្រវាសព្រោះព្រោច ។

១៣៧៧. ម្ចាញ់ព្រះនរិន្ទ្រភាពសរសាច ធូលយុទ្ធនូវអំណាច
ប្រកួតប្រកិតហើងចេស្តា ។

១៣៧៨. រុកភានរួសភាន់យាត្រា ព្រះចាប់យក្សា
យក្សាប្រយុសវិលវឹង ។

១៣៧៩. ព្រះកោះសរសក្តិប្រៃប្រឹង ខ្លែងផ្លាញអសុរទឹង
អសុរក៏ដួលដ៏មរ ។

(1) RIB : kroḥ krā
(2) RIB : bāhūratn
(3) RIB : asurāsar

១៣៨០- ដងនោះអសុរទុនទេរ ដឹងឫទ្ធិព្រះភុជរ
បវរក៏ទ្រង់សរៈឆ្ងាញ ។
១៣៨១- បង់ទូលបង់ត្រីមុខជាញ[1] ពលត្រីនុលុះណាញ
រលំកាំងដែនដែនដុង ។
១៣៨២. ក្រេវក្រោធពោលពាក្យបីទ្រង់ អះអញបរអគ្គ
នឹងចូលប្រយុទ្ធយកជ័យ ។
១៣៨៣- អស់ទូលអស់ត្រីមុខក្សយ[2] បង់ពលត្រីនុក្រៃ
រលំរលត់មរណា[3] ។
១៣៨៤. អះអញឯកោឃ្លប្លា ដូចអង្គពួក-
ពាតអ្នកកាត់កយកភ្លុក ។
១៣៨៥_ ពោះបើនៅដោយកាមសុខ អសុរនិរទុក្ខ[4]
លោកជាប្រុសតតមិណាង ។
១៣៨៦. កើតជាក្សត្រខ្សាយខ្លាខ្លាច ចិត្តចងរកភាជ្យ[5]
ពុំអាចដណ្ដើមចេស្ដា ។
១៣៨៧- អះហៅសរិលសត្វលោកា ពុំដែលធៀសកាលា
ព្រះស្រីគ្រូវនឹងយកប្រាណ ។
១៣៨៨- ពោះបើនៅសុខសួស្ដីក្សេមក្សាន្ត ពុំដែលឃើញមាន
អាយុយូរយឺនរូបកាល ។
១៣៨៩. មិណាងទុរយសទុរងមិ[6] អនេកសង្ខេយ្យកល្ប
អ្នកឯងនឹងរៀលជាខ្លាច ។
១៣៩០- ខរត្រិះទិះឯងនូវអំណាច និរភិតតិតខ្លាច
ប្រដាប់នូវអង្គអាត្មា ។
១៣៩១. ឡើងរថទឹមទៀមអស្សពាហា ពាក់ពេជ្រដិដ៏មាលា
ប្រដាប់នូវកងកែវកន់[7] ។
១៣៩២. ទ្រង់មកុដកុណ្ឌលកៅទណ្ឌ ឆត្រឆាយាកាន់
មយូរនូវព្រួយព្រាយព្រៃ ។
១៣៩៣. ខែលខ័នកៅទណ្ឌសំសែ[8] ក្សៀតតង្កើយក្រៃ

(1) GB : lāñ
(2) RIB : aḥ dūs aḥ trīmukh khsăy
(3) MBN : niddhā
RIB : kaniṭṭhā
(4) GB : asūr năk duk
MBN : asur rū bī duk
RIB : asur rū bhīniradukkh
(5) RIB : raks rāj
(6) RIB : dūr dāl'
(7) RIB : kaṅ kaudăṇḍ
(8) GB : jāv see
RIB : sāv sai

ទ្រហឹងបីលោកខ្ញេវខ្ញារ ។

១៣៩៤. ជិះគជជិះសិង្ហឯរងា ប្រជតីញាប់ញ័រ
អស្ចារ្យកក្រើកពសុធា ។

១៣៩៥. ស្រឡប់សែងសូរ្យមេឃា ទាំងទេពតិរច្ឆា
ឯបិតពុំយល់សូរ្យសែង ។

១៣៩៦. ពលលោកឲ្យជ័យឆ្កើងឆ្កែង ប្រជតីគ្រៃលែង
រលើងរលំបព្វតា ។

១៣៩៧. ផ្ទួលយុទ្ធនឹងព្រះភាងា ព្រះទ្រង់សរដ្ឋា
ក៏ថ្លែងសភាសរសំា ។

១៣៩៨. រថបីរយះកង់កាំ ធ្លាក់បែកខ្ទីខ្ទាំ(1)
រទេះរូបានផង់ធុលី ។

១៣៩៩. ដាច់សេះអង្គសេះសារថី ដាច់កពាជី
ស្រលាក់ប្រពាក់លើគ្នា ។

១៤០០. ខែលច័នកៅទណ្ឌធ្នូស្នា គ្រប់គ្រឿងអាវុធា
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នរឿណរង្គ ។

១៤០១. ខ្មោចខ្មៅ(2) ស្លូតស្លាប់ផ្ទាត់បង់ ឈាមហូរច្រាលបង់(3)
រូបាន់នៃដលសាគរ ។

១៤០២. អស់ពលយក្សយប់ជ័មរ ជ័សពក្បៀរគេរ
សឹងឈាមរូបានជាស្ទឹង ។

១៤០៣. ខុនខែងទឹកខ្លួនខះទឹង ប្រើប្រែផ្កាណប្រឹង
សំរក់ទឹកមាត់ឃាត់ឃា ។

១៤០៤. ទ្រង់សរថ្លែងផ្លាញនូវគ្នា សរព្រះភជា
មហាប្រទះសរខ្វាយ ។

១៤០៥. សរពាន់សរពិសសព្វសាយ សរបែក(4)ព្រាត់ព្រាយ
ច្រូវខាត់កណ្ដាលនភី ។

១៤០៦. សរខរបាញ់បែកជាភ្លើ សរព្រះនរបតី
សឹងសុទ្ធអាវុធផ្លាញផ្លា ។

១៤០៧. សរខរផ្លែងជានាគា សរព្រះភជា
ជាគ្រុឌច្រូវខាត់ផ្ដាត់ផ្លៀល ។

១៤០៨. សរខរជាគជបីសំពៀរ សរព្រះផ្ដាច់ពៀរ
ជាគជសីហាសារសិង្ហ ។

(1) RIB : pī radāṃ
(2) RIB : khmoc khmāṃn
(3) GB : crāl thmaṅ
RIB : crāl khbaṅ
(4) RIB : samraek

១៦០៩- សរខរដាផ្កាឯក(1) រីង សព្រះផ្លែងរីង
សឹងពេជ្រមហាពេជ្រថ្លា ។
១៦១០- សរខរដាភ្លើងបរិយ្យាហ សព្រះផ្លែងដា
កប្ដាពន្លឹកលើសលត់ ។
១៦១១- ក្សត្រពីរមហិមាដីជ្រាកដ ដាញដ័យអាចអត់(2)
អំណាត់អំណាចនូវឫទ្ធ ។
១៦១២- សឹងផ្លែងសរថ្លាស(3) នូវគ្នា សព្រះភាដា
មហាប្រទះបាញ់បាន ។
១៦១៣- បាញ់ព្រះព្រះបាញ់រឹងផ្កាន ចាប់ព្រះព្រះច្រាន
ពុំអាចនូវទៅទៀបព្រះ(4) ។
១៦១៤- ដឹព្រះព្រះដិនូវតប៉ះ ព្រះចាប់ខរប្រះ
ខរខឹងក្រោធក្រៃដ៏កន្លង ។
១៦១៥- ចាប់ព្រះព្រះចាប់រឹងស្នង កៅទណ្ឌបីសំពង
ក៏ទរទៅខរបាបី ។
១៦១៦- ខរក្រុកភានចាប់ព្រះចក្រី កាន់ចំនបីត្រៃវី
សំទៀរសន្ធាប់ឲ្យព្រះអង្គ ។
១៦១៧- ដាល(5) ឯកបញ្ចកាកាន់ទ្រង់ ម្បោះអង្គត្រូវអង្គ
នរបតីទ្រង់ដេញដំ ។
១៦១៨- ខរខឹងករកាច់កាន់ភ្នំ សិលាធារធំ
ប្រម្បោះប្រហារចសាចសរ ។
១៦១៩- ពុសព្វអឺអឺងខ្វាយខ្វរ កញ្ច្រើកកាំងអម្ពរ
មហាពន្លឹកស្លែងស្នប់ ។
១៦២០- រេហយាសុរិយាបាំស្រឡប់ ញ័រទាំងត្រៃភព
សឹងភ្លឹកន្ទូរតេជោដ័យ ។
១៦២១- ខុនខឹងស្រែកសព្ទខ្ញុំងក្រៃ កាន់កៅទណ្ឌដ័យ
ក៏ផ្លែងសពាខ្វាតខ្វី ។
១៦២២- ពោលពាក្យអសុរសនរបតី ចាវឱយបត្យី
អប្រិយចិត្តចោរមិថ្លា ។
១៦២៣- អស់ពលអញអសរម្ដេយ្យា ឯងផ្លែងសរថ្លា
លុះមរជ្រាកឯដ៏វិនាស ។
១៦២៤- នេះតម្បូវពីងពុំគិតខ្វាស អាត្មាទ្រង់សាស្ត្រ

(1) RIB : phkā phlek
(2) RIB : āc pat'
(3) RIB : phlāñ
(4) RIB : cāp' braḥ praḥ prāṇ
bum āc nūv dau dīet braḥ
(5) RIB : ṭal'

ពុំគិតញៀរពន់ពេកក្រៃ ។

១៤២៥. ចប់ទៅសោយទុក្ខស្ពានភ័យ ពោធិកល្បអសង្ខៃយ្យ
ពុំដឹងបរូបាបរណា (1) ។

១៤២៦. នោះព្រះបន្ទូលត្រាស់ថា ឳយយក្សមិច្ឆា
បងាចិត្តចោរអប្រិយ ។

១៤២៧. មឹងមិនដឹងតេជឫទ្ធិ អង្គអញឫទ្ធិ
គឺព្រះនារាយការណា ។

១៤២៨. អស់ទេពសោឮសស្តុតិ និមន្តអញមកជា
ព្រះរាមទេពនូវតបះ ។

១៤២៩. មិនដឹងអញទ្រង់នូវតេជះ ចុះមកជ័យជំរះ
អសុរដ៏កាចយាយី ។

១៤៣០. មឹងដូចសំរាមនឹងសំឡី អញដូចអគ្គី
បីដេះរចល់ច្រួលច្រាស់ ។

១៤៣១. មឹងពុំដឹងតេជអញជាម្ចាស់ មឹងមករប់ពាស់
នូវឫទ្ធីអញមហិមា ។

១៤៣២. ឯងនោះយក្សយប់ហាត់ហា រត់ជ្រកគោហា
រណ្ដាប់តិដីដោយក្រម ។

១៤៣៣. ឯបពោមយេដ្ឋិឡានប្រណាម្យ (2) ស្ទូតសាស្ត្រដ៏អាគម
រំលឹកតិដីមន្តមក ។

១៤៣៤. ឯបដួយអាត្មាបីសំកុក សម្ងាត់នូវជ្រែកជ្រែក
កំលុងគោហាជាតុំ ។

១៤៣៥. ព្រះដឹងខរមន្តអាគម ព្រះទ្រង់ផ្គួជំ
ក៏វាយបពិតនោះដ៏ប្រេះ ។

១៤៣៦. ឳយខរមឹងខ្លាំតតជំណោះ ពោះមឹងពុំគ្រឹះ
ក៏រត់ពៃខ្លួនរួចជ្រក ។

១៤៣៧. មឹងនេះពោព្រុសតម្រក់ អញ្ជើញមឹងមក
ប្រយុទ្ធប្រឡងជេស្តា ។

១៤៣៨. ក្រុងខរស្ដាប់ព្រះអាជ្ញា ប្រឹងប្រាណអាត្មា
ក៏ក្រោធក្រដួររូភ្លើង ។

១៤៣៩. បង់ព្រួតតិដីដាលឡើង អាត្មាផ្កាភ្លើង
ប្រយុទ្ធនូវរាមសង្ហារាយ ។

១៤៤០. ពោកបាក់នូវសិលាផ្លាក់ផ្លាយ ៗព្រព្រឹក្សខ្ទាត់ខ្ចាយ
រលុះជាព្រោះប្រែងឆារ ។

១៤៤១. កក្រើកកម្ពុំហាំងស្ទុតិណា ទេពង្វាយសាធុការ

(1) RIB : buṃ ṭịṅ pad pāp gaṇanā
(2) RIB : dhyān bar brahm

ចំរើនសម្តេចនរបតី ។

១៤៤២. ព្រះបាទនរនាថភូមី ខ្លាញយក្សយាយី
លុះក្ស័យជីវិតសូន្យបង់ ។

១៤៤៣. ព្រះស្តេចជាតិជាញ់ រឿណារង្គ អសូរយក្សយប់
ក៏អស់ព្រះជន្មលុះជ៏មរ ។

១៤៤៤. ព្រះស្តេចសំរេចឫទ្ធិករ[1] ខ្លាញពលក្រុងខ្មែរ
ន្ទីសរសម្តេចខ្លាខ្លាញ ។

១៤៤៥. ទាំងទូស អសុរាដ៏លាញ ត្រីមុខជាងជាញ
ក៏មរកណ្តាលពសុធា ។

១៤៤៦. កះក្រើកដល់ចក្រវាលា សុមេរុភូមិមហា-
គិរិន្ទ្ររំជួលញាប់ញ័រ ។

១៤៤៧. ទាំងទេពទសសហស្សចក្រវាល សុបណ៌បក្សា[2]
សឹងហោះមកថ្វាយព្រះពរ ។

១៤៤៨. ថ្វាយមាលារត្នទេពបវរ ថ្វាយបង្គំជាក៏
សំអាងនៃកេសរភ្ញី ។

១៤៤៩. ព្រះអង្គព្រះអនុជមហេសី មហាក្សត្រត្រៃត្រី
ប្រសើរដ៏លើសលោកា ។

(1) RIB : samrec siddhī braḥ kar
(2) MBN et RIB : dāṃṅ deb sahassadharm
satasahass braḥ supār

កណ្ឌទី១១

១៤៥០. ឯងនោះអសុរសូរបនខា យល់ឫទ្ធិរាមា
ធិរាជជ័យឫទ្ធិពល ។

១៤៥១. យល់រូបយល់ស្រីមុខយល់ ក្រុងខរនិស្ចល
នូវពលអសុរាត្រិន្ទជ័យរ ។

១៤៥២. ដួយអង្គចេញចាកព្រះនគរ ឆ្លងសាគរជរ
ក៏សុះបុរីលង្កា ។

១៤៥៣. ដល់ចូលទូលក្រុងរាពណ- សូរថ្លែងចេស្តា
ព្រះរាមនរបតីព្រះលក្ស្ម ។

១៤៥៤. ពីរអង្គផ្លាញទូសប្រត្យក្ស ផ្លាញក្រុងត្រីភក្ត្រ
ក៏ផ្លាញខរាធិបតី ។

១៤៥៥. ផ្លាញទាំងពិរាធជ័យឫទ្ធិ ផ្លាញពលពាជី
គជេន្ទ្រនូវរថធ្លាក់ធ្លាយ ។

១៤៥៦. នគរទណ្ឌកាអន្តរាយ ពលត្រឹន្ទខ្ទាត់ខ្ចាយ
ទាំងបរមមណ្ឌលទិព្វសួរ្យ ។

១៤៥៧. ក្រុងរាពណាស្តាប់សូរ- បនខាថ្លែងទូល
រន្ធត់ហឫទ័យប្រះប្រាណា ។

១៤៥៨. ក្រុងខរធិរាជប្រធាន ឫទ្ធិរំងអប្រមាណ
ម្លេះហើយបាបកមរណា ។

១៤៥៩. ក្សណាភ្នារនេត្រាអសុរា យល់លក្ខណ៍កេសា
នៃសូរបនខាពិត ។

១៤៦០. ឱហោសូរបនខាសុចរិត យល់រូបាក្រឹត(1)
នៃមេពិការស្ដែងយល់ ។

(1) GB : rūpākrṣ(ṇ)
RIB : rūpākrịty

១៤៦១. អះមេមានរូបដ៏ បវរសុទ្ធនិម៌ល
ស្រីសួគ៌សុភក្តិយល់(1) ដ៏រូបមេប្រសើរក្រៃ ។
១៤៦២. អ្នកណាមានបើអាច ពុំខ្លាចអញដ៏ជាត-
សួរលោកទាំងភពត្រៃ ក្រៃភពភូមិដ៏សាកល ។
១៤៦៣. អាចឲ្យដ៏ភ័យមេ អញពន្លឹកសល់
មេថ្លែងនូវប្រការកល កិច្ចអំពើនោះដ៏អស្ចារ្យ ។
១៤៦៤. នោះសួរបនខាបង្គំ ប្រណាម្យថ្លែងសំដែងអាជ៌
ខ្ញុំព្រះបស្ចីពិសុទ្ធធម៌ នោះប្រសើរដ៏ពីរពាក្យ ។
១៤៦៥. ខ្ញុំធូលបំរើប្រយោជន៍ យកកុសលបវរម -
ប្តូលគុះក៏ក្រោធទ្រង់ នឹងអញខ្ញុំបង់កេរតិយស ។
១៤៦៦. ជាខ្ញុំពុំកោតខាម ត្រេចតាមមករកប្រុស
បស្ចីនោះក្រោធខុស កំហុសច្រើនពុំយល់ក្តី ។
១៤៦៧. ទ្រង់ចន្ទបីកាត់ករ កាត់កំឡា(2)នូវកេសី
ខ្ញុំគិតខ្លាចពុំរស់ជីវី ពុំពាន់យល់ព្រះភក្ត្រា ។
១៤៦៨. ក្រុងខរក៏ក្រោធក្រៃ ព្រះបាទ្ទ័យរន្ធត់ផ្សា
ចេញយុទ្ធនូវរាមា(3) ជល់បីក្សយព្រះជីវី ។
១៤៦៩. បស្ចីនោះទ្រង់នាម ឈ្មោះលក្សរាមសមេត្រី
បស្ចីដ៏មានស្រី សួគ៌សេពសមបំរើនិត្យ ។
១៤៧០. នាមនាងសីតាភក្ត្រ បវរលក្ខណ៍ដ៏ទ្រង់ក្រឹត្យ
កបនូវមារយាទចរិត ប្រសើរលើសនៃលោកា ។
១៤៧១. ដូចចន្ទ្រឧទ័យប- រិបូណ៌តតបន្និលធា
អាចតំរេកនៃកាមា ព្រះបាទ្ទ័យដ៏ស្នេហាស្និទ្ធ ។
១៤៧២. គួរនឹងសម្តេចព្រះ - រៀមអតិរេកជីវិតឫទ្ធិ
យកជាមហេសីបពិត្រ សន្សំភាពសួស្តីស្រី ។
១៤៧៣. ក្រុងភាពឲ្យទូងភេរី ជំនុំមុខមន្ត្រី
អនេកអសូរសេនា ។
១៤៧៤. ក្រុងភាពបន្ទូលព្រះអាជ្ញា ហៅភាពយោធា
ឲ្យស្តាប់(4)អនុជទូលថ្លែង ។
១៤៧៥. នោះបីយើងក្រីតពល(5)ខែង ទូលចាប់ជាញដែង
ក៏បានបស្ចីងាយសល់ ។
១៤៧៦. ក្រែងទុរយសយើងដួចដល់ ល្មះបរត្រឹន្ទពល
នឹងចាប់បស្ចីសាមាន្យ ។

(1) RIB : trīsūr kruṅ rāb(ṇ) yal'
(2) RIB : kăt' kām
(3) RIB : ṭă nūv braḥ rāmā
(4) RIB : oy stec
(5) RIB : kradā bal

១៦៧៧- យើងធ្វើកលមួយឲ្យបាន ឫស្សីអ្យួតបាន
ក៏ជាប់ឧបាយនូវកំហាល់ ។
១៦៧៨- យើងយកសីតាដោយកល បានឫស្សីទល់
មហាទុក្ខាសល់សោក ។
១៦៧៩- ស្នងសូរបនខាអមោឃ (1) នឹងខរលើសលោក
ក៏មរនូវសរឫស្សី ។
១៦៨០- កាលនោះអស់រាជមន្ត្រី ថ្វាយករអញ្ជលី
ស្លុតតឹតស្មុរទ្រង់ឫទ្ធិ ។
១៦៨១- ជាព្រះព្រាហ្មណ៍ជំនិតត្រ ពិសេសព្រះគំនិត
អញ្ជើញស្តេចប្រើធ្វើថ្វាត់ ។
១៦៨២- ស្តេចប្រើអមាត្យមួយនិពន្ធ ទ្រង់នាមប្រសិទ្ធ
ហៅមហារិករត្នពន្រាយ ។
១៦៨៣- ប្រើប្រែរូបអង្គដោមឆាយ ជាម្រឹគពន្រាយ
ប្រសើរក្រៃវែងម្រឹគា ។
១៦៨៤- ជាវៃមហារិក ព្រះវិស្តងជំណែងរូបា
ជាម្រឹគរត្នមហា- ប្រសើរក្រៃវែងម្រឹគឯង ។
១៦៨៥- លល្អព្រះរាមជ័យល្បង(2) ឲ្យបរបាញ់ល្បង
ករកាន់ធ្នូសរក្តាប់ក្តិង ចេញវៃងអាស្រមឃ្លាតឃ្លា ។
១៦៨៦- បានសញ្ញានឹងយក រត្នភគវតីសីតា
មហេសីឫស្សីណា នឹងបានសំរិទ្ធិប្រាកដហោង ។
១៦៨៧- ឯងនោះមហារីកបង្គំ ប្រណម្យជុំលីស្នង
អញខ្ញុំសុំណាទោសក្នុង អាជ្ញាក្សត្រដ៏ប្រើប្រាណ ។
១៦៨៨- អង្គីអញខ្ញុំជ៏នឹងឫទ្ធិ សម្តេចព្រះរាមហៅបាន
លេះអញខ្ញុំធូលស្ពាន ជីវិតខ្ញុំពុំរួញរា ។
១៦៨៩- មុះនឹងសម្តេចព្រះមេ(3) អញខ្ញុំប្រថមត្រឹម
ជាកាកតាស្មុរដ៏ប្រា- កដសហ័សអស្ចូរឯង ។
១៦៩០- ធូលចាប់រំលាប យេង្រួយញាដ៏ហោមឯង
លឯតបៈរាមដ៏ក្នុង អំណាចក្រៃដ៏មហិមា ។
១៦៩១- កាលនោះស្តេចដបសិល្ប ពេទត្រៃ(4) សំដែងវៃព្រះចេស្តា
វិន្តុរង្វាញព្រះមេខ្ញុំនោនា ហោះក្រកគិរិន្ទ្រស្ទាប់ ។
១៦៩២- សរស្តេចដូចព្រះម្រឹត្យូ នូវដោយសវិលចាប់

(1) RIB : paṅ sūrapanakhā āmokkh
(2) GB : braḥ rām toy lpaṅ
RIB : rām ṭá sraṃ(ṇ)
(3) RIB : mahima samtec braḥ me
(4) RIB : koet trai

មរនូវសរព្រះតីដ៏ស្លាប់ (1) ជីវិតក្ស័យដ៏ណាញអង្គ
១៤៩៣. តម្លូវជីនឹងល្បួចភគវតី មហោសីដ៏បវរម -
ក្តិលស្តេចក៏ក្រោធទ្រង់ ដ៏នូវឫទ្ធិសំដែងឫទ្ធិ ។
១៤៩៤. ឯស្តេចសំរេចសិល្ប សំរេចក្រតសំរេចក្រឹត្យ
ផ្លាញរាមបរមសួរជីវិត ដ៏នូវឫទ្ធិទេពតា ។
១៤៩៥. ផ្លាញមុសនូវត្រីភក្ត្រ ផ្លាញតិរាជធារា
មរនូវសំរឹទ្ធិប្រា - កជដូចមនះថ្លើង (2) .
១៤៩៦. ឫទ្ធិរាមតបះជបសិល្ប បីព្រះនៅក្ដែងក្ដើង
លេះលើងនឹងយកជបលើង រំលាឯលត់ដ៏ណាញជ្រះ ។
១៤៩៧. ក្រុងរាពក្រេវក្រោធដ៏មានះ មនោធាអះ
ស្ដេះបីមឹងអង្គអាចខ្ចី ។
១៤៩៨. មឹងអាងឫតអង្គហរី មឹងឯងបស្ទ័
សរសើរសរសើរសោះសា ។
១៤៩៩. មិងពុំខ្លាចអញគឺដ៏ឯ តិស្សួរមិងឯ
បស្ទំក៏មានឫទ្ធិពេក ។
១៥០០. មឹងកៀចកាចក្បូវត្រូវពែង ពែងអញដ៏យពេក
ពិជ័យនៃលោកករ ។
១៥០១. មឹងចាំឫតជ័យមិងអរ ជ័យព្រះហរិសរ
ពិជ័យនៃជយាលើង ។
១៥០២. មហារីកបីបង្គំឡើង ខ្ញុំខុសស្ដេចធើង
ស្ដេះបីលើកជ័យលើសលោក ។
១៥០៣. ខ្ញុំក្តៅស្ងួចិត្តដួរពោក យល់ក្រុងខរលោក
ក៏មរនូវសរអនិច្ចា ។
១៥០៤. តម្លូវខ្ញុំយកសិរសា សូមទូលអាជ្ញា
ព្រះបាទសម្ដេចស្ដេចប្រើ ។
១៥០៥. ខ្ញុំសូមសាងធម៌ខ្ញុំធ្វើ កុសលខ្ញុំធ្វើ
ត្រកូលនឹងបុត្រស្នេហា ។
១៥០៦. សូមព្រះទ្រង់ព្រះករុណា វិសេសខ្ញុំនា
ព្រះបាទព្រះបរមបពិត្រ ។
១៥០៧. មហារីកវិលវិងស្ថានស្ថិត ធ្វើធម៌ជវិត
អាណិតនូវក្ស័យជន្មា ។
១៥០៨. ស្រេចមហារីកទូលកាលា ទូលព្រះអាជ្ញា
ទៅដោយបណ្ដាំទសកណ្ឋ ។
១៥០៩. ចេញចាកបុរីរាជស្ថាន ឱអញមរស្ឋាន់

(1) RIB : mar(ṇ) nūv sar braḥ ṭit phlā
(2) RIB : ṭūc manaḥ tloeṅ

ហេតុដោយអំណាចមោហា ។

១៥១០- មហារីកស្រែចប្រែកាលា ជាព្រឹកដ៏សង្ហា(1)
ប្រសើរក្រៃលែងព្រឹកឯង ។

១៥១១- មិតដាសមៀងម្លូលនូវសុរង ប្រែប្រាណឈ្លៀងឈ្លង
ប្រដូចនូវទងលតាមាស ។

១៥១២- នេត្រនីលយល់យង់ដ៏ទុំភាស ដូចនីលរត្នជាស
កំដរត្រូងរង់នេត្រា ។

១៥១៣- ដូចផ្កាយព្រឹក(2) ពីរថ្កើមថ្លា ដូចកលតារា
ព្រហស្បតីពីរស្មោះ ។

១៥១៤- ស្មែងស្មិទ្ធ ពីរព្រៃកក្បាំក្បោះ ត្រូងច្រាងស្មើស្មោះ
ប្រកបនូវព្រះរត្នភាយ ។

១៥១៥- ដូចអ្នកស្ដៅផ្លាក់ព្រោងព្រាយ ជាំត្បូងភាត់ភាយ
នូវរត្នដ៏ទៀបរេខា ។

១៥១៦- ថ្ពាល់ថ្កូងបីប្រពៃពោលា សោភ័ណាឥយ៉ា
ភក្ត្រាភក្ត្រ័ត្រើសត្រើត ។

១៥១៧- ល្អល្អះសំបុរឆាយដើត យាក់ជម្ពូជាតិកើត
កំណើតកំណាត់ស្រស់ស្រាប់ ។

១៥១៨- រូប(3) ពិស្ណុការដ៏ប្រជាប់ ប្រជាថ្កូរថ្កាប់
របបរបៀបរចនា ។

១៥១៩- ជាំកែវមណីមាលមុខា មើលម្ដងសោតណា
បីដូចពពាលរត្នភាយ ។

១៥២០- រស្មីផ្លុះផ្លាស់ព្រោងព្រាយ ដូចកលពិពាយ
ពិទូរ្យទិពរូបសូរ្យកាន្ត ។

១៥២១- ដូចរត្នកោមលមាសមាន រស្មីបិរូយាន
នៃលោហិតាឆ្នៃករត្ន ។

១៥២២- ម្ដង ដូចមរកតកាលវាត់ វិម្មុកយកបទុមរត្ន
នូវរត្ន ទៅឆ្នៃរចនា ។

១៥២៣- ដូចបុរស(4) កែវកែមនូវគ្នា អស់អង្គរូបា
ជិញ្ចាចសីងមាសនពគុណ ។

១៥២៤- កៀងគូញីញង់ដើរមុន ឈរឈប់ស្មែលស្ហូន់
សំអិតសំអាងរូបា ។

១៥២៥- អង្គនុនលៀនលិតបាទា យាងយាសយាត្រា

(1) RIB : ṭă sahăs
(2) RIB : phkāy pūrbabriks
(3) RIB : rūp
(4) MBN : pus
RIB : puras

កន្លែងកន្លៃលើយឯរ ។

១៥២៦. ស្រេចត្រង់អាស្រមបវរ ទៀបព្រះភូធរ
ក៏វីងអំពើមួយសា ។

១៥២៧. វីងដើយវីងឯរស្កាប់ខ្វារ វីងខ្វៃកន្លែងត្រកាល(1)
ត្រចះត្រចង់សោភា ។

១៥២៨. ឃាក់ដូចតាំងត្រៃត្រឹង្គរ ដូចព្រះតន្ត្រា-
ភិរាជក៏អាចនិម្មិត ។

១៥២៩. ដូចម្រឹគមាសមាលដ៏ពិចិត្រ រូបព្រះអាទិត្យ
នាទៀប(2) ទុង៉យជុំសទៀង ។

១៥៣០. ដើតដាយពន្ធ្រាយយល់ខ្មើង ដើលឯក្រចកជើង
បីដូចនូវមរកាមរកត ។

១៥៣១. ស្អាតស្អំសក្តិសមជើមបទ ដូចនូវខ្មើលដូចនូវរត់
ក៏ស្រេចត្រង់សាលារង់ ។

១៥៣២. ក្បែលនោះសម្តេចភគវតី មហោសីសីតាបង់
ព្រះនេត្រយល់ម្រឹគរត្នមាសបញ្ចាប់ បញ្ចើចចិត្តដ៏រីករាជ(3) ។

១៥៣៣. ទូលព្រះដ៏ទ្រង់ព្រត ពិតណាទ្រង់អំណាចអាច
មៀងដើលម្រឹគមាសចិញ្ចាច ពន្ធ្រាយរត្នប្រដាប់ខ្លួន ។

១៥៣៤. គួរស្តេចពិឃាតយក សុពណ៌ស្បែកប្រសើរគង់
ជិល់ស្តេចស្គាល់ព្រះអង្គ អតិសោកភព្វអង្វើតជេរ(4) ។

១៥៣៥. ក្រាលលើមាសមុខរត្ន មាសប្រសើរកិត្តិ
តន្ត្រាពិសេសពិសុទ្ធិ រូបក្រពត្តិរាជា ។

១៥៣៦. នោះរាមភក្ត្រស្តេចយល់ ម្រឹគមាសកលយាត្រា
វៃឃាលក្បុជាដើលម្រឹគា អស្សុរប្រែរូបាក្រឹត ។

១៥៣៧. ជារក្សាសីតាបង នឹងពិឃាតអស្សុរសំដែងឫទ្ធិ
ដោយគេជសរស្ទិចិត្រ(5) កុឃាកយក្សនូវពាជា ។

១៥៣៨. ទើបព្រះប្រើព្រះអនុជា រក្សាភាជិតនិតា
ព្រះអង្គបរិយារ(6) ចេញចរ ។

១៥៣៩. យាងព្រះបាទដ៏បវរ ឯកអង្គព្រះភូធរ
នរបតីអាចទ្រង់ ។

១៥៤០. ឆ្លូសរសិល្បសក្តិនូវបំពង់ ឯកអង្គស្រេចត្រង់
គិរិន្ទ្រនូវព្រៃព្រឹក្ស ។

(1) RIB : tracā
(2) RIB : nā deb
(3) RIB : rīk rāj
(4) RIB : am riḍdhī
(5) RIB : sar puras vijit
(6) RIB : brahā

១៥៤១- ទុកភានពារពានបព្វតា ដល់ដេញម្រឹគា
កក្រើកសិលាបែកធ្លាយ ។
១៥៤២. អម្រឹតយក្សភ្លឹកឫទ្ធិនាភាយ នរិន្ទ្រឫទ្ធីពាយ
ពន្លឺកពន្លកព្រឹក្សព្រៃ ។
១៥៤៣- លុះព្រះសុរិយាល្ងាចថ្ងៃ ខ្យល់ហៀរហោះហៃ
ទ្រហឹងនូវសត្វសួរស្នែង ។
១៥៤៤- ព្រះរិពីរព្រះអនុជព្រះឯង ព្រះបារម្ភខ្លាចក្រែង
អសុរដ៏ទ្រើសឫស្យា ។
១៥៤៥- ល្អងព្រះអនុជជិតភជា ឧបាយកលមាយា
អសុរក៏ល្អចមហេសី ។
១៥៤៦. សិងបាឫទ័យនរបតី បារម្ភភជនេទតី
សីតាវិសុទ្ធទ្រង់ពរ ។
១៥៤៧- ស្រេចព្រះទ្រង់សរខ្លែងសរ អម្រឹតនូវមរ
នឹងសរសម្ដេចនរបតី ។
១៥៤៨- អសុរម្រឹគា ស្រែកសព្ទឃំជា រូប[(1)] ព្រះចក្រី
ដស្ដោយស្រែកហៅ សុមិត្រមេត្រី អសុរអប្រិយ
នេះគឺយក្សា ។
១៥៤៩- បីអាចប្រមាថ បីអាចពិឃាត ព្រះរៀមហៅឯណា
ដស្ដោយស្រែកហៅ ហៃលក្សកើយជា អសុរពាធា
លក្សកើយជួយបង ។
១៥៥០- ក្សិណាព្សូរសព្ទអសុរស ទេពីប្រើស្ដោះ
ព្រះលក្សគឺព្រះអនុជា ។
១៥៥១- ហៃលក្សធូរបាយាត្រា ត្រេចតាមជេស្ឋា
ជិតភជជីវងទុក្ខទល់ ។
១៥៥២- ព្រះលក្សក្រាបបាទយុគល ប្រណម្យទូលខ្លែងកល
កុហកអសុរមាយា ។
១៥៥៣- សូមមានព្រះអង្គកុំព្រះចិន្តា បារម្ភព្រះជេស្ឋា
ជិតភជនោះល្បើយតន្សូវ ។
១៥៥៤. សរព្រះដូចព្រះផ្ញើត្សូវ ទោះបីសែនសត្រូវ
សាហ័សសហិចដល់ព្រះអង្គ ។
១៥៥៥- ព្រះឯងព្រះអង្គអាចទ្រង់ សរព្រះពិស្ណុពង្សូ
កិឃាតសត្រូវពាធា ។
១៥៥៦- ដូចព្រះនេត្រព្រះពនិតា យល់ឯងកាលណា
ព្រះស្ងាញ់នៃភាមបរមសួ ។

(1) RIB : rūp

១៥៤៧. ហើយព្រះមកថ្វាញ់ខរទុរ- យសញាតិនិ៍ប្រយុរ[1]
ក៏លាញតាំងទូសត្រីសិរ ។
១៥៤៨. លាញពលនូវតិភាគមារថី ពះពាធពលពីរ
ប្រទះព្រះផ្លាញជ័យមារ ។
១៥៤៩. សូមព្រះមហាសីជឿសរ ជឿតេជព្រះករ
ព្រះអង្គព្រះពង្សពិស្ណុ ។
១៥៥០. នោះរាជសីតាសោកព្រះទុ- ជរទ្រង់ឫទ្ធិឫទ្ធ
ព្រះទ្រៀមអសូរពាធា ។
១៥៥១. ស្រែកហៅឲ្យលក្ស្មអើយជា ធាព្រះរាមា
ធិរាជឥតសូរយើងហោង ។
១៥៥២. អញនឹងជាដាខ្ញុំអ្នកគ្រង បំរើព្រះហោង
ទម្ងន់សម្ដេចព្រះរាមា ។
១៥៥៣. នេះតម្រូវជ៏ឧស្មអាជ្ញា ហៅថាលក្សជា
តាំងពីងនូវអាជ្ញាក្សត្រ ។
១៥៥៤. ញុំាងឲ្យមានអាជ្ញាមួយយាត់ ជាបានប្រណិប័ត
នូវព្រះរាជអាជ្ញានោះ ។
១៥៥៥. នេះតម្រូវតែអាជ្ញាស្មោះ ហៅចំជាឈ្មោះ
អសូរប្រមាថជេស្មា ។
១៥៥៦. ពោះបើជាតាំងចរយាត្រា ក្រែងលោកនិន្ទា
ថាជានឹងមិនត្រង់បងឯង ។
១៥៥៧. ព្រះលក្សមិនបរិសុទ្ធឈ្មួង ហេតុកម្មនឹងបង្វែង
ព្រះអង្គនៅមានទេរា ។
១៥៥៨. លើកអញ្ជលីទូលពនិតា ខ្ញុំគិតព្រះកាជា
ជននីបង្កើតខ្ញុំនៃ ។
១៥៥៩. លេះឲ្យខ្ញុំនឹងព្រះហឫទ័យ ដោយអង្សាស្រ័យ
ហឫទ័យសម្ដេចប្រើខ្ញុំហោង ។
១៥៧០. ព្រះលក្សអធិស្ឋានផ្សង ឲ្យទេពតាគង់
ជិមាននៃព្រះធរណី ។
១៥៧១. ទេពារក្សអារក្សគិរី ទេពារក្សត្រីក្សី
ក៏គង់នៃព្រៃពនាន្ត្រា ។
១៥៧២. ខ្ញុំសូមផ្ញើព្រះពនិតា សូមព្រះករុណា
រក្សាសម្ដេចមហេសី ។
១៥៧៣. ក្សិណនោះព្រះលក្សនរបតី លាព្រះទេពី
សម្ដេចនឹងយាត្រាត្រេច ។

(1) MBN : yāt subraḥyav
RIB : yād suprayūr

១៥៧៤- ចេញវៃលបិព្រះអាស្រមកោតិច ទើបព្រះអង្គស្ដេច
ស្រេចដល់ព្រះវៀមភាមា ។
១៥៧៥- ដងនោះក្រុងភាពអសុភា យល់ព្រះអនុជា
ត្រេចតាមព្រះភាមដ៏បពិត្រ ។
១៥៧៦- ភាពប្រែកាណាឫសីសិទ្ធ ចងដងដាជើរត្រឹទ្ធ
ស្រគត់(1)រូព្រាហ្មកណាចារ្យ ។
១៥៧៧- កាន់សំប្ដូរសៀតស្លឹកស្មី ពាក់ឆ្នាំស្ពតីដ៏ហោដការ
ជៀរចើមចាប់ភក្ត្រពាក់សង្វារ ដ៏សូតសាស្ត្រាមន្តសេពជំប់ ។
១៥៧៨- ដូចក្រមឫសីសិទ្ធ សីលាក្រឹត្យប្រសើរទ្រង់
ត្រៃពេទសាស្ត្រឫសីពង្ស ប្រព្រឹត្តរូព្រាហ្មកណាចារ្យ ។
១៥៧៩- ឯកអង្គដ៏ត្រេចព្រៃ ឆ្ពោះសំដៅនៃពនាន្តា
ទីអាស្រមបទនាងណា ព្រាហ្មធ្នំស័ង្ហក្លាងសំដែងអោទ ។
១៥៨០- ក្បែរណានោះព្រះភគវតី មហោសិថីតាមនេត្រ
យប់យល់ព្រាហ្មព្រឹទ្ធសំដែងអោទ ពាត់ពាក់ពស្ត្រាសង្វារទ្រង់ ។
១៥៨១- ស្មានព្រាហ្មពិសុទ្ធសីល គឺដ៏នាងប្រណម្យជំង
ឲ្យសាសនាពរម - ថ្កុលដ៏កាប់កំនាប់មារ ។
១៥៨២- ក្បែរណាភាពណាសួរ យល់មហោសិនិមិលនមសការ
ក្នុងធ្មើមបាក់រូប្រែហារ ប្រហាប់ដុតឋាឫទ័យខ្ទុរ ។
១៥៨៣- ហៃហារមេដ៏មានទ្រង់ រូបបញ្ចង់ដ៏បវរ
ទោះទេពតាំងនិករ អប្សរកញ្ញាដ៏ស្មគិស្រី ។
១៥៨៤- ពុំអាចនឹងព្រៀបព្រាប់ រូបមេដ៏មហោសី
អញស្មាននាងឧមាភគវតី ប្ដីខេរទឹងបំបារបង់ ។
១៥៨៥- លេះមេដ៏មានលក្ខណ៍ បវរភក្ត្រប្រសើរទ្រង់
ទោះទេពនូវមនុស្សបីនឹងចង់(2) ប្រណប់មេដង្អើមស ។
១៥៨៦- ម្ដេចមេមកនៅព្រៃភ្នំ ទុរគមសឹងដិសាចចរ
សឹងម្រឹគត្រេចម្រឹគឈរ ម្រឹគដ៏ចាំម្រឹគដ៏ចាប់ ។
១៥៨៧- គួរមេទៅនៅនគរ បរិបូណ៌ពលប្រដាប់ស្រាប់
គួរមេស្ថិតស្ពានតាប់ តស្ទុះសេពដ៏កងកាល់ ។
១៥៨៨- ស្រីរត្នអតិរេក អនេកដ៏វៀងភាល់
គួរមេស្រីក្បែមដ៏ក្រសាល(3) ក្រសោបបុស្ស្យក្រជេះទ្រង់ ។
១៥៨៩- យល់អញមហាភ័ព្វ មហាបុណ្យបានយល់អង្គ
ធ្វើម្ដេចកុលភ្នែកតីដ៏យប់ ម្ដួយសៃនសោតនឹងដៀលគ្រាន់ ។

(1) RIB : sugat
(2) RIB : pī pañcaṅ'
(3) MBN : guor metriy khsaem ṭa krasāl
RIB : guor me krasaet ṭā krasāl

១២៩០. ផ្ញើម្ដេចនឹងគុណខ្ញុំ　　គុណអណ្ដាតបានមួយសែនពាន់
បងនឹងសរសើរមេរូចន្ទ្រ　　ដ៏ត្រាណត្រៃនៃទេវតា ។
១២៩១. ក្បៀលណានោះសម្ដេចព្រះភគវតី　　មហាសិរិៈក្នុងមហាឫទ្ធិយា
ព្រាហ្មណ៍នេះពុំដូចព្រតដ៏សីលា　　ករុណាធារ្យដ៏ប្រយូរ ។
១២៩២. ទូលអញសរសើរប្រ-　　ថ្វីព្រះនរិន្ទ្រដ៏ឥស្សូរ
ឲ្យព្រាហ្មណ៍ដ៏កំណាចុ-　　រជនជីងជើមព្រះចេស្ដា ។
១២៩៣. ក្បាលណានោះសម្ដេចភគវតីវរលក្ខណ៍　　ជាក់ព្រះភក្ត្រខិនសិរសា
លើកអញ្ជលីស្ដោះនភា-　　ធិបតិន្ទ្រដ៏រឹងឫទ្ធិ ។
១២៩៤. ថាព្រាហ្មណ៍អញជាមហាសី　　ព្រះមារិន្ទ្រភាជសម្ដេចស្ថិត
សេពសោយរាជពិភពក្រឹត្យ　　បរមរាជស្រីអយុធ្យា ។
១២៩៥. ស្ដេចលើកខ្លួនសិល្បសរជ័យ　　អធិកក្រៃពាំងស្លូត
ថ្លាញភាពបរមសូរ្យដ៏មហា-　　ឫទ្ធិតេជាដ៏ឧត្តមល្អង ។
១២៩៦. ស្រែចស្ដេចអភិសេកអញ　　ពីប្រាំមួយជាប់ឆ្នាំហោង
ស្ដេចត្រេចត្រៃត្រានាងឯង　　ត្រៃត្រីក្ស ដ៏សាងសីល ។
១២៩៧. ស្ដេចត្រេកឫសីសិទ្ធ　　សីលាក្រឹត្យព្រះពុំដែលខ្ចិល
ថាស្ដេចលេណាហើយនឹងទិល　　លុះដល់ស្ថានតិម្ពូវហោង ។
១២៩៨. ធូវព្រាហ្មណ៍ចរយាត្រា　　កាន់អាសនាដ៏រូបរាង (1)
ជាស្ថានតាំងតម្ពូវហោង　　ក្សត្រតាំងពីរពុំដែលឆ្ងោះ ។
១២៩៩. ភាពបង់ភាពព្រាហ្មណ៍នោះ　　ជាយក្សឈ្មោះ
សំញៀងនូវយក្សសព្វ ។
១៣០០. គុលមុខអភិមុខប្រជាប់　　គុលអម្ពរស្រាប់
ប្រដាប់នូវគ្រឿងបីចំភាស់ ។
១៣០១. គុលគុជនៃកមួយទ្រង់សម្ដ　　មាវុធដ៏ត្រចះ
មាវុធនោះដ៏សោះសា ។
១៣០២. គុលជើងជួនជាន់ពសុធា　　គុលអាភរអា-
ភរណ៍គុលនូវអាភរណ៍រត្ន ។
១៣០៣. គុលអង្គអធិកដ៏អាត្ម　　អចិន្ត្យអសត្យ
អនេកអនាធិទេវី ។
១៣០៤. យក្សយាង់ទ្រេសទ្រង់នូវឫទ្ធិ　　ហើយហោមហោសី
សំដែងនូវយសដ៏សម្បត្តិ ។
១៣០៥. បងជាឥស្សូរមហាក្សត្រ　　អស់អង្គអមររត្ន
នៅតាវតឹង្សភពស្ថិត ។
១៣០៦. សឹងជាក្បួលជាមបង្ហូរ　　បងអាចឆក់ដួង
ពិមានព្រះពៃពស្រពយក ។

(1) RIB : ṭǎ ruom rañ

១៣០៧- បងអាចដេញព្រះយមរក   យមកេងក៏ជ្រក(1)
ដ៏ជ្រោះគោហាសព្វស្ថាន ។
១៣០៨- បងអាចយកតង្រ្គុដ៏ប្រធាន   អបរនាគបៀនបាន
ប្រដាប់នូវរដ្ឋភព្វភស្ត្រ ។
១៣០៩- វៃកណាសបតិតវិនាស   ជាបង្គលអាសន៍
តស្សូរពន្លឹកតូវនាជ៍ ។
១៣១០- បងអាចឯកអង្គដ៏ឧទារ   ស្រោបសព្វសួគ៌ធារ
ជន្លូញាំងទេពបរិបូណ៌ ។
១៣១១- បងថ្វាយនាមភាពណាសួរ   សោយភព្វដ៏ប្រយូរ
ពិសេសពិភពលង្កា ។
១៣១២- បងឮរូបមួយអាត្មា   ស្ថិតពនាន្តា
អនាថអណោចឯកអង្គ ។
១៣១៣- បងមកយកមេកៅថ្វាយ   សោយភព្វបរុង
ដេកជិតរួមរក្សាភស្ត្រ ។
១៣១៤- មេឯងតួរគប់លើអាសន៍   ត្រីមុខមាលមាស
ប្រដាប់នូវរត្នរចនា ។
១៣១៥- អស់មុខមន្ត្រីសេនា   ភងវង្សពង្សា
មកសូមព្រះពរយើងហោង ។
១៣១៦. មេឯងតួរគប់នៅនឹងបង   អស់មន្ត្រីផង
ក៏ថ្វាយបង្គំបាទា ។
១៣១៧- វៃហាភាពមនគីតីងមិថ្យា(2)   ទុះទៀសភាមា -
ធិភាសក៏លួចអញហោង ។
១៣១៨. អញបុត្រក្សត្រមិថិលាផង   ពន្លត់ក្សត្រផង
ព្រះបាទទសរថភាជា ។
១៣១៩- ទសរថរឹងឫទ្ធិដេស្ដា   រីព្រះភាមា -
ធិភាជនូវព្រះនរបលក្ស ។
១៣២០- បុត្រព្រះទសរថសិទ្ធិសក្តិ   អង្គព្រះនារាយរក្ស
ដ៏លោកធាត្រី(3)ត្រៃតា ។
១៣២១- នេះតស៊ូវិញបរយុគា   ប្រែជាព្រះភាមា
មហាប្រសើរលើសត្រៃ ។
១៣២២- ពោះផ្អិមទេពៗមហាត្រៃ   ពោះនូវផ្អិមក្សត្រៗថ្លៃ
ប្រសើរលែងក្សត្រាផង ។

(1) MBN : yaṃ tmïṅ rat jrak
(2) MBN : hai rāb biṅ bis mithyā
RIB : hai rāb(ṇ) min gī bīṅ mithyā
(3) RIB : lokadhātu

១៦២៣- ពោះនូវផ្ទឹមសិល្បៗជ័កន្លង ពោះនូវផ្ទឹមកម្លាំងផង
កម្លាំងសម្ដេចមហិមា ។

១៦២៤- អញជាវិរភាជជាយា អញរៀងសត្យា
នូវពាក្យសត្យព្រះភូធរ ។

១៦២៥- ទាំងទេពស្ដេតកាមាវចរ ពោះក្សត្រៗប-
រមភាជនូវចង់ណោមលង ។

១៦២៦- ពោះតតនូវព្រះអង្គហោង អញសូមស្លាប់ផង
ព្រះបាទសម្ដេចភាមា ។

១៦២៧- អញពុំផ្ដេកមើលក្សត្រា ទេពទាំងកាមា-
ពចរជ័អញតតចិត្ត ។

១៦២៨- នេះតំរូវដូចមិនយក្សមិ- ល្បាថ្មីស្ដមកតិត
រំលាងអដិស្ថានអញ ។

១៦២៩- ព្រាត់ព្រះមហាព្រតជ័សំឡាញ់ មិនយកសារបាញ់
ពុះថ្ងៃនៃអញនេះតំរូវ ។

១៦៣០- វៃលងបានខ្សោចអញផ្ញើភូ- ធរពីរព្រះតនូ
មកលើកសពអញសិស្ការ ។

១៦៣១- តំរូវមិនអួតអង្គជ័ឧទារ ប្រាបសព្វស្តេំមារ
ទាំងទេពក័វលបាទា ។

១៦៣២- នាលាក់លលោមល្អងណ វិស័យជាក្សត្រា
សឹងទៀរអំពើល្អចហោង ។

១៦៣៣- ក្រុងភាពក្រៃវន្លាងស៊ើចល្អង មេដេរពោលបង
វិស័យចិត្តស្រីរៀងរឹង ។

១៦៣៤- មេក្ដិចខ្វារបងជ័ព្រលឹង លុះអស់កំហឹង
ក្រចកក្រចៅបង់សោត ។

១៦៣៥- បងអត់បងឱនពុំក្រោធ មេស្មានបងសោត
ដូចបស្ដីប្ដីមេមុន ។

១៦៣៦- បងនូវយកមេទៅបញ្ញាញបុណ្យ ហើយមេដឹងគុណ
ញញឹមញញែមរកបង ។

១៦៣៧- ទេពីក្រោធប្រះឆ្អួនហោង ភាពឱបហោះឡូង
អនាថកណ្ដាលវេហា ។

១៦៣៨- ដង់នោះវិរភាជសីតា ដូចបុណ៌ចន្ទ្រា
គឺភាពលាល្អចទៅ ។

១៦៣៩- ករកាយបីបក្ដិយំនៅ គក់ថ្ងៃប្រាលស្ដៅ
ឲ្យហោរហាប្ញទ័យសោកា ។

១៦៤០- ផ្កាំថៃព្រផ្កាំព្រឹក្សបត្តា ផ្កាំទេពអប្សា
បីសិង[1] នៃគោយាស្ថាន ។

(1) RIB : sịṅ

១៦៤១- ហៃទេពធូររូលពពីមាន ព្រះរាមក្សត្រក្សាន្ត
ប្រសើរឥស្សរអញនៃ ។

១៦៤២- ក្រុងរាពណចោរច្រុះច្រើសនៃក្រ ល្ងួចលុះកណ្ដាប់ដៃ
ឥឡូវក៏នាំទៅណា ។

១៦៤៣- អង្គអញជិតដោយយក្សា វិចិត្តប្ដេជ្ញា
ស៊ូស្លាប់ពុំឲ្យអាស្រូវ ។

១៦៤៤- ពោះបីអញអស់ជន្មជាតិតន្ទ នោះនៃព្រះគូ-
ជរេន្ទ្រធិរាជបងអញ ។

១៦៤៥- សីតាសោកព្រះជ័សំឡាញ់ ទឹកព្រះនេត្រពេញ
ព្រះភក្ត្រក៏ជ្រាលសឹងឈាម ។

១៦៤៦- ឱព្រះបពិត្រនរបតីរាម ស្ដេចថ្លែងសរតាម
អសូររូសរក[1] ខ្ញុំកាំ ។

១៦៤៧- ខ្ញុំឈឺឥតថ្លែងឥតថា[2] ឈឺព្រះរាមា -
ធិរាជធម្មិកងារធម៌ ។

១៦៤៨- ឈឺមួយរាពច្រុះច្រើសទា - រុណាល្ងួចលុះដោយការ
ដំណៀលនូវកើតចោរប្រា ។

១៦៤៩- ឈឺមួយទៅព្រះនរធា - ធិបេសូរិន្ទ្រា
ជាខ្ញុំពុំស្លូតភក្តី ។

១៦៥០- ឈឺមួយទៅព្រះចក្រី ជឿខ្ញុំអស់ក្តី
សម្ដេចនូវសោកខ្ញុំហោង ។

១៦៥១- ឈឺមួយព្រះពុំដែលមានឃ្លាង ស្ដេចឡើយចាញ់ល្បង
អសូរកុហកកាចក្ដាត់ ។

១៦៥២- ឈឺមួយព្រះលក្សប្រណិប័ត អញឯងប្រើគាត់
ជាកម្មនឹងកើតអន្តរាយ ។

១៦៥៣- ឈឺមួយទៅព្រះជ័នារាយ ជាលក្សមើលឆ្ងាយ
ពុំខ្លាចព្រះរាជអាជ្ញា ។

១៦៥៤- រឹងគិតរឹងស្មោយសោកា សែនសោកជ័ឃា -
វិបត្តិវិបង់ស្លានស្លិត ។

១៦៥៥- នាងស្រែកខ្ញូញយំជ័អាណិត ហាប្រវ័យរឹងគិត
សម្ដេចព្រះនារាយរាមា ។

១៦៥៦- ក្រុងរាពណហោះទៅលង្កា នាំរាជសីតា
មនោមនះត្រេកអរ ។

១៦៥៧- ទ្រង់គ្រឿងអាវុធកាងករ ការក្រែងព្រះគូជរ
នរបតីស្ដេចដល់ ។

(1) RIB : ār sur rat' rak
(2) RIB : it thliṇ̇ it thmā

១៦៥៨- បោះទៅកាំងយានមណ្ឌល នាងនាងមើលយល់
បក្សីលើខ្ពង់មេឃា ។
១៦៥៩- នាងស្រែកយំខ្លាំងខ្លាំងថា ខ្លាំងកុកបក្សា
ឲ្យប្រាប់ព្រះរាមប្រតិពល ។
១៦៦០- កុកអើយទោះព្រះស្ដែងយល់ ព្រះនរបតីដល់
នូវព្រះអនុជមកក្ដិង ។
១៦៦១- ដូរទូលពាតិមានអញដង កម្មពៀរនេះហោង
អសូរក៏ល្បួចអញណា ។
១៦៦២- អង្គអញតុក(1)ឯកអាត្មា ទល់ទុក្ខអនិច្ចា
មហាអនាថពេកសល់ ។
១៦៦៣- កុកអើយទោះព្រះបាទស្ដេចដល់ ឲ្យព្រះទសពល
នូវព្រះអនុជនរបលក្ស ។
១៦៦៤- តាំរអង្គពង្សពិស្ណុ(2)ឫទ្ធិសក្តិ ឲ្យស្ដេចពិទក្ខ(3)
អសូរជ័ទ្រុះឫស្សា ។
១៦៦៥- ពោលាបុះឆានះសោះសា ល្មួចណាក់តាលា
កម្មពៀរក៏នាំទៅហោង ។
១៦៦៦- ទូរព្រះវិស្ដែងមិនទូលបាទក្ដិង ឲ្យព្រះអង្គហោង
តាមមកឲ្យទាន់អញណា ។
១៦៦៧- នាងផ្ដាំព្រៃព្រឹក្សបក្សា ផ្ដាំទេពាអស្ចា
ជ័សិង(4)នូវភូមិស្ថិតស្ថាន ។
១៦៦៨- ឲ្យទេពដង្ហូលពាតិមាន ព្រះរាមជ័ប្រធាន
តស្ទូរនៃអញសព្វថ្ងៃ ។
១៦៦៩- មនគី(5)ភាពចិត្តចោរចង្រៃ ល្មួចលុះកណ្ដាប់ដៃ
កម្មពៀរនឹងនាំទៅណា ។
១៦៧០- អង្គអញជិតជោយយក្សា ចិត្តអញប្តេជ្ញា
ស៊ូស្លាប់ពុំឲ្យអាស្រូវ ។
១៦៧១- លែងបានឃ្លោចអញធ្វើភូ- ជរព្រះតនូ
មកលើកនៃសពាសិស្ករ ។
១៦៧២- លែងបានយល់ព្រះភូវនាថ ស្ដេចឡើយអសារ
អាស្រូវអសោចធ្មេះនៃ ។
១៦៧៣- និះនិសស្ដេចបពិត្រ សម(6)អ្នកនឹងមកអំពាំព្រៃ

(1) RIB : tuḥ
(2) MBN et RIB : bis
(3) MBN : bīr dāk
RIB : bidaks
(4) RIB : siṅ
(5) RIB : min gī (pas.)
(6) RIB : caṅ'

ញាំងបានត្រីតឬអបរាជ័យ　　អសុរល្អជាមៃធិលី(1) ណាក់ជ័នាំទៅ

១៦៧៤. អះព្រះអង្គសង(2)នឹងមកពីព្រៃក្តៅ　　ម្ល៉េះសង(2)នឹងដង្វាយហោ
មហោសីតាំងម៉ាត់ ។

១៦៧៥. ស្រណោះព្រះជង់រកប្អូនរត្ន　　តប្អូរប្អូនព្រលឹងព្រាត់
អសុរប្រុះបំភាសហើយ ។

១៦៧៦. ព្រលឹងអញ្ចាស់ប្អូនអើយ　　ព្រះស្រដីសុមិត្រឆ្លើយ
ឲ្យជ័ជាំអញប្អូនណា ។

១៦៧៧. ឲអញធៃប្រែចិត្ត　　ឲ្យសុមិត្រជ័យាត្រា
ពុំដឹងអសុភា　　ជ័លល្អបំភាសហោង ។

១៦៧៨. ឲអញស្លាប់នៃបនិត្យ　　ស្លាលស្អិទពុំដែលភ្លង
ស្លាប់យកកំភាលនូវរូបរង　　ប្រែក្រតីនិត្យៗសញ្ចៃទ្វ ។

១៦៧៩. ទសមុខមារមុះនិរភ័យ(3)　　ថ្មីមនាងក្រៀវៃច្រ
ច្រឹប្រៀនូវស្បូវរប្រ ។

១៦៨០. តើបពាះលើក្រុងបក្សី　　ក្រែវៃជតក្អី
គឺនាងជតាយុយប់ ។

១៦៨១. បក្សីយល់ទសមុខច្រប់　　នាងនាជនៃបអង្គ
ទុរះក់មើលភក្ត្រា ។

១៦៨២. បក្សីដឹងដើមសីតា　　ស្រែកសព្ទឃោសនា
សហ័សបាំចហើរហោះ ។

១៦៨៣. ដៀងនាបទុរជាស្មោសស្នុះ　　ទ្រើយទសមុខមុះ
មិនកាចអាចល្អចពនិតា ។

១៦៨៤. អ្នកនេះជាបុត្រប្រុសា　　ទសរថរាជា
ជាមិត្រសំឡាញ់អញហោង ។

១៦៨៥. អញនឹងផ្លាញមិនកាលនេះម្តង　　ឡើតមិនអាចក្រង
ទេតីនូវពុតពាណោ ។

១៦៨៦. ទសមុខផជាមាមានោ　　ឃ្លតអាងតេជោ
ជយានុភាពជ័កម្លាំង ។

១៦៨៧. ចាទ្រើយសត្វស្លាបបីអហា-　　ង្ការកាចជប់ផ្សាំង
ដណ្តើមមហោសីស្នូតិ ។

១៦៨៨. មិនជាសត្វស្លាបពុំគួរ　　ភ្លៀលភ្នាត់បឹងបួរ
បបួលនូវគ្នាពាំភស្តុ ។

១៦៨៩. ក្រាបក្រុងស៊ុតរះវើញ្ញាស់　　មិនអាចទប់កាស់
សហ័សនៃអញផ្លាញផ្លា ។

(1) RIB : maidhulī
(2) RIB : caṅ'
(3) RIB : dasamukhamār mān bhoc bhăy

១៦៩០- ចិត្តកាចចោរចងតណ្ហា		យកខ្លួននាងជាជា
សំឡាញ់នៃក្សត្រពង្សពូជ(1) ។

១៦៩១- ចិត្តបក្សីសាមាន្យលោភ		ហីនពង្សក្រោធ
ត្រលំង(2)កំណើតទុរលក្ខណ៍ ។

១៦៩២- ជតាយុឆ្លើយទើយមិងយក្ស		អញសឹងស្មើសក្តិ
ម្តេចមិងក៏អាងប្តូរអង្គ ។

១៦៩៣- យកខ្លួននាងជាទេពពង្ស		ជាតិដូចទ្រើសទ្រង់
អាវុធពុំគិតយុត្តិធម៌ ។

១៦៩៤- ក្សិណនោះជតាយុបើរបា		កាងស្លាបអស្ចារ្យ
សហ័សនៃយោជន៍ង(3) ។

១៦៩៥- មេឃមីរស្រែងស្បូវបិកំពាំង		ឯដីតក្ដួតាំង
មហាទេវាសហាប់ខ្យល់ ។

១៦៩៦- ភពរះខ្ចូតរត់ធូលដល់		ជតាយុអស្ចល
ក៏ផ្លាំងប្រណាំងជាញជ័យ ។

១៦៩៧- សីងជាញរណារដ្ឋទីទៃ		ទុតារប្ញទ្ធិក្រៃ
ក្រម្បេកក្រម្លាប់ប្រតិរព ។

១៦៩៨- ចិករជនក់សេះបីជីប្រេប់		រិលរជបីក្រឡប់
ប្រយុទ្ធនៅទេវាសហា ។

១៦៩៩- ផ្ទាក់រថិភជរថជ័យប្រហារ		ភពថ្លែងសររការ
កណ្តាំងជតាយុយប់ ។

១៧០០- រីជតាយុយសរថបង់		ស្នុះស្នាសឆ្លោះអង្គ
អរិក្រុភពនោះក៏ងាយ ។

១៧០១- ថ្លែងសរពាន់ពាត់ពិសសាយ		រូបរូបជ័រាយ
រំដួលនូវនាគគណា ។

១៧០២- រីចំពុះពេជ្រពាំអស្សពាហា		បង់អស់ពាហណ៍
ប្រកាប់ក៏ចិករថខ្ចាយ ។

១៧០៣- បង់រថចិកនាគជំរុះរាយ		បង់នាគតាំងឆ្ងាយ
ទំលាយអាវុធសស្ត្រា ។

១៧០៤- ភពបោះទេវាសនូវជតា-		យុបើរទេវា
មហាប្រះយុទ្ធឆាប់ ។

១៧០៥- ពួលើមេឃមហិមាសពួ		ដូចស្លឹកនូវក្រម្លាប់
ហាក់ផ្កាប់តាំងថែនធរណី ។

(1) MBN : bañs bodh
    RIB : bañs bojjh
(2) RIB : traleñ
(3) MBN : yoj kāñ kāṃñ

១៧០៦- អស្ចារ្យអស់ទិសអស់ទី អសុរិន្ទ្រនរបតី
ប្រយុទ្ធនូវគ្រុឌបីតគ្រែង ។
១៧០៧- ឮលើអម្ពរបីល្វែង សព្ទឮសព្ទឯង
អំពល់នូវសព្ទអសនី ។
១៧០៨- ដូចគង្គាកាលិន្ទី(1) មហាមេឃអប្រិយ
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធយកជ័យ ។
១៧០៩- ភពយុទ្ធអស់អង្គតេជងៃង គគជ័យជ័ពិជ័យ
ក៏រិះនូវកកកលត្មើ ។
១៧១០- យល់ព្រះទំរង់រត្នលើសលើ គគវិទ្ធបីនូវស្មើ
ពិចិត្រគគឯគណា ។
១៧១១- នូវព្រះហស្តភាងសីតា ទំងឫទ្ធិជ័មហា-
ពន្លឹកពន្លឺជិតជល់អង្គ(2) ។
១៧១២- លុះអសូរភពនោះក៏ទ្រង់ ឈ្មោះអង្គត្រូវអង្គ
ជតាយុភាងនោះក៏ធ្លាក់ ។
១៧១៣- ដើមស្លាបស្លុតធុះប្រត្យ័ក្ស ឈាមហូរជ័សស្រាក់
សស្រោចក៏ពេញពសុធា ។
១៧១៤- ហេតុដោយតេជព្រះភាមា កាលព្រះនៅជា
សម្ដេចព្រះនារាយនរានាថ ។
១៧១៥- ចក្រពត្តិពិសេសសល់ខ្វាត ស្ដេចទ្រង់ពិឃាត
អរិន្ទ្រអសូរសោះសា ។
១៧១៦- លុះព្រះជាព្រះភាមា ចក្រពត្តិគីជ័ជា
ពិសេសពិសុទ្ធព្រះទំរង់ ។
១៧១៧- លុះអសូរភពនោះ(3)ក៏ទ្រង់ ឈ្មោះអង្គត្រូវអង្គ
ជតាយុភាងនោះក៏ធ្លាក់ ។
១៧១៨- ដើមស្លាបស្លុតធុះប្រត្យ័ក្ស ឈាមហូរបីសុភ័គ
សុភាគ(4)ក៏ពេញប្រថពី ។
១៧១៩- ក្រាបស្ងប់ទាំងភាងគិរី ជន្មាពិជី
ពិលាបពុំលុះមរណា ។
១៧២០- ឯភពគោតយល់មហិមា នាំភាងសីតា
ក៏លុះនៃលង្កាស្ថាន ។
១៧២១- ដាក់ទុកលើភាងស្ថាន ទេពីប្រះក្រាណា
ឃ្មារម្ភសម្ដេចភាមា ។
១៧២២- ភពគ្រែវក្រោចភាងសីតា យក្សយោធាអា-

(1) RIB : kās nadī
(2) RIB : git ṭă ang
(3) RIB : āsant rāb(ṇ) noḥ
(4) RIB : subhāj

មាត្យដងផូលតាំងយោយារ ។

១៧២៣- នាំនាងទៅទុកនាស្ថាន អសោកឧទ្យាន
ដំណាក់ដំណាប់សោភា ។

១៧២៤- ឯងនោះព្រះលក្ស្មយាត្រា រសៀលរំសែងសុរិយា
ត្រសៀករំពើយព្រះពាយ ។

១៧២៥- សព្វសត្វសឹងហើរទៀងភាយ ល្អងកេសរខ្ចាយ
ខុះពោយសុគន្ធខ្ជរ ។

១៧២៦- ឯព្រះរាមសោតខ្លែងសរ បានម្រឹគជ័បវរ
ក៏សៀតនូវទ័នសរសក្តិ(1) ។

១៧២៧- ព្រះរាមឆ្មៀងមើលព្រះលក្ស្ម ព្រះលក្ស្មក៏ដាក់
បំពង់តម្លោះកៅទណ្ឌ ។

១៧២៨- លុតជង្ឃ្មៃដដាក់ព្រះខ័ន ក្រាបបាទទូលកាន់
អម្រឹគពីព្រះជេស្ឋា ។

១៧២៩- ព្រះរាមដណ្ដឹងថៃបាបា រក្សរាជសីតា
ម្ដេចល្បើយពី(2) បាមកអាយ ។

១៧៣០- ព្រះលក្ស្មទូលដោយអភិប្រាយ បតិត្រអញខ្ញុំនៅនាយ
បំរើព្រះរាជសីតា ។

១៧៣១- ឮព្រះឱស្ឋរាជឱង្ការ ស្រែកហៅខ្ញុំជា
អសុរប្រមាថព្រះអង្គ ។

១៧៣២- ព្រះទេពីសោយសោកាទ្រង់ ប្រើខ្ញុំក្រោធត្រង់
ព្រះឱស្ឋអម្ចាស់ហៅហោង ។

១៧៣៣- ខ្ញុំផ្ញើព្រះធរណីផង ឲ្យព្រះធរណីគ្រង
ទំរាំអញខ្ញុំទៅដល់ ។

១៧៣៤- ព្រះរាមជាឱបាឆ្ងល់ បាពុំគិតយល់
ដ័ក្តីអនាគតកាល ។

១៧៣៥- នោះមានអសុរសហ័សពាល ព្រះធរណីបាល
ម្ដេចសមពុំនៅគង់យក្សយក ។

១៧៣៦- ឈេះបាអាចបង់បងមក ដើរក្រោធក្រោក
នាអ្នកជ័មានចេស្ដា ។

១៧៣៧- ព្រះលក្ស្មទូលព្រះករុណា បតិត្រព្រះរាជសីតា
ខ្ញុំផ្ញើនឹងព្រះធរណី ។

១៧៣៨- ខ្ញុំផ្លែងតេជព្រះចក្រី ទូលព្រះមហាសី
ពុំជឿទំនួលខ្ញុំសោត ។

១៧៣៩- រឹងតក់ថ្ងូងទ្រង់ព្រះក្រោធ ជេរជាខ្ញុំសោត

(1) RIB : ka nāṃ samtaeṅ sar sakti
(2) RIB : mleḥ sam pī

ពុំឈឺសម្តេចរាជា ។

១៧៤០- ខ្ញុំគិតនោះហោងខ្ញុំណា ព្រះរាជសីតា
ខ្ញុំផ្ញើនៃព្រះចរណី ។

១៧៤១- ខ្ញុំមករកព្រះចក្រី ពោះខុសតាប់ក្តី
ពុំចេះនូវព្រះករុណា ។

១៧៤២- ស្រេចព្រះប្រើព្រះអនុជា រករាជសីតា
សម្តេចបរមទេពី ។

១៧៤៣- ព្រះអនុជរត់រកមហេសី សព្វស្ថានប្រក្រតី[1]
សីតាបតិត្រវៃងកប់ ។

១៧៤៤- បើកញ្ជូរព្រះកុដិធូលគ្រប់ បន្ទំព្រះតិរអគ្គ
ពុំយល់សម្តេចទេពី ។

១៧៤៥- ស្រែកហៅថៃាព្រះមហេសី ព្រះរៀម[2]នរបតី
បីស្តេចវិលមកហើយណា ។

១៧៤៦- ពុំឮសព្ទរាជសីតា ទើបផ្ចានព្រះជេស្ឋា-
ធិរាជទូលស្លាប់ៗយំ ។

១៧៤៧- ឯងនោះព្រះលក្ស្ម ស្តេចជាក់ក្នុងជ័បត្តុំ
លើកអញ្ជលីជ័ប្រណម្យ ក៏ទូលព្រះរៀមនៃភាមា ។

១៧៤៨- បតិត្រខ្ញុំទៅ ស្រែកហៅព្រះរាជសីតា
ពុំឮសព្ទសូរមធុរផ្លា ក៏ផ្ញើយសង្វេសនៃខ្ញុំសោក ។

១៧៤៩- ស្រែកហៅជោយប្រជតី គិរីព្រៃជ័កម្លោត
ពុំឮសព្ទមហេសីសោត ស្រែកហៅវឹងសូន្យស្ងាត់ ។

១៧៥០- រកនាអាស្រម ត្រណាបន្ទំព្រះតិរក្សត្រ
ពុំយល់ព្រះទេពីរត្ន នៅអាស្រមនោះក៏ស្បើយណា ។

១៧៥១- ស្តេចស្តាប់ព្រះអនុជនៃ ក្នុងព្រះហឫទ័យរន្ធត់ដាប់ឆ្លូ
ក្សិណខ្ចាយព្រះនេត្រជ័ធារា[3] ក៏ឃ្លាសវិល្បងជ័ពេញពាស ។

១៧៥២- ឱះឱសីតាមេជា ពីងាហងម្តេចស្បើយប្រាស
ឱមេត្រលីងមាស ម្តេចស្បើយប្រាសពីបងទៅ ។

១៧៥៣- ឱះឱមេជ័ប្អូនស្រី ប្រក្រតីសព្វថ្ងៃនៅ
ម្តេចស្បើយមេប្អូនពៅ ប្រែប្រាសទៅឥឡូវណា ។

១៧៥៤- ឱះឱរូបមេប្រសើរក្រៃ ស្រីកាំងក្រៃគតពស្លឹក
កាំងកូវទសទិសា ពុំអាចបីស្មើបាន ។

១៧៥៥- ឱយើងនេះអង្គបី ចេញវៃងស្រីអយុដ្យាជ័ពិមាន
ម្តេចស្បើយឥឡូវមកនៅស្ថាន នេះហោងឥឡូវប្អូនបាត់ ។

(1) RIB : sabv thṅai prakratī
(2) RIB : braḥ rām
(3) RIB : ksiṇ khcāy yal' chṅay braḥ netr ṭă dhārā

១៧៥៦- ឱសមមានទេវា　　បងនឹងប្អូនស្មើនិលរត្ន
បំភាសសង្ហារគេឲ្យព្រាត់　　អន្តរាយស្នេហ៍បីម្ចាស់បង ។
១៧៥៧- ទើបមកដល់ឈើងហោង　　ប្រាសស្នងជីវិតអង្គ
ក៏អន្តរាយស្នេហ៍បង　　តំណួរនេះពុំយល់ប្អូនដ៏ល្មើយល
១៧៥៨- បងចាំកេសីបីខ្មៅញាប់　　ប្អូនក្រសោបចាប់ចងនូវក្ដា
កែមដួតប្រេងតម្ពាណ　　អស់ក្ដាសារពេញក្លិន ។
១៧៥៩- បងចាំនាសា　　បីដូចពពិលមាសមានលៃរស្មី
ដូចព្រះចន្ទ្រពេញដីបូណ៌មី　　ពោកីយយល់ពន្លឺក្រៃ ។
១៧៦០- បងចាំចិញ្ចើមទ្រង់ល្អ　　បីដូចចង្កូយកោងធ្នូជ័យ
កោងស្រួលម៉ត់ក្រៃកាលនៃ　　ព្រះពិស្ណុការកាន់ក្បួរតំរង់វាស
១៧៦១- បងចាំនាកាំង　　សំស្ដួលសោភាបីដូចភ្លឺមាស
ពាក់តាំងរត្នអភិកាស　　ប្រសើរវៃវង់រត្នអំពល់ជង (1)
១៧៦២- បងចាំព្រះនេត្ររង្គស្លា　　រូបរាងប្រពាឡរត្នដ៏កន្លង
ចាំនាសាសស្ដួលមូលតតត្អង　　ពុំនស្មួងដ៏ល្មើយលៃ ។
១៧៦៣- ចាំធ្មេញខ្មៅជិត　　ដូចអ្នកប្រកិតនិលរត្នថ្លៃ
បងគន់សំគាល់នៃ　　អំពាលរូបដ៏ប្អូនបង ។
១៧៦៤- បងចាំសិរប្អូនជិត　　ក្រៃពេញស្រលិតឈ្មើងខ្ញើរដ៏ក
វារខ្វែកសិរបុរនោះដ៏បីដង　　មួយលៃខ្វះដ៏ង ។ បំព្រងទុំ ។
១៧៦៥- បងចាំចង្កេះមួយក្ដាប់　　ក្រសោបចាប់ព្រះហស្ដទុំ
ដោះរូវវែង ទន្លាប់មាសទុំ　　បីជិតស្រទាប់ផ្កាប់ល្មើនៃ
១៧៦៦- បងស្រណោះប្អូនបង　　ធង់ស្រីតយកក្បួរអធិកប្រសើរលៃ
ប្អូនប្រើបងតាមអស្រីតនៃ　　ប្អូនធង់អស្រីតដ៏រេខា (2)
១៧៦៧- បងកាន់ត្អូរសរទ្រង់　　ដោយធំណាប់ប្អូនស្នេហា
តំណួរនេះបានអស្រីតា　　ដោយធំណាប់នៃប្អូនស្រី
១៧៦៨- ស្ដេចសោយសោកានល　　ស្មើរនឹងដាច់ខ្យល់សម្ដេចនរបតី
បំរះព្រះអង្គដោយប្រធពី　　នន្ទៀលប្រមៀលពីដោយពៃ
១៧៦៩- ឈឺក្ដៅព្រះអង្គរន្ធត់　　ពុំត្រង់ធំប្រើប់ព្រះហឫទ័យ
ដូចនូវមរដូចនូវក្ស័យ　　ឈឺក្រៃសែនដ៏សោតសល់
១៧៧០- ស្ដេចសោយសោកា　　មហិមាពីតតដល់
បរប្រាសទេពកមល　　ប្រសើរព្រះអង្គម្ចាស់ ។
១៧៧១- ពីរ (3) ព្រះដោះដាលឡើងង្វាត់　　តាមទេពីរត្ន
អស្សរក៏លួចចេញចរ ។
១៧៧២- វរការ ពានព្រឹក្សាករ　　តតឈប់តតឈរ
ព្រះអង្គសង្ខាតយាត្រា ។

(1) RIB : kambal phaṅ
(2) RIB : ṭă rekhā
(3) RIB : bt

១៧៧៣- លេចទៅព្រៃពានលើបព្វតា ធ្លាក់ធ្លាយសិលា
រន្ធត់ក៏រងដែនធរណី ។

១៧៧៤- ក្នុងព្រះឋាឫទ័យនរបតី ក្រោធដូចអគ្គី
ក៏ឆេះសុមេរគិរីត្រី ។

១៧៧៥- ស្ដេចចរន្លាងខ្លាយនេត្រា ឈឺរាងពនិតា
ឋាឫទ័យព្រះអង្គរួលក្ដៅ ។

១៧៧៦- ដោយព្រៃទុរគមត្រើចទៅ ទាំងពីរព្រះចៅ
ស្រងាត់ត្រមោចសោតសល់ ។

១៧៧៧- ស្ដេចសោយសែនសោកានល សែនទុក្ខសោកសល់
ដោយថ្មើរមាងព្រៃភ្នំ ។

១៧៧៨- ឮសព្ទស្នូរសត្វនងយំ លន្លង់ទុរគម
សម្ដេចនារាយណ៍ធិបតី ។

១៧៧៩- ស្ដេចរត់តាមរាជទេវី ដោយតេជឫទ្ធី
កម្លាំងពីរក្សត្រដ័យដែង ។

១៧៨០- ក្បិរណាតើបលើក្រុងស្ទប់ស្ដែង យល់ឈាមក្រាលស្ដែង
ទៅក្រវែងសមុទ្រជលសា ។

១៧៨១- ព្រះដណ្ដឹងបៃហាក្រុងត្រងា មោះមានអ្វីជា
សត្រូវប្រយុទ្ធអធិកក្រៃ ។

១៧៨២- ក្រុងត្រុទស្ដាប់ព្រះបន្ទូលណែថ្លៃ ស្ដេចត្រាស់ដណ្ដឹងហៃ
អំពីអាធិក្ដីអង្គឃោង ។

១៧៨៣- ក្រុងត្រុទទូលព្រះរឹងស្នង បតិព្រតព្រះជ័កន្លង
ប្រសើរជ័ពីរភាសា ។

១៧៨៤- បតិព្រតនាគរាជសីតា មនតីភពអសុរ
ក៏នាំនាងនាជជ័មកក្លង ។

១៧៨៥- ដោយទៀតហាអាកាសស្ទួង ពះលើខ្ញុំហោង
ក៏ខ្ញុំយុទ្ធជងអសុរា ។

១៧៨៦- ខ្ញុំកាងស្លាបខ្ញុំមហិមា រាពណ៍ផ្លែងសរខ្លា
ក៏សរត្រុំដល់ខ្ញុំម៉ាយ (1) ។

១៧៨៧- ខ្ញុំបោះស្លុះស្លុសខ្ចាត់ខ្ចាយ ណាញរងអន្តរាយ
ត្រាត់ព្រាយពាជីនិរនាស (2) ។

១៧៨៨- រាពណ៍រឹងផ្លែងសរជេរដាស សរពេញអាកាស
ពុំអាចបិទមកដល់អង្គ ។

១៧៨៩- ឈ្មះរាពណ៍ហូតចក្រទំរង់ ពីព្រះឋាស្ដុទ្រង់
សីតាស្រីរត្នប្រសើរក្រៃ ។

(1) RIB : bum̤ ṭal' khñum̤ nai
(2) RIB : nīs nās

១៧៩០- ទៅក្រុងវិទ្ធិ អបរាជ័យ ហេតុឫទ្ធិស្ដេចនៃ
កម្ពុវិទ្ធិលុះមរណា ។

១៧៩១- ស្ដេចស្ដាប់ក្រុងគ្រុឌរាជា ថ្លែងដើមមាត្រា
ក៏ឈឺព្រះអង្គឯងហោង ។

១៧៩២- ស្ដេចបើកព្រះឱស្ឋស្បូវសង ថ្វាយព្រះកន្សែងដង
ជតាយុរាជអាណិតក្រៃ ។

១៧៩៣- ថាជតាយុមានគុណក្រៃ ឥតឯស្មើនៃ
បីអាចនឹងសងគុណណា ។

១៧៩៤- អញនឹងជូនព្រះស្ដេងឲ្យដល់សួគ៌ា បរិវារកញ្ញា
សម្បត្តិប្រាសាទរូតរត្ន ។

១៧៩៥- ក្រុងគ្រុឌស្ដាប់ព្រះបន្ទូលក្សត្រ ស្រេចហើយមរទ្វាត់
ទៅកើតនាសួគ៌ាល័យ ។

១៧៩៦- បានដោយបារមីបន្ទូលថ្លៃ សម្ដេចជេស្ឋជ័យ
អំប្ញូរតថាគតណា ។

១៧៩៧- ស្ដេចលើកសពក្រុងជតា- យុល្បះសួគ៌ា
ពិមានពិភពសម្បត្តិ ។

១៧៩៨- ស្ដេចសោយទុក្ខសោកច្រើនក្លាត ពីរព្រះអនុជក្សត្រ
ក៏ស្ដេចសង្វាតយាត្រា ។

១៧៩៩- ដោយព្រៃទុរគមអន្ធា ទុកភាពយាត្រា
ក្រទើនតាមព្រះភាជនេតិ ។

១៨០០- កាប់យល់យក្សយប់តិរិយ ស្រែកហៅនរបតី
សន្លាប់នឹងសត្វហៅបាន ។

១៨០១- ព្រៃនេះជាបុរីស្ថាន ទោះយោបីមាន
សត្វអម្រឹកយប់ឃ្លងណា ។

១៨០២- អាចមកដើរក្នុងសីមា អញនឹងតោក្ដា
ជុំអែតខុទរអញហោង ។

១៨០៣- កម្ពុវមឹងពីរមកក្ដិង កាប់អញជប់ហោង
បរិភោគនៃមនុស្សពិសា ។

១៨០៤- ទោះពីងធ្វើចិត្តក្រោធា គោះរឹងអបរា-
ជ័យពីងអញពោកបិរាយ ។

១៨០៥- ដងនោះព្រះពិស្ណុពង្សនារាយណ៍ ភ្លាស់ឆ្លើយអភិប្រាយ
ព្រះឱស្ឋព្រះស្នូរទៅវិញ ។

១៨០៦- ឱ!យយក្សយប់យសតិរិយ មិនធ្លាប់បាប់ស៊ី
អម្រឹកសព្វថ្ងៃតោក្ដា ។

១៨០៧- មិនជុំជីវិតឫទ្ធិចេស្ដា យើងពីរភាជា
ពន្លឹកខ្ញុំភ្លើងកល្បក្រៃ ។

១៨០៨- មិនស្លូតប្រក្លូតគាំង ពុំនឹងខ្លួនក្ស័យ

តិប្បូវនេះហៅដួលនៃស្ដេច ។

១៨០៩- ក្រុងកពន្ធ[1] ខេរវីងខាស់ខ្វេង ស្រែកស្រួលនូវតំរែញង
សន្ធាប់សំដេងភាជា ។

១៨១០- កាងធូលជាប់ព្រះបាទ ព្រះយាស្តភាជា
ក៏កាច់ដង្កូមយក្សបាក់ ។

១៨១១- ស្ដេចជីស្ដេចជាន់ស្ដេចផាក់ ស្ដេចច្រានស្ដេចចាក់
ស្ដេចហែកទុះវាយជោះបង់ ។

១៨១២- ឈាមហូរជ្រោះជ្រោកផ្កាយង់ ដោរជន់លិចលង់
រូបានសមុទ្រជលជី ។

១៨១៣- ស្ដេចស្ទាញខ្លួនយក្សនូវឫទ្ធិ តាំងព្រះនរបតី
វិតីងចេរចរយាត្រា ។

១៨១៤- ជងនោះតាំងព្រះភាជា ត្រេចត្រៃត្រីក្សា
សំបាកគោកយ៉ាកព្រះអង្គ ។

១៨១៥- ក្សិណាកុកយល់ព្រះតាំងពង្ស ហើរចុះធូលក្ដូប់
បង្គំនរេន្ទ្រនរបតី ។

១៨១៦- បតិត្រនាងនាជមហាសី ជាយានរបតី
ក្រុងភាពងងហៅយកទៅ ។

១៨១៧- នាងតក់ក្រូងនាងប្រាលស្ដៅ ខ្ញុំញយំស្រែកហៅ
នាងផ្ទាំងនៃយើងខ្ញុំហោង ។

១៨១៨- ប្រើខ្ញុំទូលព្រះអង្គជង ប្រើស្ដេចផ្លែងដ្ឋង
សភាពិសពាន់តាមនៃ ។

១៨១៩- ព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចខ្លាល់បាប្ធទ័យ ហៃហាកុកបិទចង្ប្រែ
ស្ដេចឆ្ងើងចដើងពុតា ។

១៨២០- ម៉ឹងរឺងជីកអាហាររោកា ដោយស្ទឹងបីងណា
នោះឡាប់កំណើតនៃហង ។

១៨២១- កុកស្ដាប់ព្រះអនុជក្រោងផ្គង ដៀលអាត្មាហោង
ក៏សងវាចាវិងតិះ ។

១៨២២- ហៃហាក្សត្រតាំងតតចំណោះ ស្ដេចឡើយមកតិះ
នៃយើងជាផ្លួសាមាន្យ ។

១៨២៣- អញមានបុរិរម្យស្ថាន បរិពារជងមាន
ផ្សារយើងជាសត្វបក្សា ។

១៨២៤- ខ្លាចឯព្រះអង្គឯងណា មានភាជសីតា
តែមួយជាភាជទេតី ។

១៨២៥- រហោតុពាលស្រាលតុំចេះក្ដី ជាញ់កលអសុរី

(1) MBN : kruṅ khbaṅ
RIB : kruṅ kumbandh

ឲ្យយក្សយកទេវីបាន ។

១៨២៦- នេះហោងហោរដូរសាមាន្យ ស្ដេចមកទៀលប្រាណ
នៃយើងជាសាមាន្យណា ។

១៨២៧- ជឹងនោះសម្ដេចព្រះរាជា ស្ដាប់កុកបក្សា
ទៀលត្រូវព្រះអង្គហើយនៃ ។

១៨២៨- ស្ដេចត្រិះរិះព្រះហឫទ័យ ដោយប្រាជ្ញាវៃ
នាពាក្យកុកនេះនៅឆ្ងាយ ។

១៨២៩- ផ្លាញកុកនេះឲ្យអន្តរាយ ពុំមានសព្វសាយ
សំដីនេះហោងឡើយណា ។

១៨៣០- ស្ដេចទាត់កៅទណ្ឌដល់ជា ញ័រដែនពសុធា
ពន្លូកពន្លឹកសព្វព្រៃ ។

១៨៣១- បក្សីយល់ព្រះជេស្ឋជ័យ ឫទ្ធិព្រះលើសាគរ
ភិតភ្លាចខ្លួនក្ស័យលុះជីវរ ។

១៨៣២- ក្រាបទូលព្រះបាទជ័យវរ បពិត្រព្រះបាទភូធរ
អញខ្ញុំសុំណាទោសណា ។

១៨៣៣- ខ្លួននេះជាសត្វបក្សា ដូចខ្លៅឯងឯណា
ប្រមាថលោកបានបារមី ។

១៨៣៤- ទោះស្ដេចនូវយកទោសក្ដី ឱនថ្វាយសិរសី
ក៏យកជីវិតទូលហោង ។

១៨៣៥- បើព្រះករុណាខ្ញុំឯង បារខ្ញុំមាសសង
គុណស្ដេចទុកខ្ញុំរស់នៃ ។

១៨៣៦- នាអង្គអញខ្ញុំសព្វថ្ងៃ អនេកបីជាប្រៃ
ភាព្វទុបទ្រពណា ។

១៨៣៧- ព្រះអង្គនឹងចាប់លង្កា នាថ្ងៃណា ៗ
ព្រះអង្គប្រមាណអញខ្ញុំ ។

១៨៣៨- អញខ្ញុំហើរជាបីជុំ បន្ទាយលង្កាធំ
នោះសូន្យលង្កាអន្តរាយ ។

១៨៣៩- ស្ដេចស្ដាប់កុកទូលអភិប្រាយ ហឫទ័យស្ដេចរសាយ
ក៏ពុំចងទោសបក្សា ។

១៨៤០- ព្រោងកាលទូបរយុគា នារាយកាណា
ក៏រាមទេពចុះមកគង់ ។

១៨៤១- នូវទសិរដែងជេស្ឋព្រះអង្គ ថ្ងាញ់អសុរបង់
ជំរឿនជ័យទេពឫសី ។

១៨៤២- ព្រះតីរព្រះអង្គនរបតី ប្រាសព្រះទេវី
ពិសោធពិសុទ្ធសុន្ទរ ។

កណ្ឌ ទី១២

១៨៤៣. ព្រះបន្ទូលព្រះអនុជពានរ ឮដីព្រៃពនន្តរ
នេះមានមហិង្សាយុទ្ធជ័យ ។

១៨៤៤. នាស្ពានបោមពានព្រះព្រៃ ដុងដោយឈើងវៃឈ
អធិកយោនយានសាយសម ។

១៨៤៥. គ្រៀកក្រោចកគ្រៅភ្លុលកើតជំបង់ដ៏លាស់សម
ពោធិពៃររបតីប្រណាម្យ ដ៏ទេពាធិបតីយោង ។

១៨៤៦. មានជាតិបុស្សបុស្សនាគស្សូរតីអញ្ជ័នផង
ក្រស្នានូវចន្ទមង - ឃុតទងលតាដ៏លាយលាស់

១៨៤៧. ក្រូចក្រាយបុស្តៅស្ទៀវស្រគំគុយក្រសាំងក្រាស់
ពេកាស្ការដ៏ឆ្លូកឆ្លាស់ វិរ្លិលដោរពានាលី ។

១៨៤៨. អនេកព្រឹក្សាករក្បុម្ភអតិរេកអនេកដ៏ដោរភ្រី
បក្សីពានានូវភ្ជុមរ ភ្ជុមរាពីណាសលោង ។

១៨៤៩. ប៉ឹងបុងដ៏ជ្រៅជ្រោះជ្រលងជង់ច្រូរឆ្ពៀរឈ្វង
សព្វសត្វដ៏ត្រែតែង បន្លឺងបណ្តើរយៅយគ្នាយោង

១៨៥០. ៗព្រព្រះយោមពានលន្លង់[1] ជារឿយស្រណុកសាយសាន្ត
សាន្តអើយតំរេកសត្វផង មុនមាន[2]មហិង្សាកាដក្រើសឃ្លង
បរទេសពាលជង សាន្តអើយអនេកសំខ្យា ។

១៨៥១. ជងនោះមហិង្សរាជ ជាតិជាញនូវអំណាច
ពីរេង្គនូវពលមហិមា ។

១៨៥២. វុំរក្ស[3] មហិង្សដ៏តណាត សល់សែនសំខ្យា

(1) RIB : anlaṅ'
(2) RIB : mun mān
(3) RIB : rīem raks

អនេកនូវពលបរិវារ ។

១៨៥៣. មានគេជជាញដល់ជីទុការ   រកភានបីរមាល
គជេន្ទ្រនូវសារសិង្ហសីហា ។

១៨៥៤. ដើរត្រេជសឹងញ្យប្រែភារី   សព្វសត្វប្រជិពី
រូភ្លឹកអំណាចស្ទប់ស្មែង ។

១៨៥៥. ដ្ឋាញ់អស់ទានពាដងស្តែង   គេជោជ័យដែង
មហាពន្លឹកមហិមា ។

១៨៥៦. នាមហៅមហិង្សភាជមហា -   ឈោរឈៅសោះសា
មនោមានះទ្រើសឃ្លង ។

១៨៥៧. ពោះកើតបុត្រឈ្មោលសព្វជង   មហិង្សជនកលង
មកបៀនជីវិតបុត្រឯង ។

១៨៥៨. ដោយនៃផលកម្មនូវបង្វែង   ហេតុលោភវង្វេង
នូវកាមតណ្ហា ។

១៨៥៩. ឯងនោះមហិង្សពនិតា   កើតបុត្រមហិង្ស
គឺនាមបីហៅទូភី ។

១៨៦០. ជននីនាំសុខសព្វគិរី(1)   ទូរដៃព្រៃពនាលី
ក្រវើនបំពួនបាត់ម៉ាំង ។

១៨៦១. នៅក្នុងព្រៃត្រែវក្រាស់ក្រាំង   ធំពេញកម្លាំង
លលៀបលលបគោក្នា ។

១៨៦២. បរិភោគអាហារមហិមា   ដឹងដើមមាត្រា -
នុភាពរឹងឫទ្ធិបីប្រៃព ។

១៨៦៣. ស៊ីស្មៅបីវាលមួយថ្ងៃ   ដឹកទឹកបឹងបឹ
បីដឹករហូតយល់ជី ។

១៨៦៤. នាមហៅមហិង្សភាជទូភី   ជណ្តឹងភាជជននី
នូវអំណាចព្រះភ្ជុមា ។

១៨៦៥. អញខ្ញុំនូវសូមបំពើព្រះបិតា   នបមទុមាទា -
រតិន្ន(2) ជនកសព្វថ្ងៃ ។

១៨៦៦. សូមព្រះករុណាខ្ញុំនៃ   ខ្ញុំនូវបង្អស់មាឫទ័យ
ទម្លុលទម្លន់ព្រះបិតា ។

១៨៦៧. ពោះបីមានសត្រូវពាធា   ឯវាខ្ញុំអាសា
ពុំឲ្យទុរយសព្រះតនូ ។

១៨៦៨. ជននីឆ្លើយដោយចិត្តភ្ជូ -   ធរភាជតស៊ូរ
មនោមានះទ្រើសឃ្លង ។

១៨៦៩. ពុំរកអនុកូលឡើយហោង   បុត្រឯងនោះហោង

(1) RIB : jananī nām santagirī
(2) RIB : pādā rū bin

បីសីងបំបាត់និស្វល ។

១៨៧០- ទូភីគិតខ្លួនទុរពល បីត្រូអាលខ្វាយខ្វល់
បំពួនអាត្មាឯងហោង ។

១៨៧១- ទូភីធ្វើសទារ[1] ជំឃ្លង ដើយប្លួយហោតលង
កំលោះកង្លុំងសោះសា ។

១៨៧២- ជ្រងជ្រួយឆ្កះឆ្កើសបញ្ចូតា ធ្លាក់ធ្លាយសិលា
រលើងទាំងព្រឹក្សាករ ។

១៨៧៣- ញូតេជតេជោជ័យខ្វុរ ទូរទីវខ្លារខ្វុរ
កក្រើករំពើកប្រឹថពី ។

១៨៧៤- ញូដល់ជនកទូភី ដាលក្រោធដូចអគ្គី
មហាមហិម្សដើររក ។

១៨៧៥- ដើយប្លួយជងខ្យល់ផ្ទួចផ្ទក សញ្ចសត្វជងជ្រក
កំខ្លាចកង្លុំងមហិម្សា ។

១៨៧៦- មនគីអញ្ចនាមមហិម្សា- ស្ទួរមានចេស្តា
មហាពន្លឹកជ័ទុទារ ។

១៨៧៧- ក្សិណនោះមហិម្សរាជរុកវាន ដើរត្រេចត្រប់ស្ថាន
សំនៅនៃបុត្រអាត្មា ។

១៨៧៨- ឃើលយល់ទូភីមហិមា រូបរុងគិរិន្ទ្រ
មហាពន្លឹកជ័ទុទារ ។

១៨៧៩- ដើរដោយដងឮរគ្រោះទារ[2] ដើយប្លួយថ្លួយទ្វា
ជជ្រួយជជ្រងបិតជី ។

១៨៨០- ក្សិណនោះមហិម្សរាជឫទ្ធិ ទូលក្មានទូភី
បីពោលនូវពាក្យឃោរឃោង ។

១៨៨១- ថៃបុត្រមឹងទុទារ[3] ធ្វើឃ្លង លេះអាចមកលង
នូវឫទ្ធិអញនេះតិច្ឆូវ ។

១៨៨២- លេះពីងអ្នកអាងឥទ្ធ ស្មើយកអាយុកូវ
មកជូនដល់ម្រឹត្យូវរាជ ។

១៨៨៣- ពោះពីងតុំភ្លឹកព្រះអំណាច អញនូវភ្លួលឲ្យខ្លាច
អំណាចនៃអញកុំបីលង ។

១៨៨៤- ក្សិណនោះទូភីគឺជ័ទ្រង់ - ឫទ្ធិក្រាបលុតជង្គង់
បង្គំប្រណម្យបិតា ។

១៨៨៥- ទូលក្រុងមហិម្សរាជមហិមា សូមព្រះមេត្តា
ករុណានៃខ្ញុំនេះតិច្ឆូវ ។

(1) RIB : dāru(ṇ)
(2) RIB : ṭaṅ dhvā jroḥ dhvā
(3) RIB : dāru(ṇ)

១៨៨៦. ខ្ញុំជាបរិចារព្រះគូ- ចររាជតានៅ
បំរើព្រះបាទសព្វថ្ងៃ ។

១៨៨៧. សូមបានស្ពានមួយអាស្រ័យ ដោយតានាល័យ
ដ៏ព្រៃពានន្តរហោង ។

១៨៨៨. ក្បូរណោះមហិស្សរាជរឹងចង ចិត្តរឹងរឹងស្អង
ក៏ពោលនូវពាក្យអាស្រូវ ។

១៨៨៩. លេះមីងលបណាក់ខ្លួននៅ ចងជាសត្រូវ
នូវអញដ៏ជាបិតា ។

១៨៩០. មីងពីងពួនព្រៃព្រឹក្សា ព្រោះព្រកបញ្ចូតា
ដ៏ជាលំនៅសព្វថ្ងៃ ។

១៨៩១. លុះមីងរុងរូបស្កឹមស្ទៃ មីងចង់លងជ័យ
ពិជ័យនៃអញមហិមា ។

១៨៩២. ពីងពាលពាលោលោហា លេះនាំមាត្រា
អាយុមកស៊ូនស្រីត្បូវ ។

១៨៩៣. អញនូវថ្លាញឲ្យអស់តនូ កណ្តាលរណភូ
ឫទ្ធិនៃអញស្រួចស្រាប់ ។

១៨៩៤. ស្រែចក្រុងទូភីស្ដែងស្លាប់ ជនកឃោរក្រៅធ្លាប់
នូវចម៌អសត្យមេត្រី ។

១៨៩៥. មកបៀតបៀនបុត្រឯងក្ដី ដោះគឺអសម្ពី
រង្វើងដោយពិសកាមកាច ។

១៨៩៦. ទើយទើយទូភី មិងស្ទួតឫទ្ធី
កន្លងលោកា អញនឹងពិឃាត
ឲ្យមីងមរណា កណ្តាលព្រឹក្សា
ឥឡូវនេះហោង ។

១៨៩៧. ទូភីលេះក្រេវក្រោធ មានះរឹងសោត
ប្រែប្រាណធ្វើសឃ្លង អាណាមានតុត
ឲ្យមរនេះម្តង រំលងឈ្មោះមានក្រង
តាំងតួងនេះណា ។

១៨៩៨. មហិស្សរាជ មានឫទ្ធិអំណាច
មានះសោតសា តណ្ហាហោហាន
ប្រកួតពាជា កូនឯងសិងជា
ជាធំធ្វើសឃ្លង ។

១៨៩៩. មោឃាមុះទុរជន កិលេសពេកពន់
ពុំពោលពាក្យស្នង ភ្លេចភ្លាំងវង្វេង
តារុណាធ្វើសហោង បណ្តាលចិត្តចង
ពៀរភ័យឃោរឃៅ ។

១៩០០. ទូភីគិតខ្លួនទុរពល ជនកតតាចមិនសល់

ស្រវឹងដោយពិសកាមរាគ ។

១៩០១ - ពេញពល(1) ពាលោភអំណាច ពុំក្រែងពុំខ្លាច
ពុំអាចពុំអាសូរបុត្រ ។

១៩០២ - អញនូវណាលងធ្វើយុទ្ធ(2) ពោះអស្ចារ្យទុ -
ក្លាតបរអំពើអ្នកយោង ។

១៩០៣ - ទាំងពីរសឹងទ្រើសទារឃ្នង(3) មហិង្សរជនកលង
ឫទ្ធានូវទូតីបុត្រ ។

១៩០៤ - ប្រតិរព(4) ផុលសមនូវប្រយុទ្ធ សឹងស្រឹង្គស្រួចមុត
គឺពេជ្រនូវពេជ្រផ្កាញផ្កា ។

១៩០៥ - រុងរូបផាត់ជំមហិមា រូបសុមេរគិរិត្រា
ដ៏ពីរកណ្ដាលប្រថពី ។

១៩០៦ - ពុំងពាត់ពុំយល់ស្មើ កក្រើកអស់តិ
ស្លុតសោប្បសព្រហ្មស្ដើល ។

១៩០៧ - ព្រះចន្ទ្រព្រះអាទិត្យឈរមើល ឃ្លាតឬក្សដំណើរ
នាទីពុំដូចសព្វដង ។

១៩០៨ - ប្រយុទ្ធពីប្រថមោទ័យយោង លុះប្រថមត្រង់យោង
ក៏ដ្ដួលឯនកនោះមារ ។

១៩០៩ - ឃ្មានអស់មហិង្សានិករ ទូតីម្លួតអរ
បីសេពានូវសុខបរិពារ ។

១៩១០ - ខ្លួនក្លោះខ្លាំងខែងឧទារ ដើរដោយនូវរពាល
កដេន្ទ្រឃ្លាសារសិង្ហសីហា ។

១៩១១ - ស្សូរសព្ទរូវៃសនអសនី ថ្លាស់ប្រេះប្រថពី
កគឹកកាំងព្រៃព្រឹក្សា ។

១៩១២ - ចតុដង្ស៊ៀឈរឈានយាត្រា រូបស្ដម្ភសិលា
មហាគិរីបព៌ត ។

១៩១៣ - ទីក្រចកដូចរត្នមរកត ផាទាច្រំច្រត់
រន្ធត់ទាំងមហាប្រថពី ។

១៩១៤ - រីទ្វេស្រឹង្គស្រួចរូសូលី មេសក្តិសូលពី(5)
សម្ដេចព្រះតស្សូរសារ ។

១៩១៥ - ហិតមហាជិវ្ហាព្រាយពណ៌ា ជ្រួចជ្រួលអំពាល
អណ្ដាតព្រះភ្លើងភ្លឺក្រៃ ។

(1) RIB : bīṅ bāl
(2) RIB : dhvoe dhammayuddh
(3) RIB : dāru(ṇ) ghnaṅ
(4) RIB : pratibal
(5) RIB : rī dvār sriṅg sruoc sūlī
mer sak sal' bī

១៩១៦- នេត្រស្រាលដូចសុរិយោទ័យ រស្មីច្រាស់ថ្ងៃ
ពន្លឺកទាំងទសទិសា ។

១៩១៧- កកាយមុខមកវាតា ដូចព្យុះព្យោមា
ពន្លកពន្លឺកផ្ទើងផ្ទៃង ។

១៩១៨- ឧត្តុំង(1) កាមកាយយល់ស្នែង រូបរុងរូកំពែង
កំពស់កំពូលបព្វតា ។

១៩១៩- រុករានរត់ដេញម្រឹគា ម្រឹគីព្រាត់គ្នា
សោក្តាអាហារពុំបាន ។

១៩២០- ព្រាត់គូព្រាត់គោត្រព្រាត់ស្ថាន ព្រាត់សុខព្រាត់សាន្ត
លំនៅទីថៃព្រាត់ផាត់ ។

១៩២១- ស្ថានគោចរាសិង្ហសីហាស្វាត់ ភាត់ភាយខ្ចាយខ្ចាត់
ក៏ដេញនូវគេដឫទ្ធិរឹង ។

១៩២២- ត្រេចត្រាច់បាច់ម្រឹគដែលនឹង សំដៅទៅបញ្ចូលវង្គ
អ្នកមានឫទ្ធិសិទ្ធិសក្តិ ។

១៩២៣- ដល់ភ្នំច្រាំច្រាការផ្ទាក់ ភ្នំជាភ្លាយធ្លាក់
រលំរលើងព្រឹក្សា ។

១៩២៤- អារក្សយក្សសិងអង្គា ពាក់ពីង(2) ព្រះមហា-
ឫសីសីលាសិំងឃាត់ ។

១៩២៥- ផ្លាស់ផ្លើយនូវក្តីសារសត្យ ថ្លៃងជាទៅធ្លាក់
ពៃភាខ្លួលកំពែងបមហិម្ព ។

១៩២៦- រមើលជាអ្នកស្វែងចរិយា ពីងភ្នំនេះណា
ជាស្ថានគោចរាប្រក្រតី (3) ។

១៩២៧- ចិរកាលកើតដំណាលប្រែចពី ពីដំណាលគិរី
កៃលាសព្រះឥស្សរស្ថិត ។

១៩២៨- ពុំដែលង(4) អាងអួតលងឫទ្ធិ ពុំដែលមានចិត្ត
ប្រមូលប្រមះសត្វផង ។

១៩២៩- ដាវៃយាយូភីមកពីងប៉ង បើពីងចប់លង
ឫទ្ធិជង់អ្នកដ៏មានចេស្តា ។

១៩៣០- អញ្ជូនូវពៃព្រះស្តែងលេណ ត្រង់ទេពជីតា
រក្សាមហាសាគរ ។

១៩៣១- អ្នកនោះឫទ្ធីមានប- រិពារពលវិករ
មករនូវនាគគណានា ។

(1) RIB : dan' dāṃṅ
(2) RIB : buok biṅ
(3) RIB : gohā braḥ kuṭi
(4) RIB : laeṅ

១៩៣២- ឮភីស្ដាប់ឫសីថា ទ្រង់ត្រាប់អង្វា
ដល់ទេពធីតាសាគរ ។

១៩៣៣- ព្រងព្រួយគង្គាខ្វាយខ្វល់ លាន់ឮស៊ុចគ្គែរ
រន្ធះទាំងទិសា ។

១៩៣៤- រលកដលខ្ទាត់ដល់អា- កាសកងសុរិយា
ចន្ទ្រាតារាភាំងភ្លាត់ ។

១៩៣៥- អស្ចារ្យរូវទ័រសព្វសត្វ មករនាគនាស[1]ស្វា
បំពាក់បំពួនអាត្មា ។

១៩៣៦- ខ្ទាប់ខ្ទះសាគរគង្គា ទាំងទេពធីតា
ក៏ភ្ញាក់អាត្មាផ្អាស់ផ្អរ ។

១៩៣៧- នាំអស់សត្វមិនសាគរ ហោមហាសាទរ
ស្ងាត់ពាក្យពោលពីងប្រាស្រ័យ ។

១៩៣៨- ចាវៃយាឮភីឫទ្ធិត្រៃ ពីងជាឯកង្គ-
សុភាស្ងៀតសត្វយប់ឃ្លង ។

១៩៣៩- ខ្លាញអស់សារសិង្ហសីហាឯង តព្វូវពីងប៉ង
ប្រូឬបប្រយុទ្ធសាគរ ។

១៩៤០- ព្រះសមុទ្រមានគុណជីបទិរ ក្រុងនាគស្ងៀមករ
អនន្តស្ងៀតនាគមឌ្ឍ ។

១៩៤១- ជាតិសូរអស់ឯគង្គា ស៊ីងបឹងឯងណា
អនេកនៃកោដិសែនសល់ ។

១៩៤២- សត្វសព្វភូមិភពមណ្ឌល មានសេពសុខសល់
ដីកល់នៃលោកប្រធាន ។

១៩៤៣- ពីងឯងភោគ្គាហើយមាន តព្វូវពីងឈុកឈាន
ស្ងួរយើងជ័មានគុណគាប់ ។

១៩៤៤- ចាវៃយាឮភីពីងស្ដាប់ អញ្ជើញលេណាប់
ទំរង់នគរយោមពាន ។

១៩៤៥- ទោះពីងស្វាញ់អ្នកនោះបាន ពីពីងមានស្ថាន
ប្រធានពាល្ពកស្ងួទេវតា ។

១៩៤៦- ធីងសុខយោមពានជាអា- ស្រ័យស្រានអាត្មា
ស្ងួទេពកញ្ញាស៊ុរស៊ុក ។

១៩៤៧- ពីងយកស្ថានយោមពានទុក ជាបុរីស្ថានសុខ
បន្ទែងព្រះសិម្មមហិម្ប៊ី ។

១៩៤៨- ក្សិណនោះមហិម្ប្រភងនោះលី- លាពៃលងដលធី
សំដែងទៅស្ថានយោមវា ។

(1) RIB : nāy

១៩៤៩- រុករានរត់លើបព្វតា គ្រេចគ្រាប់សិលា
កក្រើកកម្មងមហាប្រថពី ។
១៩៥០- អឺអឹងគគឹកករូអគ្គី ដេះកល្បកលី -
យុគយល់ពន្លឹកមហាវៃស្មង ។
១៩៥១- ហៅហៃហោមពានព្រះវិស្ណុង ព្រះសមុទ្រអួតពីងវែង
នូវឫទ្ធិទារុ[1]មហិមា ។
១៩៥២- ធូរចេញអញនឹងអាលយាត្រា ភ្លាញយសយក្សមហិម្សា
ជ័ទីងស្រីង្គាពិសពាន់ ។
១៩៥៣- ទេពារក្សសសិងមីលន់[2] ខ្លាចខ្សិនទុរជន
មហាមហិម្បូរពាធា ។
១៩៥៤- ភ្លាស់ឆ្លើយសារសូមករុណា ខៃហាទានពាដា
មហាឥស្សុរសត្រូជង ។
១៩៥៥- ពីងមកឥឡូវតើពីងប៉ង យកសម្បត្តិក្រង
ឬមួយមកលងឫទ្ធ ។
១៩៥៦- រីសម្បត្តិដោយពីងប្រាថ្នា រីងចេស្តា -
នុភាពពីងនោះយើងខ្លាច ។
១៩៥៧- រីអំណាចពីងគួរនូវអំណាច យុទ្ធនូវពាលីរាជ
ទិរសសម្តេចតត្រា ។
១៩៥៨- នាមពាលីរាជទេវា ចាប់ក្រុងរាពណា
អសុរសហ័សចាប់ចង ។
១៩៥៩- សោយសុខបុរីខាស់ខិនហោបី រក្សាពានរជង
អនេកជ័វៃសនសំខ្យា ។
១៩៦០- មហិម្សាស្តាប់ហោមពានថា រុករកយាត្រា
សំដៅទៅពានរងាយ ។
១៩៦១- អរម្ភួតដោយចិត្តពាលពាល ឋាយសោតផ្លូចទុម្ភាយ
ព្រះបាទសម្តេចសាគរ ។
១៩៦២- សៅស៊ុចហោមពានបវរ ពុំដឹងពានរ
ពន្លឹកគីភ្លើងកល្បកិន ។
១៩៦៣- បុរីគីជ័ហៅខាស់ខិន ភិរម្យអចិន្ត[3]
ស្រណុកឥតឯឧបមា ។
១៩៦៤- ពាលីសោយរាជ្យនូវពា - នរវៃសនសំខ្យា
នូវសក្តិនៃតេជោគុណា ។
១៩៦៥- ឆានទានពាមួយជ័ទារុណា សេយ្យា[4]គីគុណា

(1) RIB : ṛddhi dāru(ṇ)
(2) RIB : debā raksas siṅ mī lan'
(3) RIB : bhiramy aciṇṇ
(4) RIB : sayā

នូវកម្លាំងមហិទ្ធិស្វា ។

១៩៦៦. ហោមពានមេគិរីទួល ពានរព្រៃមួល
នូវសក្តិនៃតេដោពុត ។

១៩៦៧. មកថ្កានពាលីបីជំហុត បីជង់ហើយចេញយុ.
ក៏ពោលពាក្យខំខាស់ហោង ។

១៩៦៨. ហៃហានពតីង់ថ្វើសឃ្មង ពីង់ម្លួតចេះចង
មានះអង្គម្តិស្វារ ។

១៩៦៩. ឈ្មោះអញគឺគ្រុងពានរ មានពូជពង្សស-
សក្តិសាយជ័ជំងាភ ។

១៩៧០. អញពុំនាំពលយោធា អញចេញមួយនា
សរិលជ័សមតីងងង់ ។

១៩៧១. អញហោងគឺជ័ហៅទូភី ដោយសុមេរគិរី
សមុទ្រក៏ជ្រួយជ្រិងងល់ ។

១៩៧២. ហៃពាលីវៃងសោតសល់ ចេញមកយើងនឹងដេ
កម្លាំងតប្បូវកុំបីលង់ ។

១៩៧៣. ហៃហានពតីង់ទ្រាំរង់ ពាលីហោងថ្លង់
តីងវៃងរូបព្រះភិមុខពាន (1) ។

១៩៧៤. លេះតីងបីមកឈុកឈាន ស្មើតីងនាំប្រាណ
មកជូនព្រះស្រីស្សួវហោង ។

១៩៧៥. អាណា(2) ទ្បើយមិញ ទូភីគឺអញ
ជ័មហិមា អញជ្រួយសមុទ្រ
គិរីកាណ អះអញហោងណា
គីនាមបីហៅទូភី ។

១៩៧៦. អញជ្រួយសមុទ្រ ត្រីជង់ស្លាប់ស្លុត
មនគឺជាតិ (3) នគរខាស់ខិន
ជាមានពាលី ចេញមកស្រដី
បីប្រយុទ្ធជ័មួយជង ។

១៩៧៧. ជាទ្បើយទូភី មនគឺអញពាលី
ជ័ក្រៃវៃងហោង អញកាច់កតីង
បីខ្ពួលមួយងង អញសោតកន្លង
កាច់ស្នែងគ្រវី ។

១៩៧៨. ជាទ្បើយក្របី មិនតុំពាន់ព្
តេជៃងពាលី អញយះខ្លួនតីង

(1) MBN et RIB : braḥ dhimukh bān
(2) RIB : ānāth
(3) RIB : măn gī dịk jāti

អញលើកអញលី ពែងតីងពាលី
នោះដ៏ខែងពុំទ្រែង ។
១៩៣៩. ជាទើយពាលី មនតីអញទូភី
ដឹងជាប្រពៃង(1) អញគ្រើយសាជស្ងួត
ពុំមានគិត(2)ខ្សែង ស្វាស្លាប់ពុំពែង
តប្បូវនេះហោង ។
១៩៤០. ជាទើយក្រុបី ដឹងពុំមានឮ
ពុំដឹងវៃឯបង អញកាជកតីង
បីស្ទួចជួយឯង ទើបអញមកលង
កម្លាំងនាមាន ។
១៩៤១. ក្រុងពាលីភាងហោបាន មួតមង្គតើងថ្កាន
ពុំខ្លឹកទូភីមហិមា ។
១៩៤២. ទើយទូភីតីងជាតិជា មហិម្បូនោះសា
ក៏ខ្ទួលសាពុកក្សិណាក្ស័យ ។
១៩៤៣. តាំងពុំដឹងដើមតេងវៃ ពង្សពានរវៃន
ត្រាកងប្រក្ចួតប៉ះបុញ្យ ។
១៩៤៤. អញឯងឲ្យអស់ជីពជន្ម តាំងពាលក្ស័យក្សិណា
នេះនៅតេងតេជោរស៏យ ។
១៩៤៥. ពាលីពាណោក្រោធវៃក្រ ហោះមិចមង្គឮ
មណ្ឌលមន្ទិរទឹងថ្វាត់ ។
១៩៤៦. ឡើងលើប្រាង្គប្រាសាទសត្ត- រួតរម្យភាយរត្ន
កញ្ចាន់កញ្ចក់មាលមាស ។
១៩៤៧. ពាន់ពាក់ពក្ត្រា(3)ពាពាស ក្រោងក្រោយឯរាំឯរាស
រលេចរលង់ឡើងរត្ន ។
១៩៤៨. ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រហោះថ្វាត់ ទូភីប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធជាញជ័យ ។
១៩៤៩. សឹងសាញនោះសាជ៏ទីវៃ ទូភីនិរភ័យ
លលេលលាំងរួសរង ។
១៩៥០. ភ្លោកភ្លើសងរណើគ្រើយគ្រឹង វៃវវាត់ភ្លេងឈ្នង
រលើងរលំត្រាំក្សា ។
១៩៥១. ថ្លាយថ្លាក់បែកបាក់បញ្ចា ហើយប្អួយងរងា
រណាស់ស្រួចស្រឹង្គម៉ាយមៀង ។
១៩៥២. វិលវេះវៃវវាត់ខ្លាំងខ្លៀង ស្ទុះស្ទាសងាបងៀង
ក្រមេក្រក្រឡាស់ឃាក់ហោះ ។

(1) RIB : gralaeṅ
(2) RIB : ṭit
(3) RIB : bhaktrā

១៩៩៣- ក្រុងពាលីលុះបានញស្ដោះ ខ្ញាក់ដូចគេដោះ
ពុំនឹកដល់អង្គឧបិរង្សា ។

១៩៩៤- ស្នែងស្និទ្ធពីរពេជ្រខ្លាញខ្លា ពះលើសិល្បាពា-
លីរាជពុំអាចបិនូវមុត ។

១៩៩៥- ដូចលំពែងពេជ្រមុតបីប្រាកដ អ្នកចាក់ដ៏ជំពាត
ទំលុះលើមហាពេជ្រឯង ។

១៩៩៦- ប្រះទ័នពេជ្រពះពេជ្រស្នែង ពេជ្រនូវពេជ្រឯង
ប្រកួតប្រកិបចេស្ដា ។

១៩៩៧- ពាលីវៃវេះដ៏វេហា ទុភីរងរា
ទន្ទុំទន្ទិលយវិលវាត់ ។

១៩៩៨- ទុភីពាលីសឹងស្ទាត់ សឹងវែងវងបានញក្ដាត់
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធកោះការ ។

១៩៩៩- ក្រោមក្រុតប្រេះប្រជតីញ័រ កក្រើកក្រៃព្រៃទូរទ័រ
អស្ដូរឫកាំងទេពស្ថិតស្ថាន ។

២០០០- ហិមបោះចេញចាកដ៏ពិមាន ពេញអាកាសស្ពាន
មកមើលសារសើរចេស្ដា ។

២០០១- វែរងសូរ្យចន្ទ្រដរឃ្លាតឃ្លា ពុំព្រៀងឆាយា
ស្រឡប់ពុំដូចប្រក្រតី ។

២០០២- កោលាហលហេតុទុភី ពះលើពាលី
ពាណកុពលបានញជ័យ ។

២០០៣- ពាលីដឹងឫទ្ធិដ៏ទិទៃ ស្មោះស្មើតេជវែង
មហិង្សរាជទុភី ។

២០០៤- នោះទើបក្រុងរាជពាលី លោកវែលងទុភី
ក៏រិះនូវប្រាជ្ញាល្បែង ។

២០០៥- បានពោះបីអង្គអញឯង ប្រយុទ្ធនៅក្រវក្រែង
ពុំឈ្នះនូវមហាមហិង្សា ។

២០០៦- រូបរុងក្រើសប្រវ៉ន់នូវពាណ នៅកណ្ដាលពសុធា
ទុលាយស្រលះអស់កល[1] ។

២០០៧- ទំនើងវិលវាត់បានញដល់ ក្ខរអញរកកល
បង្អោនបង្អស់ជន្មា ។

២០០៨- អញនូវនាំចរចុលគោហា បានឹងយកបា
សុពណ៌មឈ្មួសរងអង្គ ។

២០០៩- ស្ដោះហើយទុភីលប្ងង់ មានះចុលក្នុង
គោហាចង្អៀតអង្គឯង ។

(1) RIB : as' aṅg

២០១០- ទំនើងអញដើរដាក់វែង ឥតកោតឥតក្រែង
ក៏ផ្ទួល[1] ឲ្យលុះមរណា ។
២០១១- ប្រជុំមោទ័យដើមប្រជុំ ប្រយុទ្ធលុះសន្ធយា
ប្រជុំមិនទើបបិទសំពាន ។
២០១២- ពាលីស្រែកហោះរឹងប្រកាន ខាស់ខិនជ័ពិមាន
ក៏ហៅសុគ្រីពមកផ្ដាំ ។
២០១៣- ឯងប្អូនទុតិនោះលើសណាំ វិលទេះឆ្វេងស្ដាំ
ដំហានដំហារឥតក្រែង ។
២០១៤- បងចូលបន្តិចលងលេង ស៊ុះស្ទាបចុងស្នែង
នោះមុតគីពេជ្រខ័នធ្លា ។
២០១៥- ស្ដុំមៃស្ដេចដំណាត់មហិមា ត្រៃវែងមហិម្ហ
ក៏ផ្ងាញ់កម្លាំងបងបាន ។
២០១៦- បងនឹងទៅធ្វើកលមួយនាំប្រការ ព្រះគោបាស្ថាន
ក៏ចូលប្រយុទ្ធលេងលង ។
២០១៧- មួយគោតត្រែងគាត់ឈ្មោះបង បានាំពលដង
ដញ្ញូនគិរីទៀបរង ។
២០១៨- បើបាយល់ឈាមជាតិយង់[2] នោះគីឈាមអង្គ
មហិម្ហភាពមហិមា ។
២០១៩- ឈាមថ្លា[3] ឈាមអញបងបា បាយកបញ្ចា
មហាគិរីសន្ធប់ ។
២០២០- ហើយបាគោយភ្ជាប់ស្ដល់ស្ដប់ ខាស់ខិនពិភព
បីជួជន្ទទៅកាលបងនៅ ។
២០២១- ពាលីផ្ដាំប្អូនហើយទៅ ទុតិរង់នៅ
កណ្ដាលកំពែងពសុធា ។
២០២២- ជាទ្រីយទុតិមហិមា តាំងភាពមហិម្ហ
ក៏អាចមកឈរទៀលារគ្គ ។
២០២៣- អញគោតក្បូត្រពានរពង្ស លេះយើងយកអង្គ
មកមររកណ្ដាលប្រជតី ។
២០២៤- គ្នូរយើងយកស្ពានជ័គិរី ជាមណ្ឌលទី
មឈ្លួសសេយ្យាសន៍យើងក្បូត្រ ។
២០២៥- ទោះយើងអស់ជន្មាក្ខាត់ នោះជាស្ពានរត្ន
ប្រាសាទព្រះសពយើងហោង ។
២០២៦- ទុតិខ្លួនខ្លាឈ្មើសឈ្មោង ជាគាប់គួរហោង

(1) RIB : kǎ phal
(2) RIB : poe pān yal' jhām jāt yaṅ'
(3) RIB : jhām thlai

ទៅដោយពាក្យពាលីថា ។

២០២៧. ធូលយុទ្ធក្នុងទ្រូងគោឃា ឯអង្គមហាវង្សា
កម្រនឹងរិលប្រែប្រាណ ។

២០២៨. ពាលីលុះពិឃាតបាន នូវចំណាប់ហេតុមាន
ឧបាយប្រុះប្រាជ្ញាពល ។

២០២៩. ឈាមហូរហាក់កលជាតិដល ដោរពោរសាយសល់
តគុកគឹមហាសាគរ ។

២០៣០. យល់ចេស្តាស្តែងពានរ ទូទាំងស្ថិតប-
វនិម្មិតនិម្មានរតី ។

២០៣១. តុសិតយាមាសួគ៌ស្រី ត្រៃត្រឹង្សរួមទាំងទី
ចាតុម្មហារាជិកា ។

២០៣២. ស្ងប់ស្ងែងអស់អង្គទេវតា ទាំងឥកាយា
បង្គួរនូវភ្លឺសួគ៌សាង ។

២០៣៣. ពេញពាសអាកាសដោះបាច ប្រាយរាយបាចសាច
ផ្កាណោមត្រឡប់តន្ត្រា ។

២០៣៤. ថ្វាយសាធុការបូជា សរសើរចេស្តា
នៃពាលីរាជពានរ ។

២០៣៥. រីអស់ត្របកកេសរ ភ្លឺស្លឹកខ្វាយខ្វរ
រុះរាយលើដារដរណី ។

២០៣៦. ត្រូវត្រាំនឹងឈាមធូលី ប្រែផ្លាស់ស្មើ
ផ្កាកដដូចឈាមពានរ ។

២០៣៧. ដងនោះសុគ្រីពនូវប- រិពារពលនិករ
ដឹកនាំពិចារណាថា ។

២០៣៨. ឈាមនេះអង្គឈាមមហាវង្សា ឈាមនេះជាក់ជា
ព្រះរិទ្ធិ[1] រាជពាលី ។

២០៣៩. ក្រែងព្រះរៀមរាជនរបតី លុះនូវតេជធូលី
ពិឃាតព្រះជន្មក្បួរត្រៃ ។

២០៤០. ដឿជាឈាមពាលីនៃ សុគ្រីពសោកក្រៃ
នូវអស់ពានរបរិពារ ។

២០៤១. សុគ្រីពពិណាបលុត សំអុតបរិទូញការ
រំភុតរិះរៀមសម្ដារ សង្រេងសោយសោកាក្តាត់ ។

២០៤២. ទុក្រុងពាលីរាជ អំណាចស្ដែងលើសលែងក្បួត្រ
សោពសោយសុខសម្បត្តិ សំបូណ៌បុណ្យជ័ស្ទុល់ស្ទុប់ ។

២០៤៣. ឡើសឡើយព្រះចេស្តា ស្ដេចស្ដែងពុម្ពផ្កាកដសាយសព្វ
ទូទ័រទាំងពិភព ពិមានសួគ៌លោតសឹងខ្លាច ។

(1) RIB : braḥ rịddhī

២០៤៤- ព្រះប្រាជ្ញាវិញប្រាជ្ញប្រុះ ស្ដេចល្បើយមកលុះនូវអំណាច
នៃមហាមហិទ្ធិរាជ ទូទីសារភ័យកោណ ។

២០៤៥- ទាំងទេសមុខមារ ទាំងសព្វតាលនៃនាគា
សឹងបាញ់ព្រះចេស្ដា ស្ដេចបាញ់លេងជាប្រក្រតី ។

២០៤៦- ឱស្ដេចស្ដេចល្បើយមកស្មុគគត អសារបទឫទ្ធិទូទី
ឱកើតកេរតិក្រុងពាលី លុះអំណាចមហិទ្ធិសល់ ។

២០៤៧- សុគ្រីពបន្ទោទុក្ខទល់ សោយសោកានល
រលីងរលាមនេត្រា ។

២០៤៨- សុគ្រីពក្រោកបន្លួលជា នូវអស់សេនា
យោធាមុខមន្ត្រីជង ។

២០៤៩- អញតឥតចិត្តចេតនាត្រង់ សេពសោយរាជ្យស្នង
ក្រុងរាជពាលីដេស្លា ។

២០៥០- អញនូវតាមតិឃាតមហិទ្ធិ ពាលោនូវពាណ
មកជាសត្រូវនុករាន ។

២០៥១- មន្ត្រីទូលតាស់សូមមាន កុំព្រះអង្គមាន
ព្រះឫទ័យចងវេរា ។

២០៥២- បើស្ដេចទៅតាមមហិទ្ធិ ពុះបង់សេនា
ប្រជានុរាស្ដ្រពលនិករ ។

២០៥៣- សមស្មូស្យចេងទាំងព្រះនគរ អស់អង្គពានរ
នេះឥតពាំនាក់ល្បើយណា ។

២០៥៤- ប្រាសតែព្រះទៀមសង្ហារ ស្ដេចព្រះអនុជា
ពាំគ្រងរាជរដ្ឋជ័យបុរី ។

២០៥៥- សុគ្រីពស្ដាប់រាជមន្ត្រី ទូលតាស់នូវក្ដី
ប្រយោជន៍ប្រពៃពេកណា ។

២០៥៦- ស្ដេចប្រាប់ប្រើអស់បរិពារ បរពលក្រាស់ក្រាល
ប្រញាប់នូវរាជសេនីយ ។

២០៥៧- គោះកៀរពលពានរពី ខាស់ខិនជ័យបុរី
ជញ្ជូនគិរីសិលា ។

២០៥៨- សន្ធប់ទូររត្នគោឃា ដោះជិតជិតជា
អនេកនូវត្នុំជ័យប្រមាណ ។

២០៥៩- សន្ធប់ទូរគោឃាឋាន សុគ្រីពទឹងថ្កាន
នគរខាស់ខិនជ័យបុរី ។

២០៦០- ទល់ទុក្ខនូវមុខមន្ត្រី តារាភាជទេពី
នូវស្រីព្រះស្មំស្នេហា ។

២០៦១- សឹងសោយសោកសល់ជ័យសោភា ដួញដើម[1]ក្រុងពា –

(1) RIB : duoñ pantoem ~ duoñ pantoer

លីភាជសន្ធឹកសត្វព្រៃ ។

២០៦២. ឯងនោះពាលីនិរភ័យ ឆ្អៀលទូភ័ក្ត្រយ
នូវតេជអំណាចមហិមា ។

២០៦៣. ស្រេចដើរដល់ទ្វារគោហា យល់សឹងសិលា
គិរីសន្ធប់ជិតនៅ ។

២០៦៤. ពាលីស្រែកជង្ហោយហៅ ហោតុភ្នំក្រាស់ក្រៅ
ពុំឮពាក្យពាលីឡើយ ។

២០៦៥. ពាលីពុំឮសព្ទឆ្លើយ ថយទៅក្រោយហើយ
ក៏ស្រែកសីហនាទនូវឫទ្ធិ ។

២០៦៦. កាត់កឈ្លូវយកសិរសី មហិទ្ធិទូទី
ក៏លើកស្នួយស្ទុះនូវពលា ។

២០៦៧. ស្ទុះធាក់ធ្លាយធ្លាក់បព្វតា របើកទ្វារគោហា
នូវសិលាដាខ្ទាត់ខ្ទាយ ។

២០៦៨. ស្ទើតអស់ភ្នាភ្នំធ្លាក់ធ្លាយ ធ្លាក់ទល់សមុទ្រឆ្ងាយ
ដោយតេជក្រុងភាជពានរ ។

២០៦៩. ពាលីចេញពីគោហាចរ ចូលឋានព្រះនគរ
ក៏ឡើងលើប្រាសាទស្ថាន ។

២០៧០. ស្ដេចខ្ញាល់ពេកពន់នូវប្រមាណ ពុំបន្ទុលស្ថាន
ទេពីមន្ត្រីឯងសោត ។

២០៧១. ទុំទាំងព្រះភក្ត្រក្រៃក្រោធ ក្រាស់អារតិរោធ
រូបាននូវដេះឃាឫទ័យ ។

២០៧២. ឯងនោះសុគ្រីពភិតភ័យ គិតខ្លួនខ្លាចក្ស័យ
ក៏ឡើងច្វាត់ច្វាយបង្គំ ។

២០៧៣. ទូលថាបពិត្រអញខ្ញុំ ឯងឲ្យជំនុំ
វិវាទ[1] ពិតពិចារណា ។

២០៧៤. ឈាមនេះអគ្គីឈាមមហិង្សា យល់ជាក់ជាតិជា
ព្រះលោហិតហូរចេញមក ។

២០៧៥. នោះទើបខ្ញុំប្រាមប្រើយក អស់បពិតមក
ស្ទុះបិតសន្ធប់គោហា ។

២០៧៦. តាំងជេរនូវព្រះអាជ្ញា ទិញ[2] ថ្វាយព្រះចិន្តា
ពិសេសព្រះករុណាឈ្លើង ។

២០៧៧. សូមមានស្ដេចទៅទតឯង មើលឈាមនោះក្រែង
កម្លៅឈើបខ្ញុំពុំជាក់ ។

២០៧៨. មួយសោតយល់ស្ដេចជំពាក់ ប្រយុទ្ធយល់ប្រត្យក្ស

(1) RIB : varavād
(2) RIB : doep

ឮសព្ទពន្លឹកហើយផាត់ ។

២០៧៩. ខ្ញុំទៅតាមព្រះមហាក្សត្រ អស់មន្ត្រីឃាត់
ខ្លាចខ្មើលកំលុងព្រះនគរ ។

២០៨០. ទូភីតិឃាតបរមប - ពិត្រលុះជ័មរ
ក្រែងកើតកោណាហាលលោង ។

២០៨១. ដង់នោះពាលីទ្រើសឃ្លង ពុំមេត្រីផង
សុគ្រីពអនុជបីសំឡាញ់ ។

២០៨២. មឹងពុំដឹងគេដៃងអញ មឹងជាជាធាញ់
ទូភីមហិង្សាសត្វ ។

២០៨៣. មឹងមោះមុសាវាទក្តាត់ ចង់រាជសម្បត្តិ
រកកលពិឃាតជេស្ឋា ។

២០៨៤. មឹងឲ្យជញ្ជូនបព្វតា មោះបិតគោហា
សន្ធប់ពុំឲ្យចេញបាន ។

២០៨៥. ហើយមឹងធ្វើស្លូតមកបាន មេត្រីសោះសាន្ត
ពុំដឹងអំពើពុតពាល(1) ។

២០៨៦. មឹងចង់ក្បួចបងសង្ហារ ចិត្តចោរទ្រើបគ្រាល
កុហកកម្លោមោហា ។

២០៨៧. ក្រុងពាលីក្រោធមហិមា ទះទ្រូវសិរសា
សុគ្រីពពុំអាចរប់បាន ។

២០៨៨. ស្លុះមោះចេញចាកវៃលង្ហាន គ្រាសារពិមាន
ពាលីមោះតាមពុំវៃង ។

២០៨៩. ដោយដេញទៅទល់កំពែង ចក្រវាលទូវកំហែង
កំហឹងនោះខ្លាំងឃោរទំ ។

២០៩០. ទាន់ទះបណ្តើរដាល់ដំ សុគ្រីពត្រូវដំណំ
ពន្លឹកដ្ឋាល់នឹងមរណា ។

២០៩១. វិលទៅៈមោះចុះទៀហា ពុំឃ្លាតនឹងពា -
លីរាជក៏តាមជិតដោយ ។

២០៩២. ទាន់ទរទះទៅពីក្រោយ ក្រុំក្រែកពុំឲ្យ
សុគ្រីពឃ្លាតនូវដំណំ ។

២០៩៣. សុគ្រីពនឿយណាស់ខាស់ខំ ចុះព្វូនទឹងភ្នំ
ជ្រោះជ្រែកលង្វែកសិលា ។

២០៩៤. ពាលីមោះចុះបព្វតា ដោយជិតជ័ប្រវា
ដាប់ជើង(2) ទាំងតារជ័ត្រវី ។

២០៩៥. នឹងដោកស្មើខ្នងគិរី សុគ្រីពមានស្មារតី

(1) RIB : amboe but vā
(2) RIB : jāp' joeṅ

កន្ត្រោងកន្ត្រាក់យាយោះ ។

២០៩៦- របូតពីដៃទក្ស៊ិណានោះ　　　សុគ្រីពយោះស្ទោះ
ចូលវិស្សតំបពិត [1] ។

២០៩៧- ពាលីផុលពុំបានបរ　　　ស្ពាននោះសន្ទូត
នៃព្រះវិស្សតំតសី ។

២០៩៨- ស្តេចខ្លាល់កាលក្រុងពាលី　　　ពិឃាតខូតី
ឈាមហូរទៅលើអាស្រម ។

២០៩៩- វិស្សតំតសីសន្ធំ　　　សាបាលនៅភ្នំ
នោះពុំឲ្យពាលីជិត ។

២១០០- ដើរដល់ល្មុះក្ស័យជីវិត　　　នោះពាលីគិត
ពុំអាចនឹងចូលទៅបាន ។

២១០១- ពាលីវិលវិញទៅស្ពាន　　　ត្រាណាខតិមាន
រូបមានទិញទេពស្នូត៌ា ។

២១០២- សុគ្រីពញ្ញូននឹងបញ្ញា　　　ទល់ទុក្ខសោកា
សង្គ្រែងប្រយោជន៍ពីនូរាមរ៍ ។

២១០៣- ខ្លួនព្រះរៀមរាជពានរ　　　ខ្លួនរាស្ត្រនិករ
កំលុងខាង់ចិនបុរី ។

២១០៤- ដលនេត្រាជាជលនទី　　　ហៀរហូរចេញពី
គិរីគីរីព្រោះសោកា ។

២១០៥- មាននៃមានុមានឯងជា　　　ក្លួយក្មេងរក្សា
នូវជាកំដរសព្វថ្ងៃ ។

២១០៦- សុគ្រីពបង្គំសំឃាប៊ូទ័យ　　　ផ្ញើជីវិតនៃ
ព្រះមានុមានបុត្រស្វា ។

(1) Sur la lecture "vissataṃ", voir R.I., p. 128, n. 1.

កណ្ឌទី១៣

២១០៧- ដឹងនោះពីរព្រះរាជា ស្ដេចតាមសីតា
ទេពីស្រីរត្នដ៏បវរ ។

២១០៨- ពីរព្រះអង្គស្ដេចពនេចរ ឥតឈប់ឥតឈរ
សំរានព្រះអង្គឡើយណា ។

២១០៩- ស្ដេចស្ដេចលុះព្រៃបព្វតា ឆ្លងត្រាច់យាត្រា
ក៏លុះនាព្រៃពនាលី ។

២១១០- ឮសព្ទមហិង្សាសីហា ទាំងហ្វូងឈ្មោលញី
ស្រកុំស្រកាំងជ្រូកធ្លូក ។

២១១១- អឺអឺងទាំងព្រៃស្កាំងស្កក រងាំងរងាសរត់ជ្រក
បំពាក់បំពូនអាត្មា ។

២១១២- ស្ដេចឮស្នូររាជមហិង្សា ខ្លួចស្ដោះមាត់
ដាមហាស្លុនសិង្ហសក្ដិ ។

២១១៣- ស្ដេចឈប់ឈរប្រែព្រះភក្ត្រ បៀងទតព្រះលក្ស្ម
ព្រះអនុជនាថស្នេហា ។

២១១៤- ឱឃាលក្ស្មនាយើងយាត្រា ដល់ស្ថាននេះណា
ឮសព្ទមហិង្សាស្នូរ ។

២១១៥- ខ្លួចថ្លូកស្មៀរស្មឹរសព្ទខ្ចូរ ស្លុននេះបរិបូណ៌
ប្រសើរឥតឯកលោកា ។

២១១៦- ចេរកាលនូវប្រទះអ្នកងា ទល់ទុក្ខវេទនា
នូវមកពឹងចេស្ដាយើង ។

២១១៧- នូវបំពេញលាភយសឲ្យខ្ពើង ចំណោរទៅសោតយើ
នូវចាប់លក្ខាផ្ទានបាយ ។

២១១៨- ស្ដេចបន្ទូលទិញដំទំនាយ ឲ្យអនុជស្រាវស្រាយ
ទំនាយសម្ដេចដេស្នា ។

២១១៩. ស្ដេចទាយទំនាយមហិក្ស តើរព្រះយាត្រា
ស្រីបាត់ដោយដងដៃព្រៃព្រឹក្ស ។
២១២០. មានស្វាយមួយធំជីអធិក លូតលាស់នូវស្លឹក
ត្រសុំត្រសាយសាខា ។
២១២១. ជុំក្លិនកេសរគន្ធា ខ្ជួរទាំងទិសា
បីដោយព្រះពាយផ្សាយទៅ ។
២១២២. ឮសូរសព្ទសត្វច្រៀងនៅ សូរសៀងក្រអៅ
មមះសសិតស្លាបលេង ។
២១២៣. ខ្លះទំខ្លះហើរបីប្រលែង សព្ទសូរទូរភ្លេង
តន្ត្រីយចំរៀងស្លូតិ ។
២១២៤. ស្ដេចផ្ទុំក្រោមមហាព្រឹក្សា ព្រឹក្សមានឆាយា
ស្រីមោលអម្លប់សាន្តសិង ។
២១២៥. ជុំជិតនិត្យនៅជុំទីង ក្រដាក់នៅនឹង
ព្រះពាយក្រសៀកបីរំភើយ ។
២១២៦. ស្ដេចផ្ទុំព្រះសិរស្ដេចកើយ លើទីរូព្រះលក្សហើយ
ជាខ្នើយសម្ដេចរាមា ។
២១២៧. កាលនោះហេតុបារមីតា រីព្រះសុរិយា
ពុំអាចអស្ដង្គតទៅ ។
២១២៨. ព្រះសុរ្យឈប់រថនឹងនៅ ត្រង់ព្រឹក្សាក្រៅ
សិងមានអម្លប់សាយសាន្ត ។
២១២៩. ដូចអ្នកសង់ឆត្រដោយស្ពាន ប្រជាប់នូវស្ពាន
បណ្ដោលព្រះអង្គផ្ទុំនិត្យ[1] ។
២១៣០. ដងនោះសុគ្រីពរាជបពិត្រ យល់បុព៌និមិត្ត[2]
ប្រសើរអរតតគណនា ។
២១៣១. ជាហៃហនុមានអើយបា បាមើលសុរិយា
រសៀលអស្ដង្គតហើយ ។
២១៣២. ស្ដីកអ្វីស្រីមោលត្រង់នៅឡើយ ហៃហនុមានអើយ
សមអ្នកដ៏មានបុញ្ញៀន ។
២១៣៣. ត្រេចត្រង់តង់នៅនាព្រៃ នោះទើបស្រីមោលថ្ងៃ
រសៀលរទៀលជុំទីង ។
២១៣៤. ត្រង់ព្រឹក្សាក្រៅឈប់ឈឹង ឈឹងត្រង់នៅនឹង
អំពល់នូវផលផ្លែផ្កា ។
២១៣៥. មានរសផ្អែមផ្អែកពិសា ហៃហនុមានបា
ឃ្លូរបា អាសាមា[3] ហោង ។

(1) RIB : phdaṃ nidr
(2) RIB : pūrbanirmitr
(3) MBN : āsā moel

២១៣៦. ប្រាប់ទៅមើលសព្វស្ថានឯង អ្នកបុណ្យមកក្តិង
ក៏លុះដល់ស្ថានយើងតាយ ។

២១៣៧. ក្សិណនោះហនុមានឫទ្ធិសាយ ប្រាប់បតនី[1]ក៏ក្លាយ
បត្តិណារាជដ៏ក្របី ។

២១៣៨. ហោះទៅដ៏ដែនដ៏ភូមិ យល់ព្រះនរបតី
សម្តេចព្រះនារាយរាមា ។

២១៣៩. ក្ដុំលើទីរូបរាជអនុជា ក្រោមអម្លប់ព្រឹក្សា
ស្រងោត់អនាថពីរអង្គ ។

២១៤០. ហនុមានហោះឡើងលើផុង ស្វាយគន់មើលអង្គ
ត្រង់ណាយព្រះហស្តរាមា ។

២១៤១. យល់ណាយលក្ខណ៍វិលឡាស់ជា ចក្រសឹងដ៏ក្រទា
សង់ខាងព្រះហស្តដ៏បវរ ។

២១៤២. ហនុមានត្រីពួចត្រេកអរ ដើរជាក់ព្រះភូធរ
សម្តេចនារាយឫទ្ធិក្រៃ ។

២១៤៣. ហនុមានត្រេកត្រូវហឫទ័យ ជាអ្នកនេះនៃ
ជាតិជាតិស្នូរអ្នកហោង ។

២១៤៤. វិទុក្ខសោករាជសុគ្រីពឯង នូវឈ្មោះនេះម្តង
ដោយតេជសម្តេចនរបតី ។

២១៤៥. ហនុមានត្រិះរិះអស់ក្តី បេះស្លឹកស្វាយខ្ញី
ស្លូតពីសម្តេចរាមា ។

២១៤៦. បេះបោះក្រុះខ្ញុំខ្ចាប់ត្រា លើព្រះរាជា -
ជិតរាជវាំង ពីរព្រះអង្គ ។

២១៤៧. ព្រះអនុជស្តេចតែងបោសបង់ ស្លឹកស្វាយពីអង្គ
សម្តេចព្រះនារាយរាមា ។

២១៤៨. ហនុមានរឹងសាចចុះណា នោះព្រះអនុជា
ស្តេចបោសស្លឹកស្វាយរោយដៃ ។

២១៤៩. ព្រះអនុជស្តេចភ្លៀងឡើងនៃ ដោយស្វាយឈើឯណៃ
ក៏ឃើញស្វាស[2]សោភា ។

២១៥០. ស្តេចក្រេវក្រោធក្រៃសោះសា ចាប់សរសក្តិថ្លា
នូវថ្លែងនៃរាជដ៏ក្របី ។

២១៥១. ហនុមានរឹងឫទ្ធិដ៏ឫទ្ធី លោតចក់ស្លូពី
ហារិត្រែនៃលក្សអនុជា ។

២១៥២. លោតឡើងសហ័សមហិមា ចួនដាប់សាខា
ព្រឹក្សាឈើឯណៃបីត្រសាយ ។

(1) RIB : pādapaṅs
(2) MBN : svā chmār

២១៥៣- ព្រះលក្ស្មណ៍ចាប់ធ្នូសត្តភាយ(1) កោះសរនូវទំលាយ
ទំលាក់នៃភាដក្របី ។
២១៥៤- ក្សិណានោះស្តេចតើនឡើងខ្ចី ព្រះជាទនរបតី
ជល្តិជនៃព្រះអនុជា ។
២១៥៥- ជាវៃបាលក្សូកើយស្ដេចជា ជាកោះសរថ្លា
ជានូវខ្លែងអ្វីនេះឥឡូវ ។
២១៥៦- ព្រះលក្ស្មណ៍ជាក់សរសិទ្ធធ្នូ ក្រាបទូលព្រះភូ-
ជទេវ្រ្ទជិភាជជ័ជក្រី ។
២១៥៧- បពិត្រស្វាមួយអប្រិយ សសុទ្ធដុជសិម្បី
អ្នកផ្ដេចបញ្ជីរភោះបង់ ។
២១៥៨- ទំលាក់ស្លឹកស្វាយលើព្រះអង្គ ខ្ញុំជាត់រឹងតែជង់
ទំលាយទំលាក់ច្រើនក្រៃ ។
២១៥៩- ខ្ញុំខឹងវាត់កោរទ្នាជ័យ ខ្លែងផ្លាញឲ្យក្ស័យ
នាស្វាកំណាចនោះណា ។
២១៦០- ស្វានោះមានឫទ្ធិដេស្ដា ប្រាកដជាមិមា
ឥកធ្នូពីដៃខ្ញុំបាន ។
២១៦១- លោតឡើងសាខាតួនពាន ត្បូនថ្វាប់ណាក់ប្រាណ
នាត្កូបព្រឹក្សនិត្យនៅ ។
២១៦២- ខ្ញុំខ្លែងតាមស្វាយកធ្នូ ទើសដើងព្រះភូ-
ជទេវ្រ្ទជិភាជខ្ញុំហោង ។
២១៦៣- ស្វានេះរកភានបីកន្លង ល្អជណាក់ធ្នូគ្គង
បំពាក់បំពួនពុំយល់ ។
២១៦៤- ក្សិណានោះនារាយភាមទសពល ជាមិត្តិតក្ដល់
បំពេញនូវព្រះដេស្ដា ។
២១៦៥- ទើបព្រះនរនាថភាមា ទតឡើងយល់ពា-
នរនៃភាជជ័ក្របី ។
២១៦៦- សសុទ្ធរុងរឿងរស្មី សងកាំមានៃ
កំពាក់នូវកុណ្ឌលរត្ន ។
២១៦៧- នោះទើបព្រះពង្សមរិទ្រ្ធក្សត្រ ស្ដេចស្ដាប់បន្ទូលថ្វាត់
កំឃាត់ទៅព្រះអនុជា ។
២១៦៨- ជាវៃបាលក្សូកើយថ្លូរជា កុំបីក្រេវក្រោធ
ជាមើលទៅស្វានោះហោង ។
២១៦៩- ស្វានេះប្លែកនឹងស្វាជង ពាក់កុណ្ឌលជង
កាំមាពិពណ៌សោភា ។
២១៧០- មានមានឫទ្ធិដេស្ដា ជុះពីព្រឹក្ស

(1) RIB : dhanū sar nārāy(ṇ)

មកថ្វាយបង្គំនរបតី ។

២១៧១- ស្រេចថ្វាយឆ្នូព្រះចក្រី ទូនអង្គសិរសី
បង្គំប្រណម្យបាទា ។

២១៧២- ក្រាបទូលពីរព្រះក្សត្រា ព្រះអង្គជាតិជា
ឥស្សូរប្រសើរខ្ញុំហោង ។

២១៧៣- ព្រះអង្គទ្រង់ជម្ពជ័យកន្លង លើសវែងក្សត្រផង
ប្រកបនូវព្រះមុទុតា ។

២១៧៤- បពិត្រស្ដាយខ្ញុំផ្ដាំជា ពោះនុះអ្នកឯណា
អាចយល់កណ្ដាលទិព្វថ្លៃ ។

២១៧៥- អ្នកនោះឯងជាក់ជាតិ - ស្នូរបាឯងនៃ
អាចយល់កណ្ដាលនេះណា ។

២១៧៦- ឥឡូវនរេន្ទ្ររាជក្សត្រា ទ្រង់ឫទ្ធិដេស្ដា
ជ័យជាឥស្សូរខ្ញុំហោង ។

២១៧៧- ខ្ញុំនូវរងគុណអាសារង ព្រះគុណជ័យកន្លង
ពិសេសនូវព្រះករុណា ។

២១៧៨- ក្សិណនោះព្រះលក្សអនុជា ពុំចេញចររា
ស្ដេចស្មើចងឯងក្នុងហឫទ័យ ។

២១៧៩- ហនុមាននៅអញ្ជ្រាស្រ័យ យល់ព្រះលក្សពុំជឿនៃ
នូវពាក្យអញទូលនេះណា ។

២១៨០- នោះទើបហនុមានឫទ្ធា ស្រេចស្ទាបឡើងហា
ដាក់យល់រស្មីព្រោងព្រាយ ។

២១៨១- ភ្លុះសទិសទិព្វពន្លាយ ភ្លឺស្វ្រូងសព្វសាយ
នៃដល់បាតាល[1] ទសទិស ។

២១៨២- ក្សិណនោះព្រះហរិន្ទ្រពង្សពិស្ណុ យល់អស្ចារ្យកិះ
ព្រះលក្សស្ដេចអនុជា ។

២១៨៣- ទីស្វានេះថ្លៃកមហិមា ជាតិជានភា -
ជិនេន្ទ្រនៃរាជជ័យក្រុងបី ។

២១៨៤- នោះទើបព្រះបាទនរបតី បើកព្រះនេត្របីមប្រិយ
ជល្ដាំងនៃរាជពានរ ។

២១៨៥- ថាវៃហាពានរនាមករ សឫទ្ធីព្រះពរ
ព្រះវិស្ដងនោះតើឈ្មោះអ្វី ។

២១៨៦- អញចប់ដឹងដើមសេចក្ដី ព្រះវិស្ដងកើតពី
ឫសីឬពីទេពតា ។

២១៨៧- ហនុមានក្រាបទូលឆ្លងជា ខ្លួនខ្ញុំនេះណា

(1) RIB : nai traipātāl

គឺពាយុបុត្រ សុរបុត្រ (1) ។

២១៨៨- រីនាមករខ្ញុំប្រាកដ ព្រះជនកសន្និត
ខ្ញុំឈ្មោះកំហែងហនុមាន ។

២១៨៩- នាខ្ញុំមកនៅនាស្ថាន នោះសោតខ្សៀតមាន
ពានរពីររាជក្សត្រា ។

២១៩០- ជាកលពិភេទនូវគ្នា មួយឈ្មោះក្រុងពា-
លីនោះដ៏លើសនូវឫទ្ធិ ។

២១៩១- មួយឈ្មោះសុគ្រីពរាជដ៏ក្របី ជាប្អូនពាលី
គឺឯកឧទរមាតា ។

២១៩២- អ្នកទាំងពីរនោះសឹងជា មាខ្ញុំឯងណា
អម្តីអ្នកដទៃហោង ។

២១៩៣- រីក្រុងពាលីរាជជាច្បង ស្ដេចក្រេវក្រោធខ្លាំង
ដ៏ក្រោធក្រឹត្យធម៌បុរាណ ។

២១៩៤- ស្ដេចខឹងតិះដៀលដេរជា បណ្ដេញព្រះអនុជា-
ធិរាជឲ្យចេញវែងស្ថាន ។

២១៩៥- នេះតម្លូវសុគ្រីពស្ដេចមាន ទុក្ខទល់ប្រះប្រាណ
រួហានមកដល់អ្នកប៉ង់ (2) ។

២១៩៦- នៅព្រៃស្មសានឯកអង្គ រំញយំលន្លង់
លន្លោចត្រមោចឯងនៅ ។

២១៩៧- ទើបព្រះបន្ទូលរឹងទៅ ទុក្ខអញនេះហោ
ជបាទុក្ខានលៃក្រ ។

២១៩៨- ហនុមានប្រុះប្រាជ្ញាថ្លាវៃ ដឹងអត្ថាស្រ័យ
មាបទ័យសម្ដេចរាមា ។

២១៩៩- ចាប់យល់សុគ្រីពរាជា ស្រេចហនុមានណា
ព្រះបាទសម្ដេចនរបតី ។

២២០០- ហោះហោះរួសដោយឫទ្ធិ ដល់រាជក្របី
សុគ្រីពក្របិន្ទ្ររាជា ។

២២០១- ហនុមានទូលព្រះបិតុលា បពិត្រព្រះមា
សម្ដេចប្រើខ្ញុំរកអ្នក ។

២២០២- ណាមានបុណ្យកបរិវលក្ខណ៍ ខ្ញុំយល់ជាតិជាក់
អ្នកបុណ្យនេះឯងហើយណា ។

២២០៣- សូមអញ្ជើញសម្ដេចព្រះមា ព្រះអង្គស្ដេចលេណា
ទៅថ្វាយបង្គំខ្វាត់ហោង ។

២២០៤- សុគ្រីពត្រេកអរប៉ុនប៉ង គិតទៅហោះខ្សែង

(1) RIB : sūryaputr
(2) RIB : rū hān mak ṭal' anak p̈aṅ

សំណាក់សម្តេចរាមា ។

២២០៥- ដងនោះព្រះបាទរាមា ប្រើព្រះអនុជា
ឲ្យណាទៅរកជលធី ។

២២០៦- ថាហៃលក្ស្មណ៍ធុរបាលី - ណាំរកជលធី
មកឲ្យមនុស្សបរិភោគស្រប់ ។

២២០៧- ព្រះអនុជបង្គំលុតជង្ឃ លើកករនូវកិបង់
ជូលីព្រះរៀមយាត្រា ។

២២០៨- រុករានស្វែងព្រៃព្រឹក្សា យល់ស្ទឹងជាធារា
ទឹកថ្លៃកស្រ្គីពានិរភ័យ ។

២២០៩- ព្រះអនុជស្តេចដងជលស័យ រត់រួសរឹងរៃ
មកថ្វាយព្រះរៀមនរបតី ។

២២១០- នោះព្រះអង្គសោយជលធី យល់ប្រែអង្គក្តី
ពុំដូចវិស័យជលសា ។

២២១១- ហៃលក្ស្មណ៍បាជងទីឯណា ទម្ពូវជលសា
ប្រែវែងវារីដងៃ ។

២២១២- ជលនេះជាអស្ចារ្យក្រៃ ពុំដូចជលស័យ
ជលធីនីមួយដងហោង ។

២២១៣- ហៃលក្ស្មណ៍បាទៅរកលង ដើមទឹកនោះហោង
ក៏ហូរអំពីស្ថានណា ។

២២១៤- ព្រះលក្ស្មណ៍បង្គំយាត្រា ស្វែងស្រប់ជលសា
ក៏រកនូវដើមទឹកនៃ ។

២២១៥- យល់មានភ្នំមួយធំក្រៃ ហូរជ្រោះជលស័យ
ល្អែងចេញអំពីនោះហោង ។

២២១៦- ឮសព្ទថ្ងូញទំនួញដ៏កន្លង ស្តេចស្តាប់ជាក់ជង
នូវសព្ទយោបំសោកា ។

២២១៧- ព្រះលក្ស្មណ៍វិលវិញយាត្រា ក្រាបទូលអភិវាទ
ព្រះរៀមជិតរាជថ្លែងផ្លាស់ ។

២២១៨- បពិត្រព្រះរាជតំរាស់ ព្រះអង្គស្តេចត្រាស់
ប្រើខ្ញុំរកដងជលស័យ ។

២២១៩- នោះមានភ្នំមួយធំក្រៃ ហូរជ្រោះជលស័យ
អំពីភ្នំនោះហោងណា ។

២២២០- ហើយឮសព្ទយោបំសោកា ថ្ងូញយំមហិមា
នូវសព្ទកណ្តោង[1]ទុរគម ។

២២២១- ទើបព្រះសារពេញឧត្តម បើកព្រះសារសម
ក៏ប្រើអនុជស្នេហា ។

(1) RIB : kanleṅ

២២២២. ហោលក្ស្មណ៍ផ្ទួរថាយាត្រា វាយភ្នំនេះណា
ក៏ដើលជាអ្នកណាហៅ ។
២២២៣. ព្រះអនុជស្ដាប់ព្រះបន្ទូលថ្លៃ ហើយទាទូលថ្លៃត្រា
គំរាប់ភ្នំនោះឯងហោង ។
២២២៤. ក្សិណោះនោះព្រះអនុជស្ដេចថ្លឹង កៅទណ្ឌាបីសំពង
ក៏វាយភ្នំនោះហោងណា ។
២២២៥. ពុំបែកពុំធ្លាយឡើយណា រឹងឫទ្ធិចេស្ដា
សិលានក៏វាយប្រត្យក្ស ។
២២២៦. ភ្នំទល់រឹងព្រះពុំបាក់ ស្ដេចវាយប្រត្យក្ស
កក្រើកអំពើកធរណី ។
២២២៧. សព្វសត្វយប់ឃ្លងផ្អើលគី ភ្លឹកខ្លាចជ័ឫទ្ធិ
ក៏រត់បំពាត់ខ្ចាត់ខ្ចាយ ។
២២២៨. សុគ្រីពឆ្លាស់ឆ្លើយអភិប្រាយ បពិត្រស្ដេចកុំបីវាយ
កុំព្រួយព្រះអង្គឡើយណា ។
២២២៩. ស្ដេចយកចង្វៀលកៅទណ្ឌាថ្លា ភ្នំះមិញធ្លាយណា
កុំព្រួយព្រះអង្គវាយទៃ ។
២២៣០. ស្ដេចស្ដាប់វានរនិរភ័យ ទូលថ្កានក្សត្រថ្លៃ
ក៏ថ្លែងនូវពាក្យនោះហោង ។
២២៣១. ស្ដេចយកចង្កួយកៅទណ្ឌគង់ ភ្នំះភ្នំនោះហោង
រលើងរលំសោះសា ។
២២៣២. នោះក្រុងសុគ្រីពភាជា ឱនក្រាបសិរសា
បង្គំព្រះលក្ស្មណ៍នរបតី ។
២២៣៣. ព្រះលក្ស្មណ៍ស្ដេចនាំជ័ក្របី ដើរមកថ្វាយចក្រី
ព្រះទៀមពិភពជ័ភូធរ ។
២២៣៤. ព្រះលក្ស្មណ៍នូវក្រុងវានរ ចាកព្រឹក្សាករ
លុះដល់សម្ដេចនរបតី ។
២២៣៥. ព្រះលក្ស្មណ៍ថ្វាយក្រុងជ័ក្របី វានរាធិបតី
ក៏ថ្វាយបង្គំភាជា ។
២២៣៦. ក្សិណោះនោះស្ដេចទ្រង់មុទិតា មាសូរភាជា
សុគ្រីពស្ដេចរងទុក្ខទល់ ។
២២៣៧. ស្ដេចឈ្ងល់ដោយព្រះយោបល់ ទោះអ្នកទុក្ខទល់
ទម្ងន់នូវអញបានណា ។
២២៣៨. ដោះមានហេតុអ្វីក្រុងពា- លីក្រេវក្រោធា
បណ្ដេញព្រះថ្លែងបរបង់ ។
២២៣៩. សុគ្រីពទូលក្រាបលុតជង្ឃ នបទាទបីកំបង់
បង្គំសម្ដេចនរនាថ ។
២២៤០. បពិត្រខ្ញុំនូវទូលដើមអាទិ៍ ឲ្យក្រាបវរបាទ

សម្តេចជ័យទ្រង់ធរណី ។

២២៤១- មនមាន[1] ភាគិមហិង្សាសីហា   អាងអួតឫទ្ធិ
កម្លាំងកម្លោះគោះគា ។

២២៤២- ទ្រង់នាមទូភីមហិមា   រាងរូបឫទ្ធា[2]
កិស្សួរអង្រើកសារសីហា ។

២២៤៣- ត្រេចត្រង់ខាងខិនជ័យបុរី   ហើយហៅពាលី
នូវចប់ប្រយុទ្ធលេងលាង ។

២២៤៤- ពាលីស្តេចហាចហោះស្ទួង   ចរចេញយុទ្ធផង
នូវក្របីទូភីមហិមា ។

២២៤៥- ស្តេចប្រយុទ្ធនូវភាគិមហិង្សា   ពីប្រថមសុរិយា
លុះអស្តង្គតបាត់ថ្ងៃ ។

២២៤៦- សឹងជាញ់ឿលារង្គជ័យទិវៃ   ពុំលុះនាក្ស័យ
ជីវិតនោះមួយៗណា ។

២២៤៧- ពាលីនូវក្របីមហិង្សា   យុទ្ធយល់ចេស្តា
ប្រកឹងប្រកោះឿលារង្គ ។

២២៤៨- ទូភីពាលីពីរអង្គ   សឹងឿយពុំគង់
កម្លាំងកម្លោះចេស្តា ។

២២៤៩- ព្រះពាលីស្តេចមកនា   ខាងខិននូវមហា-
តិភពសំភានព្រះអង្គ ។

២២៥០- ស្តេចស្តាំខ្ញុំឯងប្រើខ្បង់[3]   ពលពានររង់
នាក្រៅកំពែងព្រះសីមា[4] ។

២២៥១- ប្រើដកបពិតសិលា   ថ្មជាជីជា
ជំពូកៗដោយងារ ។

២២៥២- ស្តេចឈ្មោងក្រាស្រាតិស្តារ   បបួលទូភីពាល
ប្រយុទ្ធក្នុងស្ពានគោហា ។

២២៥៣- គឺដោះស្តេចស្តាំខ្ញុំជា   ទោះឈាមមហិង្សា
នោះក្រាលបីខួចជាតិយប់ ។

២២៥៤- ឈាមផ្កានោះគឺឈាមអង្គ   បងស្មោយទិព្យ-
ប្តូតកាលដោយកម្មវេតា ។

២២៥៥- ដូរធាយកអស់បព្វតា   ថ្មបោះបិតនា
វៃទូរគោហារត្នស្ពាន ។

២២៥៦- ស្តេចស្តាំខ្ញុំហើយហោះស្ការ   ទូភីហៅបាន
ក៏ចូលប្រយុទ្ធលេងលង ។

(1) RIB : mun mān
(2) RIB : rāṅ rū ṛddhā
(3) RIB : proe khbaṅ'
(4) RIB : kaṃbaeṅ braḥ vehā(s)

២២៥៧- ក្នុងព្រះគោហានោះហោង បានដូចបំណង
សម្ដេចព្រះបងមហិមា ។

២២៥៨- ស្ដេចត្រាច់ឈ្នួលរាជមហិង្ស បានដូចប្រាថ្នា
មហាពិសេសពិស្ដារ ។

២២៥៩- កាលនោះអស់ទេពសួគ៌ា ស្រែកថ្វាយសាធុការ
បង្គំនូវថ្កាគន្ធភារ ។

២២៦០- ហេតុនោះឈាមក្របីមហិង្ស ខាលខ្លាទីងជា
ខ្ញុំស្អានឈាមក្របីពាលី ។

២២៦១- ទើបខ្ញុំនូវមុខមន្ត្រី នាំពលដំរីក្របី
យកថ្មបោះបិតព្រះគោហា ។

២២៦២- ពាលីស្ដេចឈ្លួលមហិង្ស ស្រែកហៅយក្របីពា-
លីផាក់សិលាខ្ទាត់ខ្ទាយ ។

២២៦៣- ថ្មរាំងគោហាធ្លាក់ធ្លាយ ស្ដេចផាក់ទំលាយ
ក្រវីព្រះច័នជ័យស្រី ។

២២៦៤- ហោះមកខាស់ខិនជីបុរី ក្រេវក្រោធខ្ញុំអគ្គី
ក៏ដេះខ្ញុំភរិយា ។

២២៦៥- ស្ដេចខឹងតិះដៀលដេរថា កណ្ដាលកោងសេនា
មន្ត្រីជំនុំពលដង ។

២២៦៦- ថាខ្ញុំនូវជណ្ដើមរាជក្រង ចង់ភរិយាផង
ខ្ញុំខ្មាសជំងៀលនិន្ទា ។

២២៦៧- ស្ដេចក្រោធក្រៅក្រីតៀរភាជា ពុំមានពិចារណា
ញ៉ើយជល់បណ្ដេញខ្ញុំបង់ ។

២២៦៨- ខ្ញុំខ្មាសទល់ទុក្ខឯកអង្គ ទើបខ្ញុំត្រេចត្រង់
ក៏មកនៅស្ថាននេះណា ។

២២៦៩- ស្ដេចស្ដាប់សុគ្រីពភាជា ទូលថ្លែងអាត្មា
ដើមដាទុក្ខទល់ផ្លូវក្រៃ ។

២២៧០- ទើបស្ដេចបើកឱស្ឋារថ្លៃ បន្ទូលថាថៃហា
សុគ្រីពទុក្ខអញសោកម៉ាន ។

២២៧១- នេះតម្រូវអញមកដល់ស្ថាន ព្រៃនេះអញបាន
ប្រសប់នូវព្រះស្ដែងជា ។

២២៧២- ទុក្ខទល់សោកសោយអនិច្ចា ព្រាត់សំបាកអាត្មា(1)
ប្រដូចអញឯងទូទី ។

២២៧៣- ថាហៃសុគ្រីពធិបតី នេះតម្រូវកុំបី
ព្រះស្ដែងបារម្ភឡើយណា ។

(1) MBN : prās sampād ātmā

២៧៤- ការអញបំពេញជិន្តា ព្រះស្តែងប្រាជ្ញា
បីដោយចំណាប់ជាឯង ។
២៧៥- ផ្លូវមើលឫទ្ធិអញឯង នេះម្តងលងលេង
សំដែងនូវតេជឫទ្ធិ ។
២៧៦- អញយកខាស់ខិនជីបុរី នូវតាភទេពី
នោះឲ្យព្រះស្តែងឃោងណា ។
២៧៧- សុគ្រីពស្តាប់សព្ទមុខា ព្រះបន្ទូលករុណា
ពិសេសពិសាលសារទ ។
២៧៨- ក្សិណនោះសុគ្រីពត្រេកអរ យកបាទជីបវរ
សម្ដេចទុកលើសិរសា ។
២៧៩- នាខ្លួនខ្ញុំឯងឃោងណា ថ្វាយព្រះរាជា-
ធិរាជជាបរិពារ ។
២៨០- ពោះបីមានសត្រូវពាំងណា[1] ទូលជោជភូវនាថ
ប្រយោជន៍នូវទៀតដល់ព្រះអង្គ ។
២៨១- ខ្ញុំនូវយកពលពានរពង្ស ដែងជាញទៀណាវគ្គ
តាំងជិតសិបអសង្ខេយ្យ ។
២៨២- ផ្សាងឯងកុំបីឲ្យដល់នា ពីរព្រះរាជា-
ធិរាជស្ដេចព្រួយដល់ព្រះអង្គ ។
២៨៣- មួយសោតនាអញខ្ញុំចប់ ទូលឲ្យជ្រាបគ្រប់
នាកិច្ចមួយនោះឯងណា ។
២៨៤- ក្សិណហនុមានក៏ព្រះរាជា សុគ្រីពព្រះមា
កុំឲ្យទូលទៀតឡើយឃោង ។
២៨៥- ខ្លាចក្រែងអាក់អន់ឆ្គាំឆ្គង[2] ពុំបានដូចបំណង
ចំណាប់នៃព្រះប្រាជ្ញា ។
២៨៦- សុគ្រីពហនុមានក្រាបណា ព្រះបាទរាមា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។
២៨៧- ចេញមកនៅក្រៅស្ថានស្ថិត ហនុមានគន់គិត
ក៏ដឹងគំនិតព្រះមា ។
២៨៨- នាមានក្តីមួយនោះណា សុគ្រីពរាជា
ពុំទាន់ចរចាឆ្លាស់ឆ្លើយ ។
២៨៩- ហនុមានជាបពិត្រអ្នកមាហើយ អញខ្ញុំដឹងហើយ
សម្ដេចពុំជឿចេស្តា ។
២៩០- ព្រះបាទសម្ដេចរាមា រីអ្នកនេះណា
គឺអង្គព្រះនារាយឯងឃោង ។

(1) RIB : satrūv sāhas bāl
(2) RIB : gāk' gīoeṅ chgāṃ chgaṅ

២២៩១- ស្ដេចតុំជឿខ្ញុំនេះម្ដង សូមស្ដេចមើលលង
នាសងខាងព្រះអង្គា ។

២២៩២- មានលាយលក្ខណ៍រលំផ្លាស់ជា ចក្រសិលដ៏ក្រិត
មហិមាចេស្ដាពីប្រាកដ ។

២២៩៣- អ្នកនេះទិព្វទេពសន្ដត នារាយញូតដ៏ប្រាកដ
មកកើតជាព្រះរាមា ។

២២៩៤- តោះយើងចង់ដឹងចេស្ដា ប្រមាណកម្លាំងតា
លំលើសដ៏រឹងឫទ្ធិ ។

២២៩៥- យើងនាំព្រះបាទនរបតី មើលក្រុងទូទី
រៀលតេជពាលីថ្លុលមរ ។

២២៩៦- មួយនឹងចង់ដឹងឫទ្ធិសរ សិល្បសក្ដិព្រះភូចរ
នារាយរាមាពិស្ដារ ។

២២៩៧- យើងនាំទៅទតសប្ដតាល ដុះលើនាគពាល
ដំណាលមហាប្រជតី ។

២២៩៨- ឲ្យស្ដេចថ្លៃងលងឫទ្ធិ ដឹងតេជនរបតី
នាកាលនោះឯងហោងណា ។

២២៩៩- មានមានទូវសុគ្រីពចរចា ស្រេចហើយវេលា
ទៅគាល់សម្ដេចនរបតី ។

២៣០០- ក្សិណនោះព្រះបាទនរបតី នារាយចមក្រី
ស្ដេចឈ្វេងព្រះញាណទិព្វថ្លៃ ។

២៣០១- ទើបស្ដេចបន្ទូលជាហៃ សុគ្រីពស្ពានណាហៃ
ពាលីក៏ថ្លុលមហិម្បា ។

២៣០២- អញចង់យល់តេជក្រុងពា- លីថ្លុលនោះណា
នៅក្នុងគោហានោះហោង ។

២៣០៣- សុគ្រីពក្រាបបាទទូលស្នង អញ្ជើញស្ដេចហោង
តាមព្រះដំណោះប្រាថ្នា ។

២៣០៤- ព្រះអង្គតេរពង្សក្សត្រា ស្រេចស្ដេចវេលា
អនុជនូវទៀមរូសីហា ។

២៣០៥- ទៅលុះនាសពទូទី មហិម្បារូគិរី
រលើងរលំស្កឹមវៃស្ក ។

២៣០៦- ស្ដេចកោះកោទណ្ឌសរជ័យ សភាឫទ្ធិថ្លៃ
គឺអគ្គីវាសផ្លាញផ្លា ។

២៣០៧- ស្ដេចថ្លៃងរូបរាជមហិម្បា ជេះបាប់មហិមា
ក៏សុះជាជេះជុំយឆង ។

២៣០៨- ហើយព្រះយកតិរុណវាសធ្នូង ថ្លែងទៅលត់បង់
នាភ្លើងសរសក្ដិផ្លាញផ្លា ។

២៣០៩- ទើបព្រះនារាយរាមា យកពាយុវាសនា

បំពង់ព្រះអង្គទ្រង់វាត ។

២៣១០- ថ្លែងទៅប្រមូលអស់ជាតិ ឆ្ពោះទៅនាជាត
មហាសមុទ្រជលសា ។

២៣១១- មានុមាននូវសុគ្រីពភាជា យល់ថ្លែងចេស្តា -
នុភាពព្រះអង្គលើសក្រៃ ។

២៣១២- លុតជង្ឃ្យក្រាបបាទាទៃ នារាយរាមក្សត្រថ្លៃ
ប្រសើរពិសេសពិស្តារ ។

២៣១៣- ទូលថាបពិត្រភូវនាថ មានត្រីក្សសប្តតាល
កើតកាលដំណាលប្រជតី ។

២៣១៤- សូមព្រះតំរពង្សស្តេចលី - លាលងនូវឫទ្ធិ
អំណាចនៃសរសក្តិថ្លា ។

២៣១៥- ស្តេចស្តាប់សុគ្រីពទូលថា ចង់ដឹងចេស្តា -
ផិការព្រះអង្គក្សត្រថ្លៃ ។

២៣១៦- ទើបស្តេចបន្ទូលថាថៃ សុគ្រីពស្ពាននោះនៃ
តើនៅតំបន់ស្ពានណា ។

២៣១៧- ឃូរព្រះថ្លែងនាំមាគ៌ា យើងតំរក្សត្រា
នូវទៅលងតេជឫទ្ធិ ។

២៣១៨- ក្បិលានោះសុគ្រីពរាជក្របី លើកករអញ្ជលី
សម្តេចព្រះស្រីសារពេជ្ញ ។

២៣១៩- អញ្ជើញតំរព្រះអង្គស្តេច លេណាទៅតិច(1)
លេចថ្ងៃ នេះទៅយល់ហោង ។

២៣២០- នោះព្រះអនុជវៀមល្បួង ស្តេចត្រេចដោយបង
ដល់ថ្ងៃត្រីក្សពនាន្ធ ។

២៣២១- លុះដល់ស្ពានមហាសប្តតាល ដុះលើនាគពាល
ប៉ុំដូចចក្ររត្នភារាយ ។

២៣២២- ក្បិលានោះនារាយរាមឫទ្ធិសាយ ប្រុះព្រាព្រួព្រាយ
ប្រសើរនូវទិព្វញាណយល់ ។

២៣២៣- ជើងតាលដុះគីដោយកល(2) ទើបព្រះទសពល
ស្តេចឈ្វេងនូវព្រះប្រាជ្ញា ។

២៣២៤- ស្តេចថាសប្តតាលត្រីក្សា នេះសមដុះនា
លើខ្នងមហានាគរាជ ។

២៣២៥- ទើបស្តេចសំដែងព្រះអំណាច ឲ្យទេពអសូរខ្លាច
នូវឫទ្ធិតេជព្រះករ ។

២៣២៦- ស្តេចយាងព្រះបាទសុបវិរ ស្ពានជាន់ខ្ជាប់ឈរ

(1) RIB : dau ṭāc'
(2) RIB : ṭuḥ aṅgī kal'

សង្កត់កន្ទុយនាគា ។
២៣២៧- នាគស្ដើលភិតនឹងព្រះចេស្ដា ណាលួនអាត្មា
តាំងរូបសោតស្ងប់ស្ងៀមនៅ ។
២៣២៨- ដើមតាលណាជាស្នូរទៅ ទើបស្ដេចបីសំដៅ
ផ្លែងសរព្រហ្មាសមុតថ្លា [1] ។
២៣២៩- ត្រូវលេចសព្វតាលដ៏មហា- ព្រឹក្សធ្លាក់ផ្អិតជា
កំណាត់ៗខ្ចាត់ខ្ចាយ ។
២៣៣០- ពួសពុះឫទ្ធិសរសន្ធាភាយ ទាល់ព្រហ្មលោកឆាយ
រូបសែនរន្ធុះគណនា ។
២៣៣១- អស់ទេពយមព្រហ្មតិត្រា សឹងថ្វាយមាលា
ភ្ញីស្ពត់ជាសាធុការ ។
២៣៣២- រីនាគរាជពិសពាល ទុកព្រែកជាតាល
ទៅពួននាដ្ឋិតសាគរ ។
២៣៣៣- ក្សិណានោះសុគ្រីពរាជពានរ លុតលើកទសករ
បង្គំដាក់លើសិរសា ។
២៣៣៤- ទារធូលទូលបទធាតា ស្រែចទូលព្រះករុណា
នារាយនរិន្ទ្រឫទ្ធិត្រៃ ។
២៣៣៥- ទូលជាបពិត្រក្សត្រថ្លៃ ជាតស្នូរភពត្រៃ-
លោកលើសនូវឫទ្ធិចេស្ដា ។
២៣៣៦- ខ្ញុំយល់ធ្លាស់ស្ដែងនូវឫទ្ធា- នុភាពព្រះអង្គមហា-
ភិន្និកពន្លឺដ៏កន្លង ។
២៣៣៧- លើសវិលឯទេពអស្នូរផង អញ្ជើញស្ដេចយាង
ទៅនាខាស់ខិនបុរី ។
២៣៣៨- ស្ទូមស្ដេចផ្ទៃឯផ្កាញពាលី នូវសរនរបតី
ប្រសើរឫទ្ធីជាញជ័យ ។
២៣៣៩- ពេះពាលីធាញ់តេជវៃ លុះជន្មក្ស័យ
នូវសរស្ដេចភាជា ។
២៣៤០- ខ្ញុំនូវថ្វាយអស់ពលត្រីន្ទ្រា ជិតសិបអសង្ខេយ្យា
មហាអក្ខោភិនី ។
២៣៤១- ស្នងគុណព្រះបាទនរបតី ស្ដេចមានមេត្រី
ក៏ទ្រង់ព្រះរាជមុទិតា ។
២៣៤២- ពិសេសលើសក្សត្រនានា យោគព្រះអង្គជា
អំបូរនារាយពុទ្ធអង្គ ។
២៣៤៣- ឯងនោះព្រះដ៏ពីរពង្ស សម្ដេចស្ដេចទ្រង់
បីលុះនៃខាស់ខិនយោធ ។

(1) MBN : āriddhacand sar thlā

២៣៤៤. ព្រះប្រើសុគ្រីពទៅខ្លង　　　ហៅពាលីបង
ទទើរទួចឲ្យចិង ។

២៣៤៥. វៃឯបានពាលីឫទ្ធិរឹង　　　ចេញមកប្រយុទ្ធនឹង
សុគ្រីពកណ្ដាលទេវតា ។

២៣៤៦. បានព្រះនូវវេ្លងសារថ្លា　　　ខ្លួលផ្ដាច់ក្រុងពា-
លីលុះនូវសារព្រហ្មាស ។

២៣៤៧. សុគ្រីពថ្វាត់ថ្វាយអភិវាទ　　　បង្គំជំពិលាស
ក៏លាសស្ដេចយាត្រា ។

២៣៤៨. នោះទៅទាស់ទិនមហា-　　　នគរហៅក្រុងពា-
លីភាឯជ័ជាព្រះរៀម ។

២៣៤៩. ពីរព្រះបារិន្ទ្រភាឯឈរស្មៀម　　　ពោះសារសំរៀម
សំរេចសំភាស់ព្រះចេស្ដា ។

២៣៥០. ស្ដេចតឿនសុគ្រីពភពជា　　　ឲ្យហៅក្រុងពា-
លីលុះកណ្ដាលរណារង្គ ។

២៣៥១. សុគ្រីពបាបរទ្រើសទ្រប់　　　ការ់ចំនបីទ្រនប់
តន្ត្រំបាទាបីលលាម ។

២៣៥២. ឱពាលីភាឯជ័ព្រះរៀម　　　សុខសោយភាឯស្មៀម
តឡូវអញមកហៅណា ។

២៣៥៣. តីឯបរអញតិតគេសា　　　ស្ថិតនៅពានាផ្ទា
សំបាកនូវទុក្ខសព្វថ្ងៃ ។

២៣៥៤. ពីឯចេញមកយុទ្ធតៃង　　　វែងឯនឹងពិជ័យ
វិជ័យនៃយើងពីរហៅឯ ។

២៣៥៥. ពាលីស្ដាប់សពាទ(1) ឃ្លង　　　ក្រេវក្រោធកន្លង
រន្ធត់ញ័រនិភាវគ្គ ។

២៣៥៦. ករការ់ព្រះចំនជ័យថ្វាត់　　　វិលវៃបីគ្រវាត់
សព្វានូវ(2) ឫទ្ធិតេជះ ។

២៣៥៧. សត្វដំសត្វក្ដុកសត្វទះ　　　សត្វស្រែករូទ្ទះ
ប្រទះនូវចំនខាស់វែង ។

២៣៥៨. សត្វក្រែងត្រីភ្នំជាញ្ញដែង　　　នោះយាចាដែង
ក៏ធ្លាយកណ្ដាលទេវតា ។

២៣៥៩. គ្របិន្ទុភាឯតីរពានភា　　　ករការ់ព្រឹក្សា
គ្រវីគ្រវាសវាត់វាយ ។

២៣៦០. ដៃព្រព្រឹក្សបពិតផ្លាក់ផ្លាយ　　　ឫទ្ធិរឹងវាត់វាយ
ប្រវាយនូវព្រឹក្សផ្កាក់បែក ។

(1) RIB : stāp' sabd dāruṇ
(2) RIB : paṅhār nūv

២៣៦១. សត្វត្រេចត្រកុំស្រៀវស្រែក ខេវខឹងខាំបែក
ក្រចកក្រះចៅចាប់ចឹក ។
២៣៦២. បុកបែនបពាំតត្រៃព្រឹក្ស អឺអឹងដ៏អធិក
នូវឫទ្ធិរឹងព្រះសំផា ។
២៣៦៣. ក្របិន្ទុរាជក្រោធខ្ញូវ ឫទ្ធិរឹងអស្ចារ្យ
សំផាសំបើមនូវគ្នា ។
២៣៦៤. ក្រុងពាលីពេញនូវពាណ ដ៏ក្រៃលែងពា-
នរាអនុជទុរពាល ។
២៣៦៥. ហត់ហាហិចហោះហួសដល់ នារាយរាមស្ដេចយល់
ក្របិន្ទុបងលើសនូវពាណា ។
២៣៦៦. សុគ្រីពពាលីដ៏ខេង បហិយាប្រឹងប្រែង
សំផាពាំនោលនូវគ្នា ។
២៣៦៧. រូសីហាសោតសិំងមហិមា ឯណើមមេស្ដា
ពីដូចប្រយុទ្ធយប់ហោង[1] ។
២៣៦៨. ប្រកឹងប្រកោះ ទុមាររួំងស្ពោះ
សោតសឹងទ្រើសឃ្លង ប្រមុះប្រមេះ
ប្រយុទ្ធមួយជង ពាំនោលពាក្យលង
ពីថ្លែងទៅវឹង ។
២៣៦៩. ព្រះរាមរមិល ពានរពាំងពីរ
រូរាជសីហាសិដ្ឋ ឯករូបបេះបិត
ហិចហោះទៅវឹង ទើបព្រះរំពឹង
ពុំថ្លែងសរា ។
២៣៧០. សុគ្រីពធាញ់គេជជេស្ឋា រឹងលុតផាត
បង្គំសម្ដេចហរិវង្ស ។
២៣៧១. បពិត្រស្ដេចប្រើខ្ញុំត្រេចត្រង់ ខាត់ខិនបុរីរង់
ក៏ព្រះនូវថ្លែងព្រហ្មាស ។
២៣៧២. ឥឡូវខ្ញុំហោះទៅហាស ទៅដូចអភិកាស
សំដែងឯកណ្ដាលអម្ពរ ។
២៣៧៣. ម្ដេះព្រះអង្គពុំថ្លែងសរ ឥឡូវខ្ញុំថ្នាស់មារ
ក៏មកបង្គំនរបតី ។
២៣៧៤. ស្ដេចស្ដាប់សត្វរាជក្របី ធាញ់រាជពាលី
ក៏វិលសំណាក់អាត្មា ។
២៣៧៥. ស្ដេចជាពីរពានរា ពីរអង្គដូចថ្កា
កុមុទដ៏ពេញពីរស្មោះ ។

(1) RIB : prayuddh yuddh hoṅ

២៣៧៦. ដូចគជសារនូវគជស្មោះ   ដូចបតិតស្មោះ
ទាំងពីរទន្ទឹមនូវគ្នា ។
២៣៧៧. ទាំនោះដូចព្រះសុរិយា   ចាំងចែងទេវា
ទាំងពីរទន្ទឹមឥតសំគាល់ ។
២៣៧៨. ល្អល្អះស្រលះជ័រឆោល   ពណ៌ពលស្គល់ (1)
សំគាល់មិនមួយទាំងបាន ។
២៣៧៩. ស្ដួរឲ្យព្រះលក្ស្មណ៍ជ័យប្រធាន   វាន់មាណបាន
សំគាល់នូវទៀមអនុជា ។
២៣៨០. បានអញនូវថ្លៃងសរថ្លា   ព្រហ្មាសជ័យមហា-
វិជិតវិជ័យ ជ័យឫទ្ធិ ។
២៣៨១. ជីងនោះព្រះលក្ស្មនរបតី   ជាលដោះរូបខ្មី
ក៏វាន់មាណជ័យសុក្រីព ។
២៣៨២. ក្រាបថ្វាយបង្គំសូមពរជិត   ស្រេចហើយសុក្រីព
ក៏ហោះវិញថ្កានពាលី ។
២៣៨៣. ស្រៀវស្រែកកំលុងភត្រី   ថាឲ្យពាលី
បំពេញប្រយុទ្ធសង្គ្រាម ។
២៣៨៤. ពាលីក្រេវក្រោធជ័កំរាម   នេត្រក្រហលភក្ត្រជាម
ក្រញេវក្រញើញញសោះសា ។
២៣៨៥. ចាប់ព្រះខ័នរត្នជ័ក្រពា   ឈរឈានប្រឹងពា-
ហុករទាំងពីរខាស់ខែង ។
២៣៨៦. រូបរុងរួពេជ្រជ័កំពែង   ពណ៌ការស្ដែង (2)
អនេកអនន្តគណនា ។
២៣៨៧. ជីងនោះទេពីតារា   ទូលក្រាបអភិវាទ៍
បង្គំនៃក្រុងពានរ ។
២៣៨៨. បតិត្រកុំបីស្ដេចភ្លេចស្មរ   វីសុក្រីពនេះបង្អ (3)
បណ្ដាលនូវក្រោធានល ។
២៣៨៩. លេះចាញ់ហើយហោងអស់កល   ស្តីកអាំងកជល់
ទទែទទូចនូវប្រយុទ្ធ ។
២៣៩០. នេះយល់មនគឺកលហោង   សមមានដើក្ដង
នៃអ្នកជ័មានចេស្តា ។
២៣៩១. សូមស្ដេចទ្រង់ព្រះពិចារណា   កុំបីក្រេវក្រោធា
ដោយពាក្យអនុជនោះនៃ ។
២៣៩២. ឧបមាដូចភ្លើងនេះនៃព្រៃ   វិកណ្ដាបជិងក្ស័យ

(1) RIB : bal skār
(2) MBN : balā kāy staeṅ
(3) RIB : paṅ-ar

និមិត្តមរណាជិតទីវង ។
២៣៩៣. កុំបីស្តេចក្រេវក្រោធរឹង ក្រោធនោះហោងនឹង
រមែងវៃងឃានក្តីធ្ងន់(1) ។
២៣៩៤. បង់សត្យបង់សីលបង់បុណ្យ ធ្វើសព្រះទុរជន
និមិត្តបទក្រេវក្រោធា ។
២៣៩៥. សូមស្តេចកុំបីមានព្រះទយា ស្រើបត្រាលឡើយណា
នូវដុកអំពើពីរជាន់ ។
២៣៩៦. ក្រុងពាលីស្រៀវស្រែកខាន់ ពាក្យនាងតារាស្បាន់(2)
ក៏ក្បូកកណ្តាប់ដៃឯង ។
២៣៩៧. ជាព្រះអង្គអញតតក្រែង ពីកាលមុនគ្រាប
តាំងដៃលកន្លងចេស្តា ។
២៣៩៨. ទោះបីក្រុងភពដីឫទ្ធ ក្រាលក្រាបស្មុគំ
ករក្រើកជាកោលាហល ។
២៣៩៩. ក្រុងនោះឫទ្ធិរឹងអស់កល មិតតុំអាចទល់
នូវទប់អំណាចអញបាន ។
២៤០០. ដោះក្បូរត្រៃក្រៃក្រែងនូវប្រមាណ បីអាចល្បានពាន
ប្រវែលប្រឡងចេស្តា ។
២៤០១. ពាលីក្រោធក្រៃមហិមា ករកាន់ខ័នថ្លា
ក៏ស្ទុះយោះចេញទៅខ្លាំង ។
២៤០២. ពះពានអនុជបីប្រណាំង ណៃណោតនូវកស្លាំង
កំណោះដីពីរជាញដល់ ។
២៤០៣. ក្លោះខ្លាំងពីរពេញ្រសាវសល់ យាជយោះទេះវល់
ប្រដំប្រជេញវិលវៃ ។
២៤០៤. ធូលយុគ្គប្រតិវតដៃងដីយ យោះឃួសស្រួលវៃ
ប្រជាប់ប្រជីកនូវគ្នា ។
២៤០៥. បៀវយោះងាងាយទៅហា កាងករដីក្រទា
ក្រទុំសស្តាប់ស្រៀវស្រែក ។
២៤០៦. ថ្កុំព្រោមម្រុតព្រោមដីសញ្ញែក បពិតថ្លាយបែក
រលើងរលុះជ្រោះជ្រៅ ។
២៤០៧. ជោកជាក់ជួ ឆ្លាក់ឆ្លាយទៅ ខ្លាតខ្លាយជ្រុះព្រៅ
ពន្លឹកពន្លុកវុះវាយ ។
២៤០៨. កេសរសីហាសិង្ហព្រាត់ព្រាយ កជសាររត់ខ្លាយ
អន្ទើតពន្លិកភិតភាំង ។
២៤០៩. គោតគោមមហិង្សខ្លាខ្លាំង ទាំងរមាសនូវរមាំង

(1) RIB : ravaeṅ nūv ktī nā dhṅan'
(2) RIB : tpān'

បំពាក់បំពួនរត់ខ្ចាយ ។

២៦១០- បក្សីភ្លើលហើរព្រាត់ព្រាយ សត្វសត្វសម្លាយ
ពន្លកទន្ទេតេជចេស្ដា ។

២៦១១- មេឃមីអាប់សែងសុរិយា អសនីអម្ពរា
ច្រវាត់ទូវសែងឥន្ទធនូ ។

២៦១២- ស្រឡូប់សព្ទស្គឹសំភូ(1) ឬស្សីព្រតត្រឹងទូវ
សឹងដ្ឋិ៍ទូវសង្ឃផ្កាយពេញ ។

២៦១៣- អស្តាប្រម្ពូទ័រជាហោត ក្រចិន្តភាជិតភេទ
ពិភិនពិភាល់ជងគ្នា ។

២៦១៤- ពាលីភ្លោះភ្លាក់អនុជា ស្ទុះស្ទុះយបញ្ចូតា
ឥន្ទ្រជិតឥន្ទ្រឹករការ ។

២៦១៥- សេណាជាសជាសល់ពាន់ ដោះដាងសាងស្បាន់(2)
ច្រវាត់ទូវភ្លើងផ្លែលព្រាល ។

២៦១៦- ធ្លាក់ចុះលើប្រថពីតាល(3) ល្អិតត្រឹក្បាជាល
ក្រឡប់ត្រឡោមទូវធូលី ។

២៦១៧- សុគ្រីពតពះពាពាលី ទាស់ខែងជីគ្រីវី
សិខរ(4)ពន្លកត្រឹក្បា ។

២៦១៨- ដោះភ្នំប្រជំត្រូវគ្នា ខ្ចាត់ខ្ចាយសិលា
រូសព្វរន្ទះអសនី ។

២៦១៩- ភ្លឺព្រោលផ្សាលទាំងប្រថពី រូភ្លើងឆេះសំប្បី
ច្រវាត់កណ្ដាលអម្ពរ ។

២៦២០- យុទ្ធយល់រូភាជកេសរ សីហាសិង(5)ពីរឈរ
កណ្ដាលជីធរណីណា ។

២៦២១- ពាឡ្ហីទាំងរួតេជ្រីជីមហា- និពិទ្ធសោះសា
សន្ធាប់សំទៀរធូលដាប់ ។

២៦២២- ស្នូរស្រែកបីសវិញ្ញូកទូក្ដាប់ ប្រថពីជីក្រឡាប់
ពន្លឹកពន្លកមហិមា ។

២៦២៣- ប្រយុទ្ធប្រកីងចេស្ដា វិលវៃវេហា
សឹងមោះសឹងហិង(6)រូយន្ត ។

២៦២៤- ណោណោតស្ទុះស្ទាន់តេកពាន់ ដោយតេជោមន្ត
អាគមកក្រុនបិងសំា ។

(1) RIB : sabd sarabhū
(2) RIB : tpān'
(3) MBN : prithabī bhā
RIB : prathabī kār
(4) RIB : sinkhar
(5) Var. : sinh
(6) RIB : sanhār sanhic

២៤២៥. ចេកខ្លួនខាស់ចែងទីងខាំ　　មាត់មុះបីលណំ
ក្រមេ្លកក្រមេ្លាតនេត្រស្រាល ។

២៤២៦. អស្តាឫទ្ធិ៍រដល់ជាតាល　　កក្រើកសព្វស្លឹកមារ
ក្រពានូវខ័នឋាស្លយ ។

២៤២៧. ប្រជតីរន្ធត់បីសញ្ញាយ　　ព្រះសុមេរុត្រយ
សំពាស់ធុងឋេត្តៅភោលយក់ ។

២៤២៨. ព្រះសមុទ្រពុះពោរនូវរលក　　ហោមពាននូវសណ្តក
ប្រល័យទាំងស្លឹកស្លប់ស្មែង ។

២៤២៩. មេឃយជីវិតរណាន់ត្រឹកក្រែង　　ស្រឡប់ព្រះសូរ្យខែង
ស្រទុំទាំងដែនចក្រវាល ។

២៤៣០. ភាប់អស់ឬទាំងភពភារ　　ស្រឡប់ទាំងទេវា
សន្ធឹកសន្ធាប់សព្វស្ងៀរ ។

២៤៣១. ទេពតានុសទិសបីសស្កៀរ　　ហាចហោះដីសសៀរ
មមារខាងខែត្រចក្រពាល ។

២៤៣២. ទេពាជការមារជាល　　ច្វាយសាធុការ
ស្លូតតីនូវសព្វឃោសនា ។

២៤៣៣. ស្តីលដល់សោឡសព្រហ្ម　　ភ្លាំងភ្លេចភាវនា
ដោយឫទ្ធិភាពជ័ក្របី ។

២៤៣៤. ព្រះមារនាភាយភាមច្រើ　　យល់ឫទ្ធិពាលី
នូវជ្វាញ់អនុជសាប់ស្មែង ។

២៤៣៥. ក្បិរណាភាជពាលីស្លុះស្មែង　　ចាប់សុគ្រីពខែង
ក៏ភាន់នូវត្បូងដ៏ក្រវី ។

២៤៣៦. ដោះដោកភាត់ភាយនូវឫទ្ធិ　　ពាលីភាជជ័ក្របី
គ្រវីអនុជស្មើរក្បូយ ។

២៤៣៧. នោះពានរអនុជភិតភ័យ　　ស្រែកករកដេស្នជ័យ
សម្តេចនាភាយភាព ។

២៤៣៨. បពិត្រតប្បូវខ្ញុំហាត់ណា　　សូមព្រះភាជា-
ធិភាជស្តេចដ្លែងសរសឹក ។

២៤៣៩. ស្តេចឥ្យាប់ក្រោមដើមពោធិ៍ត្រី-　　ក្បាសាយនូវសន្ធឹក
អធិកនូវមេកសាខា (1) ។

២៤៤០. ស្តេចកោះកៅរណ្តាមហា-　　ព្រហ្មាសមុតឆ្វា
ក៏ដ្លែងនូវក្រួងពានរ ។

២៤៤១. សព្វកៅរណ្តាពាត់សក្តិសរ　　រូបអសនីឌ្ឍរ
កក្រើកអំពើកពាសុធា ។

(1) RIB : nūv truoy sākhā

២៤៤២- ពាលីប្រះព្រះអនុជា ដក់ចាប់សរថ្លា
សម្ដេចឃារិន្ទ្រប្រឡូក្ស ។
២៤៤៣- ក្រុងពាលីចាប់បានសរសក្តិ ស្រែកស្រែកលោះអ្នក-
ណាមានតបះដេស្ដា ។
២៤៤៤- សរឥន្ទ្រឬសរព្រហ្ម ឬសរអសុរា
ដីមានតបះកាយក្រៃ (1) ។
២៤៤៥- សរនេះក្រែងសរព្រះនៃព- ស្រពឬសរវៃន
សម្ដេចនារាយភាមា ។
២៤៤៦- ឥតអ្នកនាយសរបីនូវថា ឡើយទើបក្រុងពា-
លីរមិលមើលមុខកាំ ។
២៤៤៧- យល់លាយលក្ខណ៍អក្សរត្រាំ មានជាចំណាំ
មហាព្រហ្មសភាមា ។
២៤៤៨- ពាលីចាប់ព្រហ្មាសថ្លា ទូលលើកសិរសា
ហើយក្រាបទូលថ្លែងជាស្នង ។
២៤៤៩- បពិត្រអង្គខ្ញុំឥតខ្លង ឥតទោសមួយហោង
នូវព្រះនារាយធិបតី ។
២៤៥០- ជាប្រុសប្រាកដលោកីយ ឈ្មោះដូចសាកញី
មកធ្វើនូវកលកិច្ចកាច ។
២៤៥១- នេះហៅប្រុសឥតអំណាច ជាប្រុសឈ្មោះខ្លាច
ចាំបាំងកណ្ដាលវៀលណារង្គ ។
២៤៥២- ធ្នូរចេញមកឲ្យយល់អង្គ បាននូវដឹងដើមពង្ស
អំបូរបុរាណចេស្ដា ។
២៤៥៣- ពាលីត្រូវសរសក្តិថ្លា ចាប់សរភជា-
ធិភាជនូវនៃស្ដាំទ្រប់ ។
២៤៥៤- នៃជស្ទងការខ័នបីទ្រនប់ (2) រិះរកជាក់អង្គ
នាស្ពានមួយទើបបាថា ។
២៤៥៥- នៃឃាអ្នករឹងឫទ្ធិចេស្ដា ពោះមកពាធា
សហ្សា (3) នូវសរថ្លែងថ្លាញ ។
២៤៥៦- នាយើងពិពណ៌ដែងជាញ ទៀលណារង្គក្រុងក្រាញ
ប្រកិតប្រកួតទេវរឹង ។
២៤៥៧- ឈ្មោះលបង្កាប់ផ្ញើរពួនពាំង នូវឫទ្ធិរឹង
ក៏ថ្លែងនូវសរព្រហ្មាស ។
២៤៥៨- រីឯកាលនោះព្រះបាទ ត្រៃត្រាក្រូវនាង

(1) RIB : tapaḥ kāc krai
(2) RIB : kān' khăn tantraṅ
(3) RIB : sāhăs

បន្ទូលនូវព្រះភជា ។

២៤៥៩. ជាហៃហាពាលីរាជមហា ថ្វើសម្រុះអនុជា
សុគ្រីពធិរាជដ៏ក្របី ។

២៤៦០. ពីងកាត់ពាក្យសត្យមេត្រី អាចយកទេវី
តារានាយោយចិត្តជង់ ។

២៤៦១. ហេតុនោះអញខ្ញៃងខ្លាញបង់ បទពីងពុំគង់
តាំរង់នូវពាក្យមេត្រី ។

២៤៦២. ប្រជមកាលកើតជំពារមហិនី តារាទេពី
នូវឲ្យសុគ្រីពអនុជា ។

២៤៦៣. ពីងបង់ពាក្យសត្យសត្យា មកយកតារា
ទេពីជាភរិយាឯង ។

២៤៦៤. ទើភានុគ្មេរពីព្រៃង មកខ្លិចខ្លាញពីង
ឲ្យលុះនូវសរព្រហ្មាស ។

២៤៦៥. ពាលីបង្គំអភិវាទ វរវន្ទាបាទ
សម្ដេចនារាយណ៍ភាមា ។

២៤៦៦. បពិត្រខ្ញុំតតទោសា នឹងព្រះភជា
នរិន្ទ្រធិរាជជនរបតី ។

២៤៦៧. ស្ដេចទ្រង់ទស្សន៍ភពត្រី ឃួសជាឫសី
ប្រព្រឹត្តនូវសីលចរិយា ។

២៤៦៨. ពាក់ខ្ញុំរៀនសិល្បសាស្ត្រា តៀសពាក់ស្បែកខ្លា
ជំពាយនូវស្បូវភ្លាំងស្វែង(1) ។

២៤៦៩. ប្រតិទិនបូជាហោមស្វែង ភ្ញុំសំរូផ្គឹងផ្គែង(2)
ពិធីនូវត្រាតសាស្ត្រស្លូត ។

២៤៧០. ស្និងស្វាធិដ្ឋីងផ្ចូសជ័សំលូត ដោយសាស្ត្រសៃយសូត
សង្វេគស្វាឃ្លាយសព្វថ្ងៃ ។

២៤៧១. នេះតម្បូវបោះបង់ព្រះវិន័យ ផ្ទូវព្រះហឫទ័យ
ពុំមានមេត្តាករុណា ។

២៤៧២. យល់ក្រោចក្រៅឡាប់ជីបុរា ថ្លៃងសរសក្ដិថ្លា
បង្គ្រូស់នូវជនជីពជាតិ ។

២៤៧៣. ជាព្រះតម្បូវគូវខាច ទោះមកពិឃាត
អង្គអញឯងតតទោសា ។

២៤៧៤. ស្ដេចស្ដាប់សព្ទពាលីជា ស្ដេចលេណអា-
នុជនូវព្រះរៀមរូសីហា ។

២៤៧៥. ជាទើយហៃហាក្រុងពាលី ទោះពីងតម្បូវខ្មី

(1) RIB : jambāy nūv phlāmṅ svaet svaeṅ
(2) RIB : phgin phgaeṅ

នូវសូមជីវិតរស់រឹង ។

២៤៧៦- អញ្ញនូវហៅព្រាហ្មសរឹង នោះវិលមករឹង
ជីវិតពីងនោះពុំក្ស័យ ។

២៤៧៧- ពាលីស្ដាប់ព្រះបន្ទូលនៃរង្គ នៃស្ដ្រានសរជ័យ
បំភ្លាងក៏ក្រាបទូលស្នង ។

២៤៧៨- បពិត្រស៊ីស្លាប់គួរហោង ត្រូវសរហើយហោង
ជាស្លាមពិភិនអាត្មា ។

២៤៧៩- មួយសោតក៏នូវឮទូគ្រា- កដងកេរតិក្រុងពា-
លីលុះនូវអបរាជ័យ ។

២៤៨០- ក្រែងឮទូកាំងភពត្រៃ ពាលីខ្លួងក្ស័យ
ក៏សូមជីវិតរស់រឹង ។

២៤៨១- សូវស្លាប់ទៅជាវៃលងនឹង រស់នូវកុំជឹង (1)
ពិភិនពិសេសអាត្មា ។

២៤៨២- បពិត្រខ្ញុំឡើងសុគ្រីពអនុជា នូវអង្គតណា
ព្រះបាទកាំងពីរព្រះអង្គ ។

២៤៨៣- ទោះបីមានទុកទោសធ្ងន់ សូមព្រះបាទទ្រង់
បញ្ចៀនខ្ញុំករុណា ។

២៤៨៤- ស្រែងពាក្យពាលីទូលថា ឡើងសុគ្រីពអនុជា
ជិតាជនូវអង្គតនៃ ។

២៤៨៥- និងព្រះបាទដបាក្យត្រៃ ពាលីរួយនៃ
រសោយកន្លាំងទុរពល ។

២៤៨៦- ស្ដ្រានសរព្រាហ្មណ៍ពុំទល់ មួតប្រាណលុះដល់
ក្រុងមិន្ទុក៏លុះបាត់ជីវី ។

២៤៨៧- ព្រហ្មាសរឹងឫទ្ធិឫទ្ធី ឃ្លលឃ្លាសអស់គ-
ស្ងូតនូវតទ្រុំព្រហ្មស្ថែង ។

២៤៨៨- ហើរហិចទេវហាសស្ទូរ្យសែង ឆ្ពងទៅដល់កំពែង
សមុទ្រជ័គម្ភិរាភ (2) ។

២៤៨៩- ណាងជ្រះសុទ្ធសព្វប្រការ វិលរឹងជ័ត្រអាល
ក៏ច្នានតាភយភាសា ។

២៤៩០- ពាលីដួលដោយសរន្តា ទេពីតាភ
ប្រះប្រាណក៏ទួញឃំកង ។

២៤៩១- សោយសោកនូវស្រីអង្គារនង រូតរត់ដោយជង
ដោយនូវគិរីព្រៃព្រឹក្ស ។

២៤៩២- ក្រាបវរបាទជ័យំពន្លឹក ឃាឫទ័យជ័សន្ធិក

(1) RIB : ras' nau kuṃ tiṅ
(2) RIB : samudr gambhīrabhāb

សាវន្តរន្ធត់អង្គា ។

២៤៩៣- ឱព្រះអង្គរាជជ័យមហា រឹងឫទ្ធិចេស្តា
តាំងពីស្ដេចឡើយក្សិណក្ស័យ ។

២៤៩៤- ថ្ងៃបង់ជន្មជាតិក្សត្រថ្លៃ ដួលដេកនាព្រៃ
មកសូន្យកណ្ដាលពសុធា ។

២៤៩៥- នេះអញឃាត់ព្រះភជា ជាសុក្រីពនេះណា
ឋនោធានៈនិរភ័យ ។

២៤៩៦- សមមានអ្នកជាតិជ័យ រឹងឫទ្ធិលើសត្រៃ
តាំនឹងតាំនាក់អាត្មា ។

២៤៩៧- ស្ដេចក្រេវក្រោធព្រៃសោះសា ជាអញសឹងជា
មកសមនឹងរាជជ័យសត្រូវ ។

២៤៩៨- ឃាបទៀរព្រៀងព្រះតិប្បូរ អស់ជន្មជាតិនៅ
កណ្ដាលអង្គារុរគម ។

២៤៩៩- បង់អស់ស្រីស្រីង្គាររស្មី ភពរដ្ឋរាជ្យរម្យ
មកសូន្យនាព្រៃព្រឹក្សស្ពាន ។

២៥០០- ដួលដេកឯកោប្រះព្រាណ ព្រាសព្រាណខ្ពស់ស្ពាន
មកនៅកណ្ដាលពសុធា ។

២៥០១- លេះយកចង្កូជាផ្កាណា យកព្រៃបញ្ចា
ជាខ្នល់នូវខ្នើយហើយហោប ។

២៥០២- លេះយកប្រជពីកន្លង ជាវិមានទិព្វរង
មណ្ឌលបន្ទំទិព្វសោយ្យាសន៍ ។

២៥០៣- លេះយកទេវាអាកាស ជាតិតានជាស
រុងរឿងតារាស្បូវផ្កាយ ។

២៥០៤- លេះយកស្គរសព្វព្រះពាយ ជាតន្ត្រីយសាយ
ដ៏ល្វើងបំរើសពណា ។

២៥០៥- ឱះឱរូបរូបសោភា ល្អៀល្អញភក្ត្រា
រុងរឿងនូវដោមពាលពង្ស ។

២៥០៦- អាចផ្ទាញ់សង្គ្រាមរឿណារង្គ អស់ទេពភ័ព -
ដ្គំផ្កាយនូវភ្ញីស្មូតស្លាច ។

២៥០៧- អាចបាប់ចង្វាភពក្រូវអំណាច ផ្ទាញ់ផ្ទាលឲ្យខ្លាច
ពន្លឹកអស្សូវសោះសា ។

២៥០៨- មានឫទ្ធិជ័យតេជចេស្តា អាចផ្ទាញ់មហិង្ស
តបះនូវតេរជាជ័យ ។

២៥០៩- លេះព្រះមកមរនៅព្រៃ បង់ពាំងាវៃម -
ត្រីផុលីរត្នស្មូនភ្ញា ។

២៥១០- ជិងនោះទំនួញតារា ពិភពតត្រៃ -
ជិរាជសញ្ញាយម៉ីកក្រើក ។

២៥១១. ព្រះឥន្ទ្រនិន្ទ្រស្ដេចបើក ទិព្វចក្ខុលើលើក
កំបង់ជុំលីស្មូតិ៍ ។
២៥១២. ទ្រង់ស៊ីង្វនូវទឹកគន្ធិ (1) ហោះផ្កានពាសី
ស្រែចស្រ្តូចនូវទឹកមេត្តា ។
២៥១៣. ឲ្យពារបន្ទុះក្រុងពា- លីលុះស្មូគ៌ា
មកកើតពិមានទិព្វស្ដែង ។
២៥១៤. ឫសីព្រឹទ្ធព្រតស៊ីលស្ដែង ពិធីលេះលែង (2)
ប្រយោជន៍មកសំស្ការសោត ។
២៥១៥. ឲ្យលុះមោក្ខមោះពិរោធ ស្ដុតិ៍ឲ្យពោ-
ធិញ្ញាណពិភពសាស្ត្រវៃសយ ។
២៥១៦. ស្រោចស្រប់គន្ធពិដោរវៃន ស្លុតសាស្ត្រពារជ័យ
ដោយទិព្វញាណវិទូ ។
២៥១៧. ពាលីលុះអំណាចសត្រូវ ផ្កាកដង់ស្ដែងនូវ
ពិមានពិភពស្មូគ៌ា ។
២៥១៨. សោយសព្វសុខបរិបូណ៌ប្រា- កដជាទេពធា-
ធិរាជលុះដោយបារមី ។

(1) MBN : draṅ' sīl dịk ap' bidhī
(2) RIB : ṛsī briddh brat sīl svaeṅ
bidhī luḥ laeṅ

កណ្ឌ ទី១៤

២៥១៩. ស្រេចព្រះស្ដេចផ្ដួលពាលី អភិសេកក្របី
សុគ្រីពឲ្យសោយរាជ្យស្នង ។

២៥២០. រក្សារាស្ត្រប្រជាស្នង ពានរពលផង
បីរួមរូរាងបុរា ។

២៥២១. ព្រះពីរព្រះអង្គលេណា ត្រេចព្រៃព្រឹក្សា
សឹងសត្វអម្រឹគឃឹកកង ។

២៥២២. ដងដារស្រះស្រស់ផ្កាវង មើលមយូរហង្សផង
ក៏យំឆ្លាស់ឆ្លើយកាន់គ្នា ។

២៥២៣. ព្រះដើរលើងដងម្រឹគា ម្រឹគគេរន្ធរាងា
ពីនាំបុប្ផាផលផ្កាយ ។

២៥២៤. បុប្ផាចណាលេចណាយ ផ្កាឥផ្កាយព្រះនារាយ
ស្ដេចគង់នៅព្រៃពនាស្ថា ។

២៥២៥. សុគ្រីពក្របិន្ទ្រ រាជា ស្រេចសោយអស់អា-
ធិបតានូវដូចពាលី ។

២៥២៦. សោយសុខស្ដេចគុណនរបតី ពីរព្រះចក្រី
ទន្ទឹងយល់សង់តោកហោង ។

២៥២៧. ព្រះប្រើព្រះអនុជទៅផ្ដង ព្រះអនុជចរហោង
បីល្មះខាស់ខិនជ៏បុរី ។

២៥២៨. ជាទៀយសុគ្រីពជ៏ក្របី ស្ដេចគុណព្រះចក្រី
ក៏ពុំរំពឹងឿយណា ។

២៥២៩. ក្រែងមិនចង់ជួលដូចពា- លីមានរាជា-
ធិរាជស្ដេចដោយចិត្តពីង ។

២៥៣០. ពីងស្ដេចគុណពីងពុំក្រែង រាជាស្ដេចឯង

ក៏ផ្ដិលកកណ្ដាលពនាន្ត ។

២៥៣១- សុគ្រីពស្ដាប់ព្រះអាជ្ញា ទូលសារវិង្វធា
បពិត្រសូមស្ដេចប្រណី ។

២៥៣២- នាខ្ញុំទើបនោយភារ្យាថ្មី ពានរមន្ត្រី
មកសូមនៃព្រះពរហោង ។

២៥៣៣- ខ្ញុំនូវគ្រឿងក្រាពលផង ឲ្យគ្រប់ជាផ្គង
ទៅថ្វាយព្រះបាទចក្រី ។

២៥៣៤- ស្វាខ្លះនៅស្ថានគិរី ខ្លះនៅដលធី
សម្រេចពុំទាន់មកហោង ។

២៥៣៥- ខ្ញុំនូវប្រមូលពលផង សព្វគ្រប់ហើយហោង
ហើយនៃទើបខ្ញុំយាត្រា ។

២៥៣៦- នាំទៅថ្វាយព្រះនរបា- ធិបតីគីរ្តិ៍ជា
ព្រះបាទតស្សូរខ្ញុំហោង ។

២៥៣៧- សូមព្រះករុណាខ្ញុំផង ទូលព្រះបាទបង
អម្ចាស់ពិសេសសាទរ ។

២៥៣៨- ឈប់នៃមួយខ្ញុំចេញចរ នាំពលពានរ
ទៅថ្វាយព្រះបាទបពិត្រ ។

២៥៣៩- ព្រះលក្ស្មណ៍ពឹងសុចរិត វិលទៅទូលពិត
ព្រះបាទសម្ដេចជេស្ឋា ។

២៥៤០- បពិត្រសុគ្រីពភាជា នូវខ្លួនពលពា-
នរាបីមកថ្វាយក្សត្រ ។

២៥៤១- នាទៅដល់កទលីបតិត (1) ជ្រិតបានុមានគាត់
នូវពុំទាន់មូលមកហោង ។

២៥៤២- សូមស្ដេចប្រណីគាត់ផង កុំបីអាលស្ដេចផង
ព្រះទ័យថ្វីព្រះក្រោធា ។

២៥៤៣- នាក្រោយព្រះលក្ស្មណ៍អនុជា ស្រេចស្ដេចវេលា
ទៅហើយទើបភាជក្របី ។

២៥៤៤- ចេញវិលង ខាស់ខិនបុរី ស្រេចបាចលោះខ្ញុំ
ទៅលុះសំនៅហនុមាន ។

២៥៤៥- នាកទលីពានវៃស្ថាន រូបាជិតនុមាន
តំបាននៃនៃត្រីត្រឹង្ស (2) ។

២៥៤៦- សុគ្រីពក្របិន្ទ្រភាជា ធូលទៅទៀបនា
បន្ទំនៃភាជហនុមាន ។

២៥៤៧- យល់ទិវសភាជប្រធាន ដេកលក់ពុំហ៊ាន

(1) RIB : kandalī parbat
(2) RIB : ṭă mān nau traitriṅsā

នឹងទូលទៅនាងស្ងៀយហោង ។

២៥៤៨. ភ្នំសិង្ហស្បូវពុតកំភង អស់ព្រឹកយប់យូរ
សឹងខ្លាចពុំអាចមកក្បែរ ។

២៥៤៩. មានុសមានដោះស្បៀងបីនស្ពាំង មានប្រការខ្លាំង
បីមាឃកដល់ស្ពានអាយ ។

២៥៥០. សុគ្រីពទ្រង់ដោយបរិយាយ មន្ទី[1]ព្រះនារាយ
សីហនាទស្តេចក្ដិលពាលី ។

២៥៥១. ប្រើអញបរក្រោនូជ័ក្របី ទើបអញឥឡូវនី
មកល្មះនៃស្ពានបាហោង ។

២៥៥២. អញសូមអញ្ជើញបាទៅផង អញឥឡូវនាម្ដង
ទៅឆ្ងាយបន្តិនរបតី ។

២៥៥៣. មានុសមានស្រួចនូវឫទ្ធិ ភ្លារ[2]ស្មើអង្គលី
សុគ្រីពក៏ដក់ទៅហោង ។

២៥៥៤. ឆ្ងាយពលចិតសិបអក្ខោធង សឹងឫទ្ធិជីកន្លង
ដយានុភាពដ៏ទីទៃ ។

២៥៥៥. សុគ្រីពណាថ្នក់ល្បូកនៃង ស្ទុយមានុសមាននៃ
មកនាក់ឯវិក្រុកអាត្មា ។

២៥៥៦. ទើបក្រាបទូលព្រះនរបា បពិត្រនាថា
នេះជាក្បួយនៃខ្ញុំហោង ។

២៥៥៧. ខ្ញុំសូមស្ដើព្រះអង្គផង ទោះខុសឆ្គាំឆ្គង
សូមទានសម្ដេចករុណា ។

២៥៥៨. ព្រះអង្គតីរពល្សាក្សត្រា តបលើព្រះពន្លា
តិជ័យរត្នរូតមណី ។

២៥៥៩. ព្រះបើកព្រះនេត្រស្រួចព្រឹមព្រីយ ក្រេកក្រាស់រូសអ្វី
បន្ទូលព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៥៦០. ធរាវីហាសុគ្រីពភាគា រហេតុអ្វីស្ងៀយពា-
នរាលេះតូចលើសលន់ ។

២៥៦១. ញ៉ាំងមានតេជតេដោមន្ត ពណាគឺអនន្ត
អនេកនូវអាធិកលម្ដេច ។

២៥៦២. ល្មះស្រែចបន្ទូលសារពេជ្រ ក្រេកក្រាស់សំរេច
សមរសព្រះរាជសម្ភារ ។

២៥៦៣. សុគ្រីពស្ដាប់ព្រះឱង្ការ ឱនក្រាបវន្ទា
បង្គុំប្រណម្យភក្តិ ។

២៥៦៤. បពិត្រនារាយរាមជ័យឫទ្ធិ ព្រះតព្រះជ័យឫសី

(1) RIB : mantrī
(2) RIB : tūc

ពិសេសពិសុទ្ធលោកា ។

២៥៦៥- នាគេដគេដោព្យុងតោ - នរក្សូខនេះណា
ខ្ញុំនូវទូលក្សត្រពុំបាន ។

២៥៦៦- ខ្លាចខ្ញុំក្លូតភរវ័ស្សមតាន ស្ដេចទ្រង់ព្រះក្សត្រ
ជំពូមបន្ទិចមើលឃោរ ។

២៥៦៧- ព្រះបន្ទូលនូវសុក្រីពារីងស្នង តក្បូវឃើងមកប៉ង
រំលោងរំលាយលង្កា ។

២៥៦៨- អញ្ចេញទ្រាញ់ថ្លែងថ្លាញអសុរា ទ្រុះទ្រើសមិត្តា -
ទិដ្ឋិតីរសមុខឃោរ ។

២៥៦៩- អញ្ចេញទ្រាញ់ទ្វាលកាលនេះម្ដង ឲ្យអសុរនឹង
ជីវិតជីមព្រះនារាយក្រាស់ហើយ ។

២៥៧០- នេះតឃ្លូវពីងទូលពាស់ឆ្លើយ ប្រើនូវក្សត្រហើយ
ទំពាំយានុមានធំណា ។

២៥៧១- ខ្លាចក្រែងនូវមាននិន្ទា អស់ពាំងទេពតា
ក៏ច្បាំសតិៈជៀលនេះម្ដង ។

២៥៧២- ពុំជាំចិត្តគិតប៉ុនប៉ង នូវប្រទះបីប្រឡូង
សឹកនោះពុំវែងឡើយណា ។

២៥៧៣- នេះតឃ្លូវគិតស្ដេចខ្វះជា នៅរង់ក្សត្រ
ជំពូមយានុមានធំ ។

២៥៧៤- យានុមានច្បាត់ថ្វាយបង្គំ ទសករប្រណាម្យ
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។

២៥៧៥- ស្ដាប់សាវព្រះបន្ទូលរាជា ក្សិណយានុមានយា
មាត់ធ្វើជាស្លាបឡើងរៃន ។

២៥៧៦- យល់រង្សីសុរិយោទ័យ ពីរជល្អប់ប្រៃព
ប្រជុំជននូវកែវសុវណ្ណកាន្ត ។

២៥៧៧- ចេចចេញពីមាត់យានុមាន ភ្លឺយល់សព្វស្ថាន
ពិមានរៃនសុខស្ដុកី ។

២៥៧៨- ភ្លឺពាល់ភវគ្គព្រហ្មា ខាងពាល់ចក្រវាល
ក្រោមដល់ទុកបរិយន្ត ។

២៥៧៩- ស្រែចស្ដេចក្រែកអរពេកពន់ យល់យានុមានមន [1]
សំដែងថ្វាយប្ញទ្ធិចេស្ដា ។

២៥៨០- ស្ដេចក្រាស់នូវព្រះអនុជា ឲ្យយលក្សត្របា
បាមើលប្ញទ្ធីយានុមាន ។

២៥៨១- វីលង្កាន្ធភាជស្ថាន ឃើងចាប់បែនបាន [2]

(1) RIB : mant
(2) MBN : yoeṅ cāp' pīen pān

ទាំងងាយពុំក្រម្បើយហោង ។

២៥៨២. នេះតម្បូរមធុរម្យាទៅក្តិង ត្រូតត្រាពលដង
ពីដោយជំពូកក្មេងស្ដាំ ។

២៥៨៣. ឲ្យសុក្រីពជាខុនពលនាំ ពលត្រើនទូលធាំ
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នជេស្ដា ។

២៥៨៤. ក្សិណានោះព្រះលក្ស្មក្របលា វរបាទដេស្នា
ជំនុំបញ្ជាន់ស៊ីងស្ពាន ។

២៥៨៥. ហៅហៃសុគ្រីពភជប្រធាន ព្រះអង្គស្ដេចមាន
ព្រះបន្ទូលលើសិរសា ។

២៥៨៦. ប្រើអញ្ញមកក្តំក្តួពា- នរត្រើនយោធា
នូវព្រះដែងស្ដេចពានរ ។

២៥៨៧. ក្សិណាភាជសុគ្រីពត្រេកអរ ស្មមសិទ្ធិព្រះពរ(1)
ទទួលព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៥៨៨. ត្រេចខ្វាយខ្វល់ក្តំក្តួពា- នរត្រើនយោធា
បជាជតុក្យហាយុទ្ធ ។

២៥៨៩. ស្រួចស្រាលពាហានមុះមុត លើកឲ្យអង្គុទ
ជាខុនពលប្លូងឯងណា ។

២៥៩០. រីឯមានុមានមហិមា លើសវែងជាពា-
នរាននេរន្ទ្រមន្ត្រី ។

២៥៩១. ឲ្យនៅនៃបព្រះជក្រី ពីរព្រះនរបតី
ស្រះជីអស់ទាំងទ័ពប្លូង ។

២៥៩២. រីសុក្រីពភជនាជទាំងពួង ពលត្រើនតាមប្លូង
ជាទ័ពតាមស្ដេចឯងហោង ។

២៥៩៣. ស្រាប់ត្រេចព្រះលក្ស្មទូលក្តិង ទូលព្រះបាទបង
ព្រះរាជព្រះទ្រៀមជំបតិត្រ ។

២៥៩៤. នាបើកព្រះឱស្ឋឧក្រិដ(2) តិសេសព្រះគំនិត
គឺស្ដេចនូវចរលេណា ។

២៥៩៥. ព្រះបន្ទូលជម្ពូពានហោភ គួររឬក្សរពេលា
មហាជំហុតនាទី ។

២៥៩៦. លុះបានឫក្សពាររតិត្តី ឧត្តមយោគយាយី(3)
ត្រាកជិននូវព្រះពេលា ។

២៥៩៧. ស្ដេចឲ្យគោះគងជ័យជា ទុតិយាតតិយា
មហាមហាតដ្កើងនៃក្រ ។

(1) RIB : sūm ṛddhī braḥ bar
(2) RIB : nā poe braḥ poek braḥ osṭh krit
(3) MBN et RIB : uttam yug yāyī

២៥៩៨. ទើបស្ដេចលើកទ័ពពិជ័យ ចេញដោយវិស័យ
នាឆ្នាំងព្រះរាជសង្គ្រាម ។
២៥៩៩. អស់ពានររស់ហែតាម កំណាត់ប្រុងប្រាម
បីដោយសង្កាត់សេនា ។
២៦០០. មើលយល់ដូចរលកជលសា ជីជោរខ្ទឹមគ្នា
ហាំងប្អូនពាន់សោតសាគរ ។
២៦០១. ស្រេចស្ដេចដល់គន្ធមាទប - ព៌ត ពិតជ័យវរ
ប្រសើរពិសេសមានជ័យ ។
២៦០២. ស្ដេចបោះទ័ពនៅនាឡូ ស្ថាននោះបីប្រពៃ
ប្រកបនូវផលាមាន ។
២៦០៣. រសផ្អែមពិសាសាយសាន្ត ច្រើនគ្រប់គ្រាន់មាន
ពានរជិងសឹងអាស្រ័យ ។
២៦០៤. ស្រេចស្ដេចសង់ព្រះពន្លាជ័យ វិញទៀបឆ្នេរនៃ
សមុទ្រឆ្ពោះត្រង់លង្កា ។
២៦០៥. ពីរអង្គពង្សពីរក្សត្រា គង់លើព្រះពន្លា
អធិកនូវចេស្ដាការ ។
២៦០៦. អស់មុខមន្ត្រីបរិវារ ពានរហោសហា
ក៏គាល់សម្ដេចក្សត្រា ។
២៦០៧. រលកគគ្គឹរជលសា បែកក្ដាត្រែងត្រា
ក៏មកបង្គំនរបតី ។
២៦០៨. ឯងនោះព្រះបាទភូមី ថ្លែងស្ដេចនូវឫទ្ធិ
បន្ទុលព្រះរាជឱង្ការ ។
២៦០៩. ដាវៃហៅសុគ្រីពជ័ឱការ ពឹងជានាយនា
ឥស្សរអស់ពានរហោង ។
២៦១០. ចូរពឹងស្រាលពានរឯង អញនូវទៅក្ដឹង
ឲ្យសួរលំនៅសីតា ។
២៦១១. គាប្បីអញប្រើអ្នកឯណា អាចទៅលង្កា
វិលមកតប្បូវថ្វាត់បាន ។
២៦១២. សុគ្រីពក្រាបទូលសូមទាន បពិត្រអញខ្ញុំមាន
តែខុនជីពក្សូរឯណា ។
២៦១៣. សូមព្រះត្រាស់ប្រើអាជ្ញា ទុកលើសិរសា
គាត់នាំព្រះសំនួរហោង ។
២៦១៤. ខុនជីពក្សូរទូលវឹងស្អឹង បពិត្រខ្ញុំបោះផ្លង
សមុទ្រនេះទៅបានណា ។
២៦១៥. សោះនូវវិលមកដូចព្រះអាជ្ញា ព្រះបាទក្សត្រា
ថ្ងៃមួយពុំបានមកហោង ។
២៦១៦. ខ្ញុំទូលហាក់ដូចគ្គំគ្គង បទបាស់ដោយហោង

កម្លាំងក៏ធំហើយណា ។

២៦១៧- រីខុននន្ទិនៃមហិមា គាត់អាចតាតា
អាស្នាព្រះបាទភូធរ ។

២៦១៨- ខុននន្ទក្រញូញក្រាបកាយករ អញ្ជលីថ្វាយពរ
បង្គំប្រណម្យទូលថា ។

២៦១៩- បពិត្រខ្ញុំពោះខ្លួនសា - ករទៅលង្កា
វិលមកតប្រូវថ្វាត់បាន ។

២៦២០- គឺពោះខ្ញុំនូវនិរមិតប្រាណ ដូចរាជហនុមាន
ពុំបានដូចចិត្តចិន្តា ។

២៦២១- បទន្ទិវនោះទៅលង្កា មានប្អូនភាពណា
ស្អួយឈ្មោះនាងវិកតាសី ។

២៦២២- ជាឆ្មាំចាំរាជបុរី លង្កាភូមិ
បណ្ដាលនៃទសមុខមារ ។

២៦២៣- នាងនោះហាមាត់នៅទូរ មាត់ឯលើជាសជា
ក៏ពាសអាកាសនភី ។

២៦២៤- រីជង្កាគ្រោមពាសមហាប្រថពី សព្វសត្វបក្សី
នូវហើររំលងពុំបាន ។

២៦២៥- បទន្ទិវកតាសីជីសាមាន្យ ចាំមាត់ស្ពាន
ដោយជានដំណើរនេះណា ។

២៦២៦- ពោះយក្សកន្ត្រអសុរា ផ្តោះទៅលង្កា
សិរសាចូលក្នុងមាត់នាងនោះ ។

២៦២៧- វស្វៃងវិលវល់សូន្យសោះ ស្លាប់បាត់ក្នុងពោះ
ពុំដែលនូវរួចយាត្រា ។

២៦២៨- បពិត្រពីមុនមកណា ខ្ញុំទៅលង្កា
ពុំដែលកម្រដល់ម្លេះ ។

២៦២៩- ពីស្ដេចភាពបានទេតីនេះ ភពវិងរួតវិះ
ប្រយ័ត្នសព្វមាត់ស្ពាន ។

២៦៣០- មានតែឫទ្ធិរាជហនុមាន ហនុមាននៃបាន
គាត់នាំព្រះរាជអាស្នា ។

២៦៣១- ស្ដេចស្ដាប់ខុននន្ទទូលថា ខ្លួនទៅលង្កា
នោះត្រូវអ្នកមួយទៅបាន ។

២៦៣២- ទើបព្រះបន្ទូលវិងវង្កាន ថាហៃហនុមាន
កម្លាំងឫទ្ធិមហិមា ។

២៦៣៣- បាទៅសួររាជសីតា វិររាជជាយា
មហាមហេសីស្ម័គ្រ ។

២៦៣៤- ព្រះបើកព្រះឱស្ឋអាក់អួល ហារទ័យខ្សឹកខ្សួល
បារម្ភព្រះរាជទេវី ។

២៦៣៥. ព្រះនេត្រស្រិតស្រាបតាំងពីថ្មី ភ្លុសភាគីក្របី
ក៏ដាច់ពុំទាន់ឲ្យយល់ ។

២៦៣៦. ទំព្រឹមព្រះតក្ខនិមិល ដូចចន្ទ្រពេញបូណ៌
ស្រលះពពកថ្លាថ្លៃ ។

២៦៣៧. ហនុមានវៃវអស្ចារ្យស្រ័យ ដឹងថេជឹមជាប្រិយ
ផ្សារម្លព្រះរាជទេពី ។

២៦៣៨. ក្រែងពុំគង់ក្រីត្យក្រមស្រី មារមកយាយី
ប្រល្លងប្រលោមកាមករ ។

២៦៣៩. ហនុមានក្រាបបាទភូធរ សូមប្ញទ្ធិព្រះពរ
ទទួលព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៦៤០. បពិត្រខ្ញុំទៅលង្កា ក្រែងព្រះពនិតា
ពុំជឿនៃអញខ្ញុំក្ញុវ ។

២៦៤១. ខ្ញុំនាំពាក្យហនព្រះភ្ញូ - ចរទៅតិប្ញូវ
ភិតអ្វីមួយជាបន្ទាល់ ។

២៦៤២. ឲ្យសម្តេចព្រះទេពីស្គាល់ គោះទេពីខ្ញាល់
ជាក្រោងព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៦៤៣. មកល[1] ក្រែងក្រុងរាពណា វិប្រែក្រាណាជាស្វា
មកល្បងសម្តេចក្សត្រី ។

២៦៤៤. ស្តេចស្តាប់ហនុមានទូលពី - រោះសារសេចក្តី
កាំនាប់ដោយធម៌សុចរិត ។

២៦៤៥. ស្តេចបូតព្រះទំរង់រត្ន ស្ញូងពិទូរ្យតត
តម្លៃពីព្រះបាទ្ទហោង ។

២៦៤៦. ឲ្យហនុមាននាំទៅថ្គង វិថ្លែងសារសព្ទផង
ទេពីប្រសើរស្ងួរសារ ។

២៦៤៧. បាទៅពាល់ទសមុខមារ ដើលសព្វប្រការ
ន្ទូវអស់អំពើកិច្ចកល ។

២៦៤៨. វៃលងបាបរិបូណ៌បានយល់ សព្វស្ថានមណ្ឌល
មន្ទោតិរិរាពណា ។

២៦៤៩. បាដើលអស់ពលយោធា មើលអស់អស្សុរា
ឯណានៅចាំទេពី ។

២៦៥០. បាធូលដល់ស្ពានមហោសី ឲ្យបានស្រីដី
សំណោះសំណាលថ្លែងជា ។

២៦៥១. បាធ្វាយអង្គុលីយមួយណា មណីនេះជាយា
ក្រោកដក៏ស្គាល់ជាក់ហោង ។

(1) RIB : mar kal' (pas.)

២៦៥២- ហនុមានក្រួញក្រាបភពរង ទំរង់រត្នកន្លង
ដឹកល់អផ្កាលសិរសា ។

២៦៥៣- ស្រេចស្តាប់ស្តាញខ្ញុំបព្វតា គន្ធមាទនហិមា
កម្លាំងនៃហនុមានច្រិត ។

២៦៥៤- ស្ទុះនោះឡើងលើបពិត ល្អិតចុះក្រោកដ
ភពផុចព្រះធរណីហោង ។

២៦៥៥- ហោះឃ្លលឃ្លាសទៅឃាផ្លូង ពានរផ្ការដង[1]
ក៏ជិតដោយភាជាក្របី ។

២៦៥៦- លុះកណ្ដាលប្រវាលដលដី ដលដាធិបតី
រលករំពឹងខ្វរខ្វាយ ។

២៦៥៧- ដើលនាគនូវមករទៀងកាយ ស្វាស្វារតាំងឃ្វាយ
មហាភយាភិតភ័យ ។

២៦៥៨- ហនុមាននាំទៅទុកព្រៃ ហើយហោះទៀវព្រៃ
ប្រទះលើសិង្ហអសុភ ។

២៦៥៩- ភាតាឲ្យចរចាំរក្សា នៅឆ្វេរគង្គា
ត្រង់ត្រើយល្បាបណ្ដាល ។

២៦៦០- សិង្ហាសួរសោតយក្សយល់[2] ហនុមានហោះដល់
ក៏ចាស់ប្រយុទ្ធដ៏ទេហោ ។

២៦៦១- ហនុមានប្រយុទ្ធសោះសា ស្ងួលសិង្ហអសុភ-
សុរេន្ទ្រក៏លុះមរហោង ។

២៦៦២- ទៅយល់សព្ទតាលនាគផង ចាស់តាំឲ្យផ្លូង
ក៏លើកពាពារបីកំស្លូល ។

២៦៦៣- ហនុមានបិចហោះឆក់ផ្លួល ផាប់សិរសាម្លួល
ទំលាក់ទៅក្នុងជលសា ។

២៦៦៤- ហើយហោះវិលឯលង្កា វិញ្ញៀងមាតា
ទៅដួនលើស្ពានអាស្រម ។

២៦៦៥- យល់ទេពឫសីដ៏ឧត្ដម សាងសីលក្រៀត្យក្រម
ក៏ធ្លូលបង្គំភក្ដី ។

២៦៦៦- ទូលថាយពិត្រព្រះមុនី ទេពាទិព្វឫសី
ពិសេសតិសុទ្ធសីលា ។

២៦៦៧- សូមមានទ្រង់ព្រះករុណា ខ្ញុំទៅលង្កា
ត្រង់ណាបង្ហាញខ្ញុំផង ។

២៦៦៨- ឫសីសិទ្ធិឆ្លើយស្នង ដំមាហោះឆ្លង
រំលងលង្កាដោយណា ។

(1) RIB : bānar nāṃ phaṅ
(2) RIB : siṅh suor tesāy yaks yal'

២៦៦៩- ហៃហាណន[1] ក្រៃពន្លានផាយផា ផាមកពោភ្លា
អាហារជិវិតតត្រើយ ។
២៦៧០- ក្សិណានោះព្រះឫសីមុនី អ្នកតូតផាយបី
តាំងតកក៏ហ៊ុចហនុមាន ។
២៦៧១- ហនុមានទទួលផាយផាន បរិភោគដោយប្លាន
ក៏ឆ្អានតុំគ្រាន់ឡើយណា ។
២៦៧២- ក្សិណាសើចអំភ្លាងភោក្តា ដូចនឹងនិន្ទា
ព្រះមហាឫសីនីមុនី ។
២៦៧៣- ដោយគេដគេជះព្រះតសី បរិភោគផាយបី
តាំងតតុំអស់ឡើយណា ។
២៦៧៤- ហនុមានអង់អៀនខ្មាសមហា- ឫសីក្រាបណា
បៀមផាយអំភ្លាងពោះទៅ ។
២៦៧៥- ស្រេចដល់វិកាលសីនៅ ចាំផ្លូវដិតក្រៅ
កំពែងបុរីលង្កា ។
២៦៧៦- ហនុមានគិតស្ទើរស្ទើងជា បើអញឲ្យវា
ដឹងខ្លួនវាឆ្លៀងនឹងអញ ។
២៦៧៧- តាំងនេះលុះត្រឹកវិញ នោះនៃវាចាញ់
ដៃអញពិឃាតបង់បាន ។
២៦៧៨- គឺពោះព្រះអាជ្ញាប្រើប្រាណ ស្ដេចក៏ខុសខាន
តាំបានទៅដល់វិជ្ជាត់ ។
២៦៧៩- ដួយសោតអញនូវដើរក្នុងមាត់ ក្រៃព្រះទំរង់រត្ន
អង្គៈអសោចតុំស្អាត[2] ។
២៦៨០- មកលយល់យក្សជួជាតិ សាមាន្យប្រមាទ
បានបៀមជិតៀនព្រះទំរង់ ។
២៦៨១- ហនុមានរិះតុំស្ទើរស្ទើង ក្សិណាពោះព្រះទំរង់
វិលឯងអាកាសដ្ឋាត់ ។
២៦៨២- និម្មិតអង្គឯងផ្ការក្ដាត់ ជរទុលក្នុងមាត់
ក៏លេចទៅដោយកាមា ។
២៦៨៣- ហើយហិចពោះម្លួសទេវតា ស្ទើកស្ទោះសោះសោ
ទទួលព្រះទំរង់រត្ន ។
២៦៨៤- ទូលទុកលើសិរសាដ្ឋាត់ ហិចពោះតាប់ក្ដាត់
ស្រេចដល់កំពែងលង្កា ។
២៦៨៥- ក៏ទទួលដល់ផ្លូវបូតាំ យល់យក្សអសុរា
កម្រនឹងចូលតុំបាន ។

(1) MBN et RIB : lān̄
(2) RIB : krai braḥ damraṅ' răt(n)
aṅg āsoc bum̤ s-āt

២៦៨៦. ទៀលទិលទៅទិសឦសាន ឆ្មៀងមើលសព្វស្ថាន
រំពៃរំពឹងនូវលង្វែក ។
២៦៨៧. ក្បួនណានោះហនុមានយល់រំពេក ក្រែងមួយជ្រៀតជ្រែក
រំលោងកំពែងសិលា ។
២៦៨៨. ហនុមានពឹងពានសាខា សៀរស្លូវសោះសា
លុះទៅលោតកំពែងដែកធ្ងុល ។
២៦៨៩. ទៅយល់ក្រុយភាពណាសួរ អសុរីបុត្របួរ
គឺនាងមោកាមពាលី ។
២៦៩០. ចេញទៅរៀបមុខមន្ត្រី[1] សក្តិសែងនូវស្រី
សុភាក្តខុនណាងបីប្រពៃ ។
២៦៩១. ពុំយល់រត្នសីតាថ្លៃ ឮលោតធូលៃ
កំពែងសិរីតរិះរក ។
២៦៩២. យល់ឯអតិកាយចេញមក រៀបទៅយក្សយក
នូវសារពើយុទ្ធបីសំពៀង ។
២៦៩៣. ហនុមានពះពានកំពែង បន្ទាយទស់ដែង
ក៏ធ្លុលទៅយល់មហាកាយ ។
២៦៩៤. កំពស់មួយយោជយល់ឆ្ងាយ ចេញទៅរៀបរាល
នូវអស់អាវុធអស្សុភា ។
២៦៩៥. ពុំយល់រត្នរាជសីតា ហនុមានវេលា
លុះលោតកំពែងបញ្ចាលោហ[2] ។
២៦៩៦. យល់មន្ត្រីពលយក្សនោ ទសមុខមានោ
ឲ្យចាំអស់ស្រីស្នំគាំ ។
២៦៩៧. សុទ្ធសឹងទេពីទេពតា ទិព្វទេពកញ្ញា
គឺភាពណាល្អចពោង ។
២៦៩៨. ពុំយល់សីតាស្ថិតនឹង ហនុមានវិលវឹង
លោតដល់កំពែងពេជរា[2] ។
២៦៩៩. ទៅទ្វារឧត្តរទិសា យល់កូនភាពណា
គឺតន្ទ្រីជិតជ័ទ្វារ ។
២៧០០. ចេញទៅរស្មីប្រាស់ប្រាល ព្រោងព្រាយបីស្ពាល
ពន្លឺកពន្លឺសោមសាយ ។
២៧០១. រៀបទៅគិតការអធិប្បាយ បរិពារពលនាយ
យោធាទាហានយក្សា ។
២៧០២. ពុំយល់រត្នរាជសីតា ហនុមានវេលា

(1) RIB : roṅ rīem mukhamantrī
(2) MBN et RIB : pañcalo(r)
(3) MBN : bejj ṭār
RIB : bejratā

ទៅឲ្យរឯបូព៌ាទិសទី ។

២៧០៣ - យល់ព្រះហោរាធិបតី   ក្បួរគ្រោះស្រុកស្រី -
សង្ហារនូវលេខស្បូរ ។

២៧០៤ - មានុមានកម្រិបីនិងឲ្យល   ជរទៀសពីបូព៌
ទៅទិសទក្សិណសោះសា ។

២៧០៥ - មានុមានយល់ព្រះកុម្ភការ   អស្សុរាភិរា
នូវយក្សយោធាបរិពារ ។

២៧០៦ - មានុមានទៅបស្ចិមទ្វារ   យល់សហាសកុមារ
រក្សាអសោកឯលិច ។

២៧០៧ - គន់មើលបណ្តើរទៅតិច   យល់មានបន្តិច
ជន្លោះមួយខាងព្រះទ្វារ ។

២៧០៨ - មានុមាននិម្មិតខ្លួនស្ទារ   ដើរដើរតទៅពាល់
មណ្ឌលទ្វេសសោភា ។

២៧០៩ - ឃ្លាំងជ័យជនមានរតនា   កុំយល់សីតា
ក្នុងឯកំពែងមាសទៅ ។

២៧១០ - យល់ផ្កាសាទកែវបីសនៅ   ស្លឹករត្នត្រួសនៅ
សុវណ្ណវៃភោជរចនា ។

២៧១១ - មែនទិញទសមុខមហិមា   សុទ្ធសឹងកញ្ញា
នូវអសុរិន្ទ្របរិពារ ។

២៧១២ - អកយាយសាវ៉ៃងស្រីការ   ស្រីស្រស់ស្រីង្គារ
សុភក្តិខុនណាឯក៏ក្រាស់ ។

២៧១៣ - ប្រទីបញ្ចាណាច្រើនក្រាស់   ភ្លើងភ្លឺយល់ច្បាស់
ក៏មានុមានមើលយល់ ។

២៧១៤ - ទសមុខដ៏ដ៏ងមសុខស្កប់   រួមឯកមណ្ឌល
មន្ទោគិរីភាពណា ។

២៧១៥ - មានុមានគិតស្មានសីតា   លបលួចខ័នថ្លា
ពីក្រោមព្រះកេសកើយហោង ។

២៧១៦ - ហួតហើយលើកឡើងដីសំពង   លលើសុរង
នៃក្រុងមហាទសមុខ ។

២៧១៧ - មានុមានពួសព្ទុដីងចក់ (1)   ជាក់ជាវិធុះទុក
ទើបគិតគន់មើលនរលក្ខណ៍ ។

២៧១៨ - យល់នាងមន្ទោគិរីជាក់   ជាគរិយាយក្ស
នូវប្រាសាទនិភាសពេលឯប្តី ។

២៧១៩ - ហើយនៅជាមេម៉ាយអប្រិយ   កុំផ្ទុំ(2)លក្ខណ៍ស្រី

(1) RIB : sabd pī cacuk
(2) RIB : buṃ juo

សីតារូបរត្នដ៏ពិសេស ។

២៧២០- ហនុមានជបមន្តឧបទេស(1) ក្បែរណាក្នុងព្រះកេស
មន្តោគិរីភពណា ។

២៧២១. ហនុមានសរសេរក្ដាំថា រិញមន្តមាយា
កម្រោរសាយកេសី ។

២៧២២. ប្រើយកដៃដង្ហែងស្រី ទះទៅសិរសី
នៃទសមុខបានបីដង ។

២៧២៣. នោះទើបរសាយជំណាង ពុំធ្វើឫស្នោះហោង
ជំពាក់លុះស្លាប់និងគ្នា ។

២៧២៤. ស្រេចហើយហនុមានយាត្រា ចេញចរយល់នា
ឯក្រៅកំពែងមាសហោង ។

២៧២៥. យល់នាងទាំងដៃភមួយ(2)ហោង ចរចាស្នេហាស្នង
សំណោះសំណាលនូវគ្នា ។

២៧២៦. ថាឲ្យសុខមហិមា គិតសួរសក្ដា
សម្បត្តិសំបូណ៌បរិពារ ។

២៧២៧. សឹងស្រីស្នំស្រស់ស្រីប្ដារ សេពសមក្រមការ(3)
អនេកអស្សូរដ៏កញ្ញា ។

២៧២៨. ក្សូរដ្ឋិញស្គល់ស្គប់ម្ល៉េះភ៉ា ម្ដេចឡើយនោះហា
ពុំត្រានូវចេះថ្លែតថ្លន់ ។

២៧២៩. ឆ្លៀតល្អជាសីតារត្នតន់ អោហោលន់ពន់
ពុំគិតដំនៀលនិន្ទា ។

២៧៣០- ពុំប្រណីព្រះភរិយា មានភាងសីតា
តែមួយបំរើសព្វថ្ងៃ ។

២៧៣១- ក្សត្រគិតបារព្ធឯដៃ– ក្រោមក្រែងក្រៃក្រៃ
ប្រល័យប្រលង់លង្កា ។

២៧៣២. ក្បែរណានោះនាងមួយឆ្លើយថា រំភាងសីតា
លោកថាប្រសើរសល់ស្រី ។

២៧៣៣- អញពុំដែលយល់កលអ្វី ក្រុងយក្សល្អជាពី
នោះតើមកទុកស្ថានណា ។

២៧៣៤- នាងមួយឆោតឆ្លើយវិញថា លោកទុកនៅនា
អសោកឧទ្យានដ៏ឧត្តរ ។

២៧៣៥- ក្បែរណានោះក្រុងពាល្យទានវ ព្រួសព្រួអប្សរ
កំអរក្នុងចិត្តចិន្តា ។

(1) RIB : appades (pas.)
(2) RIB : nāṅ dāṃṅ mbhai muoy
(3) RIB : sāc' sam kramakār

២៧៣៦. នាក្នុងរាត្រីនោះណា នាងនាងនិទ្រា
ទ្រង់ព្រះសុបិនសួស្តី ។
២៧៣៧. យល់ដូចព្រះបាទជ័យគ្រី គង់លើដំរី
មហាសុមេរជ័យសមាន (1) ។
២៧៣៨. ស្តេចទ្រង់ព្រះពស្ត្រសេតពណ៌ បរិពារផ្ញុំផ្ញារ
ក៏គាល់សម្តេចដេរា ។
២៧៣៩. ហើយយល់ដូចស្តេចលេលា គង់គជេន្ទ្រា
ប្រសើរសរស៊ើមបៃស្ក ។
២៧៤០. សីហានាទជីគគាតដើរឯកៃក្រ មមូរ (2) ដើរឯកៃង
បំរេចកំពែងលង្កា ។
២៧៤១. ពែកបាក់ធ្លាយធ្លាក់នោះណា ដេញយក្សយោធា
តន្លឹកតន្លូកខ្ចាយខ្ចាត់ ។
២៧៤២. ក្សិណនោះទេពីស្រីរត្ន តើនឡើងគង់ច្បាស់
ក៏ប្រាប់នៃស្រីសុជាតា ។
២៧៤៣. ជាទេពីព្រះពិភេក្ស ទាយទៀងទូលជា
នាព្រះសុបិនបរិបូណ៌ ។
២៧៤៤. អ្នកនឹងបានពាគិមានបន្ទូល សារសព្ទមធុរ
ពីស្នូរសម្តេចភរិយា ។
២៧៤៥. ស្រេចស្រីសួគ៌សុជាតា ទាយទៀងទូលជា
នាក្នុងរាត្រីកាលស្ងាត់ ។
២៧៤៦. ក្សិណនោះមានុមានពោះថ្លាត់ ស្រេចដល់រដូវគ្រប់
ប្រាសាទពិមានឧទ្យាន ។
២៧៤៧. នូវផុលដោយទូរពុំបាន ក្រៃក្រៃហេតុមាន
អស្ចារ្យកញ្ញាច្រើនគាល់ ។
២៧៤៨. មានុមាននិម្មិតខ្លួនថ្លារ ស៊ើរស្នួរទៅតាល់
កំពូលប្រាសាទឯលើ ។
២៧៤៩. ក្សិណពេះបួតបានស្តីកឈើ ប្រាយភាយក្រុះឈើ
ក្រណាបន្ទុំក្សត្រី ។
២៧៥០. ក្សិណនោះវិរភាជក្សត្រី ភ្ញាក់ឡើងដើរលទី
លើម្លូករ៉ាកាយតិតាន ។
២៧៥១. នាងគិតក្នុងចិត្តស្មោះស្មាន ក្រុងរាជពិប្រែប្រាណ
កាណាជាស្វាមកដល់ ។
២៧៥២. ឯត្ថិឯអះអត្តីកល ពុំដែលលេចខ្យល់
មណ្ឌលប្រាសាទសោភា ។

(1) MBN : mahāsūr ṭe sāmār
(2) RIB : mukh mūr

២៧៥៣- ស្វានេះធូលធុះត្រង់ណា ក្រែងក្រុងយក្សា
កាលណាមកលួចកិច្ចកល ។

២៧៥៤- មានុមានស្រែងស្រូតធុះដល់ ទេពីនិមល
មហាក្របីក្រាបក្រួញ ។

២៧៥៥- ផ្ងាត់ផ្ងាយករកាយបីកន្លេញ លុះលុតជង្ឃ្យជួញ
ប្រណាម្យបង្គំទូលថា ។

២៧៥៦- បពិត្រវររាជជាយា ខ្ញុំឯងជាតិជា
អមាត្យជំនិតភក្តី ។

២៧៥៧- ខ្ញុំឈ្មោះមានុមានមកពី វរបាទចក្រី
សម្តេចនារាយរាមា ។

២៧៥៨- ឲ្យស្ទួរព្រះម្លូនៃផ្ទិផ្លា ព្រះទៀមវិះបា -
រម្យភាជា ទេពីស្ងាត់ ។

២៧៥៩- ក្សិណនោះទើបទេពីរត្ន បន្ទូលរឹងផ្ងាត់
ភិនិតសន្និះសង្កា ។

២៧៦០- ពាក្យពានរនេះមុសា អញពុំជឿបា
កុំបាស្រដីកិច្ចកល ។

២៧៦១- នាកាលព្រះបាទទសពល ចេញចាកមណ្ឌល
នគរក៏ស្តេចយាត្រា ។

២៧៦២- អញឯងបាទបរិចារិកា(1) នូវព្រះលក្ស្មអនុជា
ស្តេចត្រេចព្រះព្រៃពនចរ ។

២៧៦៣- កុំយល់ឯងអង្គពានរ តាមព្រះភូធរ
ក៏ជាអមាត្យស្នេហាស្និទ្ធ ។

២៧៦៤- មានុមានទូលថាបពិត្រ មហាសីសុចរិត
ក្សត្រីត្រកូលពន្លក ។

២៧៦៥- នាកាលទសមុខលួចយក ព្រះអង្គឯងមក
ក៏ស្តេចត្រេចរកពុំយល់ ។

២៧៦៦- ព្រះទៀមព្រះអនុជសោកសល់ សោកសោះទុក្ខទល់
អំពល់អំពើក្សត្រស្ដាយ ។

២៧៦៧- ពីរពង្សព្រះអង្គដើរដោយ ដងព្រៃបីងល្ហោយ
ហៅរកនូវសោកានល ។

២៧៦៨- មានុមានទូលអស់កិច្ចកល ពុំឲ្យមានឆ្ងល់
ហឫទ័យសម្តេចទេពី ។

២៧៦៩- ទូលថ្លែងអស់អាជីសេចក្តី សុគ្រីពពាលី
ជាភេទប្រយុទ្ធនឹងគ្នា ។

(1) RIB : añ en paricārikā

២៧៧០. សុគ្រីពពឹងព្រះជេស្ឋា សម្តេចរាមា
ស្តេចបាញ់ពាលីសុះមរ ។
២៧៧១. សុគ្រីពគ្រប់គ្រងពានរ ខាស់ខិននគរ
ជិតសិបអក្ខោភិនី ។
២៧៧២. មកថ្វាយព្រះបាទចក្រី ហនុមានថ្លែងពី -
ពោះស្បូវមច្ឆគួរឈ្មោង ។
២៧៧៣. សុគ្រីពនោះមាខ្ញុំឯង ព្រះរៀមគតគ្រែង
ជាស្តេចគស្បូរសិរសី ។
២៧៧៤. ម្តាយខ្ញុំឈ្មោះអញ្ជនទេពី អាពុកខ្ញុំគឺ
ព្រះពាយោនាយនរនាថ(1) ។
២៧៧៥. ខ្ញុំពុំពោលមុសាវាទ ក្រាបទូលព្រះបាទ
ពុំឃ្លាតនូវពាក្យសត្យស្មោះ ។
២៧៧៦. ក្សត្រីស្តែងស្តាប់ពាក្យនោះ យល់ពិតពិរោះ
តាមដោយគន្លងសេចក្តី ។
២៧៧៧. ត្រូវព្រះហឫទ័យទេពី ត្រេកត្រាស់ស្រីជី
សំណោះសំណាលថ្លែងថា ។
២៧៧៨. បើហនុមានអញ្ជើញមា រមោះមានសញ្ញា
ឲ្យជាសន្និះពិភាល់ ។
២៧៧៩. ជាមានអ្វីជាបន្ទាល់ មកឲ្យអញស្គាល់
ជាពីព្រះបាទពង្សក្សត្រ ។
២៧៨០. ក្សិណនោះហនុមានស្រេចថ្វាត់ យកព្រះទំរង់រត្ន
អំពីលង្វែកសិរសី ។
២៧៨១. ថ្មីមថ្វាយវររាជទេពី សីតាក្សត្រី
ទទួលជិតញៀនព្រះទំរង់ ។
២៧៨២. នាងស្គាល់ជាក់ពីព្រះអង្គ ពេលព្រះបាទទ្រង់
ឥតមានសន្ទិះខ្វល់ឡើយ ។
២៧៨៣. ទូលទុកលើសិរសាហើយ ជលនេត្រឥតស្បើយ
សស្រាក់លើព្រះឱរា(2) ។
២៧៨៤. នាងទ្រង់ព្រះកន្សែងសោកា ទូញព្រះរាជា
ពិលាបព្រលន់ពន់ក្តាត់ ។
២៧៨៥. ក្សិណស្រីសុជាតាទូលឃាត់ ក្នុងរាត្រីស្ងាត់
នោះខ្លាចអសូរឯងភ្ញាក់ ។
២៧៨៦. ក្រែងពុំដល់ទសមុខយក្ស នឹងដើមមានអ្នក
មកជួបក្នុងប្រាសាទស្ងាត់ ។

(1) RIB : braḥ bāyo chāy naranāth
(2) MBN : loe braḥ bhaktrā

២៧៨៧- ទេពីចំទប់អាក់អួល យំស្តាយខ្សឹកខ្សួល
បន្ទូលបន្ទោសហនុមាន ។

២៧៨៨- ថាឯហាហនុមានហៅហាន អញបានពាក្យមាន
សំនូរព្រះអង្គមកដល់ ។

២៧៨៩- ព្រះឱស្នទិព្វថ្លៃមង្គល គឺនោះអញឆ្ងល់
មកលបាស្តាយសេចក្តី ។

២៧៩០- ពីបាទើបមកដល់ថ្មី មិញតើបទអ្វី
ក៏បានមិនថ្វាយព្រះទំរង់ ។

២៧៩១- បាមកធ្វេសធ្វើថ្មើរថ្មើង សណោះអន្ទង
ហើយនៃទើបថ្វាយឯក្រោយ ។

២៧៩២- ហនុមានបង្គំទូលដោយ បពិត្រខ្ញុំស្តាយ
ឲ្យព្រួយព្រះរាជហឫទ័យ ។

២៧៩៣- គឺនោះអាជ្ញាក្សត្រថ្លៃ ពីព្រះឱស្ននៃ
ព្រះបាទអ្នកជាអម្ចាស់ ។

២៧៩៤- ព្រះទំរង់នេះពីព្រះហស្ត រីព្រះឥតប្រាស់
ឃ្លាតពីព្រះឱស្នក្សត្រថ្លៃ ។

២៧៩៥- ព្រះទំរង់នេះមានតំលៃ ព្រះឱស្នទិព្វថ្លៃ
នឹងរកតំលៃពុំបាន ។

២៧៩៦- ហេតុនោះខ្ញុំថ្វាយពាក្យមាន មុនហើយទើបបាន
ថ្វាយព្រះទំរង់ឯក្រោយ ។

២៧៩៧- មកលថ្វាយអំពីដើមដោយ ព្រះបន្ទូលស្តាយ
ពុំក្រែងបារម្ភសេចក្តី ។

២៧៩៨- ស្គាល់ជាក់ពីព្រះចក្រី ហើយព្រះមហេសី
នូវសោកពិលាបប្រះប្រាណ ។

២៧៩៩- ទំរាំស្បើយព្រះសោកស្រាន ហើយនៃទើបបាន
ព្រះមានសំនួរសារសព្វ ។

២៨០០- ខ្ញុំមកនេះជាការស្ងាត់ រិលរឹងទៅថ្វាត់
ដល់ដូចព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៨០១- ខ្ញុំធ្វើឲ្យមានសញ្ញា ឈ្មោះទើបបានជា
ក្រាបទូលសព្វសេចក្តីគ្រប់ ។

២៨០២- តម្លូវមិញ(1) យល់ខ្ញុំទប់ ព្រះបន្ទូលទាំងជប់
អាក់អួលខ្សឹកខ្សួលក្សត្រី ។

២៨០៣- ពោះធ្រូងព្រះកន្សែងក្រោយក្តី មានកំដឹង(2) អ្វី
រៀបបានពាក្យមានដឹងឆាប់ ។

(1) RIB : iḻūv mitr
(2) RIB : kuṃ ṭiṅ

២៨០៤- ក្សិណនោះទេពីស្ដេចស្ដាប់ ពាក្យពិរោះគាប់
សរសើរហនុមានក្រាស្ងៃក្រាយ ។

២៨០៥- ហនុមានក្រួញក្រាបថ្វាត់ថ្វាយ អញ្ជលីកររាយ
ប្រណម្យបង្គំទូលថា ។

២៨០៦- បពិត្រវររាជជាយា វត្ថុអ្វីមួយជា
ជំនឿពីព្រះអង្គឯង ។

២៨០៧- ទៅថ្វាយព្រះរៀមស្ដេចឈ្មោង តោះសង្កាត្រែង
ថាខ្ញុំពុំដល់ព្រះអង្គ ។

២៨០៨- ក្សិណនោះទេពីវរវង្ស ស្ដេចបួតព្រះទំរង់
សុវណ្ណពិរោធរង្ស ។

២៨០៩- ពីក្បួនព្រះហស្ដក្សត្រី ហុចហនុមានពី-
ណាបលប់បន្ទូលថ្កាំថា ។

២៨១០- ហៃហនុមាននើយយាត្រា ទៅទូលព្រះរាម-
ឥស្សូរពន្លកដ៏សំឡាញ់ ។

២៨១១- បើព្រះអង្គសាសួរអញ ដូចដើមនោះមិញ
តប្បូវសូមព្រះករុណា ។

២៨១២- ស្ដេចមានព្រះរាជជិន្តា ថ្វាយព្រះករុណា
ស្នេហាដូចដើមនាយហោង ។

២៨១៣- កុំគិតអង្គអញមានហ្មង(1) នូវយក្សយល់ឃ្លង
គឺជាមន្ទិលមាត្រា ។

២៨១៤- អញទន្ទឹងព្រះរាជា ទាល់ទសមាសា(2)
ពុំយល់ព្រះភក្ត្រស្ដេចឡើយ ។

២៨១៥- នោះដឹងដើមអញដល់ត្រើយ ព្រះជ្រីវ្យវិហោយ
តោះសូន្យលើលង្កាហោង ។

២៨១៦- ក្រុងពង្សពាលរត្រែកត្រង ព្រះបណ្ដាគ្រប់គ្រង
រំពឹងរំពៃពយាត្រា ។

២៨១៧- ជងនោះហនុមានក្រាបលា វររាជជាយា
សំពៃដងនូវតេជបីពន្លឹក ។

២៨១៨- ចេញចាប់ចុងអសោកត្រាំក្បួ សាខានូវសន្លឹក
អធិកនូវត្រួយផ្លែផ្កា ។

២៨១៩- លុះលែងអសោកពនិតា(3) ជកដើមដូងស្លា
ប្រវាដណ្ដើមអម្រឹតដល ។

២៨២០- ដលដងច្រើនពណ៌ច្រើនកល ទាំងបរិមណ្ឌល

(1) RIB : kuṃ git aṅg m̈atth hmaṅ
(2) MBN : dāl dasavāssār
(3) RIB : laḥ laeṅ asok banatā

ទំលាក់ទំលាយរុះរោយ ។

២៨២១- ខ្លែងឈើបេះម្កាងខាំងឆ្កោយ ហើយងើរប្រែក្រោយ
ក្រឡេកក្រឡាស់ទៅទីង ។

២៨២២- ឯកអង្គមហិមាប្រែប្រឹង ប្រែប្រាណខេរទឹង
លលោលលើលោតដល់ ។

២៨២៣- កាច់កំពែងមាសដ៏មណ្ឌល កើតកោលាហល
រវល់ទាំងយក្សកុម្ភណ្ឌ ។

២៨២៤- ព្រោមព្រែងបីសិញែងករកាន់ គ្រឿងគ្រប់ខែលខ័ន
ធ្នូស្នាទូវដាវតោមរ ។

២៨២៥- ខ្លះកាន់កៅទណ្ឌកោះសរ នាយយក្សបួនឈរ
កណ្តាលនៃយក្សរួសរាន់[1] ។

២៨២៦- អស់យក្សាសួរប្អូនពាន់ ព្រោមព្រែងករកាន់
កន្ទុយទីទៃទង់ទាញ ។

២៨២៧- មានុមានធ្វើជាក្រួញក្រាញ ហើយលោតកាត់ផ្លាញ
អសូរវិនាសនាភា ។

២៨២៨- ដូចគ្រុឌឆាបស្ទួរនាគា ដូចរាជសីហា
សហ័សក៏ចាប់គជសារ ។

២៨២៩- អសូរសហ័សអន្ធពាល មិនមកជាសជា
រនាបរនេលលើគ្នា ។

២៨៣០- លុះត្រូវដល់រាជសីហា ភិតភ័យមហិមា
ក៏ស្រែកឃាត់មានុមានឯង ។

២៨៣១- ជាងៃមានុមានឥតក្រែង ម្តេចមាតុំឈ្លង
មានាំបង្គំមហាក្សត្រ ។

២៨៣២- មាមកនេះទ័ងជាស្ងាត់ វិលវឹងទៅថ្វាត់
ដល់ដូចអាត្មាស្តេចប្រើ ។

២៨៣៣- ម្តេចឡើយមាមកម្ចេសធ្វើ ជោឡោឆ្គះតើ
ជាកាប់ងំណាសោតយោង ។

២៨៣៤- មានុមានពុំស្តាប់ឡើយយោង ណាទេតីស្បង
ក៏ចាប់អសូរអសនិ ។

២៨៣៥- ឆក់ស្នូរឈ្មួរជ័ប្រជតី ប្រះសិង្ហប្រះសីហា
ក៏ប្រះអម្រឹតព្រាត់ព្រាយ ។

២៨៣៦- ជកជើមដុងស្លាវាត់វាយ អសូរខ្ទាត់ខ្ចាយ
ពុំអាចនៅចាំទេតី ។

២៨៣៧- យក្សជាសេនាបតី ត្រៀបត្រៀបសេនី
រូបមានរលកសាគរ ។

(1) RIB : kaṇṭāl nai yaks rukkhachand

២៨៣៨. យក្សរោមជួលជោមមានរ មានរប្រឹងឈរ
រណាងឧឡារសោះសា ។
២៨៣៩. ហនុមានថ្វើរទ្រង់ពេជ្រជ័ន្នា ដោះត្រូវយោធា
ពាហានអស្សូរស្លាប់ស្លូត ។
២៨៤០. កាច់កកាត់កបីកំបុត ភ្លាយពោះបីរពាត់
រពាយរពូនលើគ្នា ។
២៨៤១. ដេញពលដេញខុនយក្សា ដេញវាយយោធា
ទៅពាល់សហាសកុមារ ។
២៨៤២. កង់លើកដិររថឧទារ ទិមសិង្ហជីប្រហារ
រន្ទះសំឡេងស្រែកខ្លាំង ។
២៨៤៣. ស្តើងថ្កើងតន្ត្រៃយត្រៃសិង្ហ ចក្រនាយាការ(1)
រយោលភ្លឹងក្លស់ហាសមាន ។
២៨៤៤. ម្នះបរគជសាររហៅហាន(2) ប្រុះប្រឹងប្រែក្រឡា
មមូមមាមបិហា ។
២៨៤៥. នាយសិង្ហជិះសិង្ហសោះសា នាយសិង្ហនាយមហា
ពន្លឹកសឹងបីសំរែក ។
២៨៤៦. រៀបពលភាយពលជេះថែក ជររចេញក្រោយវែ្ភក
នូវខសជ័យោធាពល ។
២៨៤៧. សឹងជាញដងជិះដោយកល សឹងម្នះម្នតដល់
ប្រកួតប្រកាប់នូវកំសាំង ។
២៨៤៨. ជិះសិង្ហជិះសីហជីប្រណាំង ជិះក្ញោរខ្លាំង
ក៏ជិះឧសភនាគនា ។
២៨៤៩. ជិះសៀងភាជាបីប្រហារ ច្បាប្រែតន្ត្រីពាល
ក៏ជិះមហិង្សាថ្កើង ។
២៨៥០. ជិះគោជិះគោរមាសភ្លើង ហាសហ្វូសហោះឡើង
ក៏ក្រោលក្រទាត់ទេហា ។
២៨៥១. ភាយរៀបពលពោរមហិមា រូបហានតង្កា
ក៏ជេររជំនោរមួយជង ។
២៨៥២. មាររម្នះលលើកបីជឹបង ថែជកដោមបីសំពាង
កញ្ចៀនសន្ធាប់ជ័ក្របី ។
២៨៥៣. ហនុមានជក់ពេជ្រជ័ក្រវី ដោះត្រូវសេនី
រនាបរនៀលពាសុធា ។
២៨៥៤. ឈាមហូរជួចស្ទឹងយមុនា ជោរជលជ័នាគា
រលករដុំជ័រវែងឯង ។

(1) MBN : kaṃṇ
RIB : kāṃṇ
(2) RIB : poḥ par gajasār hāv hān

២៨៥៥- អស់ពលអស្សុរទំខែង ហនុមានជាញដៃដង
ដីធ្លាប់ត្រប់រជក្តិល ។
២៨៥៦- ខ្លះដួលកាប់រថយះយួរ ខ្លះដួលដកដួរ
នៃអង្គសហាសកុមារ ។
២៨៥៧- វាយសិង្ហវាយគជអស្សពាហា ពោះពោកពលមារ
រនាបរនៀលដាគា ។
២៨៥៨- វាយគោវាយគោមហិង្សា រមាសខ្លាឡៀងគា
នូវសេះសារដំរីស្លាប់ ។
២៨៥៩- ធូលធ្លាប់តន្ត្រីធុរធ្លាប់ ធ្លូរតន្ត្រីខ្ជាប់
សម្លាប់តន្ត្រីមរណា ។
២៨៦០- គជសីហារាជសីហាជីមហា ធ្លាប់ប្រះជីធារា
ប្រឡាក់នូវឈាមហូរធ្លង ។
២៨៦១- កាច់រថបង់រថពះអង្គ សហាសកុមារទ្រង់
ក៏ធ្លាប់ប្រហាច់មរណា ។
២៨៦២- ហំរឹងពលប្រាំសែនសោះសា សេនាយោធា
និងយានជំនិះសឹងក្ស័យ ។
២៨៦៣- សល់តែអស្សុរតិចនៃ រត់រួចវៃងភ័យ
ក៏រត់ទៅទូលរាពណា ។
២៨៦៤- រាពណ៍ស្ដាប់ទំនូលអសុរា ជាជើងមានតា-
នរេន្ទ្រមួយមករាវី ។
២៨៦៥- ខ្លាញរថខ្លាញរាជពាជី ខ្លាញយក្សសេនី
ក៏ខ្លាញហំរឹងទសយោធា ។
២៨៦៦- ខ្លាញហឹងអស្សុរបុត្រភ្ងា សហាសកុមារមរណា
មហាទសមុខក្រោធក្រៃ ។
២៨៦៧- ឮបើមព្រះរាជបុត្រក្ស័យ រាពណ៍ក្ដៅបារមីយ
នូវសោកានលពេកបោរាប ។
២៨៦៨- ហៅតន្ត្រីជិតបុតឡូង តេជដៃដកន្លង
កំណោះកំណាំងមហិមា ។
២៨៦៩- ថាតន្ត្រីជិតធូរធា ស្ដាប់ពត៌មានណា
ដំណើរនៃរាជដីក្រចី ។
២៨៧០- ធូរធានាំពលជីសេនី ខ្លាញស្វាបាបី
ក៏មករំលាយឧទ្យាន ។
២៨៧១- តន្ត្រីជិតទូលឆ្លើយទីងថ្កាន នាខ្ញុំយកបាន
ដោះស្វាណាមាន្យធ្វើសឃ្មង ។
២៨៧២- ខ្ញុំជាព្រះរាជបុត្រឡូង តេជាជៃជីកន្លង
ប្រាកដបង្កើតកេរតិឈ្លាស់ ។
២៨៧៣- ទ្រែងដូចអាជានេយ្យចាស់ ទីងចចកចាស់

ក៏មកប៉ះប៉ុននូវគ្នា ។

២៨៧៤- ស្មមានព្រះរាជអាជ្ញា ស្រាវយកយោធា
រំលុភនូវស្មើពានរ ។

២៨៧៥- ខ្ញុំទូលបាក់ខ្ញុំពុំអរ អាសាព្រះគុជរ
ពុំជេរនូវព្រះករុណា ។

២៨៧៦- ក្រុងរាពណ៍បន្ទូលថាបា ពោះប៉ិបាផ្កាញញស្វា
នេះមួយឲ្យដឹងតេជចៃដ ។

២៨៧៧- នូវដឹងជើងបាមានជ័យ ជ័យបាជ័យត្រៃ
តិជ័យសម្ដេចរាមា ។

២៨៧៨- ជងនោះឥន្ទ្រជិតក្រាបណា នាំយក្សយោធា
តាមបាននូវពលពាណោ ។

២៨៧៩- សឹងហៅបានភ្លាដ៏ឆាឆោ ទាំងប្រាំអក្ខោ-
ភិនីពិនិត្យសិល្បសាយ ។

២៨៨០- តែងតាំងខុនពលពន្លាយ គឺអង្គអតិកាយ
មហាឃួណាជ័សេនី ។

២៨៨១- រៀបរថទឹមទៀមពាជី សេះសោតរស្មី
រូបានមហាមរកត ។

២៨៨២- ឥន្ទ្រជិតឡើងលើរាជរថ រស្មីបីជំហុត
ប្រដូចនូវស្មរិយោទយា ។

២៨៨៣- រស្មីផ្លុះអង្គអស្សុរពាហ មើលម្ដងដូចកាល
ឯនតន្នុជនូបីជំភាស់ ។

២៨៨៤- យក្សយប់ឯកអង្គវែងខាស់ នាមហៅប្រហាស្ត(1)
ជំនិះជំនាញសារថី ។

២៨៨៥- មានមហាយក្សត្រីទ្វី នាមហៅព្រះជី(2)
ក៏ស្ទិតកន្សែរជងដង ។

២៨៨៦- គូប្បតន្ត្រីយនូវសំង្ខកង ដើរដេរដោយដង
ករក្រើកអិតើកពសុធា ។

២៨៨៧- ដូចតាយពន្លកត្រីក្បូ ញាប់ញ័រក្រណា
មហាពសុធាខ្ចាយខ្ចូរ ។

២៨៨៨- អាប់អស់រូទសុរិយាករ ងងិតអន្ធការ
ស្រមូប់ទាំងសូរ្យរស្មី ។

២៨៨៩- ខ្លះកាន់វែខលខ័នជ័ក្រវី រៀបពលពាជី
បរិកតអាវុធផ្ទេងស្មាំ ។

២៨៩០- ខ្លះកាន់នាគាវេភំ ឆេរទឹមឃាត់ខាំ

(1) RIB : braḥ hăst
(2) RIB : nām hau bājī

សំញើញញូសំញៀញឯកាណា ។

២៨៩១- លុះលើកទ័ពទៀបត្រើក្បួន ភាបទៀបយោធា
នូវដោយនៃភាជជ័ក្របី ។

២៨៩២- ឯងនោះក្របិត្រ្តិនាភាយដិបតី យល់យក្សអសូរនៃ(1)
សំបើឋសំឫាក្រោធក្រៃ ។

២៨៩៣- នោះក្រុងពានរនិរភ័យ និរភិតជាញដីយ
ដយានុភាពឫទ្ធិវេង ។

២៨៩៤- ពៅនពាន់នក្ខជីបីសំរែង ជិតជាកំពែង
គីពេជ្រក៏ពាត់ក្តល់ជ្រើង ។

២៨៩៥- រិទឯវាន់ជ្រើនជាន់ខ្ពង់ជ្រុង អង្គអាត្មាជ្រុង
ដ៏លើសអសោកសាខា ។

២៨៩៦- ឈរឈោងបេះបានផល បៀមបរិភោគ្គា
អង្គាឯក៏និរភ័យភ្លឹក ។

២៨៩៧- ដូចភាជសីហាដ៏អធិក ដាប់តដជ័អង្រឹត
ភោគ្គាអង្គាឯនិរភ័យ ។

២៨៩៨- និរភិតអង្រឹតដ៏ទីទៃ និរាសសង្ស័យ
ភយានុភ័យដូចជល់ ។

២៨៩៩- ឯងនោះបានុមានមើលយល់ តន្ត្រិជិតនិមិល
ក៏ស្ទិតលើរថអស្សុរពាហា ។

២៩០០- រុងរឿងរស្មីត្រាស់ត្រាល ដូចសុរិយបាល(2)
បីត្រាលចំភាស់បូពា ។

២៩០១- ក្រុងពស្សុពានរគិតថា នេះអង្គភាពណា
ឬ(3)អង្គអសុរទៀតដទៃ ។

២៩០២- យោធាយក្សក្រាស់ក្រៃ ដោយពានរនៃ
អសោកពន្លឹកសព្វសាយ ។

២៩០៣- ទៅទៀបពានរពន្រាយ យល់អង្គអតិកាយ
ក៏ស្រែកជស្តាំងពុំខ្លាច ។

២៩០៤- ថាទើយវាយក្សបីកំណាច អ្នកឯណាឯងអាច
ក៏ស្ទិតលើរថអស្សុពាហា ។

២៩០៥- នោះជាអង្គអសុរា ភាពឯងអន្តពាល
ឬ(4)អង្គអសុរទៀតដទៃ ។

២៩០៦- ឯងនោះអតិកាយក្រោធក្រៃ ឃហិមានិរភ័យ
ក៏ពោលនូវពាក្យព្រាយព្រាប់ ។

(1) RIB : yal' yaks asanī
(2) RIB : ṭūc suriyā bāl
(3) RIB : ṙī
(4) RIB : rī

២៩០៧. ហើយបានព្រះស្តេចស្តាប់ គឺបងពុំដឹងសព្វ
នូវគេដកបេះឫទ្ធិថ្លៃ ។

២៩០៨. អ្នកនេះឯងមានថ្វីវៃ ធ្វើសឹកមានជ័យ
គឺជ័យសង្គ្រាមច្រើនគ្រា ។

២៩០៩. ចរចាប់ទាំងទេពស្ត្រី ទាំងព្រះឥន្ទ្រា
ឈ្នះនូវអំណាចបីក្រោកដៃ ។

២៩១០. ហេតុនោះឥន្ទ្រាទេវបុត្រ ទើបលោកសន្មត
ព្រះនាមករពារហោរាង ។

២៩១១. ហៅឥន្ទ្រជិតជីកន្លង ជារាជបុត្រឆ្លង
ព្រះបាទនិស្សរលង្កា ។

២៩១២. ស្តេចទុកស្មើបណ្តូលថ្លើមថ្លា ស្មើព្រះនេត្រា
ពន្លកពន្លឺពន្លាយ ។

២៩១៣. រីអញឯងឈ្មោះអតិកាយ មុខប្រែរូបកាយ(1)
កាលានូវកលអតិរេក ។

២៩១៤. ពុំជាតិស្មឹងស្មាជិងឯងឯក ហើយវិវិទេក
វិសេសវិសុទ្ធសាស្ត្រា ។

២៩១៥. ដឹងនោះមានុមានមហិមា សើចសង់និន្ទា
ចំអកចំអន់ពុំកោត ។

២៩១៦. ហើយវាយក្បួនតិរិច្ឆានលោត ស្តេចមឹងមិនកោត
ប្រកួតប្រយុទ្ធចេស្តា ។

២៩១៧. មឹងតិះដៀលពលព្រួណា មឹងមកមហិមា
សឹងស្នានអញព្រឹក្សព្រួញអង្គ ។

២៩១៨. អញមើលមុខមឹងបីលម្អប់ ដូចមុខនូវមមង់
មកលោភនៃដីងកងសារ ។

២៩១៩. ហើរហោងក្រាណប្រួតក្រាស់ក្រាល ខំខាំគងសារ
សម្លាប់ពីបាននេះតិច្ឆូវ ។

២៩២០. ត្រើបស្រុះលោហមុះមកត្រូវ តែខ្យល់វាយបាវ
ក៏មរវិនាសអន្តរាយ ។

២៩២១. ខ្លះត្រូវសង្ហារនិកាយ - វុឌ្ឍាសុទ្ធសាយ(2)
បីខ្ចាយជលាស្លាប់ស្លូត(3) ។

២៩២២. មឹងមិនដឹងមានុមានបុត្រ អស់រូបភោគសុទ្ធ
សឹងពេជ្រមហាពេជ្រថ្លា ។

២៩២៣. ទោះមឹងមកនឹងពាធា ស្មើយកអាត្មា

(1) MBN : mut prae rūp kāy
(2) MBN : vatthā suddhāy
RIB : vudhā suddhāy
(3) RIB : pī khcāy jalā slāp' slut

មកឃរកណ្ដាលឧទ្យាន ។

២៩២៤- ជីវិតដូចខ្មោចខ្មួយសាមាន្យ ពីងមកពះពាន
ប្រក្ខតប្រឡូងចេស្ដា ។

២៩២៥- ឯវនោះអតិកាយឃមិមា ក្រេវក្រោធសោះសា
នូវពាក្យនៃពានរពោល ។

២៩២៦- ខេវវិងប្រាណប្រឹងឈរឈោរ រូបរុងបីត្រសោល
ទីឃោរឃាកាណ ។

២៩២៧- កំពស់បីយោជកណានា អតិកាយកាណ
នូវរូបស្កឹមស្ដុបីសំបើម ។

២៩២៨- ប្រាណប្រឹងខ្ទះពាហុដើម(1) នេត្រដងនូវជិតើ្សម
ក្រញិវក្រញ៉ៅញបីកក្ដួន ។

២៩២៩- កំរាមគ្រើមគ្រាមបីក្រន្ទួន វិឆ្មកប្រាលជំឆ្លួន
ក្រមេ្យកក្រម្យោតនេត្រា ។

២៩៣០- ឃានុមានមើលយល់យក្ខា អតិកាយកាណ
នូវរូបដ៏រុងបីពន្លឹក ។

២៩៣១- ណោណោតពីអសោកព្រឹក្ស ជោយគេជបីអធិក
អំណាចនៃរាជពានរ ។

២៩៣២- ស្ទុះទៅឆាក់ពាំងដំឃារ យក្សដួលដ្ហាស់ឃរ
ក៏ដ្ហោរកណ្ដាលប្រជតី ។

២៩៣៣- ពួសព្វដូចសព្វអសនី ឲ្យតព្រោមប្រជពី
ករគ្រើករន្ធត់ស្មៃឯស្ងប់ ។

២៩៣៤- អតិកាយញ៉័រខ្លួនជីជំប្រប់ ប្រឹងប្រាណស្ទួន្យសព្វ
សន្ធប់ត្រឡប់នេត្រា ។

២៩៣៥- ទាស់ទំស្កាញស្កប់ម្នីម្នា ឈរឈោងបីប្រភា
បំពេនបំពាត់រូតរត់ ។

២៩៣៦- ផ្ទាក់នៃព្រព្រឹក្សាបតិត ឃាឃាត់ប៉ះផុត
ខន្ធាំខ្ទិនងប្រែងប្រុល ។

២៩៣៧- ផ្ដើលនោកងកោណាឃាល អតិកាយរត់ឯល់
នៃឥន្ទ្រជិតជាញដ៏យ ។

២៩៣៨- ថ្លែងប្រាប់ជោយដំណើរនៃ ឥន្ទ្រជិតក្រោធក្រៃ
រវិន្ទះប្រឃាស្ដសារជី ។

២៩៣៩- ឥន្ទ្រជិតគង់លើរថពាជី ក្រោធដូចអគ្គី
ក៏ដេះកំលុងឥទ្ធិភា ។

២៩៤០- ឯវនោះប្រឃាស្ដទូលជា ស្មុមព្រះករុណា
អាស្ទូរនៃខ្ញុំស្មើសត្វ ។

(1) RIB : prāṇ priṅ baḥ bāhu ṭoem

២៩៤១ - ខ្ញុំទូលបាក់ដូចខ្ញុំឃាត់ នោះសូមប្រយ័ត្ន
ប្រយុទ្ធនៃពានរនេះ ។
២៩៤២ - តតក្លឹកការសឹកសោកដេះ អង្គតតរបេះ
របឹងរបាញទ្រើសទ្រង់ ។
២៩៤៣ - ទោះនូវក្តីមរណារីងរុង គឺជីវិតព្រះអង្គ
ព្រះបាទអម្ចាស់ឯងឯងនៃ ។
២៩៤៤ - ទោះព្រះអង្គចីវិចំឲ្យក្ស័យ ពានរនេះនៃក្រ
ព្រាងនឹងប្រទះទាស់បាន ។
២៩៤៥ - ឯងនោះតិរច្ឆានឆ្លើយថ្កាន អរប្រិយាស្តីមាន
កុំនិតកុំនាប់គួរយក ។
២៩៤៦ - នាកាលយើងនូវណាស្តេចមក ប្រយោជន៍បីនូវរក
ប្រយុទ្ធប្រទះរឿងណាវង្គ ។
២៩៤៧ - កុំជាពានរឯកអង្គ មហិមាទ្រើសទ្រង់
ពណ៌ទ្រនង់ជ័ពិភោគ ។
២៩៤៨ - ទោះពានរនេះវិសេសកោដិ ពុំគួរបីនូវភោគ
កំណាំងក្របីសោះសា ។
២៩៤៩ - កាលមកយើងក្រាបទូលជា ទោះបីអ្នកឯណា
ជីមានតបះការនៃក្រ ។
២៩៥០ - យើងញុំាងឲ្យអស់គេដងដៃ លុះជីវិតក្ស័យ
ទីនៃពុំវែងឡើយណា ។
២៩៥១ - ទោះដយឲ្យអាប់អាជ្ញា អាប់ព្រះចេស្តា
នឹងជាជំនៀលនេះតិរូវ ។
២៩៥២ - យល់យើងខ្លៅខ្លាចជ័សត្រូវ[1] ស្វាដួយមកកូវ
រលះរលាំងវត់យោង ។
២៩៥៣ - ៗដល់ព្រះបាទទ្រើសឃ្មង ស្តេចក្រេវក្រោធដង
ជំរោននូវរស់បានសោក ។
២៩៥៤ - ឯងនោះតិរច្ឆានក្រេវក្រោធ ភារភ័យបីពិភោគ
រន្ធុះទាបាននប្បូរចូល ។
២៩៥៥ - បានមានយល់យក្សាសួរ រត់ចូលបីរមួរ
កន្ត្លើយក្រអែសសើយឯរ ។
២៩៥៦ - ឯងនោះក្រុងភាជិជ័ពានរ ក្របិន្ទ្រាជឹបវរ
ពន្លូកពន្លឹកបីប្រតិហារ[2] ។
២៩៥៧ - ពានរទះទរពលមារ មរជាគេក្រាល

(1) RIB : khlau khlā ṭă satrūv
(2) RIB : krapindr rapin pavar
banlūk banlịk prātihāry

កណ្ដាលមហាប្រឌពី ។

២៩៥៨- លោលោតផុលផាប់សិង្ហសីហា សេះសារជិរី
ក្រឡេកក្រឡាស់ក្បែរក្រោយ ។

២៩៥៩- ឃោកឃាក់ភាងរងខាងម្ដោយ ដើយឯរវៃប្រែក្រោយ
លលោលលាំងឯរឯា ។

២៩៦០- លោតឡើងផាប់ឆ្ពងព្រឹក្សា អសោកសាខា
បំពេនស្វាវនង្គ័ង្គឆ្ងាត់ ។

២៩៦១- ដូចកលនាគបាសពេនពាត់ ស្វាយច្រើនពាន់ភ្លាត់
ជីកល់ដំកើងអាត្មា ។

២៩៦២- យក្សបាញ់បាឆសរសោះសា ដូចភ្លៀងពេញមហា
មហាវេហាសឆ្ងាយខ្ចូរ ។

២៩៦៣- ពុំត្រីប្រែញអង្គពានរ ឯកឯោតអស់សរ
នោះជាបន្លាយជុំជិត ។

២៩៦៤- មើលទៅអស់ពលហើយគិត អាឥន្ទ្រជិត
គឺមកប្រឡូងចេស្ដា ។

២៩៦៥- នោះបីអញខឹងខំពាធា ឆ្លៀញអស់យក្សា
គឺលុះមរវិនាសនៃ ។

២៩៦៦- កាប់ក្បែឥន្ទ្រជិតពុំក្បៀយ ពុំលុះតេជនៃង
នៃអញពិឃាតពុំបាន ។

២៩៦៧- អញស្វាវក្បាងក្រែងយូរពាតិមាន ពុំធាប់ទីងក្ដាន
ព្រះបាទនារាយពង្សក្សត្រ ។

២៩៦៨- នេះតិឡូវស្ដេចទ្រង់ក្ដាត់ ត្បូរអញទៅឆ្ងាត់
ឆ្ងាត់ដូចព្រះរាជអាជ្ញា ។

២៩៦៩- ឯងនោះក្រុងត្រីទ្វយក្សា នាំព្រះជីដា
ជំនិតនៃឥន្ទ្រជិតឯង ។

២៩៧០- មហាជាផាស់ទុំត្រឹងព្រេង បារម្ភក្រក្រែង
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នកេរតិឆ្ងាយ ។

២៩៧១- ភ្ញន់ភ្នូរអស់អាឌិអភិប្រាយ អត្ថាស្រីយស្រាយ
ពហុលពលោភស្រែងស្រាប់ ។

២៩៧២- ថ្លែងជាស្ទួចព្រះអង្គស្ដាប់ អញខ្ញុំស្វាវប្រាប់
ដំណើរដំណាលជុំជាតិ ។

២៩៧៣- ដើមឡើយព្រះពាយោនាឌ សិទ្ធិសក្ដិសល់ខ្លាត
ស្វាវតេជតបះបារមី ។

២៩៧៤- មានភរិយានាមនាងស្រី អញ្ជានទេវី
ពិសេសតិសុទ្ធកល្យាណា ។

២៩៧៥- បង្កើតជាអង្គហនុមាន មហិមាហោប៊ាន
ក្រោកឯប្រកបលក្ខណា ។

២៩៧៦. មានរត្នកណ្ដាលកំពង មានព្រះសុរិយា
ទាំងពីរជិតល្ពាប់មណ្ឌល ។
២៩៧៧. ក្នុងមាត់ហានុមានមង្គល ហើយហាឡើងយល់
ព្រះសុរិយត្រាចះចន្ទ្រចែង ។
២៩៧៨. ឬទាំងទិសានុទិសស្ដែង(1) តេជោជ័យវែង
កំហែងកំហឹងហានុមាន ។
២៩៧៩. បើព្រះអង្គពិឃាតបាន ព្រះអាទិត្យស្ថិតស្ថាន
ទាំងពីរជល្ពាប់នោះនៃ(2) ។
២៩៨០. ទើបព្រះអង្គសាចឲ្យភ័យ ហានុមាននោះក្ស័យ
នូវតេជអំណាចព្រះបាទ ។
២៩៨១. គាត់បុត្រព្រះពាយោនាថ ពុំដែលពិឃាត
ព្រះពាយនូវពលល្មុះមារ ។
២៩៨២. ព្រះអង្គឯងសាចឲ្យបរ រាជរថមកឈរ
ក៏មរវិនាសពលយក្ស ។
២៩៨៣. ជោកជោះរាជរថបែកបាក់ ខាងឆ្ងាយឆ្លាយឆ្លាក់
ទាំងគ្រឿងសាវុធខ្ចាត់ខ្ចាយ ។
២៩៨៤. ស្មុះនាក់ទាំងអង្គអតិកាយ ដួលធ្លាស់អន្តរាយ
សន្លប់ជំប្រប់ប្រុលប្រែក ។
២៩៨៥. ទាំងសហាសកុមារមុះមក រាជបុត្រជ័ពន្លក
គាត់ជាប់ត្រូបាជអន្តរាយ ។
២៩៨៦. ស្មុមមានកុំព្រះអង្គគិតឆ្ងាយ ឪខ្លាវិះង្វាយ
ពុំជេរនូវព្រះជិន្តា ។
២៩៨៧. ជងនោះឥន្ទ្រជិតឆ្លើយថា អរព្រះជំជា
កុំនិតគំនាប់ក្សត្រគិត ។
២៩៨៨. នេះឥឡូវមោះបើងតាំងចិត្ត ស្លាប់រស់ពុំគិត
កុំណាំងក្របីឬទ្ធិសាយ ។
២៩៨៩. ឥន្ទ្រជិតជាតិជាអសូរកាយ(3) យក្សាសម្លាយ
កុំគ្រែវបីក្រោធគោះគា ។
២៩៩០. ដូចភ្លើងឆាក់កល្បមហិមា ឆេះក្នុងទិភា
ទិរះឌុះរឌុនវៃ ។
២៩៩១. ខុនបរិពាររពលក្រាស់ក្រៃ ដើមកពេញពួ
កណ្ដាលដីរង្គពសុធា ។
២៩៩២. ឥន្ទ្រជិតកោះសវរសក្តិថ្លា ថ្លែងជានាគា

(1) MBN : dāṃṅ dvār dissādis staeṅ
(2) RIB : daṃṅ sām sip bīr noḥ nai
(3) RIB : isūrakāy

អនន្តអនេកវិតរូត ។

២៩៩៣- ហនុមានអត់ឲ្យស្ងៀមស្ងួត ប្អូញឲ្យយក្សព្រួត
នាគាអនេកច្រើនជាន់ ។

២៩៩៤- ពលយក្សាសូរបួនពាន់ ជ្រោមជ្រែងធូលកាន់
ក៏ដាប់ប្រហាញទប់ទៅ ។

២៩៩៥- ហនុមានក្រូញក្រាបនិត្យនៅ ណោណោតដាក់ភ្លៅ
អសូរក៏ដួលបីរនាប ។

២៩៩៦- យក្សប្រែប្រាណរឹងបីក្រឡាប់ ជាលជោះឡើងដាប់
ក៏ដាប់ប្រហាញទប់ទៀត ។

២៩៩៧- ឮលាន់សូរសព្ទជីតក្រាត វីងទំសង្កៀត[1]
សន្លប់សិរសាទើបបាន ។

២៩៩៨- ទៅដល់មណ្ឌលរាជស្ថាន ឆ្ងាយរាពប្រធាន
សំដែងនូវតេជចេស្តា ។

២៩៩៩- ទសមុខមារអរមហិមា សរសើរជីឫទ្ធ
នៃតន្រ្តជិតជាញជ័យ ។

៣០០០- ក្រុងរាពាត្រេកអរពេកក្រៃ បន្ទូលជាវៃហា
ម្នាលអស់យក្សាយោធា ។

៣០០១- ធូរគ្នាឡើងយកនូវទិស្វា ចប្រែនេះណា
ចេញទៅសម្លាប់ឲ្យដាប់ ។

៣០០២- ខ្លះសោតយកដីងក្តីរក្តាប់ ខ្លះសោតព្រួតចាប់
ឲ្យខ្ជាប់ហើយខ្លះពុះច្រៀង ។

៣០០៣- ខ្លះដំក្បាលនឹងអន្លង់ ខ្លះច្រាសច្រំឡង
ខ្លះយកអង្រៃក្បាល់ដែក ។

៣០០៤- មកបុកក្បាលនោះឲ្យបែក ឆ្លាយខួរជីសទំពែក
ហើយហែកជំពែកភោក្ត ។

៣០០៥- ក្បិណនោះពេញ្ញីហោតអសុរា ទាំងដតុសហាស្សា[2]
ក្រហក្រតើនខ្មីខ្មាន់ ។

៣០០៦- ហាញទប់ទៅទាំងបួនពាន់ ជ្រោមជ្រែងធូលកាន់
ក្រញឹកកន្ត្រាក់ហនុមាន ។

៣០០៧- ទប់ទៅហាល់ក្រៅរាជស្ថាន យក្សខ្លះគោះគាន
សំពងដំបងដែកដំ ។

៣០០៨- ផ្តេកផ្តាក់ខ្លះដាក់ខ្លះជ្រំ ខ្លះផ្គងជីងជំ
ត្រៃវៃងក៏ពុះសិរសា ។

៣០០៩- ពាំព្រីហនុមានមហិមា ប្រឹងប្រាណសោះសា

(1) MBN et RIB : saṅghīet
(2) RIB : dāṃṅ dasasahassā

ក្រឡាប់ក្រឡាស់វិលវៃ ។

៣០១០- ដក់ដំបងដែកគីវៃ ដាលដេញនិរភ័យ
ក្រទួសក្រទិវាយយក្ស ។

៣០១១- ខ្លះដួលស្លាយត្បៀងខ្លះធ្លាក់ ភ្លៅភ្លាត់នូវសន្លាក់
រង្កាប់រង្គើគ្រប់គ្នា ។

៣០១២- ខ្លះស្លាប់រស់រងវេទនា ហនុមានធ្វើជា
សំបំសំប្លត់ស្ងៀមនៅ ។

៣០១៣- យក្សក្រោធរោធជោមធុលទៅ សោពាន់នឹងនៅ(1)
ក៏យកអង្រែឡាល់បុក ។

៣០១៤- ហនុមានតតភ័យតតុក្ខ តើចឈេងបីស្រណុក
ស្រដីនឹងពាក្យពាលោ ។

៣០១៥- ថាវៃហាអស់យក្សមូខ្លោ មិនដកភោមឆោ
រីរល់រងល់តតការ ។

៣០១៦- ដូចជាតិខ្លួនខ្លៅអន្ធពាល ដូចជឿអាតមអារ
មិនយកឯដែកដាល់ពេជ្រ ។

៣០១៧- កំហាល់ពុំដឹងកលកិច្ច កំនិតមិនតិច
កម្លៀលម្សៀងតតទ្រើយ ។

៣០១៨- វាខ្ជិលព្រួយចិត្តអញហើយ អញលាក់អ្វីធ្វើយ
តិបាកកម្រស្លាប់ងាប់ ។

៣០១៩- បើមិនចង់ឲ្យអញស្លាប់ មិនទៅទូលប្រាប់
អស្សូរតស្សូរលង្កា ។

៣០២០- ឲ្យយកកាសាយមណា(2) ចៀនក្រែងជាៗ
ជ្រលក់នូវប្រេងព្រួតវិ ។

៣០២១- ជួយរែងនសហាស្សដាក់ដុំ ខ្លួនហើយមិនឆ្លុំ
អគ្គីដកដុតដុះរងេះ ។

៣០២២- នោះនៃអញស្លាប់ឯងអេះ ហារមិនមិនជេះ
លណាក់លលើហោហោ ។

៣០២៣- មិនព្រួតម្ដេចដោយតេដោ ដើយជាញឯកោ
ជយានុភាពដ៏កន្លំង ។

៣០២៤- ក្សិណានោះហនុមានតើចឆាំង ឡាល់ដែកខ្ទុំខ្ទាំង
ក៏ខ្ទប់ទំលាក់បែកធ្លាក់ ។

៣០២៥- ដាប់អង្រែដែកដេញវាយយក្ស ពលយក្សបែកធ្លាក់
ពន្លិកពន្លឹកព្រាត់ព្រាយ ។

(1) RIB : sar bǎndh niṅ nau
(2) MBN : oy yak kāsā yaṃmanār
RIB : oy yak kāsāvay munā

៣០២៦- អស់យក្សាសូរសង្វាយ   គក់ទ្រូងដីប្រញាយ
រន្ធត់ហឫទ័យពីដំប្រប់ ។
៣០២៧- ស្រែកស្រោបក្រញាញក្រាបបីសញ្ញាប់   ភិតភ័យស្លែងស្លប់
ក៏រត់ទៅទូលទសកណ្ឋ ។
៣០២៨- អស់ពើងខ្ញុំទាំងប្អូនពាន់   ជ្រោមរោមជួលការ
អង្រែងដែកបុកពានរ ។
៣០២៩- ពានរឈររឿងកាងកក   កែក្រាយងាងរ
បវរគឺកេសរសីហា ។
៣០៣០- សីហានាទរូបរុងនូវឫទ្ធិ   ស៊ើងស្រួលបីស្រដី
ពិរោះនូវស្នូរសារសព្ទ ។
៣០៣១- ពានរប្រែប្រឹងបីបង្គាប់   បើចង់ឲ្យស្លាប់
សម្លាប់នូវតេជអគ្គី ។
៣០៣២- ប្រើយកសំពត់តន់ថ្មី   ជ្រលក់នូវប្រេងនៃ
មកខ្ញុំរុំអង្គហនុមាន ។
៣០៣៣- រុំរួចអស់អង្គាប្រាណ   ច្រើនជាន់ក៏បីមាន
ចន្លោះទំនេរនូវសំពត់ ។
៣០៣៤- ស្រេចហើយឲ្យអុំភ្លើងដុត   ឆេះឆាប់ប្រាកដ
រលត់រលាយអាត្មា ។
៣០៣៥- ភាពស្តាប់ទទួលយោធា   ត្រេកសោមនស្ស
ក្បួរមកក្សាន្តព្រះរាជហឫទ័យ ។
៣០៣៦- ពោធិខ្លាំងពោយហាក្រាសក្រៃ   ពុំដឹងនូវប្រល័យ
ប្រលង់ពិភពលង្កា ។
៣០៣៧- ជាគាប់ដូចពាក្យវាចា   ត្រាស់ប្រើអសុរា
អមាត្យប្រសាចរត់ខ្វាត់ ។
៣០៣៨- ជញ្ជូនសំពត់ច្រើនក្លាត់   ពីឃ្លាំងសែនសុទ្ធ
សហាស្សរមករុំអង្គា ។
៣០៣៩- ហនុមានប្រែប្រាណកាណា   រូបរូបពន្លា
នូវមាយាទិព្វបីបំប៉ាង ។
៣០៤០- សំពត់ទាំងឡាយសសឃ្លាំង   ពុំគ្រាន់ឡើយទាំង
ព្រះស្មីមួយម៉ឺនហុកពាន់ ។
៣០៤១- យកសំពត់គ្រប់ករការ   មកដួយពុំគ្រាន់
ទោះយតេជទិព្វមន្តមាយា ។
៣០៤២- រឹងប្រួតរឹងរុំរូបា   ច្រើនជាន់មហិមា
យល់ជាពុំគ្រាន់ចងសោត ។
៣០៤៣- ហនុមានថាទើយយក្សដោត[1]   មិនទុកថ្វីសោត

(1) MBN : thā ţoy yakkh chot
RIB : thā tāy yaks chot

សិពត៌មន្ទោគិរី ។

៣០៤៤. ទាំងស្បៃស្រូវនៃទេពី   នោះនើទុកថ្មី
មិនយកមកប្រើឲ្យពេញ ។

៣០៤៥. អមាត្យរត់ទៅទូលវិញ   នាងមន្ទោគិរីមិញ
ពុំអាចនឹងទាស់ឡើយហោង ។

៣០៤៦. ហេតុនាងឈឺបុត្រក្នុង   ឲ្យទៅបវចង់ (1)
សម្លាប់ពានរឲ្យក្ស័យ ។

៣០៤៧. អមាត្យបានសិពត់ស្បៃ   រួតរត់ឆាប់ក្រៃ
កម្លាំងនៃអមាត្យមារ ។

៣០៤៨. ស្រែចរិន្ទ្រ ភ្លើងឆុតឆាល   នេះទៅប្រាស់ប្រាល
រន្ទាលរន្ទះលេចឡើង ។

៣០៤៩. ហនុមានមហិមារីងធ្ងើង   រេរភិទាំងភ្លើង
ហោះឡើងកណ្តាលវេហា ។

៣០៥០. ស្រែកគ្រាមទើយក្រុងរាពណា   ប្រយ័ត្នលង្កា
នឹងមានបណ្តើលភ្លើងឆ្លាត់ ។

៣០៥១. ក្សិណហោះលើប្រាសាទប៉ាត់   រុងរឿងរូវត្ន
សុវណ្ណពិចិត្រស្រោងស្រួច ។

៣០៥២. នេះឆុះបីគ្រឹះដួរ (2) ឆាលដួច   ឆាលលោមជ័ត្រដួច
ក្រឈួចគគីកបីត្រឡប់ ។

៣០៥៣. ខៀវខ្ចួលឆល្លុលថ្ងៃរំជួញ   នោរនាទឡើងឡប់
គគ្រឹកគគ្រៃងធ្លាក់ធ្លាយ ។

៣០៥៤. ផ្ទុះផ្ទាត់បែកខ្ទាត់ខ្ទូរខ្ទាយ   ផ្កាភ្លើងព្រាត់ព្រាយ
ក៏ប្រាលប្រែវាត់វេហា ។

៣០៥៥. ដួចឆាលភាណកាលមហិមា   គ្រប់គ្រឹះយក្សា
រីដួលហាយាវនូវចំហាយ ។

៣០៥៦. អគ្គិភ្លើងភ្លឺឡើងព្រោលឆ្ងាយ   ទៅទាល់ស្ងួតនាយ
ត្រដួចត្រដះបីសន្ធៅ ។

៣០៥៧. ឆាលដល់មណ្ឌលសិនៅ   រាពណាសូរក្តៅ
ក៏លោតរត់ចេញភិតភ័យ ។

៣០៥៨. នេះទាំងមែនកែវទិព្វថ្លៃ   នេះក្រលាបន្ទំនៃ
មណ្ឌលមន្ទោគិរី ។

៣០៥៩. គក់ស្លុតស្លាងភាំងស្មារតី   ភិតភិតស្មារតី
វិល់រដល់ប្រាស់ប្រាល ។

៣០៦០. គគ្រាំខ្ទុះខ្ទាំបីញញ័រ   រួតរត់ជំបង

(1) RIB : oy dau putr cań
(2) RIB : traṭūr

បង្ហាបបើបពោរពូន ។

៣០៦១. ខ្លះរត់រកទ្រព្យបីជញ្ជូន ខ្លះតៀបពាកូន
រើយករយាយផ្លាក់ស្បៃ ។

៣០៦២. លុះណាញបណ្ដាលទិវៃ អស់ទ្រព្យធនរៃន
ប្រល័យវិនាសអន្តរាយ ។

៣០៦៣. អស់ព្រះស្នំស្និទ្ធសម្លាយ គក់គរទ្រូងស្ដាយ[1]
ទ្រូំយោទ្រហឹបបីដំប្រប់ ។

៣០៦៤. តាំងថ្ងៃសមុខខារស្លស់ស្លប់ រៀនឯងបីសញ្ជាប់
ជញ្ជីវតុំបេញចរចា ។

៣០៦៥. មានុមានឯកអគ្គមហិមា វិវ័ថ្កានភាជា
សំដែងនូវប្រាជ្ញាពល ។

៣០៦៦. ដោយពោះមាយាភ្លើកល ភាតខ្លៅពុំយល់
អំពើនូវកិច្ចអន្តរាយ ។

៣០៦៧. ទៀបឱទូលអស់អាជីអភិប្រាយ ព្រះមាទព្រះនារាយ
ស្ដេចស្ដាប់ទំនូលមានុមាន ។

៣០៦៨. ត្រាស់ត្រេចទ្រើសទ្រង់ព្រះក្សាន្ត ដាំរៃមាមានុមាន
តាំនិតតំនាប់អញអរ ។

៣០៦៩. អញឲ្យមកុដកែវកឯករ ឈ្មិមតាស្ត្រាភរណ៍
រង្វាន់នៃរាជដ៏ក្រៃពី ។

៣០៧០. មានុមានឱនអគ្គសិរសី បង្គំនរបតី
ទទួលរង្វាន់ភាជា ។

៣០៧១. អស់មន្ត្រីនូវយោធា គាល់ព្រះភាជា
បង្គំប្រណាម្យអភិវាទ ។

(1) RIB : gak' gar drūñ vāy

កណ្ឌ ទី១៥

៣០៧២- ដឹងនោះព្រះនារាយណ៍រាម ស្ដេចគាប់គន្ធមាទ
ដ៏ធ្លើងលើព្រះពន្លាជ័យ ។

៣០៧៣- ព្រះរាមព្រះអនុជក្សត្រថ្លៃ ពីរពាល្យឫទ្ធិក្រៃ
ជំនុំក្របិទ្ធិយោធា ។

៣០៧៤- ប៉ុនប៉ងបីបំណាងនូវយា- ត្រាត្រែតលង្កា
ពិមុត្តរក្ខស នាយនៃ (1) ។

៣០៧៥- នេះតិប្បូវយើងនូវលើកទ័ពជ័យ ដាក់ដល់ឆ្នេរឡូ
សាគរគឺគម្ពីរភោ ។

៣០៧៦- មានតែអស់ពលពាលិយា ចិតសិបអក្ខោ-
ភិនីនូវប្រុងជ័ប្រមាណ (2) ។

៣០៧៧- យើងនូវថងថ្នល់ផ្លូវរួចបាន លុះលង្កាស្ថាន
បីប្រាបពិឃាតយក្សា ។

៣០៧៨- សមស្ដេចពលតិចគណនា ម្រាំងរិះពន្លា
សេលានូវផ្លូវជលធី (3) ។

៣០៧៩- ជាវៃយាស្មុគ្រីពពាងជ័ក្របី ជាងងជាតិ
ត្រកូលក្របិទ្ធិសិទ្ធិពរ ។

៣០៨០- ញាំងបាជំងំដើមនាមករ ក្សត្រពល្យរោនរ
នគរដៃទម្រង់ឫទ្ធិ ។

៣០៨១- យើងនូវឲ្យនាំសារសុចរិត ស្នេហាស្ពាលផ្ដែកផ្ដិត

(1) RIB : bidakkh rakkhā nāy nai
(2) RIB : pruṅ ṭa bramān
(3) MBN : mrāṅ riḥ bhasadhā
selā nūv dhuon jaladhī

ជាមិត្រមេត្រីស្នេហា ។

៣០៨២- យើងឲ្យនូវអញ្ជើញក្សត្រា ចូលមកពឹងពារ
សេនីមុខមន្ត្រីពល ។

៣០៨៣- រួសរិះគន់គិតជងថ្កល់ រិះប្រការកល
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នសឹកសារ ។

៣០៨៤- សុគ្រីពស្តាប់ព្រះឱង្ការ ព្រះបាទភូវនាថ
នាភយភាធិបតី ។

៣០៨៥- សុគ្រីពទូនអង្គអញ្ជលី ក្រួញក្រាបសិរសី
បង្គំប្រណម្យទើបទូល ។

៣០៨៦- បពិត្រព្រះបាទឥស្សូរ ឋានរាជត្រកូល
អំបូរក្សត្រពង្សពានរ ។

៣០៨៧- ឯកអង្គត្រើសទ្រង់នាមករ ជំទើនឫទ្ធីពរ
មហាជិវ្ហាភាសា ។

៣០៨៨- កបកាយសោមសាយសោភា រូបរាងអង្គា
ពណ៌ពន្លឺករិងឫទ្ធិ ។

៣០៨៩- រោមស្មារទេវមកុះស្និទ្ធ ក្រាស់ក្រៃក្រុំជិត
រលើបរលប់ក្រាស់ក្រាល ។

៣០៩០- រុងរឿងរស្មីបវិត្រកាល ដូចស្បូវដែងដាល
សាយាក៏សាយយល់មក ។

៣០៩១- ដូចនែងស្បូវចែងចាំងពពក ដាលជិតដោយត្របក
ស្រពាប់មេឃមិស្អិនស្នៅ ។

៣០៩២- ចក្ខុរូបបានទតទៅ ពោះនូវក្រោងបិត្រស្លៀ
ត្រប្លេកក៏ឆេះបាត់បង់ ។

៣០៩៣- ពោះនូវខ្ទឹមពណ៌ពលពង្ស ពានររាជស្មើអង្គ
នៃក្រុងពាលីមហិមា ។

៣០៩៤- ខ្ទឹមកាលសប្តតាលនាគា ឃ្លុយមានឫទ្ធា
កំស្ទួលនូវពិសដ៏ពិរោធ ។

៣០៩៥- នៅខ្ចិតសមុទ្រនាយគោក មែនមានដើមត្នោត
ច្រាំពាំរក៏ជិះលើខ្នង ។

៣០៩៦- ពោះនាគពេននៅសព្ទជង់ ដើមតាលត្នោតយោង
ក៏វិលជង្គំជុំនៅ ។

៣០៩៧- ពោះបីនាគនោះនឹងហិចហែលទៅ ត្នោតពុំនឹងនៅ
ធ្លើយណាជាស្នូររៀងរាយ ។

៣០៩៨- ដោយប្ររៀវនាគវៀងបិតឃ្លាយ ជំទឹកខ្ទូរខ្ទាយ
ជញ្ជួយនៃដើមសប្តតាល (1) ។

(1) RIB : trajuor nai ṭoem saptatāl

៣០៩៩- ពាលីបោះទៅចាប់ក្បាល នាគលើកពពារ
ក៏ស្លូលនូវពិសប៉ីក្រាកង ។
៣១០០- ពាលីចាប់សិរនគ្គដ្ឋ វាយបត់ជាប់បំពាត់
បំពេនជាភ្នែននាគបាន ។
៣១០១- ទោះបីនាគនោះនិត្យនៅស្ថាន ពាលីបោះស្ពាន
ក៏ចាប់សន្ធិងរប់ដេញ ។
៣១០២- ដើមតាលរាយជាជួរវិញ នាគនោះធាលចាញ់
រអានឹងពាលីលើង ។
៣១០៣- ពាលីកាត់យកជាខ្សែង ស៊ើចស្រួលអរឯង
ពាំក្រែងពាំកោតប៉ុនល្អង ។
៣១០៤- រាំមហានិត្យភាជិព្រើសម្លុង បោះទៅលេងលង
នឹងសម្តតាលនាគា ។
៣១០៥- សឹងបានដូចគេជក្រុងពា- លីលេងប៉ីលលា
លលេញយោយអស់អំពើ ។
៣១០៦- ក្សត្រតីរពាល ពង្សស្ថានស្មើ យកគ្នាជាភ្លើ
សម្លូតសំឡាញ់តតឃ្លាង ។
៣១០៧- វាំមហានិត្យភាជិសោតហោង មានមន្ត្រីច្បង
ពាប្តូរឆ្វេងស្តាំអតិរេក ។
៣១០៨- អង្គអគ្គនាយីនឯងឯក ក្រុងពលប៉ីអនេក
រក្សាពិភពមណ្ឌល ។
៣១០៩- មួយឈ្មោះខុននីលអាស្ចារ្យ (1) មួយឈ្មោះខុននល
និមិលមានៈសីហនាទ ។
៣១១០- នែបនិត្យជិតនឹងព្រះបាទ ពុំដែលឃ្លាឃ្លាត
នឹងមហានិត្យភាជា ។
៣១១១- វាំភានិមណ្ឌលក្សត្រា កស្សរសក្កា-
ជិការអធិករថ្កើងថ្កាន ។
៣១១២- នៅខាងខែត្រខែមហោមពាន សោយរាជក្សេមក្សាន្ត
សម្បត្តិសំបូណ៌បរិពារ ។
៣១១៣- បន្ទាយពេជ្រពាត់ពិស្តារ មណ្ឌបដោយគួរ
កំពែងប្រាំតីរជាន់ជិត ។
៣១១៤- គួរគោកថ្នាក់ថ្នល់ពិពិធ សឹងពេជ្រពិចិត្រ
រុជីរជីសោតស្តែង ។
៣១១៥- ផ្កាធូលផ្កាជងខ្វាត់ខ្វែង ផ្កាពាត់ផ្កាពែង (2)

(1) RIB : ascal. (Il s'agit en fait de : ascāry)
(2) RIB : dhlā sūr dhlā jaṅ khvāt' khvaeṅ
dhlā bar sakkh saeṅ

កំពែងកំពស់ព្រះនគរ ។

៣១១៦. រុងរឿងល្អនគ្រឿងសត្តប — វិភព្លាសីទន្ទ្រ
ក៏ផាត់(1)ស្រុះមេរុភាជ ។

៣១១៧. ប្រាសាទគ្រាំគ្រាការ(2)ស្អាង ព្រោងព្រាយបិទជញ្ជាំង
ជជែងវង្វេងសត្តខណ្ឌ ។

៣១១៨. កែវកែវមរកតញ្ញែកនូវកញ្ចន់ ដីតាយរត្នផន់
សុវណ្ណវិភោជវង្សី ។

៣១១៩. ស្ប្បកាន្តកាប្បមុក្តាមណី បុស្បាបុរជាតិ
ពិទាយពិទូរ្យទឹកវិល ។

៣១២០. បទុមរាគរត្នមហានិល ទទឹមស្រស់ស្រិល
មហាមរកតកែវមាស ។

៣១២១. ភ្លឺផ្លេករលោហិតជាលជាស មិស្សា(3)អភិភាស
ពាពាលនពរត្នដំរេខា ។

៣១២២. តាងស្ដាយដើតដាយដាយា មទុមមាសមាណ
ត្រដិងត្រដួចដោមដង ។

៣១២៣. ទេនទិញពិមានមាសដំរង ក្រៃក្រៃទុក្ខទង
ពិចិត្រនូវរូបយក្សយស ។

៣១២៤. ជប្ដាជប្ដួមបីប្រកាស់ ទាញទល់ខែងខាស់
រូបមានវិញ្ញាណប្រឹងប្រែង ។

៣១២៥. ភ្នំវល្លិពេនពាក់ភ្លាត់ភ្លែង បុះបិតមាសទេង
ត្របកបទុមភាយភាល់ ។

៣១២៦. លាស់លេចក្នុងពេជ្រពិពណ៌ ផ្កាស់ផ្លុះពព្រាល
ពព្រាយពព្រោងបីសន្ធៅ ។

៣១២៧. លលាមពព្លាមពព្លៅ(4) រុងរឿងភ្លុះភ្លៅ
រលមរលង់ស្មើស្រែក ។

៣១២៨. ទេនកែវកោមលទេនទុក(5) ប្រាង្គប្រាសាទសុខ
មន្ទីរមណ្ឌលភ្លៅភ្លាក់ ។

៣១២៩. ស្ថិតស្ថេរសងខាងខាត់សាក់ ខ្ពស់ខ្ពើយប្រងប៉ាក់
ក៏ក្រាលនៃក្រោមពិតាន ។

៣១៣០. ញូកញ៉ែព្រាព្រាយមាសមាន សក្តិសមភាជស្ថាន
រូបមានទិព្វទេពបីបន្ធំ ។

៣១៣១. ត្បូងតន្ត្រីយត្រែស័ង្ខសម ស្នូរសព្ទបីរងំ

(1) RIB : kă sbāt
(2) MBN et RIB : prakār
(3) MBN et RIB : maṅsā
(4) RIB : balhau
(5) RIB : rịṅ thkoeṅ thkal' kos daen duk

ប្រគំបំរើរាជា ។

៣១៣២. ផ្អៀងផ្អែជ្រួចក្រលួចសោះសា   សួរសោកសង្ហា
ក្រសាក់ព្រះពាយបីរំភើយ ។

៣១៣៣. ត្រិះត្រិះកាព្យកិច្ចស្ពាស់ស្ពើយ   ពួលេងល្មៀងល្មើយ
ស្រឹងបាត់មជ្ជូរសូរសារ ។

៣១៣៤. ផ្ការសារចង្ហួយមានចួរ   ផ្កាំតីរងាន់ពែងកងា
កុំញោសោសញសត្តខណ្ឌ[1] ។

៣១៣៥. ស្រីស្រីផ្ការគាល់ណាណាន់   ម្ខែមន្ត្រីគាន់
កំណាន់កំណាត់គប់គាល់ ។

៣១៣៦. ពលពានរន្ធវិជោមជារ   បំរើផ្ទឹផ្ការ
អនេកអនន្តគណនា ។

៣១៣៧. រីមហាឧត្តមរាជឫទ្ធា   ផ្ទុំលើក្រណា-
បន្ទិទិញរត្នឯកអង្គ ។

៣១៣៨. ស្តេចស្តាប់សុត្រីពវិវិញ្ញូ   ទទួលសរសើរក្រុង
មហាឧត្តមឧមិងា ។

៣១៣៩. ទើបស្តេចទ្រង់ព្រះចិន្តា   បន្ទូលត្រាស់ថា
អ្នកណាទូវនាំរាជសារ ។

៣១៤០. ក្បួរប្រើមានុមានជំនួតារ   ទ្រើសទ្រង់ពណ៌
កន្លោះកន្លឹងនិរតីយ ។

៣១៤១. ខ្ញុំខ្ញួរមានអគ្គស្រីយ   មោះចិត្តផ្លឹងក្រៃ
ប្រឡះប្រឡូសតុំអត់ ។

៣១៤២. ក្រៃងគេធ្វើឲ្យខុសចិត្ត   មានុមានរិះឫទ្ធិ
តាំគិតអំពើជូនស្រាល ។

៣១៤៣. ជម្ពុតាអ្នកនាំរាជសារ   ពាក្យពេជន៍ជូនស្រាល
អត់ទិនយោយជមិសុចរិត ។

៣១៤៤. នឹងយោងយកគេជាមិត្រ   ល្អិកគេឲ្យខុសចិត្ត
កុំឲ្យមានុមានអត់យោង ។

៣១៤៥. ក្បួរឲ្យអង្គទទៅជង   ទោះទោសស្កាំស្កង
តាំនិតតាំនាប់ឃ្លាប់ខ្លួន ។

៣១៤៦. គាត់ចេះក្តីក្តាំសក្តិស្ទួន   សក្តិសែងស្មើខ្លួន
នៃអង្គមានុមានស្នេហាស្និទ្ធ ។

៣១៤៧. ទោះបីអង្គឥតគាត់គិត   មានុមានធូលចិត្ត
តាំនិតនៃអង្គទគាប់ ។

៣១៤៨. ស្រែងស្តេចបន្ទូលសារសព្វ   អស់ជំនុំស្តែងស្តាប់
កុំព្រមព្រះរាជទុក្ខារ ។

(1) RIB : sattaṭṭhān

៣១៤៩- ប្រើពីរពញ្ញាពានរនាថ៍ នាំនៃរាជសារ
ស្រេចទ្រង់ព្រះត្រៃលោមពាន ។
៣១៥០- ជរធូលទៅគាល់ទៀបស្ពាន ជម្ពូរាជជ័យពិមាន
ប្រាសាទប្រសើរថ្កើងថ្កៃ ។
៣១៥១. ពីរពញ្ញាពានរនិរភ័យ ចូលជូនទៅនៃ
អង្គអគ្គមហាសេនា ។
៣១៥២- ដណ្ដឹងថាវៃហាក្រុងពា- នរអ្នកយាត្រា
ពីណាមកដល់ទិញស្ពាន ។
៣១៥៣- ក្សិណនោះអង្គហនុមាន ថ្លាថ្លែងវីងប្កាន
ថាវៃហាមហាមន្ត្រី ។
៣១៥៤. យើងនាំរាជសារសុវិនីយ សារសព្វមេត្រី
មកពីព្រះបាទរាមា ។
៣១៥៥- ធុរអ្នកនាំយើងយាត្រា ដោយព្រះអាជ្ញា
ដល់មហាជម្ពូរាជជាប់ ។
៣១៥៦- ឯងនោះមន្ត្រីថ្លែងស្ដាប់ ស្រេចនាំសារសព្វ
ទៅទូលក្របិត្តិរាជា ។
៣១៥៧- ស្ដេចព្វសារសព្វវាចា ស្ដេចប្រាប់ប្រើថា
នូវអស់កំណាន់ក្មាក់ប៉ារ ។
៣១៥៨- ប្រងាប់ទៀបត្រីព្រះក្រាល វិស័យរាជសារ
និងម្សៀងទៅផ្ទាយបង្គំ ។
៣១៥៩- រៀបរោងផ្ទុងបន្ត្រីជុំ តូរ្យតន្ត្រីយធុំ
សំរាប់សំរៀបផ្ទេងស៊ា ។
៣១៦០- ស្រេចទើបទទួលសារនាំ ម្សៀងគាល់ដោយចំណំ
នៃរាជសារសព្វឯង ។
៣១៦១- អង្គហនុមានក្រើសឃ្លង ឥតភ្លឹកប៉ុនល្អង
ដំណើរលេណាប៉ិតគាត ។
៣១៦២- ប្រុះប្រុងស្មារតីសីហនាទ ម្សៀងលើប្រាសាទ
សីហានៃអង្គអាត្ម ។
៣១៦៣- ក្រុងមហាជម្ពូពញ្ញាក្សត្រ បើកបង្អួចរត្ន
ទប់ដៃឯងនូវតូរ្យតន្ត្រីយ ។
៣១៦៤- ស្ដេចត្រាស់ថាវៃហាដ៏ក្របី នាំសារមកពី
បុរនគរស្ថានណា ។
៣១៦៥- អង្គហនុមានទូលថា យើងឯងអាជ្ញា
ព្រះរាជសារបរិសុទ្ធ ។
៣១៦៦- ពីព្រះរាមទេពជំបវរ ត្រាស់ប្រើយើងចរ
មកយកព្រះអង្គនេះតំរូវ ។
៣១៦៧- ថ្សៀតស្ដេចចេញនាំពលព្យូហា ទៅផ្លាញសត្រូវ

យក្សាលង្កាមណ្ឌល ។

៣១៦៨- ស្ដេចទ្រិះរួសរាន់ចងថ្កល់ អញ្ជើញអស់ពល
ចិតសិបអក្ខោភិនី ។

៣១៦៩- ក្រែងតុំប្អូនទីវជលធី ទើបព្រះនរបតី
ត្រាស់ប្រើយើងឲកនេះតម្រូវ ។

៣១៧០- ស្ដេចថ្កាំមកមហាជម្ពូ ឲ្យនាំពលញូហា
ទៅជួយនៃសង្គ្រាមជ័យ ។

៣១៧១- ដល់យប់ទៅពាំងយប់នៃ ដល់ថ្ងៃទៅថ្ងៃ
ឆ្វាត់ ៗ ដូចព្រះអាជ្ញា ។

៣១៧២- អង្គទសានុមានសោះសា ពុំកោតភាជា
មហាជម្ពូក្រោធក្រៃ ។

៣១៧៣- ទុំតាំងព្រះភក្ត្រក្បូត្រថ្ងៃ ព្រះពោរឃាឫទ័យ
រំជួលកំសួលក្ដៅក្ដាត់ ។

៣១៧៤- ក្ដៅក្នុងដើមទ្រើមប្រែមាត់ ដូចអគ្គីរូបហាត់
រូបហានក៏ផុះឆេះឆាប់ ។

៣១៧៥- ព្រះនេត្រប្រាលភ្លៅប្រាបប្រាប់ ពុំសារពុំកាប់
ពាំគួរនូវសេចក្ដីសម ។

៣១៧៦- ដូចអ្នកយកអន្លង់ដែកដំ កន្ទុយនាគដ៏ធំ
មហាពន្លឹកយោរខ្លាំង ។

៣១៧៧- ពះគ្នាយើងចាប់ស្វាខ្លាំង ទៅធ្វើទោសពាំង
មហាទោសាសត្តដាន់[1] ។

៣១៧៨- ក្បិរលោនោះពេជ្ឈឃាតខ្មីខ្មាន់ ចូលចាប់ករកាន់
កន្ត្រាក់អង្គទសានុមាន ។

៣១៧៩- ទប់ទៅដល់ក្រៅរាជស្ថាន អង្គទសានុមាន
ពុំអាចរង្កៀកខាស់ខែង ។

៣១៨០- អត់ឲ្យពេជ្ឈឃាតបីសញ្ចែង ចូកច្រូលលោងលែង
ថ្កាំពាំ ៗ ដាន់ដាប់ ។

៣១៨១- ថ្កុំងដែកបង្ហោនង្ហាល់ង្ហាប់ ឃ្លាងក្ដារដែកខ្ទាប់
នូវច្រូលថ្កាំពាំដាន់ជិត ។

៣១៨២- ភាំងរុកសោសពូឆុះផិត ដែកដាប់ប្រកិត
អារុំងពានរពោមចាំ ។

៣១៨៣- អង្គទសានុមានកាលកម្ម វិបាកឯងនាំ
មកត្រូវទដំណាងជួយថ្ងៃ ។

៣១៨៤- អង្គទគិតខ្លួនដល់ភ័យ ស្រក់ទឹកនេត្រនៃ
ចាំងហាហានុមានគិតភា ។

(1) RIB : sattaṭṭhān

៣១៨៥. យើងនាំរាជសារអាជ្ញា ពីរអង្គរាជា
មកយកនៃមហាជម្ពូ ។

៣១៨៦. ពុំបានគេទៅនេះតិចប្តូវ ស្តេចល្មើយមកត្រូវ
នូវរាជទណ្ឌាធ្ងន់ក្តាត់ ។

៣១៨៧. ឲ្យសាប់អាជ្ញាមហាក្សត្រ យល់យើងមកបំបាត់
ព្រះយសព្រះកេរតិក្សត្រថ្លៃ ។

៣១៨៨. យើងបានដឹងព្រះហឫទ័យ អធ្យាស្រ័យវៃ
គំនិតគំនូរធ្ងន់ធ្ងរ ។

៣១៨៩. មកយកសាសាព្រះភូធរ ស្តេចល្មើយមកមារ
ដំនៀលអាស្រូវអសារ (1) ។

៣១៩០. ក្បួនខ្នាតក្តីពីរប្រការ មួយយល់យើងត្រាល
គំនិតដោតដុកបង់សវិល ។

៣១៩១. មួយយល់យើងកាច់ព្រះកេរតិ មហាក្សត្រទាំងពីរ
បន្ថោកបន្ថយព្រះអាជ្ញា ។

៣១៩២. តតលុះដល់បានគេភ៉ា ពុំរួចអាត្មា
ក្រឡាប់វិលទៅទូលបាន ។

៣១៩៣. ស្តេចល្មើយលោភបង់ប្រាណ ឯងឲ្យខុសខាន
ជាតិមានពុំបានដឹងដល់ ។

៣១៩៤. ឯងនោះហនុមានមើលយល់ អង្គទគិតសល់
សង្វៀតនូវទុក្ខទោសធំ ។

៣១៩៥. ជាថៃហាព្រះអង្គទកុំ គិតប្រាណបារម្ភ
រិះខ្លាចពុំរួចល្មើយណា ។

៣១៩៦. ឯការអញឯងយកក្រុងមហា – ជម្ពូរាជសោះសា
ទៅថ្វាយព្រះបាទចក្រី ។

៣១៩៧. ហនុមានប្រុងប្រាណស្មារតី រិះរង់រាត្រី
គឺបង់និទ្រាស្ងាត់ស្ងៀប ។

៣១៩៨. ពលទាហាននៅជុំរាយរៀប ដេកស្តុចនូវរបៀប
នៃកទលីផលា (2) ។

៣១៩៩. ជបមន្តទិព្វមន្តគាថា រំងាប់អស់ពលស្វា
ពីខ្ជាប់រនាបពុំភ្ញាក់ ។

៣២០០. ហនុមានកាច់ក្រួលនូវក្រូចរាក់ ឃ្លាំងក្តារបែកបាក់
កន្ត្រាក់ទាំងសោខ្ទាត់ខ្ចាយ ។

៣២០១. ជាច់ដែកបន្ទោនអន្តរាយ ដែកជាផ្លាក់ផ្លាយ
ទំលាយលំអិតវិនាស ។

(1) RIB : ṭaṃnīel āsrūv āsā
(2) MBN : nai sandharalīphalā

៣២០២- ហើយតែងព្រះវិស្ណុធម៌សាស្ត្រ ទិព្វមន្តអភិការ
ពុំអាចនឹងវិនាសរេចបាន ។
៣២០៣- ទុក្ខពោសរួចចេញពីប្រាណ អង្គទហនុមាន
ក៏ហោះចេញចាកឆាប់ក្រៃ ។
៣២០៤- ប្រើព្រះអង្គទវិលវៃ ហោះទៅមុននៃ
ទៅឆ្ងាយពាតីមានសារសព្វ ។
៣២០៥- ហនុមានប្រុងប្រាណក្រឡាប់ ហើចហោះប្រញាប់
រួសរាន់រំពេចភ្លៀវក្រៃ ។
៣២០៦- បើកទ្វរក្រោធាទមាសវៃ ច្រើនរាន់ជិតក្រៃ
កម្រនូវចូលជ្រែកជ្រៀត ។
៣២០៧- ទ័ពទិព្វបន្ទុំសោតចង្អៀត អស់គតស្លូវទៀត
រូណាយនូវមុខព្រះបន្ទុំ ។
៣២០៨- ហនុមានហោះឡើងកាច់កំ- ពូលពេជ្រឧត្តម
របើកដល់ពិតានជាស ។
៣២០៩- ដល់ដោះកំពូលរត្នមាស ដបមន្តអភិការ
ក៏បង់និទ្រារំងាប់ ។
៣២១០- ស្រីស្គារបរិវារពេញខ្ជាប់ ដេកដូចគេស្លាប់
ពុំអាចកក្រើកភ្ញាក់ប្រាណ ។
៣២១១- ធូលធ្នូមទ័ពទិព្វហោះផ្សាន ស្លុយទាំងពិមាន
សហ៊ាសនៃមហាជត្តូ ។
៣២១២- ទៅតាន់អង្គទនៅផ្លូវ អង្គទជាតិស្លូវ
ក៏ណាំងអញហោះពុំឆាប់ ។
៣២១៣- ហនុមានថាបងមកដាប់ ស្មាអញឲ្យខ្ជាប់
កុំបងហោះឃាត់ព្រួយប្រាណ ។
៣២១៤- អង្គទឱបស្មាហនុមាន ហនុមានហោះផ្សាន
លុះស្ពានព្រះពន្លាជ័យ ។
៣២១៥- ដំកល់មណ្ឌលទិព្វថ្លៃ បុត្រាទិសនៃ
ក្រណាសម្តេចជេស្ឋា ។
៣២១៦- ស្រេចទូលព្រះអង្គមហា- នរបលក្សអនុជា
ជិតាជនាភាយជីវិទូ ។
៣២១៧- បពិត្រខ្ញុំទៅតិស្លូវ ឋានមហាជត្តូ
មិញមកស្ទុចព្រះអាជ្ញា ។
៣២១៨- ហនុមានថ្លែងដោយក្រុងមហា- ជត្តូស្ដើកោសា
មហាតន្ត្រីកខ្លាល់ក្រៃ ។
៣២១៩- ព្រះលក្ស្មប្រាបព្រះហឫទ័យ បន្ទូលថាហៃ
សុគ្រីពនឹងរាជសេនា ។
៣២២០- ហនុមានស្រេចបានយកមហា- ជត្តូមិញមហិមា

មកដូចព្រះរាជអាជ្ញាប្រើ ។

៣២២១. ជម្ពូរាជរឹងឫទ្ធិឈ្មោះតើ   យើងរកកលធ្វើ
ម្ដេចឡើយឲ្យបានរាបសា ។

៣២២២. មិនមកដល់ដោយនូវដំបារ   មានពុលស្នេហា
សំណោះនូវមេត្រីសោត ។

៣២២៣. បានុមានយកបានបរក្រោធ   ត្រូវទោសជីពិភោគ
កិរិះនូវមាយាកល ។

៣២២៤. និក្រាថ្រ ទាំងបដណ្ដាល   ទិញមែនកែវស្គល់
មកដល់តម្បូវពុំភ្ញាក់ ។

៣២២៥. សុគ្រីពជឹងតេដោះដាក់   មហាជម្ពូប្រត្យក្ស
ប្រាកដនូវចេស្ដាស្ដែង ។

៣២២៦. បពិត្រអង្គអញខ្ញុំស្អែង   កំហឹងនូវកំហែង
អំណាចនៃភ្នែកគាត់នេះ ។

៣២២៧. ក្រេវក្រោធក្រម្សេកធរនេះ   ចាប់ដាដប់ដេះ
សំមិតវិនាសបីរណាយ ។

៣២២៨. មានតែឯកអង្គព្រះនារាយ   នោះនៃគាត់ធ្វាយ
បង្គំប្រណាម្យខ្លួនខ្លាច ។

៣២២៩. ទោះក្សត្រទើសទ្រង់ព្រះអំណាច   រិះមហាជម្ពូរាជ
ពុំខ្លាចអំណាចសោតនោះ ។

៣២៣០. សូមមានព្រះបាទស្ដេចនោះ   ព្រះអាជ្ញាឈ្មោះ
បន្ទូលត្រាស់ប្រើបុត្រពាយ (1) ។

៣២៣១. ទៅសូមកាណព្រះនារាយ   ពីព្រះឥស្សូរសាយ
ឫទ្ធីនូវឫទ្ធិចេស្ដា ។

៣២៣២. នោះមហាជម្ពូរាជពន្លូចា-   នរយល់កាណ
នារាយនៃទើបគាត់កោត ។

៣២៣៣. ទើបប្រាសលះបង់ក្រេវក្រោធ   អាចអត់ជីពិភោគ
ពិរុលពិរុធសង្ហាយ ។

៣២៣៤. ក្សិណនោះព្រះអនុជនាថនារាយ   ត្រាស់ប្រើបុត្រពាយ
បន្ទូលបណ្ដាជីសំរេច ។

៣២៣៥. បុត្រពាយស្ដាប់ព្រះបន្ទូលស្រេច   ណាបោះម្ហូយរំពេច
ទៅលុះនៃកណាសបត្តា ។

៣២៣៦. ធូលធូលព្រះឥស្សូរជីមហា   បពិត្រព្រះលក្ខណ
ប្រើខ្ញុំអញ្ជាស់មកនៃ ។

៣២៣៧. ថ្កានព្រះរឹងឫទ្ធិថ្កើងឯនៃក្រ   សូមព្រះពរនៃថ្លៃ
នារាយកាណាសក្ដិសិទ្ធិ ។

(1) RIB : proe hau braḥ bāy

៣២៣៨. បរមមហាជម្ពូរាជរឹងឫទ្ធិ ខាំងខែងបពិត្រ[1]
សម្តេចនារាយរាមា ។
៣២៣៩. ក៏ទូលព្រមព្រះអាជ្ញា សូមព្រះករុណា
ជំរើនឫទ្ធិតារយោង ។
៣២៤០. ព្រះឥស្សូរបន្ទូលរីងស្នង ងារអញឯងរង
នានាជួយព្រះរាមា ។
៣២៤១. កាលគាត់ជាកពីនិទ្រា នោះឲ្យយល់ជា
នារាយឯកអង្គសក្តិសាង ។
៣២៤២. ជីងនោះបុត្រពាយក្រាបបាទ ឥស្សូរនរនាថ
ជំរើនព្រះតារសិទ្ធិសក្តិ ។
៣២៤៣. រឹងទៅទូលព្រះនរបលក្ស ស្តេងស្តេចស្តាប់ជាក់
ព្រះបាទឥស្សូរករុណា ។
៣២៤៤. ស្រេចទើបព្រះលក្ស្មអនុជា ត្រាស់ប្រើសេនា
ប្រជាប់ប្រដាស្រេចស្រាប់ ។
៣២៤៥. ទៀបទៅជុំឧបត្ថិខ្ចាប់ បរិពារជីសិរាប់
អណ្តាប់អណ្តោយស្មើងសិរ ។
៣២៤៦. ពលពានរនៅចោមចាំ គ្រឿងគ្រប់ជំណាំ
កំណាន់អាវុធសស្ត្រា ។
៣២៤៧. ទ្រីព្រះលក្ស្មព្រះអនុជា ស្តេចស្តេងនូវនា
ជំពោះបញ្ជូចរន្តស្តល់ ។
៣២៤៨. ប្រើមានុមានថ្លមបណ្តាល ជំរាជឫទ្ធិពល
ដឹកល់លើព្រះពន្លាជ័យ ។
៣២៤៩. ទើបទូលក្រាបព្រះមាឫទ័យ ព្រះរាមទេពថ្លៃ
ក៏ត្រាស់ព្រះភក្ត្រក្សត្រក្សាន្ត ។
៣២៥០. ស្រេចស្តេចត្រាស់ប្រើមានុមាន ស្រូបស្រាយមន្តបាន
នូវរិទ្ធិជីងាយាកល ។
៣២៥១. មហាជម្ពូរាជស្ទុំលក់ស្កល់ ក្បួនស្នូរស្នាក់យល់
មណ្ឌលព្រះពន្លាជ័យ ។
៣២៥២. ក្រមៀកស្មេងស្តាំក្រោកចៃត្រ ពីព្រួចមាឫទ័យ
គគ្រឹតបង់ដក ខាំមាត់ ។
៣២៥៣. ក្បួនណោះព្រះបាទពង្សក្សត្រ បើកបញ្ជូចរន្ត
ក្រណាសម្តេចជីឧត្តម ។
៣២៥៤. ថ្ងៃត្រសើរ្ទសម្ងាត់សោកសម គគ្រីយបីរចំ
ត្រលាក់ស្មេងស្មើយស្ងួតស្តស់ ។
៣២៥៥. ឯមហាជម្ពូរាជយល់យល់ ឃាក់នារាយទសពល

(1) RIB : khāñ khaetr pabitr

ក៏ស្ដេចផ្ទើងលើព្រះពន្លា ។

៣២៥៦. ឲ្យពាហ្មបួនមហិមា កាន់សីងចក្រគទា(1)
ជាស្នូលីសក្តិជ័យ ។

៣២៥៧. យល់ព្រះអង្គនារាយថ្លៃ ត្រីត្រួចគិតក៏យ
រន្ធត់ជំប្រប់អស់អង្គ ។

៣២៥៨. លុះលុតដាវបរទ្ធិញជង្ឃ ករកោមលទ្ធូង
នខាកេសាភយភត់ ។

៣២៥៩. ដោយជាជីសិរសាថ្វាត់ ថ្វាយវរវន្ទក្សត្រ
មហាឥស្សរជីប្រធាន ។

៣២៦០. គិតជាអង្គទេយានុមាន ធ្វើកលអញបាន
អញជាញ់នូវកលគាត់ប៉ាយ ។

៣២៦១. បើជាអាជ្ញាព្រះនារាយ អញតើពាយប៉ាយ
តាំងកោតព្រះរាជអាជ្ញា ។

៣២៦២. ក្សិណណោះព្រះបាទរាមា ស្ដេចយល់ជិត្តមហា-
ជម្ពូរាជរីងខ្លាចខ្លប ។

៣២៦៣. លុតជង្ឃទិនអង្គបីទស្លាប កាយករប្រណ្ណញព្រាប
ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ។

៣២៦៤. ស្ដេចវៃដករណានារាយបង់ ក្រោកជំនាអង្គ
ព្រះរាមទេពារីងខ្លាស់ ។

៣២៦៥. ហោតុសម្ភារបារមីក្រាស់ ទ្រង់ស្ដេចត្រេចត្រាស់
ជីជាកំពូលភពត្រៃ ។

៣២៦៦. មហាជម្ពូយល់ឫទ្ធិក្រៃ ជាអ្នកនេះនៃ
គឺអង្គនារាយមហិមា ។

៣២៦៧. រនែបនឹងព្រះរាមទេពា ជាឯកអង្គា
អញស្មានព្រះអង្គស្មើរៗ ។

៣២៦៨. គន់គិតក្នុងចិត្តជីតស្នើង គិតជិត្តគិតស្មើង
រីងខ្លួនខ្លាចព្រះចេស្តា ។

៣២៦៩. លុះដល់មណ្ឌលសុរិយា ស្មេរស្មិតបូជា
ពន្លឺត្រចះឆាយឆា ។

៣២៧០. ដោយនាពេលារៃរងជាល រៀបរោងផ្កាំស្ការ
បរិសុទ្ធសព្វថ្ងៃប្រក្រតី ។

៣២៧១. នាកាលបានុមានជ័ក្របី នាំក្សត្រជីឫទ្ធិ
ក៏ថ្វាយសម្ដេចរាមា ។

៣២៧២. ក្រោយនោះងងកើតកោណា - ឃាលវិល់មហិមា
នាក្នុងនគរស្មិតស្មេរ ។

(1) RIB : cakr kradā

៣២៧៣- មានមហាយោធាទាំងពីរ នាមហៅខុននិល
ខុននលឲ្យតោសេនា ។

៣២៧៤- ស្ទើងស្គាំសិរាប់នៃមហា- វិជ្ជាភាវិធា
មហាមហោស្ប្រត្រៃ ។

៣២៧៥- ពីរងឯកមន្ត្រីថ្កើងជ័យ ពីរងមានថ្វីដៃ
ចំណាច់ចំណានសត្រូត្រា ។

៣២៧៦- ងារមហាវិជ្ជាក្សត្រា មានខុនតាំរងា
ស្មើស្តុកទាំងតាំរពេជ្រស្មឹង ។

៣២៧៧- ទោះមានទុក្ខទោសទុច្ចរិត ខុនតីរជីវិត
ជំនាញជំនឿហាឫទ័យ ។

៣២៧៨- ក្បិលណានោះខុនតាំរជំនាញជ័យ ប្រុងប្រាណទិវៃ
ក៏ឡើងទៅគាល់មហាក្សត្រ ។

៣២៧៩- យល់ផ្ទៃរោងរម្យសួន្យស្អាត មហាក្សត្រសោតម្មាត់
នាព្រះទីនាំងក្សត្រក្សាន្ត ។

៣២៨០- ទេពីស្រីស្នំយំស៊ាន ក្នុងប្រាសាទស្ថាន
ក៏កងរំពងសោតសល់ ។

៣២៨១- ខុនតាំរស្តាប់ដាក់ហើយគិតគ្នល់ អះអង្គ៏កល
និមិត្តអស្ចារ្យសល់ខ្លាត ។

៣២៨២- ក្សួរតយុទ្ធយកកុំឃ្លាត លុះជីវាវិន្ធជាតិ
ស្លាប់ហើយតោះទើបគេបាន ។

៣២៨៣- ត្រង់ហៅរស់នៅរូបធាន ឈ្មោះស្តេចគេបាន
អម្ចាស់នេះទៅទាំងឆ្ងាយ ។

៣២៨៤- ស្មូវបង់ជីវាវិន្ធអន្តរាយ សត្រូវមើលងាយ
នេះតើប្រសើរកលអ្វី ។

៣២៨៥- នឹងជានិន្ទាលោកីយ ឯល់បរលោកក្តី
ជំណាលជំនៀលជេរកាល ។

៣២៨៦- ទៅតាមព្រះបាទទូវនាថ ឲ្យស្លាប់នៅកណ្តាល
សង្គ្រាមទាល់ក្ស័យជីវី ។

៣២៨៧- ខុនត្រិះរកិរិះអស់ក្តី ម្ល៉េះហោងស្រែចលី-
លារកនៃមហាក្សត្រា ។

៣២៨៨- ខុននីលបោះទិលទើបហា ទាល់ឧកាសា
ស្ទួតាសោម្បូសព្រហ្មនាយ ។

៣២៨៩- ទើបអស់តង្កៃព្រហ្មសង្កាយ យល់ត្រង់សត្រូវនាយ
ពុំយល់សស្តេចក្សត្រា ។

៣២៩០- ខុននលឫទ្ធីមហិមា ស្រៀតស្រែកមហា-
ពាស្មុងផាផាភាឆ្លាយឆ្លុះ ។

៣២៩១- ឯល់មហានរកបុខបុះ ទាំងប្រាំបីសត្រូសុះ

អសុភ[1] សោយសបរិវារ ។

៣២៩២. ស្នូរសព្ទពិភពនាគា ពុំយល់ភូមា
ត្រកាលគិស្នូរដ៏ប្រដាន ។

៣២៩៣. ខុនតីរនោះរីងរិលថ្កាន ដើមដែលក្បួមក្បា
ប្រទះប្រសប់ដូចគ្នា ។

៣២៩៤. ខុននលនោះដល់បូពា ខុននីលមហិមា
ក៏ទៅបដិមាគ្គង ។

៣២៩៥. ពុំយល់ក្សត្រាឡើយហោង ខុននលនោះផ្លូង
ក៏ទៅទក្សិណាសោតស្មោះ ។

៣២៩៦. ខុននីលរិលវៃរហៀវនោះ ទៅឧត្តរស្មោះ
ប្រយោជន៍នូវរកមហាក្សត្រ ។

៣២៩៧. ខុននលរឹងរិល់ច្រវាត់ ខុនតីរនិរត្ត
សឹងទៅរកកាំងទិសទស ។

៣២៩៨. ក្នុងក្រៅចក្រវាឡដ៏បង្ហួស់ សព្វស្ថានសព្វទិស[2]
លង់ផ្លូកជង្គោះជ្រោះភ្នំ ។

៣២៩៩. ព្រៃយបាតសុមេររត្នរម្យ ស្ថានតស្នូរសម
ប្រាសាទប្រសើរដ៏ប្រដាប់ ។

៣៣០០. ពុំយល់មហាក្សត្រក្រឡាប់ មកដល់រីងដាប់
ក៏លុះលំនៅអាត្មា ។

៣៣០១. ការំងពីរដំនុំគ្នាថា ស្ដេចស្ថិតស្ថានណា
ក៏ឃើញនូវរកពុំយល់ ។

៣៣០២. ឃើញរកទំនាមតែដល់ ពោះស្គាល់ពុំស្គាល់[3]
ឱ្យយល់សម្ដេចក្សត្រា ។

៣៣០៣. ក្សិណាមហាជម្ពូភារា ទល់ទុក្ខអនិច្ចា
មហាអនាថឯកអង្គ ។

៣៣០៤. ទន្ទឹងមន្ត្រីពីរពង្ស បទបាត់យួរលង
ប្រមាណពុំយល់ឡើយណា ។

៣៣០៥. ស្ងៀមស្ងប់ដៃងប់មហិមា រីងរិះចិន្តា
ក៏លុបហាប្ញទ័យសោតសល់ ។

៣៣០៦. ថាអះខុននីលខុននល ម្ដេចពុំខ្វាយខ្វល់
មករកនៃអញនេះតម្រូវ ។

៣៣០៧. ឱ្យអញឯកអង្គឯងនៅ នឹងសោនាគូ-
ធរទ្រង្គនាភាយភាមា ។

(1) MBN : osuddh
RIB : osubh
(2) RIB : sabv sthān nāy nis
(3) RIB : doḥ sgāl' buṃ sgāl'

៣៣០៨- ជានៅឬទៅស្ថានណា   អញអនាថា
ក៏នៅស្រណុកឯងវៃន ។

៣៣០៩- អញគិតស្មើចិត្តសព្វថ្ងៃ   គិតស្មើហឫទ័យ
លោ[1] ដែលដល់ទូរជនរសោះ ។

៣៣១០- មហាជិត្តបភាជិគិតម្ល៉ោះ   ឃាក់ពតិមានស្មោះ
ប្រាប់ខុនមន្ត្រីទាំងពីរ ។

៣៣១១- ក្បិណានោះខុននលខុននិល   ករកាន់ពេជ្រទិល
ករទា[2] ឫទ្ធជ័យស្រី ។

៣៣១២- បាចបោះក្លាយដ្លះប្រជតី   ក្ដែកក្រៀតនូវឫទ្ធិ
ក៏លុះលិនៅព្រះពន្លា ។

៣៣១៣- ផុសមៀងទេង្គីមវៃនមហា-   ជិត្តបភាជា
ក៏ថ្វាយបង្គំស្ដេចផ្ដាំ ។

៣៣១៤- រូបរាំងខេវខិំង ខាស់ខាំ   ឃាត់មុះបិលណាំ
លណានសីងត្រីសព្រមក្ដាត់ ។

៣៣១៥- ជ្រៀវជ្រើមនូវឯផ្ដើមមហាក្សត្រ   ប៉ុនប៉ងបិប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធឿណាវង្គ ។

៣៣១៦- យល់ព្រះរាមរាជស្ដេចគង់   មុខមន្ត្រីពង្ស
ពានរក៏គាល់ខ្ជាប់ស្ងាច ។

៣៣១៧- ខុនពីរមមីពុំខ្លាច   ពុំភ្លឹកព្រះអំណាច
ក៏គិតប្រទះពះពល ។

៣៣១៨- ក្បិណាមហាជិត្តបភាជយប់យល់   ខុននិលខុននល
ប៉ងប៉ះនូវឫទ្ធិព្រះនារាយ ។

៣៣១៩- ហឫទ័យគិតភ័យគិតស្ដាយ   ខ្លាចក្រៃឯអន្តរាយ
នូវឫទ្ធិរាមសេនា ។

៣៣២០- បង្គំប្រណម្យភាជា   ជានីលនលជា
ជាថ្វាយបង្គំព្រះអង្គ ។

៣៣២១- ជាស្ពានក្សត្រសាងារណ៍ពង្ស   នេះពន្លកអង្គ
ព្រះរាមនារាយឫទ្ធិពល ។

៣៣២២- នោះទើបខុននិលខុននល   ជ្រំ ករងាក់ដល់
ដំកល់មណ្ឌលសិរសា ។

៣៣២៣- ករកាយថ្វាត់ថ្វាយអភិវាទ   អភិវន្ទព្រះមហា-
រាជានារាយជ៏ត្រកូល ។

៣៣២៤- ជិឯនោះព្រះរាមេសូរ   ព្រះឱស្ឋមធុរ
បន្ទូលមធុរសមេត្រី ។

(1) RIB : lok
(2) RIB : kradā

៣៣២៥. ឱយាមហាជម្ពូរាជធិបតី ពង្សរាជជ័ក្របី
ត្រកូលអំបូរបរិសុទ្ធ ។

៣៣២៦. អញប្រើយានុយានអង្គទ ទៅអញ្ជើញមកបទ
នូវគិតជំនុំជងថ្នល់ ។

៣៣២៧. ឱ្យអ្នកវិះស្លុយខ្វាយខ្វល់ បរពានរពល
មកថែមលើពានរយើង ។

៣៣២៨. កាច់ភ្នំត្បូងដំបីរលើង ដោះឱ្យខ្ពស់ឡើង
ជាថ្នល់ទៅដល់លង្កា ។

៣៣២៩. អញនូវនាំក្សត្រពង្សពា- នរពលយោធា
មហាក្របិក្រែសិទ្ធិសាយ ។

៣៣៣០. ពិម័ត្តរក្ខសសង្ហាយ ឯងឱ្យអន្តរាយ
វិនាសទាំងលង្កាសូន្យ[1] ។

៣៣៣១. មហាជម្ពូរាជស្តាប់បន្ទូល ពិពោះសព្វមត្ថូរ
ពិសេសព្រះករុណាត្រាស់ ។

៣៣៣២. ករក្សញដុំលីមូលពាស់ បពិត្រតើយខ្លួននេះងាស់
កំណាំងឫទ្ធិជយហើយ ។

៣៣៣៣. កុំយល់ដូចកាលមុនឡើយ សូមព្រះត្រាណត្រើយ
ស្តេចទ្រង់កំសាន្តទយា ។

៣៣៣៤. ខ្ញុំថ្វាយអភិវាទក្រាបលា សូមព្រះករុណា
វិសេសបើកឱ្យទៅនាយ ។

៣៣៣៥. ខុននីលខុននលឫទ្ធិសាយ ស្មើខ្លួនខ្ញុំថ្វាយ
តាមតែសម្តេចចក្រី ។

៣៣៣៦. ទៅលុះលង្កាបុរី ផ្លាញយក្សអប្រិយ
ទុជ្ជីគីទសមុខពោង ។

៣៣៣៧. ខ្ញុំស្មើលើព្រះអង្គឯង ពោះខុសក្តាំក្តង
សូមទានព្រះអង្គករុណា ។

៣៣៣៨. មហាជម្ពូរាជពង្សពា- នរថ្វាយអភិវាទ៍
មហាមហេសូរសល់ ។

៣៣៣៩. ស្តេចថ្វាយខុននីលខុននល វរយោទយុគល
នារាយនរេសរឹងឫទ្ធិ ។

៣៣៤០. ក្រាញក្រាបលុតលាព្រះបពិត្រ ហោះស្តោះស្ពានស្និត
សំនៅប្រាសាទអាត្មា ។

៣៣៤១. សព្វសូរ្យទាល់លង្កា ជាព្រះភា
ព្រះលក្សជិរាជនរបតី ។

៣៣៤២. ជានូវដងថ្នល់ដលជី នូវទំណាងបុរី

(1) RIB : dām̥ṅ laṅkāsūr

បរមបុរាណលង្កា ។

៣៣៤៣- ឯងនោះព្រះនារាយរាមា ទ្រោកលោមនស្សា
សង្វាតរង្វេះវៀណាវង្គ ។

៣៣៤៤- ស្រែចស្តេចមានជ័យពីរពង្ស ក្សត្រធិបតីតង់
លើព្រះពន្លាជ័យពិជិត្រ ។

៣៣៤៥- ព្រះរាមគិតស្នូរស្តេចស្ថិត លើព្រាសាទជ័យពិជិត្រ
ពិពណ៌សុវណ៌រត្នមាស ។

៣៣៤៦- ខាងឆ្វេរសាគរជ័យពិណាស ត្រូសាក់អភិកាស
ត្រូសៀកព្រះពាយស្លាយគន្ធ ។

៣៣៤៧- ស្លៃទូទៅរំពោចពេញម- ណ្ឌលរាជបីនិរន្ត
មហាភិនិស្ក្រមទាំង ។

៣៣៤៨- ត្យូតន្ត្រីយត្រែស្នូរស័ព្ទ អេរ៉ទូវរតាំង
កង្សតាលរាជក្រសាល ។

៣៣៤៩- មន្ត្រីពានរគង់គាល់ សំរាប់រាជអំពាល
កង្កាញ់នៃមហាសាគរ ។

៣៣៥០- រីកង្កាញ់មហាសាគរ អនេករូបពលពានរ
គគឹកគង់គាល់ឆ្វេរលើ ។

៣៣៥១- ដូចសាគរពីរធ្មឹមស្មើ ដូចអ្នកសហ័សប្រើ
ប្រដាប់សម្តេចក្សត្រា ។

៣៣៥២- ព្រះទៀមនូវព្រះអនុជា រីឯឫទ្ធិចេស្តា
ជិរាជជ័យពីរចក្រី ។

៣៣៥៣- រីឯម្ពូពានឈ្លាសអាជីសេចក្តី រមិលត្រឹងជ័យក្របី
កង់គាល់សម្តេចទសទិស ។

៣៣៥៤. សឹងងៀយបញ្ចក្តជ័យប្រតិ - ស្ថានងៀយវិរពិស្ពី
ព្រះបាទកំទូលថ្លែងដល់ ។

៣៣៥៥. បតិត្រូខ្ញុំគន់គួរយល់ អស្សូរសេនាពល
ពន្លូកពន្លឹករណាញ្យូមា ។

៣៣៥៦- ចេះធ្លាំងងៀញរាជជ័យសត្រូវ ចេះសារលក្ខណ៍ព្យូហា[1]
នូវលបែបលោកលើសកល ។

៣៣៥៧ - នាកាលទៅចាប់ស្លូតឹជល់ ប្រទះទេពពល
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នចេស្តា ។

៣៣៥៨- អស្សូរខ្លាំងឫទ្ធិសាយព្រា - កងឈ្នះទេពតា
ជិរាជកំបានតន្ត្រៃឯង ។

៣៣៥៩- នេះគិប្បូវពានរពីព្រែង បេះងណាលេង
លលោតបំពានសាខា ។

(1) RIB : ceḥ sār lakkh(ṇ) bhlūv

៣៣៦០- បេះផ្កាបីបៀមនិលា ដោះជីងពណា
នូវយុទ្ធក៏យកជ័យជល់ ។
៣៣៦១- វៃលជជីងជក្រញូងមណ្ឌល ជតុញូងក្រដពល
មហិទ្ធិគីញូងពលញូង ។
៣៣៦២- វៃលជជេះធៀសជរស្រីឡូវ ថ្វាញុំរាជជ័សត្រូវ
ឧបាយស្រាស្ដាកិច្ចកល ។
៣៣៦៣- ស្ដេចស្ដាប់ជំនួញពានពាក្យល់ បន្ទូលប្រើពលសល់
សហ័សជ័សឹងយោធា ។
៣៣៦៤- ស្រាលយោធាស្ដាំស្ដែងប្រា- កដយោធាអា-
នុភាពនាចេញសោតស្រាល ។
៣៣៦៥- ស្លូតសេតស្លូតស្រាលបីសំគាល់ វាស់វែងខ្នាតខ្នាល់
នាគីកំពែងពេជ្រតឹង ។
៣៣៦៦. ព្រះប្រើប្រតិវពរូសរឹង រកពានបីប្រតឹង
ប្រជិដស្ដើមតេជះ ។
៣៣៦៧- ស្រែងអស់ពានរណព្រះ ពោះឡើងជ័នភះ
សំដែងនូវឫទ្ធិឡើណារង្គ ។
៣៣៦៨- ពោះកាច់បញ្ចតានាថ្ងៃ ជតុបញ្ចតាអង្គ
មីមួយមីមួយកាងកាន់ ។
៣៣៦៩- ចូលខ្លាប់បីមុខខែងខាន់ (1) ប្រយុទ្ធយកជើងជាន់
ឈើសិខរាស្លាក់ស្លាយ ។
៣៣៧០- ដកព្រឹក្សរំលើងភ្នំខ្ចាត់ខ្ចាយ ពានរវាត់វាយ
ប្រវាយនូវព្រឹក្សបីប្រជំ ។
៣៣៧១. ចាក់ព្រឹក្សវិនាសយកភ្នំ ជួសភ្នំ (2) ស្លាយភ្នំ
ប្រហោះប្រពៃបកភ្លើងប្រាល ។
៣៣៧២- អាប់អស់ទសទិសជីប្រហារ ឈើកសោណិត
ហោះឡើនឃ្លាតទល់ពុំឃ្លួន ។
៣៣៧៣- ខ្ចាត់ភ្នំនូវវៃស្លូត្រូវវែន ពានរ ក្រាយវែន
លលេកណ្ដាលវេហា ។
៣៣៧៤- លុះភ្នំល្អិតវៃស្លូបមិហា ឱ្យដង់អាប់អា-
កាសងងឹតស្រឡប់អាយនាយ ។
៣៣៧៥- ដោយម្ភាក្រពាធាត់ធាយ ពានរវាត់វាយ
ករក្រើកអំពើកពសុធា ។
៣៣៧៦- អស្ចារ្យរួចរាល់ចក្រា- ពលពេញមហិមា
ក្បួនគិតត្រកាលស្ងប់ស្ងៀម ។

(1) MBN : cūl snām mīr mukh khaeṅ khan'
(2) RIB : gus bhnaṃ

៣៣៧៧ - ស្រេចឲ្យយបក្តិមូលខ្លែង សឹងមានឫទ្ធិស្តែង
ពានរជ័យក្រៃអសុភា ។

៣៣៧៨ - ពានររឹងឫទ្ធិចេស្តា លើសលែងយក្សា
សំដែងកណ្តាលវៀលរាជ្យ ។

៣៣៧៩ - ព្រះរៀមព្រះអនុជធីរពង្ស ព្រះបន្ទូលព្រះគង់
លើព្រះពន្លា (1) ទិពពណ៌ា ។

៣៣៨០ - នរេន្ទ្រពានរអង្គុយថ្វាយគាល់ រីករវរខ្សៀវខ្សារ
គាល់គិតនូវចែកការ (2) ជង ។

៣៣៨១ - ទូលព្រះទាំងពានរជង រនុះសារនូវប្រលង
នូវអាលជំនើបយកជ័យ ។

៣៣៨២ - អាលយុទ្ធរក្សាសារវៃ ពានរជាញជ័យ
រនុះនូវអាលជួលច្បាម ។

៣៣៨៣ - ស្រេចព្រះនរបិន្ទ (3) នានាំ ពលពានរព្រាំ
សម្បូររនុះជលធី ។

៣៣៨៤ - ព្រះប្រើពានរធិបតី ពានរមន្ត្រី
ជំនុំនូវពានរពល ។

៣៣៨៥ - ស្តេចត្រាស់នានូវឆ្លងជង - លជីលែងជីងកល
ក្របិន្ទ្រជងនូវចូលចិត្ត ។

៣៣៨៦ - ស្តេចបើកព្រះឧស្ការក្រឹត្យ វរភាជព្រះគំនិត
ពិសេសព្រះយសព្ទស្វាយ ។

៣៣៨៧ - ឲ្យពានរជងសម្លាយ នូវមានកេរ្តិ៍និយាយ
ប្រសើរនូវឆ្លងឆ្នេរជល ។

៣៣៨៨ - ក្បួរយើងសំដែងឫទ្ធិជងធ្វើល់ ហោយតេជោពល
ជំពូកក្របិន្ទ្រយាត្រា ។

៣៣៨៩ - ស្រេចព្រះបន្ទូលអាជ្ញា នូវព្រះលក្សអនុជា
ជិភាជស្តេចរកពលខ្វល់ ។

៣៣៩០ - រកខុនសុគ្រីពជំនឹងកល ហោតុជាតស្បូរពល
ក៏ស្គាល់លង្កាជ័សេនា ។

៣៣៩១ - រកខុនគំរួចខុនអាជ្ញា រកខុនក្រណា -
មត្យូនូវស្មោះភ្នាក់ងារ ។

៣៣៩២ - រកខុនបន្ទាល់មាគ៌ាការ ប្រដែងប្រមាណាតួរ
នាជីងកំពីអភិប្រាយ ។

៣៣៩៣ - ជីងកលកំពីអធិប្បាយ ឆ្លងឆ្នេរត្រើយនាយ

(1) RIB : loe braḥ pandāt'
(2) RIB : p̈aek kār
(3) RIB : braḥ narabandhu

ប្រសប់សមុទ្រយាត្រា ។

៣៣៩៤- រកអ្នកនោះមកពីគណនា យោងថែសែនសិក្សា
គណនាសមុទ្រដីប្រមាណ ។

៣៣៩៥- ចែកងារស្មើឥតខ្ចូនស្រាល ពានរគួរក្តារ(1)
នូវអាលដណ្តើយក្ដងក្ដុ ។

៣៣៩៦- ស្រែចពានរកាន់ជាជួរ ខ្វាយដល់សែនសូរ្យ
កង្រាស់ដំទៅទៀហា ។

៣៣៩៧- ពានរថែងកាច់បញ្ចា នាំបពិតតាមមា-
នុភាពនៃពានរក្រៃ ។

៣៣៩៨- ពានរនាំបញ្ចាដីថ្ងៃ ដូចស្គួរ(2)នូវប្រល័យ
ប្រថែលផ្ទៃនៃដេយាករ ។

៣៣៩៩- ខ្លះបើកបពិតស្ទួយប- ពិតណោតត្យោជា
រយះណេសណារៃបកខ្ចាយ ។

៣៤០០- បែកភ្នំជាបែកគ្រឿងព្រាយ កក្រេងញុសញុខ្វាយ
រំជួយទាំងទេពគណនា ។

៣៤០១- អស់ម្រឹគសិង្ហសីហាខ្លាឃ្លា ភិតខ្លួនភិតមា-
នុភាពនៃពានរធំ ។

៣៤០២- ពានរនាំបពិតស្នូង ដូចនូវប្រលង
ប្រថែលផ្ទៃនៃទៀហាយោះ ។

៣៤០៣- ស្ទួយបពិតនោះផោះ(3)ឆ្ពោះ ទៅសមុទ្រនោះ
គិរិត្រកូតាំងព្រៃព្រឹក្ស ។

៣៤០៤- ខ្វាយភ្នំខ្វាយថ្មខ្វាយទឹក ខ្វាយសាគរគឹក
បំពីតតាំងដលសាគរ ។

៣៤០៥- អនន្តនាគពិន្ទុឯមករ ញុលពលពានរ
រំជួយទាំងដលដីនាភ ។

៣៤០៦- ក្បូណារនោះព្រះសមុទ្រក្រោធា ត្រីទាំងនាគា
មករនូវខុនត្រីក្រូច ។

៣៤០៧- ភ្នំលចឹកភ្នំជាលបល្បួច ទាំងនាំចេញរួច
រំលាងរំលាយបញ្ចា ។

៣៤០៨- នរបតីពានរប្រើពា- នរពលយាត់យា
ពុំយល់នូវជាស្ដែងឯការ ។

៣៤០៩- ព្រះសមុទ្រគម្ពីរជ្រៅថ្លា លោកដូចគងសារ
នូវសារប្រដេញបីរំពែង ។

(1) MBN : bānar ko ktāl
RIB : bānar ktoḥ ktāl
(2) RIB : sūry
(3) RIB : hoḥ

៣៤១០. រលកព្រះសមុទ្រ បែកស្កាក្រែង ភមាពលស្មែង
សមុទ្រក៏គោកស្គាំងស្គោក ។
៣៤១១. ទោះមើលដូចជលនូវមេឃឃ្លាក ដូចជីនូវពពក
រលករលើងក្រែងក្រា ។
៣៤១២. កាលនោះអស់ពលពានរ(1) ជញ្ជូនបព្វតា
បោះចោលក្នុងមហាសាគរ ។
៣៤១៣. ខាស់ខំពុំបានឈប់ឈរ អស់ពលពានរ
នឿយណាស់ថ្នាស់អរត្តញ្ញូជា ។
៣៤១៤. យើងចោលថ្មក្នុងគង្គា ច្រើនក្រៃមហិមា
សេណាក៏បាត់ពុំយល់ ។
៣៤១៥. ខ្លះថាអះអង្គីកល ខ្លះថាគួរឆ្ងល់
នឹងថ្នល់នេះពោកក្លាត់ណា ។
៣៤១៦. ថ្ងៃម្សិលមើលយល់សេណា ស្មើខ្នងគង្គា
ស្ពានជាគោកកើតជាថ្នល់ ។
៣៤១៧. ថ្ងៃនេះបាត់ថ្នល់ពុំយល់ ឬយក្សកំហល់
កែកលមកលួចទៅបាន ។
៣៤១៨. យើងយកថ្មមកសព្វស្ពាន ច្រើនក្រៃដ៏ប្រមាណ
មិនមានហៅបានឈប់ឈរ ។
៣៤១៩. ចោលធងប៉ុងឲ្យកើតថ្នល់ធរ យើងប្រមាណថ្ម
គួរកើតជាថ្នល់ឡើងបាន ។
៣៤២០. ស្តេចឡើយទើបជាអន្តរធាន មិនកើតជាស្ពាន
ថ្នល់ផ្លូវទៅដល់លង្កា ។
៣៤២១. ឯអស់ខ្លួនយើងគ្រប់គ្នា ហត់នឿយពលា
នឹងត្រាំធ្វើថ្នល់ពុំបាន ។
៣៤២២. គួរយើងប្រែប្រឹងប្រជ្ញាក្រោណ ធរធូលទៅក្ការ
ប្រមាណដ៏ភាពបន្ត្រី ។
៣៤២៣. ខ្លះថាមើនេះសមសេចក្តី គួរទៅឃ្លាតខ្មី
ទៅក្រាបមន្ត្រីសេនា ។
៣៤២៤. យើងហើយទើបពានរនុវិពា – នរនាំគ្នាយា –
ត្រាទៅដំភបដល់នាយ ។
៣៤២៥. បពិត្រតើយយើងខ្ញុំទាំងឡាយ យល់ខ្លៅធ្ងល់ឆ្ងាយ
នឹងថ្នល់នេះពាន់ដ៏ប្រមាណ ។
៣៤២៦. យើងខ្ញុំខំខែងគ្រប់ប្រាណ នឹងជាឲ្យបាន
កើតឡើងជាថ្នល់ដល់ត្រើយ ។
៣៤២៧. ម្សិលយើងខ្ញុំឃើញគោកហើយ ថ្ងៃនេះស្តេចឡើយ

(1) St. 3412-3430 : manquent dans RIB.

កំដួរឈោះបាត់ទៅ ។

៣៤២៨- ឬព្រៃងសម្បុទ្រត្រៅ ឬយក្សកំណៅ
ខកល្អចរិណងកុំឲ្យកើត ។

៣៤២៩- ឬត្រីតាំងសម្បុជាកំណើត វិណាងកុំឲ្យកើត
ជាថ្មល់នេះស្បិតខាំងស្លូវ ។

៣៤៣០- ឯកំណាំងយើងខ្ញុំនេះតម្ហូវ ដបជយដោយនូវ
មន្ទិលនឹងថ្មល់សាគរ ។

៣៤៣១. កាលនោះមន្ត្រីពានរ ស្តាប់ឮកនិករ (1)
រន្ធត់ឃាប្ញទ័យរុក្ខា ។

៣៤៣២- ហើយទើបពានរថ្លឹងពា- នរមូលអនុជា
ជិរាជកំព្រោធជ័ប្របារ ។

៣៤៣៣- ព្រះអនុជស្ដេចស្ដាប់បរិពារ ស្ដេចនាំសារឈា
សំណាក់សម្ដេចជេស្ឋា ។

៣៤៣៤- ទូនព្រាបនបបទបាទា ទូលព្រះករុណា
នរិន្ទ្រនាជនាំពលក្តីង ។

៣៤៣៥- បតិត្រខ្ញុំយល់ស្នាដង ឃាត់ឡើយដីកន្លង
កំណាំងនូវថ្មល់បញ្ចតា ។

៣៤៣៦- សូមព្រះទ្រង់ព្រះករុណា ដោយទិព្វព្រះប្រាជ្ញា
ព្រះបាទទ្រង់ត្រាស់ឯលជិ ។

៣៤៣៧- ជិងនោះព្រះបរមជិបតី (2) ប្រើទូងនូវទេវី
រទិន្ទ្រះក្របិន្ទ្រជ័យោធា ។

៣៤៣៨- ក្បួនណាពេញមិនមកសឹងពា- នរយុវរាជា
នូវព្រះអនុជជិបតី ។

៣៤៣៩- លុះព្រះបរិវត្រត្រី បើករាជជ័ក្របី
មន្ត្រីពានរយោធា ។

៣៤៤០- ជូលពេញថ្លំទ្វារព្រះត្រណា តំនាល់ខ្លាប់ត្រា
ទំរង់អាវុធជ័សហ័ស ។

៣៤៤១- ស្ដេចបើកព្រះទិវ្យការត្រាស់ ស្ដូចចន្ទ្រទំជងប្លាស់
កំត្រាស់កណ្ដាលតារា ។

៣៤៤២- ឃ្វៃយាពានររាជនូវពា- នរជងឲ្យនា
កំណាំងព្រះស្ដេងបាត់ហោង ។

៣៤៤៣- នោះយើងលងឫទ្ធិជង ថ្មល់សាគរឆ្លង
ឲ្យដឹងកំណាំងយោធា ។

(1) RIB : ascāry balabrind bānar
brind brān jhap' jhar

(2) RIB : braḥ bin bhab dharaṇī

៣៤៤៤ - ហេតុបានរងឯងឲ្យនា ជានួវចាប់លង្កា -
ទ្វីប(1) ដីនួវក្រាបចតុទ្វីប ។
៣៤៤៥ - ក្បាលនោះបានរាជសុគ្រីព ថ្វាយករសូមជីព
កណ្ដាលពពួកយោធា ។
៣៤៤៦ - បពិត្រខ្ញុំសូមអាសា ខ្ញុំនួវប្រែរូបា
នុភាពអញខ្ញុំថ្លែងថ្លៃ ។
៣៤៤៧ - ជាព្រះព្រហ្មធំលើសត្រៃ ខ្ញុំថ្វាយផាតវៃ
ក្ដិកអស់ពពួកពានរ ។
៣៤៤៨ - ជាស្ពានជម្លងព្រះភូធរ ទាំងពលនិករ
នួវក្សត្រទាំងពីរព្រះអង្គ ។
៣៤៤៩ - ទាំងបរមបណ្ដាលទិព្វទ្រង់ ព្រះពន្លាថ្កើង
ពិចិត្រនួវរត្នរេខា ។
៣៤៥០ - ខ្ញុំនួវលើកភ្នំលើសិរសា បោះផ្ដោះលង្កា
អំលុងជង្ហុស់វៃដល់ ។
៣៤៥១ - យានុមានក្រាបថ្វាយក៏យល់ សុគ្រីពសំដែងពល
កណ្ដាលពពួកពានរ ។
៣៤៥២ - បពិត្រខ្ញុំសូមព្រះពរ អាសាព្រះភូធរ
ជម្លងនិករយោធា ។
៣៤៥៣ - កុំបីព្រួយដល់ព្រះងា ជាវខ្ញុំអាសា
សម្ដេចជិបេសពន្រាយ ។
៣៤៥៤ - រីកន្ទុយខ្ញុំពាត់ផ្ទេរនាយ វៃដាប់ផ្ទេរអាយ
នួវខ្នុងតិរីរូបកាន់ ។
៣៤៥៥ - រីដំរៅក្រុំាបីម៉ឺនបួនពាន់ យោងខ្ញុំនួវជាន់
នួវខ្វែង(2) សមុទ្ររំលំ ។
៣៤៥៦ - ឲ្យអស់ពានរព្រំនុពល ទាំងទ័ពបណ្ដាល
ទំនើងសម្ដេចយាត្រា ។
៣៤៥៧ - ស្មើថ្លែងស្ដេចលើពសុធា ដែលដល់លុះលង្កា
រំលោបអសូរសង្ហាយ ។
៣៤៥៨ - ក្បាលនោះអង្គទេពភ្លឹកការកាយ ទូលថ្វាយជ័នារាយ
កណ្ដាលទាហានឯងជិ ។
៣៤៥៩ - បពិត្រព្រះបាទខ្ញុំសូម សំដែងតេជះខ្ញុំ
គឺឫទ្ធិមហាយោធា ។
៣៤៦០ - កុំបីព្រួយយានុមានណា ខ្ញុំសូមអាសា
សម្ដេចនារាយណ៍បតី ។

(1) RIB : laṅkāṇab
(2) RIB : nai khvaeṅ

៣៤៦១- ធុំនូវក្រេបទឹកដំណមី ស្លូតដង់ផុលី
ពុំនៅតែំនួចចុងស្លាំង ។
៣៤៦២- ឲ្យអស់មហាណាពក្បៀមក្រាំង រិងស្លូតទៅចាំង
ដំភើនៃយោជិកណានា ។
៣៤៦៣- ឲ្យអស់ពលពាលទាំងពា- នរពលជិដា
ជម្លូងនៃបរជមណ្ឌល ។
៣៤៦៤- អាប់អស់ទសទិសត្រីន្ទពល យាត្រាដើរដល់
តិសេសពិភពលង្កា ។
៣៤៦៥- ស្រែងពានរាជនូវពា- នរយុវរាជា
ជយានុភាពបីប្រដែង ។
៣៤៦៦- ក្លាយត្រីអង្គអាសាស្តែង ត្រីបុត្រគិតថ្លែង
តំនិតបីដីគួរក្លាយ ។
៣៤៦៧- និងនោះភាមិន្រ្តសន្ធាភាយ ស្រីមប្រីយអភិគ្រាយ
ប្រសើរនូវព្រះគ្រាស្លាញាណា ។
៣៤៦៨- ជាងៃយាក្រមិន្រ្តភាដិដីប្រធាន ថ្វីដ់តេងតីជីមាន
តំនិតនូវឫទ្ធិក្លាយ ។
៣៤៦៩- ក្រែងមនុស្សជិងសម្លាយ (1) ដោភាមនូវនាភាយ
នូវលក្សតីងឫទ្ធិក្រមិន្រ្តភាដិ ។
៣៤៧០- ជីអាចយកព្រះអំណាច ព្រះអង្គឯងអាច
តិជ័យតស៊ូរលង្កា ។
៣៤៧១- នាតេជោជ័យជីភាសា តេជះអនុជា
កុំយល់នូវស្តែងឫទ្ធិថ្វីដ់ ។
៣៤៧២- ពៃហាពានរាជងអញនូវជប់ សិដែងឫទ្ធិថ្វីដ់
អធិកបរក្រមក្រាស់ ។
៣៤៧៣- ឲ្យដឹងជើមព្រះនារាយណ៍ត្រាស់ ប្រាកដកេរតិច្បាស់
កណ្តាលពពួកយោធា ។
៣៤៧៤- នោះទើបព្រះនារាយណ៍ភាសា ចេញពីព្រះពន្លា
តិជ័យជីរត្នមាសថ្លៃ ។
៣៤៧៥- ស្តេចឈរឈាននូវភាជសីហា សីហានាទថ្លៃថ្លៃ
កណ្តាលអស់ត្រីន្ទពលពាន ។
៣៤៧៦- ក្បិណនោះតាំងលើងកោទណ្ឌ ថ្វីដ់កោទណ្ឌកាន់
មហាសភាឫទ្ធិក្រៃ ។
៣៤៧៧- ហៅអគ្គីវាសជីវិជ័យ ដើយក្រែភពពួ
ពន្លឺកនៃលោកព្រៃស្នែង ។

(1) MBN : kraeṅ luḥ aṃnoes vaeṅ chṅāy

៣៤៧៨- ផ្កាត់សរ(1) ឲ្យទៅដកនូវថ្លឹង ខួរក្បាលនាគថ្លឹង
គឺថៃនរន្ទះជីកណា ។

៣៤៧៩- ដុតសាគរជុះនេះណា — ការអាប់អស់ជា
មហាជុះអាប់ថែងថ្ងៃ ។

៣៤៨០- អាប់អស់ទឹកករកាលថ្ងៃ ដូចស្ងួតរួបប្រល័យ
ទទឹកទឹងមេឃអាកាស ។

៣៤៨១- កក្រើកបព៌តតត្រៃភាស កក្រើករត្នជីកណាស
កក្រើកព្រះបោមពាន់ត្រៃ ។

៣៤៨២- កក្រើកមណ្ឌលតិកតាត្រៃ មហាណាពជ័វិសីយ
វិស្នូប្តូរនារជិល ។

៣៤៨៣- ឲ្យទៅជះសរវិតតជើរជល់ គឺជាសថ្លែងយល់
មហាសមុទ្រស្ងួតនោះ ។

៣៤៨៤- ពពួកសត្វតីងសមុទ្រនោះ ទេពរក្សាឈ្មោះ
សមុទ្រជីនោកស្ងប់ថ្លែង ។

៣៤៨៥- រលកព្រះសមុទ្រប្រាប់ថ្លែង ព្រះសមុទ្រយល់ថ្លែង
ក៏ភ្ញាក់អង្គឯងតក្កមា ។

៣៤៨៦- រត់រកមណីមេខលា វររទេពធីតា
រក្សាសមុទ្រសម្ពាយ ។

៣៤៨៧- ជិះទៅទូលទេពនាភាយ នបព្វាទបទង្វាយ
សូមទានព្រះអង្គករុណា ។

៣៤៨៨- សូមព្រះទ្រង់ព្រះមេត្តា អាសូរសត្វសិខ្សា
ជីសីងនៃសាគរបទ ។

៣៤៨៩- កាលនោះព្រះសមុទ្រនាំវរ — មកជិរតនាករ
មហាពិពិជភូសា ។

៣៤៩០- ប្រតិបត្តិជាភាជបណ្ណា — ការង្វាយភាសា
ជិបេសបរមបពិត្រ ។

៣៤៩១- ប្រណម្យទូលថ្លែងសុចរិត នោះភាជជ័ពិជិត្រ
មហាសមុទ្រនេះណា ។

៣៤៩២- នោះស្តេចមានបៀប្រាជ្ញា ស្តេចង្វាញ់តម្កា
នូវកម្ពីភាណាញជាត់ ។

៣៤៩៣- ឲ្យអស់និករបរិស័ទ ស្ទូស្យាសាគរង្វាត់
បុភណាជីជាត្បូងឈ្មេះ ។

៣៤៩៤- ព្រះបើកព្រះទ្វារកែវ កាលព្រះអង្គគង់ស្តេច
ស្ថិតលើក(2) ត្រៃពេលពេល ។

(1) RIB : ṭal' gok
(2) Il s'agit de "loe ka", non de "loek".

៣៤៩៥. ស្វាញ់ក្រៃអសុរិន្ទ្រពាហុល   ទូរពលយុទ្ធយល់
អធិកនៃយុគត្រៃតា ។

៣៤៩៦. នេះឥឡូវបានគឺអសុរា(1)   មួយឈ្មោះរាពណា-
សុរិន្ទ្រសោកសហ័សឃ្លង ។

៣៤៩៧. នាញបរយុគជីប្រលង   ស្វាញ់ឫទ្ធិទេពផង
អសុរសោកទូរនិរន្ត ។

៣៤៩៨. ទើបទេពធិរាជនិមន្ត   អញ្ញមកប្រតិសន្ធ
ក៏ស្វាញ់ទូរពង្សអសុរា ។

៣៤៩៩. អញ្ញចងផ្គួលផ្លូវដលសា   គរកៀវនាគា
រំលាងរំលាបផ្ដាលផ្គួល ។

៣៥០០. យល់នាងជំនាគរដល   ឯភពណាខ្ពស់
ដំណើមរំលាងមាគ៌ា ។

៣៥០១. ហេតុនោះអញស្វាញ់ដលសា   រឹងឃ្លាតពិតជីវា
ឫទ្ធិទូរនាំពលត្រឹន្ទ ។

៣៥០២. ព្រះសមុទ្រក្រាបបាទរពិន្ទ(2)   ទូលព្រះភូមិន្ទ្រ
រន្ធត់ណើកករវិន្ទ ។

៣៥០៣. បពិត្រសត្វដងពីបពា   សូមស្ដេចករុណា
ជីវិតអស់សត្វសម្លាយ ។

៣៥០៤. ខ្ញុំសូមចងផ្ដួលថ្វាត់ឆ្វាយ   សូមព្រះអង្គត្រាយ
តិពេជទ្រង់ព្រះកំសាន្ត ។

៣៥០៥. នោះសូមព្រះអង្គជ្រោសប្រាណ   ប្រណីសត្វជីមាន
ភយាពន្លឹកសោះសា ។

៣៥០៦. ស្ដេចបើកដលជីទូរឆ្លា   គម្ពីរមហិមា
មហាពិសុទ្ធពលតាម ។

៣៥០៧. មករពិន្ទុងផ្លុំងផ្លូម   រំហាបរំហាលបរិរាម
សំរានសំរាប់សុខសល់ ។

៣៥០៨. ដំងនោះព្រះសមុទ្រខ្វាយខ្វល់   ត្រូវត្រាត្រីពល
ពពួកមករពិន្ទុង ។

៣៥០៩. ពាំនាំបពិតធូលផង   ផ្ទួល់ថ្វាយប្រលង
ប្រគួតប្រដាប់បត្តា ។

៣៥១០. ទៀបផ្ទុំដាដាសសិលា   ដាសសាគរសា
ប្រកិតកណ្ដាលដលជី ។

៣៥១១. រីទំហំអស់យោជរូជី   ដាញជ័យជីឫទ្ធិ
ចរិតបារិន្ទ្រយាត្រា ។

(1) RIB : neḥ iḷūv prāṇ trī asūrā
(2) RIB : krāp pād narabind

៣៥១២. សាងមន្ទីរប្រាសាទ[1]ប្រា- កដដូចសួគ៌ា
ពិមានទេពទិព្វរត្នភាយ ។

៣៥១៣. សូមសព្វព្រះភងវិរថ្វាយ ល្មះឆ្នេរត្រើយនាយ
ប្រជើរសើងរត្នជាសង្វង់ ។

៣៥១៤. និម្មិតមយូរចក្រជាយសង់ ស្តាក់ស្តានជាសទង់
វែហា ៗ វែកក្រាយសោភា ។

៣៥១៥. អស់ពានរវែសនសិខ្យា ស្ដេចវែស្ដងជេស្ដា
នុភាពដ៏ពីរព្រះស្ដីង ។

៣៥១៦. វិរថ្វាយកររកាយបីបន្ទឹង ដល់ដុះជាលទ្បឹង
នៅដោយសម្ដេចភាជិា ។

៣៥១៧. អស់ពានរមន្ត្រីត្រា ត្រូតវែសនសេនា
សំរាប់នូវយុទ្ធពលខ័ន ។

៣៥១៨. ត្រូតពលសារពើការកាន់ ក្លស់វែខនវែខលខ័ន
ប្រដាប់សម្ដេចយាត្រា ។

៣៥១៩. ប្រដាប់នូវយានគររការ សំដែងតន្ត្រីយសារ
ពិណាសស្ញើយស្ញៀងសព្វសង្ខ ។

៣៥២០. អោះគងដីយកគ្រើកក្ខុតាំង ចរណីនូវកំណាំង
ខ្សែតស្ដេចនូវខ្លួងជលសា ។

៣៥២១. ស្ដេចគប់លើសុគ្រីពមយា- ពានរបក្ខអា-
នុភាពដ៏បីប្រាកដ ។

៣៥២២. ដូចតន្ត្រីលើព្វភពត ពលត្រឹងវែសនសុទ្ធ
សង្ហាកគ្រើកថ្វាយពរ ។

៣៥២៣. ដូចព្រះពិស្ណុពាហាត្រៃធ្ដីចរ ចក្រសង្ខគទាធ-
រណីនាងនៃវេហាសហា[2] ។

៣៥២៤. នាស្ដេចវែស្ដងលើផ្ទល់សា- គរដើលមហិមា
កំភាស់និករពានរ ។

៣៥២៥. ដើលដូចរលកជលសាគរ រលកសាគរខ្ចរ
ប្រណាម្យតាំងពីរយោធា ។

៣៥២៦. រលកទទង់រលកចក្ររលកផា ដ៏ដើលរលកអា-
វុធប្រុងប្រដាប់វែសនស ។

៣៥២៧. ស្ដេចចរល្មះដ៏ឆ្នេរសាគរ ជាត់ទ័ព[3]ស្ពានពល
នៅភូមិដានជ័យដ៏ជំនះ ។

(1) RIB : sañ' maṇīprāsād
(2) RIB : cakr saṅkh kradā dhar
nanād nai vehā(s) hā
(3) RIB : catudāb

៣៥២៨. ថ្កើងអង្គថ្កើងពង្សថ្កើងព្រះ- បារមីនូវតេជះ
តបះឫទ្ធីចេស្ដា ។

៣៥២៩. រាយរៀបមន្ត្រីសេនា កាបានយោធា
មហាក្របិន្ទ្រពានរ ។

៣៥៣០. សព្វកងពីរពលខ្ទារខ្ទរ ដោយទសទិសាករ
អំពើកកក្រើកពសុធា ។

កណ្ឌ ទី១៦

៣៥៣១. ក្រុងរាពណព្រះរាមា　　និងឥន្ទ្ររាជា
　　ធិរាជក៏ឆ្លងឯងលងី ។
៣៥៣២. លុះត្រើយលង្កាភូមិ　　តីរព្រះចក្រី
　　ក៏រីងរនេះទៀណារង្គ ។
៣៥៣៣. សឹងត្រៀបសឹងរៀបពលផ្ទង់　　ដួតចងគងគង់
　　គ្រប់អង្គទីទៃបីអធិក ។
៣៥៣៤. ប៉ុនប៉ងនូវប្រុះសារសឹក　　យានឃ្លសតតភ្លឹក
　　ចាំជាំងទៀណារង្គហៃរី (1) ។
៣៥៣៥. ភតរិះរួមរាជសេនី　　សេនាធិបតី
　　នូវរាជវង្សពង្សា ។
៣៥៣៦. តម្រូវព្រះរាជក្សត្រា　　ចរផ្លាស់ផ្លូងសា-
　　គរាគម្ពីរផ្លូវជ្រៅ ។
៣៥៣៧. ដល់ត្រើយស្ដេចនាក់ទ័ពនៅ　　ជ័យវត្តភូមិពៅ
　　ដីជារៀបទៀងហើយណា ។
៣៥៣៨. ក្ដូរយើងរិះគិតពិភាក្សា　　លើកនេះយល់មហា-
　　សហ័សសាហាវពេកពន់ ។
៣៥៣៩. ក្ដូរយើងផ្ញើបង្ហាញអ-　　ន្តការយើងប្អូន
　　បង្ហើលឲ្យរត់ភិតភ័យ ។
៣៥៤០. យើងលើកក្ដួលរត្នឆត្រជ័យ　　ទាំងឲ្យឃាត់ខ្ញែ
　　តាតាវិង្វាល់ទុរពល ។

(1) RIB : soh sā
St. 3535-3634 : manquent dans RIB

៣៥៤១. ហើងឲ្យគ្នាប្អូនប្អូនដល់ ទីពាធពុំយល់
ទំនងវាកាប់រួយវែង ។
៣៥៤២. ឲ្យស្ដីលភិតរត់ទីទៃ ឃមៀមមេប្រឹកព្រៃ
ពុំដឹងជ័ន្លូវរត់រួច ។
៣៥៤៣. ហើងស្រោសជំរូងដែកស្រួច សព្វគ្រួកជិល្លួច
ជ័នៅនាផ្លូវទ្វារទ័ព ។
៣៥៤៤. ឲ្យរត់ជាន់លើគ្រប់ប្លប់ ជាន់គ្នាឯងស្លាប់
រវល់ហាំងទ័ពនោះហោង ។
៣៥៤៥. ឯអស់មុខមន្ត្រីជង ស្ដែងស្ដេចទំនង
ទំនើងបន្ទូលភាពណា ។
៣៥៤៦. សឹងធូលប្រមូលអស់គ្នា ថ្វាយអភិវាទ៍
បង្គំនៃទសមុខមារ ។
៣៥៤៧. នាព្រះប្រាជ្ញាពិស្ដារ បន្ទូលពិរោះសារ
ពិសេសព្រះគំនិតគាប់ ។
៣៥៤៨. ឯងរហើងខ្ញុំឲ្យរណ្ដាប់ បរពលឲ្យស្រាប់
សំរាប់សំរៀបភរី ។
៣៥៤៩. ភពឲ្យរួងជ័ភេរី កក្រើកកាំងប្រថពី
ភ្លាំបីម៉ឺនចតុរា ។
៣៥៥០. បរពលនូវពលសេនា គុំគ្នុំយោធា
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នសារសឹក ។
៣៥៥១. ឃារមីជាសជីបីអតិក សីហនាទបីតគឹក
ពន្លឹកនៃលោកធាត្រី ។
៣៥៥២. ត្រៀបទៀបពលសៃនសេនី ចតុរង្គមន្ត្រី
បីជាចតុព្យូហាយុទ្ធ ។
៣៥៥៣. កុម្ភការក្លៀវក្លាមុះមុត ឿណារង្គប្រយុទ្ធ
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នចេស្ដា ។
៣៥៥៤. ក្រុងភពគប់ជាឃ្លោណា សង្គ្រាមភាជា
ក័គ្រប់អស់ពលសៃនសត្វ ។
៣៥៥៥. សឹងគិតសឹងគប់និរព័ន្ធ សឹងហៅបានក្ដាត់
សឹងស្ដាត់ជំទាំងមហិមា ។
៣៥៥៦. សឹងប្រាវសឹងជ្រើសសឹងក្លា សឹងប៉ះឯជ័អាសា
ប្រទះប្រៃទប់សឹកសារ ។
៣៥៥៧. ជងនោះក្រុងទសមុខមារ យល់ពលបរិពារ
អនេកអនន្តមកថ្វាត់ ។
៣៥៥៨. ស្ដេចឲ្យលើកលង់ស្វេតឆត្រ សោប្បុសរួតរត្ន
ប្រដាប់នូវស្បៀងរចនា ។
៣៥៥៩. ជាំរំកែវមាលមាសមុក្ដា បើកហាំងក្បូរត្រា-

ជិភាជអធិកក្តើងទៃក្រៃ ។

៣៥៦០- អាប់អស់សែងសុរិយោទ័យ អន្ធការអស់ទៃ
សោឡសមហាព្រហ្មា ។

៣៥៦១. ងងឹតទាំងម្ហូងព្រា- ពោលពាសដូចនា
រនោចនៃរាត្រីកាល ។

៣៥៦២- ជងនោះព្រះបាទសូរិនាថ នាគយភាគពិស្តារ
ប្រសើរឫទ្ធិក្រៃ ។

៣៥៦៣- ស្តេចទតយល់អស្ចារ្យ ដ៏អាកាសទៃ
ងងឹតពុំយល់សុរិយា ។

៣៥៦៤- ស្តេចជង្គឹងជត្តុពានយោភា- ជារ៉ូចប់សាស្ត្រា
នៃជោតិសាស្ត្រប្រតិពល ។

៣៥៦៥- ទៃយាជត្តុពានអាកាសមណ្ឌល ហេតុអ្វីពុំយល់
រស្មីនៃព្រះសុរិយា ។

៣៥៦៦. ជត្តុពានថ្វាយអភិវាទ ទូលព្រះរាជា
ពិសេសព្រះអង្គមហាក្សត្រ ។

៣៥៦៧. មពិត្រនេះភាពចេញភោងវត្ត ស្តេចឲ្យលើកឆត្រ
ជយាពិជ័យឫទ្ធិពល ។

៣៥៦៨- ទើបងងឹតអាប់អស់មណ្ឌល ពាល់ស្តុកិផ្តើងក្តល់
ពុំយល់រស្មីសុរិយា ។

៣៥៦៩- ក្សរស្តេចប្រើសុក្រីពភាជា ក្រុមត្រៃភាជវេលា
ទៅដេរីទៃប្រការកល ។

៣៥៧០- ថ្វាយត្រិះថ្វាយត្រៀមរៀបពល ជាវៃយកចេញជល់
ច័ន្ទាងអសុរភាពី ។

៣៥៧១- ជងនោះព្រះបាទនរបតី ត្រេកអរទ្រូសទ្រី
បន្ទូលព្រះរាជអាជ្ញា ។

៣៥៧២- ត្រាស់ប្រើសុក្រីពភាជា នាំពលត្រីនុពា-
នភាជ័សិងឫទ្ធិ ។

៣៥៧៣- បាទជោះទៃកត្រៀតប្រជពី ទៅលុះបុរី
យុភណាពាល់រៀបទសមុខ ។

៣៥៧៤- ស្រែងត្រែងជល់ទ័ពភានរុក ជាន់យក្សវែកបុក
បញ្ជើលឲ្យវត់ភិតភ័យ ។

៣៥៧៥- សុក្រីពធូលកាជ់ឆត្រជ័យ ក្សិណពន្លឺទៃ
រស្មីនៃព្រះសុរិយា ។

៣៥៧៦- នោះអស់ទាំងទេពស្តុកា ថ្វាយវត្ថុមាណ
សំពាប់នូវកបងក្តា ។

៣៥៧៧- ដាសាដុការភាជក្រុបី ហើយទេពតាលី-
ណាលុះជ័ស្ពានស្តុកា ។

៣៥៧៨- ដឹងនោះក្រុងទសមុខមារ ខឹងតោរខឹងខារ
រន្ធត់ហឫទ័យសោះសា ។

៣៥៧៩- ដើងប្អូនជាន់ឈរពសុធា ក្រោមត្រីតន្លុកមហា-
ប្រថពីពន្លឹកស្លប់ស្មែង ។

៣៥៨០- ស្រេចហៅអនុជនាថដ៏កំហែង កុម្ភការស្តេចស្តែង
នូវឫទ្ធិអំណាចចេស្តា ។

៣៥៨១- ហៃកុម្ភការភាឯអនុជា ជានាំយោធា
ទៅចាប់អស់ស្វាបាបី ។

៣៥៨២- ឲ្យពលយក្សយើងហែកដី ខ្ញុំប៉ុនធុលី
កុំឲ្យបានសល់ឡើយណា ។

៣៥៨៣- ដឹងនោះកុម្ភការក្រាបណា វរបាទជេស្ឋា
មហាអសូរភូវនាថ ។

៣៥៨៤- កុម្ភការជានដ៏ឧទារ ថ្វាយចម៌សាការ
មកុដប្រដាប់សិរសា ។

៣៥៨៥- រីកំពស់សមាស្បូយោជគណនា ឯទំហំសោតជា
សង្ហីដ៏យោជគីជីមាន ។

៣៥៨៦- សក់សិរវួព្រៃហៅមពាន ធ្មេញសោតប្រមាណ
ក្រាំមួយនៃហត្ថគីដ៏ចប់ ។

៣៥៨៧- រីចង្កូមឯបហត្ថជាប ពោធាពណ៌ស្រាប់
ប្រដាប់សឹងពេជ្រមុតថ្លា ។

៣៥៨៨- ភ្នែកក្រាលដូចសុរិយោភា ក្រមៀកក្រឡៅនេត្រា
បីដូចនូវផ្លេកបន្ទោរ ។

៣៥៨៩- ក្រោតក្រើមបីសំបើមគយោរ ស្រៀវស្រែកពាក្យពោល
បីដូចរន្ទះអសនី ។

៣៥៩០- ករកាន់មួលសក្តិដ៏ស្ងួលី ប្រឹងប្រែងដ៏ក្រវី
ករក្រើកអំពើកពសុធា ។

៣៥៩១- ចមើរត្នចេញជាប្បណា នាំពលយោធា
ប្រដាប់មាយានស្នេងស្តាំ ។

៣៥៩២- ករកាន់សស្ត្រាវុធភាំ ទឹកខ្លួនទឹងខាំ
រញ្ជៀនរញ្ចៀនរត់ចូល ។

៣៥៩៣- ស្រេចស្រែកសន្ធាប់សព្ទសូរ រត់ចូលមិតមួល
ក្រួលនូវពានរពល ។

៣៥៩៤- ក្រុងភាពពាជរមិលយល់ យក្សស្រូតរូតដល់
ប្រកួតប្រកាប់មហិមា ។

៣៥៩៥- ដូចរលកសមុទ្រជលសា បែកក្តាត្រែងត្រា
រជុំរំជៃងជេរជ្រាស ។

៣៥៩៦- ពួសព្ទសូរឯអាកាស ខ្ទរខ្ទារពេញពាស

ភូមិពិភពបណ្ដាល ។

៣៥៩៧- ដូចប្រថពីក៏ធុះដល់ នរកដីកក្ដល់
រលំក៏ភ្លូកប្លែកភ្លាំង ។

៣៥៩៨- អង្គទេពយាមាស្ទុះខ្លាំង គ្រវីខ័នធ្នូរកំលាំង
ក៏បាត់ជមិរកូនោះមរ ។

៣៥៩៩- អស់ពលត្រីនុពានរអរ បើកខ្មៀវខ្មារខ្នុរ
កក្រើកអំពើកពសុធា ។

៣៦០០- ឯងនោះកុម្ភការមហា- យក្សយល់យោធា
នូវខុសពលមារមមី ។

៣៦០១- ខេរទឹងប្រឹងពាហុពីរ ----------(1)
ពពារនៃកាលនាគរាជ ។

៣៦០២- ជរចេញសីហានាទនូវអំណាច និរភិតតតខ្លាច
ជុំជាំងកណ្ដាលពសុធា ។

៣៦០៣- ធុលយុទ្ធដណ្ដើមជេស្ដា ដូចអាកាសា
ក៏រះកណ្ដាលថ្ងៃក្រោម ។

៣៦០៤- ព្រះប្រើពានរចេញចោម រក្ខសរួមរោម
ប្រទប់ប្រទះសេនី ។

៣៦០៥- កុម្ភការចាប់ត្រីនុជីក្របី ក្បាល់អកធូលដី
ក្របីលេចត្រប់កិមា ។

៣៦០៦- ខ្លះលេចដោយលម្អកទន្ដា ខ្លះលេចដោយនាសា
រូដ្ឋរំដំលើរនិរន្ដរ ។

៣៦០៧- កុម្ភការចាប់ឃ្លាបពានរ គន្ធរសជីបវីរ
ពិដោរនូវរសគន្ធា ។

៣៦០៨- ចាប់បានល្បីណាបអាត្មា ហើយកុម្ភការរាជា-
ធិរាជក៏ដេញរាលដល់ ។

៣៦០៩- សុគ្រីពក្របិន្ទ្ររាជខុនពល កើតកោលាហល
រំលំអស់ត្រីនុជីក្របី ។

៣៦១០- សុគ្រីពកាន់ខ័នជីគ្រវី ដូចសីហាក៏នូវសីហ
ប្រទះប្រកាញដាញដល់ ។

៣៦១១- ដូចភ្នំពេជ្រពីរជ្រើបក្ដល់ ដួចដល់ជិតដល់
សង្កត់សង្កិនលើគ្នា ។

៣៦១២- កុម្ភការកំលាំងមហិមា លើសលែងនូវពា-
នរាអស់មុខមន្ត្រី ។

៣៦១៣- ប្រឹងករខាស់ខែងនោះសី សោះសានូវឫទ្ធិ
ក៏ចាប់សុគ្រីពរាជា ។

៣៦១៤- ទឹតរូបកំអែងពីរនៃឯពា- នរិនីងមហិមា
ក៏យួរនៃរាជាក្របី ។

(1) Vers manquant dans MBN .

៣៦១៥- ពានរទូលព្រះជ្រើ បពិត្រភពជ័យក្របី
អស្សុវក៏រួបចាប់បាន ។

៣៦១៦- ទូលព្រះពីរប្រើហនុមាន មានះហៅហាន
ក៏ហិចក៏ហោះសោះសា ។

៣៦១៧- ដូចពេជ្រីញ្ញូហាយុទ្ធនៃទេវា ទៅលុះលង្កា
ក៏ផ្ទាប់នូវទូរអស្សុរិន្ទ្រ ។

៣៦១៨- កុម្ភការឈ្មួរភពជ័យក្រុងពិន្ទ្រ ដូចភពជិសីហិន្ទ្រ
ក៏ចាប់បកនូវគោក្តា ។

៣៦១៩- ដូចបូសិកនៅចាបាត់ផ្កា ដូចកូនមាន់ណា
ខ្លែងវិវាក៏ចាបចក់បាន ។

៣៦២០- កុម្ភការដាលដើរឈរវិឈរ ទៅលុះជ័ធា
នៃទូរនគរលង្កា ។

៣៦២១- ហនុមានរឹងឫទ្ធិជេស្ដា ណោះអសុភា
ចលាកុម្ភការនោះដួល ។

៣៦២២- កុម្ភការស្លូនស្លុបវិដួល ញើរចាល់សព្វស្តក៏
ពិភពសោឡូសបលាក្រហ្ម ។

៣៦២៣- ទើបសុគ្រីពទិលរឹងថ្កានគំ បរជាបបិ់បង្គំ
ព្រះអង្គបវរពង្សក្សត្រ ។

៣៦២៤- កុម្ភការដាលដោះឡើងថ្វាត់ ឡើងលើភោងរគ្គ
ក៏ទូលសម្ដេចជេស្ដា ។

៣៦២៥- បពិត្រខ្ញុំចាប់បានពា– នរដួយមហិមា
ក៏ជាញ់នូវដៃខ្ញុំងាយ ។

៣៦២៦- ខ្ញុំចាប់នូវនាំមកថ្វាយ ព្រះបាទពក្រាយ
ប្រសើរនូវឫទ្ធិជេស្ដា ។

៣៦២៧- បានពានរដួយមហិមា ហិចហោះទេវា
ក៏ផ្ទាប់នៅលើជើងទូរ ។

៣៦២៨- ណោគទុះឯងខ្ញុំដួលទ្វារ ពានរនោះដាល
ដោះឡើងក៏រត់រួចទៅ ។

៣៦២៩- ទូលស្រេចហើយណាចេញក្រៅ ទៅស្ពានលំនៅ
ប្រាសាទប្រសើរសោភា ។

៣៦៣០- ប្រះខ្ញុំសិភានអង្គា លក់លង់ផហិមា
ដូចនាកំណត់សព្វកាល ។

៣៦៣១- ព្រោងព្រាយសុរិយាប្រាស់ប្រាល រុងរឿងរន្ទាល
ក៏ទះស្រលះពីបូពិ ។

៣៦៣២- ឯងនោះក្រុងភពណាស្ទួរ យក្សាជ័អំបូរ
តើនទែនជ័លើសយក្សា ។

៣៦៣៣- ទ្រង់ផ្ទិមអម្ពរពន្លឺ ប្រដាប់អសុភា

ចេញគង់នៅក្នុងភោគរម្យ ។

៣៦៣៤- មន្ត្រីសេនាគាល់ជុំ វិះគិតជំនុំ
ផ្ការត្នបុរីលង្កា ។

៣៦៣៥- ភាពទូងភេរីឃោសនា ផ្ទៃស្រុកសព្វកោណា-
ហាលំពាំងភាគបុរិន្ទ្រ ។

៣៦៣៦- នេះតិប្បូវបាលក្សត្រាមិន្ទ្រ នាភាយភាមជ័ក្របិន្ទ្រ
និរិន្ទ្រភាមបំនូវលក្ស ។

៣៦៣៧- តាំរពាង្សូទ្រង់ពិស្តុសិល្បសក្តិ ដើមស្តេចនូវពិទ័ក្ខ[1]
អស្សុរព្វជ័លង្កា ។

៣៦៣៨- ជាវៃឃាតិភេកភាគអនុជា អញបងប្រើផា
ផាតាយទីនាយគ្រោះស្រុក ។

៣៦៣៩- បងខ្លាចក្រៃងកើតកលិយុគ អបភាជ័យឆុក
នូវស្វូន្យពិភពលង្កា ។

៣៦៤០- ម្លួយកើតជ័យចេស្តា ជ័យលក្សភាមា-
ផិភាគឯនាយណោឈ្មះ ។

៣៦៤១- ក្រៃងយើងចាញ់ណោកក្រញូក្រាស់ លុះណាញស្ងួនប្រជិះ
កណ្តាលសមររណារត្ត ។

៣៦៤២- ផាតាយដោយសាស្ត្រាត្រង់ កុំផាខ្លាចផ្ទង់
ចិត្តអញជាបងកុំផាណក់ ។

៣៦៤៣- ពិភេកគ្រាស្ពៃប្រុះប្រត្យ័ក្ស ដៃទៀងទិញចក្ខុ
វិញ្ញាណនៃណោកវិទូ ។

៣៦៤៤- ក្រៃងខ្លាចគ្រោះបងកាចស្រូវ ឃាត់បងជ័នូវ
ស្ងួន្យនៃពិភពលង្កា ។

៣៦៤៥- ម្លួយយើងមានចេស្តា ជ័យដោគមហិមា
ជំនះនៃភាគសត្រូវ ។

៣៦៤៦- ពោះបីយើងមានជ័យចក្រញ្ញូហា គ្រាលគ្រាបជ័សត្រូវ
បីលុះកណ្តាប់ដៃយើង ។

៣៦៤៧- បងនូវឲ្យយសបាឲ្យឆ្កើង ឃុំងស្នេតឆត្រធៀង
កណ្តាលនៃភោងរត្នរម្យ ។

៣៦៤៨- ពិភេកខ្ញុំនសិរបង្គំ បតិត្រខ្ញុំទូលសុំ
សម្តេចស្តេចទ្រង់ព្រះករុណា ។

៣៦៤៩- មើលដោយកំពីសាស្ត្រា ដោតិសាស្ត្រ[2]ជំមហា-
ប្រសិទ្ធិដោយអេះអាកាស ។

៣៦៥០- ពិភេកពិភាក្សា ពិនិត្យនៃយោភសាស្ត្រ

(1) RIB : bidaks
(2) RIB : jogasāstr

មើលឫក្សសព្វផ្កាយនូវគ្រោះរាស្ត្រ　　សំងិតនៃរាជលង្កា ។
៣៦៥១. ព្រះព្រហស្បតិព្រះសុក្រព្រះសៅរ៍សឹងពក្រធា [1]
សសីសូរ្យនូវរា –　　ហូកេតុកើតត្រដើតថ្ងៃ ។
៣៦៥២. រស្មីក្រាលក្រាស់បីដូចទង់ជ័យជាសមាការនៃ
ផ្កាផ្តៅពន្លឺហេតុប្រល័យ　　ប្រលប់ពិភពនៃរាជលង្កា ។
៣៦៥៣. អស់គ្រោះអន្តរាយអស់ទិសា
អស់ចោរជីជា　　អស់ឧត្បាតអសនីអសុរភ្លើង ។
៣៦៥៤. នោះទើបពិភេកពិតាក្រាបបង្គំថ្លើង
ទូលដោយបូព៌ហេតុនូវសំដែង　　សណ្តាប់សម្តេចនៃលង្កេស្សូរ ។
៣៦៥៥. បពិត្រអើយអញ្ជខ្ញុំគឺនាមពិភេកអនុជាធិរាជទូល
សូមសម្តេចព្រះរៀមបរមបូ –　　ពិត្រករុណានៃពំនោលសាស្ត្រ ។
៣៦៥៦. ខ្ញុំមើលព្រះគ្រោះព្រះអង្គបរមបពិត្រនូវគ្រោះរាស្ត្រ
រាហូចាប់សសីសូរ្យសះ　　ពិគ្រោះទៀនត្បាន់ព្រះលក្ខណា [2] ។
៣៦៥៧. ព្រះកេតុសំដែងធុមកេតុពិពណ៌ពីពេញអា –
កាសកើតជ័យា –　　មើលយល់ជីជ័យថ្កើង ។
៣៦៥៨. នោះសូមសម្តេចព្រះរៀមបរមបពិត្រទ្រឹងពិភពមឈ្លាលយើង
ស្តាយយសគិតសូរគីជ័យថ្កើង　　កំលុងពិភពនៃរាជលង្កា ។
៣៦៥៩. នាសម្តេចព្រះរៀមបរមបពិត្រយកមហេសីគឺសីតា
ដូចក្អែកតតពិដារណា　　ក៏ពាំនូវកែវសូរ្យកាន្ត ។
៣៦៦០. សត្វនូបីធំឃាតទៅទីរនូកនាសំបុកស្ថាន
លុះត្រូវទិកដៅសូរ្យកាន្ត [3]　　ក៏ឆេះរលាយនៃសំបុកបង់ ។
៣៦៦១. មោះពុំនោះបីដូចសត្វង្វៀងយកនុយបិតសន្ទូចថ្កង
ត្រីលេបពន្លឺមាត់ពុំលង　　បីឡើយលះជីក្បាលក្អួយ ។
៣៦៦២. នាព្រះរៀមបរមបពិត្រយកមហេសីគឺសីតានៃ
ដោយពាក្យសូរបន្ទាហេតុប្រល័យ　　ប្រលប់ពិភពព្រៀតពំនោលស្រី ។
៣៦៦៣. នាអំពាលជាក្សត្រក្រុងរាស្ត្រពីមុននី [4]
ពុំដែលយកពំនោលស្រី　　ពីមុនមកពំដែលមាន ។
៣៦៦៤. នោះសូមសម្តេចព្រះរៀមបរមបពិត្រគិតជូនមហេសីគឺសីតាថ្កាន
ថ្វាយសម្តេចព្រះរាមក្សត្រក្សាន្ត　　ក៏ក្សាន្តព្រះទ័យពុំក្រោធា ។
៣៦៦៥. ទើបចាប់ដោយនូវធម៌ដល់បរលោកតតទេវរា
ចៀសវៃសង្គ្រាមវេរា –　　ទុរយសជីបរិបូណ៌ ។
៣៦៦៦. ក្រុងរាពណ៍ស្តាប់ពិភេកទូល　　ឃាយឧត្បាតបូព៌
កន្សុរព្រះគ្រោះអន្តរាយ ។

(1) RIB : siḳ bāk' kryādhā
(2) RIB : sūry sārboe groḥ tpīet tpan' braḥ lakkh(ṇ) gnā
(3) RIB : sūryachān
(4) RIB : bī mun nī

៣៦៦៧- មើលដោយកំពីយោគជមិ ស្តេចលង្កាខ្វាល់
ក៏តាំរំពឹងសាស្ត្រា ។
៣៦៦៨- ដាលក្រេវក្រោធក្រៃបរិហា ស្រែកសព្ទឃោសនា
បរិហាពន្លឹកគ្រួរស្មៀង ។
៣៦៦៩- ដាវៃឃាតពិភេកព្រះស្តែង កាចអាចស្ដេចស្ដែង
ពុំនោលដំនៀលនិន្ទា ។
៣៦៧០- ថាអញដូចក្អែកសត្វសា- មាន្សមិនឧបមា
អញសោតដូចគ្រីគិរិដ្ឋាន ។
៣៦៧១- មិនស្មួតព្រះរាមពោរពាន ដូចកែវស្ម័យកាន្ត
នូវវែកសន្ធ្យូចសោតនៃ ។
៣៦៧២- ស្ទួរអញពិឃាតមិនឲ្យក្ស័យ ក្រែងតាំយល់ជ័យ
ពិជ័យនៃអញដ៏តប្បូវ ។
៣៦៧៣- មិនគីស្មួតរាជសត្រូវ ជរចេញទៅនៅ
តប្បូវសត្រូវយាត្រា ។
៣៦៧៤- អញនូវស្លាញហរិន្ទ្រពិរាម ស្លាញលក្ស្មអនុជា
ក៏ស្លាញទាំងមិនរាក្សសា ។
៣៦៧៥- ពោះមិនតាំងធៀសវែងម- ឈ្មោលទោសមិនខ្លួន[1]
បរិហាតំមិនព្រះអាជ្ញា ។
៣៦៧៦- អញនូវមរត្បូងមិនទីងគា វិជកវែកសិរសា
ដីជាគ្រាំពីរភាគជង ។
៣៦៧៧- ពិភេកយល់ក្រុងក្រោធខ្លួង ក្រៅក្រីត្យក្សត្រផង
តាំអាចនូវក្បួលពាស់ប្រាន ។
៣៦៧៨- លុតណាយាត្រាទៅដ្ឋាន ជាយទ្រព្យឲ្យពាន
ស្រស់ណោះនៃបុត្រភរិយា ។
៣៦៧៩- ឯកអង្គត្រេចត្រង់យាត្រា ចេញវែងលង្កា
ទៅលុះនាស្ថានទ័ពជ័យ ។
៣៦៨០- ពើប ពះពានរនិរភ័យ ភយឃ្លាល្ងាចនៃទ្រ
ក៏យល់ពិភេកស្មេបជាក់ ។
៣៦៨១- យល់រូបាការសិទ្ធិសក្តិ[2] ដិងដើមស្រុកយក្ស
បបួលនូវគ្នាដោមជាប់ ។
៣៦៨២- ខ្លះខ្លៅចិត្តចង់នូវសម្លាប់ ខ្លះយល់អាជិតាប់
តាំឲ្យពិភេកអន្តរាយ ។
៣៦៨៣- ពានរពលពានរនាយ គិតគាប់គួរថ្វាយ
ក៏នាំពិភេកចូលដល់ ។

(1) RIB : ....ma-
ndil dos mịn dhñan'
(2) RIB : yal' rūp prakā sit sakti

៣៦៨៤. ជំនុំនូវសុគ្រីពខុនពល   អស់ពានរឯងយល់
ក៏ស្គាល់ពិភេកលោភា ។

៣៦៨៥. នាំថ្វាយទូលព្រះករុណា   បពិត្រនេះអនុជា
នៃរាពណ៍ឯងឯកជ័ខេមរ ។

៣៦៨៦. មកជានៅជាភាជិប -   វិពារព្រះភូធរ
តាំងនេរនូវព្រះករុណា ។

៣៦៨៧. យើងខ្ញុំខ្លាចល្ងង់សង្កា   កលកិច្ចយក្សា
កហិចកុហកនេះតិរ្យូវ ។

៣៦៨៨. ខ្សឹតជាអនុជរាជសត្រូវ   អញខ្ញុំស្មូមនូវ
ពិឃាតបំបាត់ជន្មា ។

៣៦៨៩. ជងនោះជន្មូពានលោភា   ទុលទាស់យោធា
សំដែងទំនាយនិរភ័យ ។

៣៦៩០. កាលស្ដេចឡើងព្រះពន្លាជ័យ   យាមយាមីថ្ងៃ
ប្រកបនូវឫក្សពេលា ។

៣៦៩១. ជានូវបានអ្នកមានប្រាជ្ញា   មួយមកនៅជា
អមាត្យជំនិតភក្ដី ។

៣៦៩២. ទោះតាំងនូវយាមយាមី   មានជ័យជ័និ -
មិត្តបាននគរលង្កា ។

៣៦៩៣. នោះព្រះនារាយរាមា   វិវឫទ្ធិចេស្ដា
ស្ដេចឡើងលើព្រះពន្លាជ័យ ។

៣៦៩៤. ស្ដេចបើកព្រះឧង្ការថ្ងៃ   រួសរាយពិសម័យ
ជាស្ដីវិពិភេកលោភា ។

៣៦៩៥. ជាថៃឯអស្មូរមោះប្រា -   ការព្រះស្ដេចជា
សត្រូវនិងយើងដ៏ឯអាយ ។

៣៦៩៦. ក្រែងមកផ្ញើកលឧបាយ   រណារង្គអន្តរាយ
វិភាមកេរតិក៏នូវបាត់ ។

៣៦៩៧. មួយព្រះស្ដេចមកជ័ប្រយ័ត្ន   ប្រយោជន៍យសឃាត់
ជំនះនូវមន្តមាយា ។

៣៦៩៨. ចូលពោលពិតកុំមុសា   ទោះមកពាធា
មកលេះមកល្បងលើងកល ។

៣៦៩៩. ព្រះស្ដេចដូចអគ្គីគល់   ជ្រុះធុះលុះដល់
កណ្ដាលប្រវាលជលធី ។

៣៧០០. ទោះមកផ្ញើឲ្យអប្រិយ   អប្រយោជន៍យាយី
ជយាអាយុមិនមរ ។

៣៧០១. បើបានមកជាភាជប -   វិពារពិតអញអរ
អញនូវជង់ជីងដើមអាគ៌ ។

៣៧០២. ពិភេកខុនសិរអភិរាម   ក្រាបក្រោមវរបាទ

បង្គំប្រណម្យទូលជា ។

៣៧០៣- ទូលអស់ឧត្បាតលក្ខា ដូចទូលអស្សា-
ធិរាជនៃក្រុងរាពនោះ ។

៣៧០៤- បពិត្រខ្ញុំមើលអស់គ្រោះ អស្ចារ្យទូលឈ្មោះ
អំបាលអំបូរធាតា ។

៣៧០៥- ក្រុងរាពសៅរខុមលគ្នា (1) ឈសីសូរ្យនូវភា-
ឃ្លាដាប់តន្លឹកកើតសៀង ។

៣៧០៦- សំងជាទិព្វឧត្បាតស្ដែង ខ្ញុំខំទូលថ្លែង (2)
ខ្ញុំស្មានជាក្រុងរាពអរ ។

៣៧០៧- រាពក្រោធានលពោលបរ ខ្ញុំខ្លាចក័យមរ
ក៏ឃកបង្គំនរបតី ។

៣៧០៨- ឯកអង្គឯងសុំក្សៃជី- វិតព្រះអង្គត-
ស្វូភានៃអញខ្ញុំហោង ។

៣៧០៩- ទោះមានជីវិតខ្ញុំប៉ង សូមអាសាស្នង
ព្រះគុណព្រះករុណាខ្ញុំ ។

៣៧១០- ទោះព្រះតុំជឿខ្ញុំសុំ ក្រុបិត្រភងជំនុំ
ជំនឿព្រះគ្រោះសាស្ត្រា ។

៣៧១១- នាងត្បូពានពង្សពា- នរហារហោភ
ជំនុំជំនឿព្រះគ្រូ ។

៣៧១២- សូមមើលយាមយាយីនូវ ជាតាភងជ័សត្រូវ
នូវគ្រោះព្រះនគរលង្កា ។

៣៧១៣- បើពិតដូចពាក្យខ្ញុំថា សូមព្រះជឿជា
អញខ្ញុំសុភាពពិតហោង ។

៣៧១៤- ទោះតុំទូនោះខ្ញុំគ្គង ជាខ្ញុំប៉ុនប៉ង
ប្រមាថព្រះបាទព្រះអង្គ ។

៣៧១៥- សូមស្ដេចពិឃាតខ្ញុំបង់ កុំបីស្ដេចទ្រង់
ករុណានៃអញខ្ញុំឡើយ ។

៣៧១៦- ជងនោះត្បូពានទូលល្អើយ បពិត្រខ្ញុំមើលហើយ
មែនដូចពិភេកទូលហោង ។

៣៧១៧- ពោយយាមនោះពិភេកក៏ប៉ង ជាខ្ញុំស្មិទ្ធូរង
ទម្លន់ព្រះបាទជ័អាសា ។

៣៧១៨- ទើបព្រះទ្រង់ព្រះចិន្ដា ស្មិទ្ធូស្មើអនុជា
ជំនិតព្រះបាទ្ធទ័យទុក ។

៣៧១៩- ឲ្យភ្ជិមពាស្ត្រាភរណ៍ភោ- ក្តាសោយសោពាសុខ

(1) RIB : saur khum lakkh(ṇ) gnā
(2) MBN : khn̈um khus dūl thlaeṅ

សំរាន្តក្រសាលសប្បាយ ។

៣៧២០- ព្រះបើកព្រះឱស្ឋពន្រាយ រួសរោះអភិប្រាយ
បន្ទូលព្រះរាជឱង្ការ ។

៣៧២១- ដាវៃឃាតិភេកយោភា អញនឹងប្ដេជ្ញា
ឲ្យអស់លង្កាសេពសោយ ។

៣៧២២- ជាក្សត្រស្នងក្សត្រឯក្រោយ ក្រឹត្យក្រមអញឲ្យ
ព្រះវិស្ណុឯជាកតវេទី ។

៣៧២៣- អស់ពង្សពានរក្របី ថ្វាយករអញ្ជលី
សរសើរព្រះរាជករុណា ។

៣៧២៤- សឹងឲ្យគ្រឿងអម្ពរពស្ត្រា ព្រះភូសាជា
រង្វាន់ពិភេកគ្រប់ក្រៃ ។

៣៧២៥- គាប់កាលបីទន្ទន់ល្ងាចថ្ងៃ ពេញជំនុំនៃ
ស្ដេចរិះនូវការបីសង្គ្រាម ។

៣៧២៦- ពិភេករត់ទូលព្រះរាម ភពបរពលតាម
ពុំទាន់ក៏រឹងក្រោធក្រៃ ។

៣៧២៧- ពិភេកដរទូលរ័ពជ័យ ពាំរពង្សក្សត្រថ្លៃ
ពិសេសព្រះករុណាក្សាន្ត ។

៣៧២៨- រីភពទិវសរីងពៅស្ថាន មិនទីព្យជំពិមាន
ជំទំនូវមុខមន្ត្រី ។

៣៧២៩- នេត្រត្រាលដូចតារារោហិនី រូបរាននៃអគ្គី
ក៏នេះឱភាក្ដៅក្ដាត់ ។

៣៧៣០- គតអ្នកនូវទូលពាស់ក្សត្រ មានតែទេពីរត្ន
ជំនាព្រះមហាមហេសី ។

៣៧៣១- នាមនាងមមេគ្នាគិរី ទូលពាស់នូវគតី
ប្រយោជន៍ប្រយ័ត្នកេរតិថ្វាយ ។

៣៧៣២- បពិត្រអើយពិភេកនេះមិនងាយ ដេះដប់សិល្បសាយ
ធ្លាកឱប្រកបសាស្ត្រា ។

៣៧៣៣- ពាយទៀងឧតងាប់មហិមា ឈើព្រះអង្គជា
ព្រះទៀមតស៊ូរគាត់ឯង ។

៣៧៣៤- គាត់គិតក្បូរគន់យល់ល្បែង ឃាររម្ពៃក្រក្រែង
ខ្លាចស្នូស្បពិភពលង្កា ។

៣៧៣៥- ឈើម្ហូយស្ដេចជាឯណា ឈើម្ហូយអាត្មា
នូវិភាស្ត្រីប្រជាសព្វស្ថាន ។

៣៧៣៦- រំក្រែងកើតកោលាហលមាន ឲ្យអន្តរងាន
មុភាណាបុរីលង្កា ។

៣៧៣៧- មោះពុំយកពាក្យពិភេក្សា ក្លារព្រះចិន្តា
ក៏ទុកកំលុងបាប្បរ័យ ។

៣៧៣៨- ស្តេចដាលដល់ក្រេវក្រោធក្រៃ ក្រៃលែងវិស័យ
បរមបុរាណាក្សត្រា ។

៣៧៣៩- ដាលសោះព្រះសុពណ៌បាត ដោកដោះសិរសា
ពិភេកកណ្ដាលភោជរត្ន ។

៣៧៤០- ទុខមន្ត្រីជុំច្រើនក្ដាត់ ពុំអាសូរគាត់
ជាឯកឧទរមាតា ។

៣៧៤១- គាត់ខ្មាសអស់អង្គសេនា ខ្មាសព្រះរាជា
នឹងនៅពុំបានឡើយហោង ។

៣៧៤២- ក៏ប្រែប្រាសលាកលះបង់បង រត់ទៅនៅដង
ហារិទ្ធិរាមជីពិភេក ។

៣៧៤៣- ឯណារាមឡើងឫទ្ធិក្រោធ បានពិភេកសោត
ទៅជាលោកាធិបតី ។

៣៧៤៤- ហើយនូវវិលវឹងមកយាយី ក្រែងក្រុងបុរី
ប្រល័យប្រលាប់លង្កា ។

៣៧៤៥- ក្រុងរាពណ៍ស្ដែងស្ដាប់វាចា រាពណ៍ក្រោធដេរដា
ពះវាមភ្នោគិរី ។

៣៧៤៦- លោកដែលមាត់មីងដំរី អាងអួតឫទ្ធិ
នៃអ្នកជ័ជាសត្រូវ ។

៣៧៤៧- មីងអួតព្រះរាមនេះតិប្បូវ ស្ទៀតដោះសិល្បធ្នូ
ក៏លបទៅបាញ់ពាលី ។

៣៧៤៨- បងប្អូនគេខឹងការអ្វី យកតែពាក្យពី
សុគ្រីពអង្វរជេស្ឋា ។

៣៧៤៩- ម្ល៉េះក្បូវលួចទៅបាញ់ពា- លីល្មះមរណា
ហើយយករាជ្យខិនបុរី ។

៣៧៥០- យកនាងតារាទេវី ភស្ត្រមុខមន្ត្រី
មកឲ្យនៃសុគ្រីពក្រង ។

៣៧៥១- មីងអួតឫទ្ធិរាមជីកន្លង ស្ទៀតបានបាញ់បង់
នៃស្វាមិញលុះមរក្ស័យ ។

៣៧៥២- មីងអួតព្រះរាមជាញជ័យ ជ័យតើជ័យក្រៃ
រំលាងសង្គ្រាមកាលណា ។

៣៧៥៣- មីងមើលអញនូវព្រះរាមា ស្ទើរសរដឹងគ្នា
ឲ្យយល់ជេស្ឋាស្ដែងជាក់ ។

៣៧៥៤- មានតែព្រះរាមនូវព្រះលក្ស្ម ពលស្វាបីសិណាក់
នោះវង្សជាថ្កើងមហិមា ។

៣៧៥៥- នាងទូលទាស់ទៀងវីងជា សូមព្រះរាជា
កុំអាលស្ដេចទ្រង់ព្រះក្រោធ ។

៣៧៥៦- តែព្រះរាមនោះយល់សោត ព្រះអង្គឯងសោត

កុហកនូវកលមាយា ។

៣៧៥៧ - ប្រើមារីកប្រែការណ៍ ជាប្រើសជ្រើសា
ក៏ឲ្យព្រះរាមថ្លែងសរ ។

៣៧៥៨ - ព្រះលក្ស្មណ៍តាមព្រះភូធរ វេលាចេញចរ
ក៏បង់ស្រីរត្នឃ្លាតឃ្លា ។

៣៧៥៩ - ហើយព្រះអង្គយកគៀសជា ព្រាហ្មព្រឹទ្ធវេលា
ក៏លបទៅលួចឆក់បាន ។

៣៧៦០ - សីតាមកនុកនាស្ថាន អសោកឧទ្យាន
ប្រស្ងួតនូវតស្ករ[1]ក្រៃ ។

៣៧៦១ - បើជាតិជាក្សត្រជាញជ័យ សីហានាទនិរភ័យ
ក៏ចេញកណ្ដាលវៀលារង្គ ។

៣៧៦២ - នោះសាបីក្រមាទើសទ្រង់ ពះអង្គនូវអង្គ
ប្រយុទ្ធដំណើមចេស្ដា ។

៣៧៦៣ - ពះករពះកាយនូវគ្នា ពះពលនូវពលា
ក៏ឆ្លាញព្រះរាមលក្ស្មណ៍ក្ស័យ ។

៣៧៦៤ - បានសីតាដោយតេជដៃ នោះយល់ថ្កើងថ្កៃក្រៃ
ប្រាកដព្រះកេរតិស្ដេចស្ដែង ។

៣៧៦៥ - នេះតិច្ឆូវយល់កោតឫទ្ធិខែង តាំងផ្សាំងឡើយវែង
ក៏លបទៅលួចពនិតា ។

៣៧៦៦ - ជាអាមេហោតនូវណាញលផ្កា ដូចពាក្យពិភេកជា
ទំនាយទំនួលសោតស្ដែង ។

៣៧៦៧ - ក្រុងភាពាស្ដាប់ទេតីថ្លែង ខូលពាស់បីសិងែង
តាំងនោលពានិតវិងដ្ឋង ។

៣៧៦៨ - ភាតាវិងក្រែវព្រោងវិងស្នង បើដោយពាក្យហង
ក៏ប្តូលនឹងពិភេក្សា ។

៣៧៦៩ - មិនយកពិភេកនោះជា ឬដីមិនស្នេហា
ចំណងចំណាប់ចិត្តហង[2] ។

៣៧៧០ - គួរមិនរង់ទៅនៅជង ឲ្យពិភេកគ្រង
ជាខ្ញុំព្រះរាមលក្ស្មណ៍ ។

៣៧៧១ - អញនូវចេញឆ្លាញព្រះរាម ឆ្លាញលក្ស្មណ៍អនុជា
ក៏ឆ្លាញកាំងពានរពល ។

៣៧៧២ - ឆ្លាញការងពិភេកកំហល់ តាំងមិនឯងដល់
ជីវិតសុះមរណៈគ្នា ។

(1) MBN : tāssatar
RIB : tastar
(2) RIB : cammot camnan' citt hon

៣៣៧៣- ចិត្តមិនដឹងសមុទ្ទធារ ជាតិសូរលង្កា
បីសេពសម្បត្តិទិព្វថ្លៃ ។
៣៣៧៤- បរិភោគអាហារបីប្រពៃ ស្រីសួគ៌ាល័យ
ពិសុទ្ធពិស្សរស្នេហា ។
៣៣៧៥- មិនអាចរួចឯចេស្ដា ភាពលក្ខអនុជា
អម្ចាស់នៃស្វាពានរ ។
៣៣៧៦- រស់ដោយដើមត្រីក្ខភក្សរ បេះជណប -
រិភោគ្គជំជាអាហារ ។
៣៣៧៧- ទាំងក្សត្រទាំងពលបរិពារ សឹងបរិភោគ្គ
អាហារអាស្រ័យដើមឈើ ។
៣៣៧៨- ចិងរួតឫទ្ធិភាពស្មានស្មើ អញ្ចនូវរកកលធ្វើ
បង្ក្រាបបង្អួនអស់ពល ។
៣៣៧៩- សឹងព្រួយព្រមព្រើសចងថ្នល់ ទាំងយប់ថ្ងៃជល់
សង្វាតតាំងឈប់ឈរឡើយ ។
៣៣៨០- ជាអំណុងលុះចងថ្នល់ហើយ ខ្លួនរួចដល់ត្រើយ
លង្កានៃយើងឯអាយ ។
៣៣៨១- ពានរពលពានរនាយ ជាច់ស្លៀងបីរពាយ
ទទឹះទទិល់គិតគ្នា ។
៣៣៨២- រិះចំណេះចំណាប់នៃស្វា ដេកដើមត្រីក្ខ
រវើបរចល់ពះពាន ។
៣៣៨៣- បេះផ្កានបរិភោគដោយឃ្លាន អាវឯងឈ្មោះស្មាន
ជាព្រៃទិស័យសាន្តត្រោះ ។
៣៣៨៤- អញ្ចនូវឲ្យយក្ខកៀរគោះ គ្នាដាំព្រៃនោះ
ដោយលព្វអន្លើខ្លាត់ចាប់ ។
៣៣៨៥- ធ្លុលព្រៃយក្ខយើងបីសម្លាប់ រត់ដោយទៅទ័ព
ក៏ស្លាប់និងជាច់ពោះឯង ។
៣៣៨៦- ពោះបីរស់សឹងជំនោងនេង(1) ព្រមព្រួយចិត្តឯង
រំពៃរំពឹងរឹងរិល ។
៣៣៨៧- លុះលើទ័ពដោយបីរកិល យើងនូវក្សមក្លាត់ឆ្ងេរ
សម្ដុកក៏ដេញដោយជាន ។
៣៣៨៨- ព្រះរាមព្រះលក្ស្មណ៍ហៅហាន ឫទ្ធិនោះប៉ុន្មាន
ប្រមុងនូវភ្លើងឥតខ្យល់ ។
៣៣៨៩- គិតសំរាមមួយនិតដល់ ភ្លើងឆេះអស់កល
រលាយរលត់ផ្ដាត់ឃើញ ។
៣៣៩០- ព្រះរាមទ្រង់បានភ្លើងអគ្គ អស់ពានរពលពង្ស

(1) RIB : ṭặ sgam dhoṅ dheṅ

ប្រដូចសំភាមខ្យល់បោក ។

៣៣៩១. ភាពវីរៈមុខមន្ត្រីផង កាលព្រះស្តេចឆ្លង
ក៏ក្រោកបណ្តោញអនុជា ។

៣៣៩២. ក្រោកទាំងទេពីពនិតា ដេរពោលបរិភា
បណ្តោចបណ្តាលពោលស្រើវ ។

៣៣៩៣. ហេតុមោហា[1]មូលម្លោះខ្លួនខ្លៅ ដូចជាតិបីកំដៅ
ក៏ជាំងនូវតិរច្ឆាណា ។

៣៣៩៤. ភាពប្រើរក្ខសេនសេនា នាំពលយោធា
នូវពលយក្សាសល់សែន ។

៣៣៩៥. សឹងហោហានក្លាក្លៀវក្លន ចូលចាំដោយដែន
តំបន់នៃត្រីក្សាស្កាត់ ។

៣៣៩៦. គយគាំឃ្លាំឃ្លាំបីប្រយ័ត្ន ប្រយោជន៍ក្លួមក្លាត់
រង្កាត់ជ្រវាត់ដោយព្រៃ ។

៣៣៩៧. រឹងទាំងពាំងក្រាស់ព្រៃ សាយសព្វត្រីក្សព្រៃ
បរិយាករនូវឆ្នេរសាគរ ។

៣៣៩៨. មិនឲ្យអស់ពលពានរ ស្ទះស្ពានបានប –
រិភោគ្តាចណាផង ។

៣៣៩៩. កាលព្រះរាមរាជស្តេចចង ធ្លល់ហើយស្តេចឆ្លង
ដល់ត្រើយនៃលង្កាកេរតិ ។

៣៤០០. ពលពានរនោះមកដី ឈោតឈោងលើឆ្នេរ
សមុទ្រក៏សឹងអួតអរ ។

៣៤០១. ស្ទៀវស្ទើសព្រមព្រៀសដាបរ ប្រែងប្រឹងកាងករ
ប្រលូកប្រលែងនូវគ្នា ។

៣៤០២. ព្រះប្រើក្របិន្ទ្ររាជយោធា ជួយមុះមហិមា
សន្និតនៃនាមរុក្ខរះ ។

៣៤០៣. នាំពលក្រាំអ៊ីនមានះ មនោពាលពះ
ប្រមះប្រមូលសនិរភ័យ ។

៣៤០៤. ដើរដេរចេញពីទ័ពជ័យ ព្រាយចរចូលព្រៃ
ប្រយោជន៍នូវរកដំណា ។

៣៤០៥. ខ្លះពានបេះបានភោក្តា ខ្លះផាប់សាខា
ប្រយុងប្រយោលស្រៀវស្រែក ។

៣៤០៦. ខ្លះពានម្លៀងបានលើលវៀក ឈើឈរគ្រប់បែក
ជ្រវាត់ជំណើមដំណា ។

៣៤០៧. ពេលពះរក្ខសេនសេនា ពលសែនយក្សា
ក៏ក្រោកក្រជួរក្លួមក្លាត់ ។

(1) RIB : moḥ

៣៨០៨- រុក្ខរះមានះនិវត្តន៍ ពលគ្រាំអ៊ឹនស្អាត់
ក៏តះប្រយុទ្ធយក្សា ។

៣៨០៩- យក្សសែនសឹងសាញមហិមា កក្រកាន់អាវុធា
ក្រទាជួលបោចក្រាស់ក្រាល ។

៣៨១០- ពលពានរនោះដេញដាល ដេញដីប្រហារ
ប្រះប់ប្រះបីសំពើង ។

៣៨១១- ស្រៀវស្រែកគ្រវីសំរែកដែកដើម កាន់កាច់ដកដើម
ព្រឹក្សាសង្ស្រុកស្មូវសព្ទ ។

៣៨១២- ខាស់ខែងដាញដើងជួលជាប់ ផ្ទាវាយទិលដាប់
ក្រឡាស់ក្រឡាប់ឈោតទះ ។

៣៨១៣- ផ្ទាក់ត្រៃព្រឹក្សាបីវគ្គះ ផ្ទោកបតិតប្រះ
ប្រកឹងប្រក្ដតក្រៃក្រៃ ។

៣៨១៤- រុក្ខសែនសោះសានិរភ័យ សាត់ដំស្ទិមស្ទៃ
មមាមមីគតភ្លឹក ។

៣៨១៥- ដាប់ពានរនោះបីក្រញឹក រុក្ខរះជួលដឹក
សិរះនៃរុក្ខសែនក្ដាត់ ។

៣៨១៦- រុក្ខសែនទិលវៃវិះវាត់ ខេរខឹងខាំមាត់
សិតាឯដឹបឯដែកដំ ។

៣៨១៧- រុក្ខរះមានះខែងខំ ស្ទុះស្ទួយក្ដាត្ដំ
សែណាក៏ផ្ទាកប្រះប្រៀត ។

៣៨១៨- រុក្ខរះរុក្ខសែនបីប្រក្ដួត ខេរខឹងបីសំរួត
សំរេចឯផ្ដើមដាញជ័យ ។

៣៨១៩- ពលយក្សពលពានរក្សួយ មដីទាំងត្រៃ
រនាលរនាបស្លាប់ស្លូត ។

៣៨២០- រុក្ខរះរុក្ខសែនបីជំបាត សឹងសាញជីប្រយុទ្ធ
ប្រឡាក់ប្រឡូកលុះលាប់ ។

៣៨២១- សឹងពេញពាលតះឿណារង្គ សឹងជួលជិត្តជប់
សង្វាតតិឃាតឃោរក្រៃ ។

៣៨២២- សឹងត្រូវដំណាំទីវៃ អស់អង្គក្រៃក្រ
លុះក្ស័យតាំងតីរព្រមគ្នា ។

៣៨២៣- រស់រូបច្រើនឯពលស្វា វិពលយក្សា
ដួយសែនក៏សឹងអន្តរាយ ។

៣៨២៤- រូបតែយក្សមួយរត់ផ្សាយ ទៅទូលអតិកាយ
ក៏ក្រាប់ដំណើរពតិមាន ។

៣៨២៥- យក្សយល់រុក្ខរះបោរបាន ជាងាបានុមាន
ប្រយុទ្ធនូវរុក្ខសែនឯង ។

៣៨២៦- ខ្លួនជាបានុមានគិតក្រែង នាំពលមកឈៀង

កណ្ដាលនៃព្រឹក្សាស្ថាន ។

៣៨២៧- ពលវានរនោះរុករាន　　　រឹងរូសតះតាន
ដងស្ដើងដងណាភោក្ដា ។

៣៨២៨- យក្សសៃនរក្សសេនយក្សា　　　ធ្លុលដាប់ពលវា-
នរាហនុមានស្មោះ ។

៣៨២៩- ហនុមានតះតានបោកបោះ　　　លាយលុកបំទំលុះ
ក៏បោកបំភ្លូកខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៣៨៣០- ឯកដើមព្រឹក្សរាត់រាយ　　　ខ្ចាយខ្ចាត់ស្លាក់ស្លាយ
រលើងរលំមហិមា ។

៣៨៣១- រក្សសេនតប់ទះពលវា-　　　នរសឹងរួញរា
ប្រយុទ្ធនូវហនុមានឯង ។

៣៨៣២- ហនុមានគះគានតតក្រែង　　　ក្រោធក្រៃបីប្រដែង
ប្រជាញវិជ័យសុជយា ។

៣៨៣៣- រក្សសេនហនុមានមហិមា　　　មរមួយដងគ្នា
កណ្ដាលនៃព្រឹក្សាករ ។

៣៨៣៤- អស់យក្សអស់ពលវានរ　　　សោតសឹងតែមរ
រង្គុំរង្គះទាំងព្រៃ ។

៣៨៣៥- ព្រះរាមឮហនុមានក្ស័យ　　　ស្ដេចដោះទ័ពជ័យ
ក៏ជ័យលេណាទៅហើយ ។

៣៨៣៦- ខ្ញុំមើលជិតដាក់ត្រង់ត្រើយ　　　ទីទ័ពនោះហើយ
ក៏ដោះរង្គោះស្មុគ្រស្មាត់ ។

៣៨៣៧- ឯងនោះអតិកាយអរក្ដាត់　　　នាំពលមានឆ្វាត់
ទៅទួលនៃក្រុងរាពណា ។

៣៨៣៨- ខ្លែងដោយដំណើរយក្សជា　　　រក្សសេនសេនា
ប្រយុទ្ធនឹងហនុមានមរ ។

៣៨៣៩- រាមអរក្រៃក្រោស[1] ឡើងឈរ　　　ទះករកាងករ
ក៏ច្រង់អង្គុរពស្ត្រា ។

៣៨៤០- អរអង្គុតអង្គឯងសោះសា　　　ស្រួលសើចហះហា
ហះហាយហៃហាមេងនោ ។

៣៨៤១- សរសើរពិភេកម្ហូម្ហោ　　　ម្ហូម្ហៃជ័ពាណោ
កំហាល់កំហុសឆ្លួសឆ្លើ ។

៣៨៤២- មេមើលរាពិរះឆ្មេះមេ　　　រាពព្រៀមយងមេ
មេយល់ជាម្ដេចនេះតិច្បូវ ។

៣៨៤៣- មេស្អូតជាចេះញូះញូហា　　　ត្រិះត្រែងត្រង់ត្រូវ
ដំណែងដំណើរឫទ្ធិរាម ។

(1) RIB : krai krodh

៣៨៤៤- ករកេរតិចាន់ពីព្យាយាម គគាតបីលលាម(1)
លន្លៀកលន្លោចផ្លាស់ផ្លង ។
៣៨៤៥- ស្មោះស្មានថាបានស្ងួចបំណង បំណាច់ប៉ុនប៉ង
អសារអាសូរសូន្យសោះ ។
៣៨៤៦- លុះលះវៃលែងគំនិតនោះ ចោលចេញបាចបោះ
រលាយកណ្ដាលជីសមុទ្រ ។
៣៨៤៧- បងកាត់ឫសកែវបីកំបុត ដាលដោះទំពារត់
រលះរលាំងភិតភ័យ ។
៣៨៤៨- ទសមុខមារអរអ្នកត្រៃ ឲ្យលើកឆត្រជ័យ
ទីឃោឃឃាតាយា ។
៣៨៤៩- ពាសពេញទាំងមហាទេវា ខ្នងខ្ពស់ដេឃា
ដងដីតទាំងអាកាសកល ។
៣៨៥០- ហ៊ាំងបាត់សែងសូរ្យជីមណ្ឌល អាប់អស់ពុំយល់
ប្រដូចនូវរាត្រីកាល ។
៣៨៥១- បើកហ៊ាំងទាំងឆត្របរិវារ មន្ត្រីក្រាស់ក្រាល
សំរាប់អស់អង្គជីទីទៃ ។
៣៨៥២- ឯងនោះព្រះបាទចេស្ដជ័យ តស្សូរភពត្រៃ
គឺរាមនារាយរាមា ។
៣៨៥៣- ស្ដេចក្រាលមាលមាសសយនា លើទិរូរាជា
សុគ្រីពក៏ជួបស្ដេចធំ ។
៣៨៥៤- វិរូលមនោជីភិរម្យ ទីព្រះបាទជ័ឧត្តម
ទាំងពីរពានរជួបជាំ ។
៣៨៥៥- ហានុមានជួបព្រះឃាស្ដស្ដ៊ា អង្គទកយគាំ
ក៏ជួបព្រះឃាស្ដឯស្ដោយ ។
៣៨៥៦- ពិភេកស្ថិតនាឯក្រោយ ស្ដេចគន់(2)ទតដោយ
អាកាសយល់អន្ធការ ។
៣៨៥៧- ឯងនោះព្រះបាទភូវនាថ ស្ដេចតើនបីត្រអាល
ដណ្ដឹងពិភេកបោរាភ ។
៣៨៥៨- ថាវៃយាពិភេកព្រះសុរិយា ពាន់ពីនភា
ឧទ័យពុំទៀងប្រក្រតី ។
៣៨៥៩- នេះតម្រូវអន្ធការកលអ្វី អាប់អស់ទិសទី
ងងឹតពុំយល់សុរិយា ។
៣៨៦០- ពិភេកថ្វាយវរវន្ទា ទូនអង្គសិរសា
បង្គំប្រណម្យទៀងទូល ។

(1) RIB : gaṅgā pī lalām
(2) RIB : stec toen

៣៨៦១- បពិត្រអើយនេះភពណាសួរ យក្សាដ៏ត្រកូល
ដ៏ស្ដេចលេណាសីហានាថ ។
៣៨៦២- ចេញឯឧត្តរប្រាសាទ មន្ត្រីអមាត្យ
មួយម៉ឺនប្រាំមួយពាន់នៃ ។
៣៨៦៣- ស្ដេចឲ្យបើកបាំងឆត្រជ័យ ពាសពេញទាំងនៃក្ស
អាកាសអាប់អស់អម្ពរ ។
៣៨៦៤- មកមើលអស់ពលពានរ ឮថាព្រះភូធរ
ក៏ដោះទិពជ័យលេណា ។
៣៨៦៥- ហេតុនោះពុំយល់សុរិយា អាប់អស់ទិសា
ប្រដូចនូវកាលរាត្រី ។
៣៨៦៦- បើកឆត្រងាយានភី គ្រប់មណ្ឌលទី
រស្មីនៃព្រះសូរ្យសែង ។
៣៨៦៧- ព្រះស្ដាប់ពិភេកទូលថ្លែង ទើបព្រះនូវសិដែង
អាវុធចន្ទ្រសរជ័យ ។
៣៨៦៨- ព្រះករព្រះកាន់សរថ្លៃ ព្រះពត់សរជ័យ
រំពៃឯអាកាសឈ្មោះ ។
៣៨៦៩- ព្រះកាន់ព្រះកោទណ្ឌស្ដោះ ស្ងួរសក្តិបីជំពោះ
រំលាងរំលាយឆត្រជ័យ ។
៣៨៧០- វិត្រុងភពវិះអរនៃត្រ ត្រិះត្រេកហាឫទ័យ
ដណ្ដឹងលោកាធិបតី ។
៣៨៧១- ថាថៃយាប្រយោគមន្ត្រី រាមលក្សបត្សី
តម្រូវញ៉ាំងជ័យទីពហើយ ។
៣៨៧២- ប្រយោគយោភទូលឆ្លើយ ថាមេនៅឡើយ
តម្រូវព្រះរាមស្ដេចធំ ។
៣៨៧៣- លើស្លៀស្រុត្រីពជ័យភិរម្យ វិព្រះបាទជ័យឧត្តម
ទាំងពីរពានរជួបជុំ ។
៣៨៧៤- មានុមានជួបព្រះបាទស្ដាំ អង្គទសោតធំ
ក៏ជួបព្រះបាទឯឆ្វេង ។
៣៨៧៥- ភពស្ដាប់ប្រយោគទូលថ្លែង ភពក្រោធបើកឆ្លេង
ក្រមួតក្រមៀវនេត្រា ។
៣៨៧៦- អញឮអតិកាយឯងថា រក្សសេនសេនា
ក៏ផ្ដាំងនូវពានរនៃ ។
៣៨៧៧- មានុមានរក្សសេនសឹងក្សយ មជ្ឈក្នុងព្រៃ
ទាំងយក្សទាំងពានរនាស ។
៣៨៧៨- ទំនាយឯហោរាសាស្ត្រ ទាយទៀងអភិកាស
ថាមានុមានរស់នៅ ។
៣៨៧៩- ថាព្រះរាមដោះទីពទៅ ព្រះរាមនោះនៅ

ម្ដេចមិនមកតួតជុំសា ។
៣៨៨០- អតិកាយក្រេញក្រាបទូលថា សូមព្រះរាជា
ព្រះអង្គតស៊ូស្ដេចឈ្មោង ។
៣៨៨១- ខ្ញុំពុំអាចហ៊ានទូលបង្វែង ពលរក្សសេនឯង
រត់មកថាបានជួយផ្សាង ។
៣៨៨២- យក្សយើងពលពានរខ្លាំង សឹងជាញដើយខ្លាំង
ប្រណាំងប្រយុទ្ធលុះក្ស័យ ។
៣៨៨៣- ក្រែងយល់ពានរដៃ រីងរូសឫទ្ធិក្រៃ
ស្រីមែមជាបាទុមានឈ្មោះ ។
៣៨៨៤- ប្រហោតហោភទូលដោះ ថាពានរនោះ
ប្រយុទ្ធនឹងរក្សសេនសេនា ។
៣៨៨៥- នាមហោរក្ខរះមហិមា ឆាត់ជំបានក្លា
ក៏ល្អមនឹងពាក្យអតិកាយ ។
៣៨៨៦- បពិត្រសម្ដេចព្រះនារាយ រ៉ាស្វាពាំងប្លាយ
សិរាប់សម្ដេចរាមា ។
៣៨៨៧- សឹងធំខ្ពង់ខ្ពស់បានក្លា ចេះសិល្បសាស្ត្រា
ត្រកូលនៃពានររាជ ។
៣៨៨៨- នរនពពោទៀងអង់អាច ទ្រើសទ្រង់នូវអំណាច
ផ្ញាំងបីដណ្ដប់អង្គា ។
៣៨៨៩- សឹងមុតមួនមានចេស្ដា ស្ដែងស្ទួចឫទ្ធា
នៃបានុមានជំហានោ ។
៣៨៩០- នាំពលជិតសិបអក្ខោ សឹងពាលពពោ
ក៏ព្រមនឹងព្រះចក្រី ។
៣៨៩១- រាពរិះនៃប្រហោតមន្ត្រី រាមលក្សបតី
តម្រូវប្រការគិតម្ដេច ។
៣៨៩២- ប្រហោតហោពាក្យស្រេច ទូលថាអ្នកម្ដេច
ព្រះនេត្រឯម្ដាយពត់សរ ។
៣៨៩៣- មួយឈ្មោះអារទូចត្រូជីបវីរ ព្រះកាន់នូវព្រះករ
អង្អែលឯងឯងកំនោះ ។
៣៨៩៤- មើលមកឯអាកាសស្ពោះ យាក់ហើយបីនូវកោះ
សភាក៏ថ្លែងទៀបា ។
៣៨៩៥- តម្រូវប្រែព្រះភក្ត្រា ទៅឯក្រោយថា
នឹងព្រះពិភេកប្រាជ្ញប្រាយ ។
៣៨៩៦- ហើយប្រែមើល ៗ មកអាយ សមផ្លាយខ្វាត់ខ្វាយ
តម្រូវនេះពុំខានហើយ ។
៣៨៩៧- ប្រហោតស្រែកថាអើរទើយ ព្រះកោះសរហើយ
គំរប់មកត្រង់នេះជ្វាត់ ។

៣៨៩៨- ប្រហោតប្រាប[1]ប្រើប្រយ័ត្ន ចាំទាន់ពេលវាត់
កុំឃ្លាយនៃមហាមេឃា ។

៣៨៩៩- ព្រះខ័ដ្គឯអាវុធច្រុំសរថ្លា សព្វសរជ័យមហា.
សន្ធឹកឯអាកាសកង ។

៣៩០០- មាក់ខែសេនអសនីព្រមដង ស្ទុះស្នៀរបីរំពង
កក្រើកពិមានស្លុតស៊ឹង ។

៣៩០១- សព្វសុមេរុរាជបីប្រហឹង ស៊ុចនូវភ្នំកន្ត្រៃត្រើង
ក្រឡាប់មាក់ស្កាប់ប្រថពី ។

៣៩០២- ពិតនោះព្រះបាទនរបតី ដាក់ទ័ពជ័យស្រី
បីផ្ទើងលើព្រះពន្លា ។

៣៩០៣- តើរអង្គនូវព្រះអនុជា អស់សព្វយោធា
អនេកអនន្តពានរ ។

៣៩០៤- គប់គាល់ជេរបាសអស់ប- រិវារត្រៃនូវីករ
អនេកអក្ខោភិនី ។

៣៩០៥- គេពោសមទូលពិតជក្រី ម្លួតអាងឫទ្ធិ
នុភាពនូវផ្សាំងដាញជ័យ ។

៣៩០៦- ឱាលឃ្លាលុះនាកណ្ដាប់ដៃ យើងខ្ញុំហើយនៃ
ប៉ុន្មានអសុរពពណា ។

៣៩០៧- ព្រះបន្ទូលទៅនឹងសេនា វាហានយោធា
តិតតីងឫទ្ធិកំណាំង ។

៣៩០៨- សឹងមានគេងដៃជក្ខោះខ្លាំង ពិឃាតយក្សខ្លាំង
កុំឲ្យគប់ពូងអំបូរ ។

៣៩០៩- កាលនោះក្រុងរាពណាសូរ យក្សាជីត្រកូល
សំដែងឫទ្ធិដាញជ័យ ។

៣៩១០- ខ័មរថពាជីមកនៃ ស្ពាយអង្គបីប្រៃពា
ជំនិះហោះលើវេហា ។

៣៩១១- នាំព្រះទេពីសីតា ព្រះរាជជាយា
ប្រសើរព្រះអគ្គមហេសី ។

៣៩១២- ហោះស្បានមកដោយឫទ្ធិ អំណាចអសុរ៍
អសុរមកផ្ទើនលើណា ។

៣៩១៣- លើកជត្រជ័យផ្ទើងមហិមា តាមដោយវេហា
អវ័ណ្ណតទៅទៀបទ័ពជ័យ ។

៣៩១៤- រសៀលសុរិយាល្ងាចថ្ងៃ ររវង្សក្សត្រថ្លៃ
ទតយល់រាជរថយក្សា ។

(1) RIB : prāp'

៣៩១៥- ទឹមទៀម[1] ភរិរាជអសុរាពាហា   ហោះស្ទុះឡងមហិមា
កណ្ដាលវេហាដើតឆាយ ។
៣៩១៦- រង្សីរស្មីពន្លឺព្រាយ   ពិពណ៌ក្រោយក្រាយ
រុងរឿងកណ្ដាលវេហា ។
៣៩១៧- ព្រះឯណ្ដឹងពិភេកហោរា   ថាពិភេកអា
អ្វីសោតសន្ធៀមកនោះ ។
៣៩១៨- ពិភេកបង្គំទូលស្ដោះ   នាភរិររាជនោះ
គឺអង្គឥស្សុរភពណា ។
៣៩១៩- ឯក្រោយភរិរាជនោះណា   គឺព្រះសីតា
មហាមហេសីថ្លៃ ។
៣៩២០- ព្រះអង្គងាលខ្លាល់ព្រះហឫទ័យ   ទ្រង់ព្រះក្រោធក្រៃ
អសុរជិត្តក្រៃសមហិមា ។
៣៩២១- ព្រះទ្រង់ឫទ្ធីសរខ្លា   យកពាយុវាសមហា
ឫទ្ធីពន្លឺកក្ខរស្នែង ។
៣៩២២- ព្រះកោះពាយុវាសខ្លាខ្លែង   រត់ខ្ចាយនិល់កិពែង
កណ្ដាប់ចក្រវាលនោះនៃ ។
៣៩២៣- ខ្លាយរថពេជ្ររថជ័យប្រពៃ   ទង់ជ័យចក្រជ័យ
ខ្ចាត់ខ្ចាយរពាយនាសណា ។
៣៩២៤- ដេយមីអាប់អន្ធការ   កក្រើកទិសា
អាកាសជំប្រប់ស្នប់ស្នែង ។
៣៩២៥- អស់ទេពនិករក្រៃក្រែង   ភ្លឹកភ្លាំងហោះរែង
ភិតភ័យរន្ធត់អស់អង្គ ។
៣៩២៦- វិភពណាសួរជំទូនរ់   ហៅពិស្ណុការទ្រង់
មកស្នាងនៃភរិររាជា ។
៣៩២៧- ល្អដូចដើមដែលរចនា   ទ្រង់ចក្រឯយា
ប្រាកដដូចដែលដើមនោះ ។
៣៩២៨- ក្សិណភពណាសួរបរហោះ   អសុរាពាហារជស្មោះ
នោះមកវិញទៀតសោតហោង ។
៣៩២៩- ហេតុជិត្តអសុរក្រៃសម្បង   ប្រទូសជ័យប្រឡូង
ពុំគិតនៃអាត្មាឡើយ ។
៣៩៣០- ព្រះអង្គរិះខ្លាល់ពេកហើយ   ព្រះហឫទ័យតតស្បើយ
ស្ងួតក្ខុងកំលុងព្រះប្រាជ្ញា ។
៣៩៣១- ជាវៃហាពិភេកហោរា   ព្រះអនុជលក្ខណា
សួរអស់យោធាពលជង ។

(1) RIB : diṃ dām

៣៩៣២- នេះឥឡូវអស្សូរច្រើនឃ្លង លេះ[1]អាចដីកន្លង
រីឯជាប្រទូសស្តើនណា ។
៣៩៣៣- អញនូវថ្លែងព្រហ្មាសសរថ្លា ត្រូវអង្គអសុរា
ជំហាយពិសត្រូវនាងនាគ ។
៣៩៣៤- ព្រះលក្ស្មណ៍ពិភេកបរិវារ ជ្រោងទូលប្រការ
ក៏ឃាត់សម្តេចរាមា ។
៣៩៣៥- ទើបព្រះយកមន្តគាថា ទិព្វតេជោមហា-
នុភាពព្រះឥសូរនៃ ។
៣៩៣៦- ព្រះជប្ប លសិទ្ធិសក្តិពេកក្រៃ ភពនោះឃាល់ថ្ងៃ
សន្លប់ជំប្រប់មហិមា ។
៣៩៣៧- រន្ធត់ប្រះប្រាណអស្តា ដេកលើរថា
ភ្ញាស់នានូវមរក្សណហោង ។
៣៩៣៨- សារជីជិះបរបោះស្ទូង ភជរជសេះឥង
កណ្តាលវេហាវិលវិង ។
៣៩៣៩- ឆល់ស្មានភាពគិតវតឹង ទុអញនេះនឹង
មកមរអាត្មាឯងហោង ។
៣៩៤០- តេជះបារមីអញត្រង ជីវិតអញហោង
ទើបរួចឆល់ស្មាននេះណា ។
៣៩៤១- ភ្លឹកតេជបារមីរាមា ទ្រង់អឹលណាចសោះសា
នូវមន្តក្រឹត្យាពេកក្រៃ ។
៣៩៤២- ទំពូជាអញសោតមិនក្សួយ ព្រះរាមនោះនៃ
គឺអង្គព្រះនារាយកាណា ។
៣៩៤៣- បារម្ភថ្ងៃក្រោមលង្កា គេផ្លងហើយណា
ម្រាងអញនូវនឹងទប់ទាន ។
៣៩៤៤- បារម្ភអង្គអញឯងម្ពាន គ្រោះកាចជីប្រធាន
ក៏ឃាត់ព្រះគ្រោះជាតា ។
៣៩៤៥- ឃាត់សំគួឃាត់ព្រះជន្មា សឹងទំឃាត់ប្រា-
កដអស់ទាំងសន្តិតភាជ ។
៣៩៤៦- ហើយគ្រោះលង្កាសោតកាច គ្រោះរាស្ត្រក៏ណាច
ក៏ព្រាមទាំងមណ្ឌលា ។
៣៩៤៧- នោះហោងពិភេកគាត់ជា ទាយដោយសាស្ត្រា
អញឯងតាំយកពាក្យប្បើយ ។
៣៩៤៨- លុះខឹងពរគាត់ចេញហើយ ទុអង្គអញអើយ
នឹងជាក៏ដឹងហើយហោង ។

(1) RIB : ŋās'

៣៩៤៩- ខុសគាប់បងប្អូននៅឯង ឲ្យសត្រូវត្រង
គេបានជាភ្នែកគេណា ។

៣៩៥០- តែឯគួរជាអាចារ្យ ចេះសិល្បសាស្ត្រា
ជំនុំឲ្យគេបានជ័យ ។

៣៩៥១- សមអញនឹងលុះបានដៃ ជីវិតប្រល័យ
លង្កានឹងបានគេយោង ។

៣៩៥២- សមអញសោកសរនេះម្តង បរសីតាឯង
មរណាញាតិទាំងស្រុកអាត្មា ។

៣៩៥៣- ណាញអស់ព្រះវង្សសេនា ណាញអស់យោធា
ទាំងពលអមាត្យពាហាន ។

៣៩៥៤- អស់រាជបុត្រសោតជំនាន អំណាចបោរហាន
វិញសមនឹងមរណាណា ។

៣៩៥៥- ឯងនោះតស៊ូរណង្គា ឲ្យច្រាប់សេនា
ជំនុំអស់យោធាសាមពាន់ ។

៣៩៥៦- ម៉ឺនមកអនេកខ្ជាប់ខ្ជាន់ ពលត្រីន្ទុច្រើនជាន់
អនេកអនន្តមហិមា ។

៣៩៥៧- គប់គាល់សេពសមភាជា រៀបរាជក្រិយា
ជំនុំនៃទសមុខមារ ។

៣៩៥៨- ភាពគប់លើទិព្វព្រះក្រាល ប្រាសាទពិស្ដារ
ព្រះរាជរត្នរាជមន្ទីរ ។

៣៩៥៩- ដំរីឡូងបង្គួជរត្នរាជី ទោះនឹងគន់រមិល
ដូចស្ថានពិមានឥន្ទ្រា ។

៣៩៦០- នៅត្រៃត្រឹង្សសុខសួស្តី ដូចអស់ទេវតា
មកគាល់នាសួគ៌នាយនៃ ។

កណ្ឌ ទី១៧

៣៩៦១- រីឯព្រះបាទជេស្ឋជ័យ ប្រើអង្គទៃន
មកស្មើនៃក្រុងភពណា ។

៣៩៦២- ពីរព្រះស្រេចឆ្នំ ពលពា - នរត្រីន្ទយោធា
អនេកអនន្តបេរិវាស ។

៣៩៦៣- ស្តេចគង់ព្រះពន្លាពេជ្រមាស (1) ស្ពានរត្នអភិកាស
ត្រសាក់នូវក្សត្រត្រកាល ។

៣៩៦៤- ឲ្យជាភជិទូតនាំសារ ឆ្កានលង្កាណា
នូវនាំសារសត្រូវអារី ។

៣៩៦៥- ត្រាស់ប្រើអង្គទក្របី ជើងរុងរង្សី
ដ៏មានតេជះជាញជ័យ ។

៣៩៦៦- ដេះជាំអាជិអព្យាស្រ័យ សារពើក្តីវៃ (2)
ប្រកបនូវណោកាស្តែង ។

៣៩៦៧- ដេះជាំដេះឆ្លើយដេះថែង ពោលពិរោះថ្លែង
កំហែងក៏ខែឋបមហិមា ។

៣៩៦៨- ពូជពង្សពានរវង្ស ជាក់ជាតិដ៏មហា-
យក្សាធិរាជជីពិពណ៌ ។

៣៩៦៩- ឯកអង្គសោតទ្រង់ពិស្តារ ពណាពណាការ (3)
ប្រកបដ៏ពលជើងក្រៃ ។

៣៩៧០- ជើងអង្គជើងពង្សជើងជ័យ ជើងយសឯងថ្លៃ

(1) RIB : braḥ banlā bejr ās(n)
(2) RIB : sārboe avī vai
(3) RIB : balā balaskār

ក្រែវែងក្របិត្រុភេទកុមារ ។

៣៩៧១- ស្រេចស្តេចមានព្រះឱង្ការ ត្រេកត្រាស់មច្ចុសារ
នូវនៃសព្វសព្ទសត្វា ។

៣៩៧២- ព្រះបណ្តាំហៅអង្គទេវា នាំសារជីអាជ្ញា
អញ្ជើញដល់ទសមុខមារ ។

៣៩៧៣- ថានាំព្រះអាជ្ញាសារ ព្រះរាជឱង្ការ
សម្តេចនារាយរាមា ។

៣៩៧៤- ប្រើមកដល់ក្រុងរាពណា ឲ្យថាថ្លែងថា(1)
នូវអស់ប្រការគ្រាប់ក្រាយ ។

៣៩៧៥- ព្រះរាមគឺអង្គព្រះនារាយ ឯងប្រែរូបកាយ
បីក្លាយកាលមកស្ថិត ។

៣៩៧៦- ឲ្យតទសមុខមារមោហាមិច្ឆ មោហោចោរចិត្ត
ទយា(2)ព្រះទ្រឹសបរទារ ។

៣៩៧៧- ការមកិច្ចបណ្តិចបណ្តាល ពោសទៀងជីរង្គាល់
តាំងចាលតាំងចេះថ្លែតខ្លួន ។

៣៩៧៨- ទើបអស់ទេពតានិមន្ត ព្រះនារាយបរិសុទ្ធ
ជាព្រះរាមាធិបតី ។

៣៩៧៩- នេះតប្បូវទសមុខថាបី ល្អចព្រះទេពី
តន្លកព្រះបាទរាមា ។

៣៩៨០- ស្តេចតាមមហាសីសីតា ថ្លែងស្តេចវេលា
មកជាអំលុងនេះហើយ ។

៣៩៨១- សម្តេចព្រះថ្លែងនៅព្រមើយ កុំរំពឹងឡើយ
នាសរព្រះអត់អាហារ ។

៣៩៨២- ស្តេចស្តាំប្រើទសមុខមារ ឆ្កិតពលបរិពារ
នោះចាកចេញវែងលង្កា ។

៣៩៨៣- ស្តេចយកទសមុខឯងងា អាហារសទ្ធា
ប្រាកដកណ្តាលវៀណរង្គ ។

៣៩៨៤- កុំទសមុខមារស្បូរស្បង ឡើយបទព្រះអង្គ
រឹងរង់នៃអស្សុភ ។

៣៩៨៥- ព្រះស្តាំអង្គទេហើយណា នាំព្រះអាជ្ញា
សម្តេចនារាយនរនាថ ។

៣៩៨៦- អង្គទយាគ្រាកតាត ដូចនឹងពិឃាត
អស់អង្គអសូរបុរី ។

៣៩៨៧- ហើយប្រែកាលានូវឫទ្ធិ ជាមហាគិរី

(1) RIB : oy añ thlaeṅ tha
(2) RIB : bhayā

ភ្នាំពីរក៏ព្រោងព្រាយព្រាល ។

៣៩៨៨- រស្មីដូចសូរ្យដែងដាល វិសេសសូរ្យបីរន្ទាល
រន្ទះព្រះព្រៃជ័យមណ្ឌល ។

៣៩៨៩- រស្មីភ្លឺផ្លុះដាសដល់ ទិសមុខយក្សយល់
ពន្លឺកពន្លឺព្រោងព្រាយ ។

៣៩៩០- ក្រទីនង្គ្គុដូរខាត់ខាយ ប្រថពីស្មើរផ្លាយ
ប្រមាណភ្នាំពីរឯងជុំ ។

៣៩៩១- ហិងមហាសមុទ្រធារធំ ខ្វាយខ្វរបីរជុំ
រំដែងនូវផ្កាត្រែងត្រា ។

៣៩៩២- កក្រើកកក្រេក្រុងភពភារ ដូចនូវភ្លុកលង្កា
រង្គើររង្កាត់ញាប់ញ័រ ។

៣៩៩៣- ភពទិះជាអះអណ្ដូង សព្វអ្វីខ្ទរខ្ទារ
កំពារកំរើមហិមា ។

៣៩៩៤- ភពព្រើអង្គាត្បូងមួយនោះណា ដែនដាយអសុរពាហា
ទៅដើលដល់ទ្វារបន្ទាយ ។

៣៩៩៥- យក្សយល់អង្គទេពត្រាយ នង្គ្គុជើងឃ្លាយ
បង្ខួសវែងលើប្រថពី ។

៣៩៩៦- យក្សទូលភពណាសួរធិបតី ជាយានក្របី
ពារមួយមកមហិមា ។

៣៩៩៧- ក្បិណានោះភពព្រើយក្ស ទៅប្រាប់អសុរ
រក្សាសព្វទ្វារបន្ទាយ ។

៣៩៩៨- អសុរពលអសុរនាយ កាំងទ្វារបន្ទាយ
ប្រកិតអាវុធធារធំ ។

៣៩៩៩- ឯងនោះអង្គទេវលំ ណោណោតជិះទន្ទឹ
កគាតចុំភ្លឹកយក្ស ។

៤០០០- ដាក់ទ្វារផ្លាក់ផ្លាយនោះណា សីហានារយាត្រា
ទំលាយបន្ទាយច្រើនជាន់ ។

៤០០១- បោកបាក់ស្លាប់យក្សភ្នាំពាន់ នូវបន្ទាយថ្មខាន់
មួយជាន់បង្ហួស់ឯក្រៅ ។

៤០០២- កន្លងកាត់បន្ទាយទៅ លុះដើរដល់ក្រៅ
កំពែងបន្ទាយដែកជា ។

៤០០៣- អង្គទេពគិតជាគតការ សម្លាប់ថ្មីថ្មីទ្វារ
អាណាអសុរជីសាមាន្យ ។

៤០០៤- អង្គទេពគិតស្រេចហើយឈាន កន្លងបន្ទាយដែកម្ពាន
កន្លងបន្ទាយសំរិទ ។

៤០០៥- ដល់កំពែងទង់ដែងពិចិត្រ កន្លងពៅពុំគិត
កន្លងលើកំពែងស្ពាន់ ។

៤០០៦. សិទ្ធិសក្តិព្រះភយនេសនៅជាកំណាន់ ភ្លាងមឿងខែត្រខណ្ឌ
ផុះប្រែងមម្បូរមុខនៅ ។
៤០០៧. អាចារ្យព្រាហ្មណ៍ត្រឹទ្ធបូជាក្រៅ តាំងហោមពិធីនៅ
ឯបណ្ណានសមាធិឲ្យដឹយ ។
៤០០៨. ឲ្យស្រុកក្បួមក្សាន្តឥតភ័យ បំបាត់អស់ចង្រៃ
ឈ្មុះនៃសត្រូវពាធា ។
៤០០៩. ឲ្យក្បួមមហាក្សត្រនូវប្រជា រម្យភាជរដ្ឋា
នៃភាជត្រកូលសុខសាន្ត ។
៤០១០. សេនាយោធាទាហាន និរភោគសព្វប្រាណ
ហើយនូវឫទ្ធិបារមី ។
៤០១១. ឲ្យក្បួមក្សាន្តរម្យភាជបុរី ស្រៃយសាស្ត្រប្រក្រតី
តែងតាយទៀងនៃក្សត្រា ។
៤០១២. ឲ្យក្បួមសុខសួស្តីសព្វសា- រពើព្រឹក្សផលា
នូវអស់អាហារនោះផង ។
៤០១៣. ជិងនោះអង្គទ្រង់សម្បូង ស្រេចវេលាក្លុង
ទៅទៀបភ្លាងមឿងមហិមា ។
៤០១៤. ក្រវីព្រះច័នពេព្រដ្ឋា តំរាមស្រែកជា
ពះអង្គអស្សូរអញមក ។
៤០១៥. អញនូវជាប់អស់លង្កាត្បូក ក្បាលឲ្យពុរពាក
ស្រោមព្រិះទាំងសក់សិរសា ។
៤០១៦. អញឯងអង្គមហិមា នាំព្រះអាជ្ញា
សម្តេចព្រះរាមសន្ធាភាយ ។
៤០១៧. ក្បិណានោះព្រះភយនេសក្លាយ ប្រែកប្រែងហូរខ្លាយ
តីខ្លួចស្រោបឯល់មាត់ឯង ។
៤០១៨. បៀរហាក្បូលយុទ្ធតតក្រែង នូវអង្គឯង
កំសីងកំណាំងមហិមា ។
៤០១៩. ពះយុទ្ធប្រតិយុទ្ធនូវគ្នា ផ្តើលអង្គអសុរា
ត្រម្លប់ក្បូលីខ្វរខ្វាយ ។
៤០២០. កុម្ភណ្ឌភិតភ័យព្រាត់កាយ បំពាត់ជាធ្លាយ
រន្ធត់ហឫទ័យអស់គ្នា ។
៤០២១. ពួលាន់អាកាសនភា ស៊ូចញ្ញ៉ះញោមា
ឥស្ការលក់ពោរខ្វាយ ។
៤០២២. កក្រើកអំពើកសព្វសាយ សព្វផងព្រាត់ព្រាយ
ដំរីសេះភាងជាលជាស ។
៤០២៣. ផ្តើលឌូពៅអស់ទាំងក្រស្ត្រ អង្គមោភាស
ប្រយុទ្ធនូវព្រះភយនេស ។
៤០២៤. អង្គទពះយុទ្ធក្រអៃស ជាប់អង្គភយនេស

សង្កត់កខ្សាប់ហើយថា ។

៤០២៥ - ថៃងាងាឯភយនេសមោហា ព្រះស្តែងនេះណា
អញខ្លាញតិប្បូវនេះមរ ។

៤០២៦ - ក្រែងឮពោសញអស់ប - រទេសឥឯខ្វាយខ្វរ
ថាអញនាំព្រះអាត្មា ។

៤០២៧ - មកតនឹងរាជគជសារ[1] សមចោកព្រះអាត្មា
អម្ចាស់ប្រើប្រាណដ៏អប្រិយ ។

៤០២៨ - នឹងអាប់ចេស្តានរបតី ប្រយុទ្ធនឹងដំរី
ដាំប្រែតែងជាំក្លាងមឿង ។

៤០២៩ - នឹងមានកេរតិអ្វីថ្លាក់ធ្លើង គ្រាន់នឹងទុកជារឿង
ជាកេរតិយសយូរជើងប្រាណ ។

៤០៣០ - ថៃងាព្រះភយនេសនៃភាន ដំណោរព្រះស្តែងមាន
ភយាតន្លឹកមហិមា ។

៤០៣១ - ព្រះតស្សូរសន្ធតនាងា ឲ្យព្រះស្តែងជា
អម្ចាគីនាមភយនេស ។

៤០៣២ - ស្តេចព្រះស្តែងមកប្រហែស អាត្មាដ៏វិសេស
សម្តេចព្រះនាភយរឹងឫទ្ធិ ។

៤០៣៣ - ព្រះនាភយព្រះតស្សូរដ៏បពិត្រ ឯស្តេចសន្ថិត
ព្រះស្តែងមកកើតរូបា ។

៤០៣៤ - ហើយស្អែកឮដល់ព្រះកមា អ្នកខ្លាញលង្កា
ទាំងរាតណានាសបង់ ។

៤០៣៥ - រំលាងអស់អស្សូរឮដំណង អស់អង្គយក្សយង់
នោះសូន្យនគរលង្កា ។

៤០៣៦ - ព្រះស្តែងទុកខ្លួនទៅឯណា រួចនឹងសរខ្លា
មហាព្រហ្មាសដ៏វិជ័យ ។

៤០៣៧ - ក្បិណាព្រះភយនេសភិតភ័យ ស្តាប់ស្សូរសម័យ
ព្រះរាជសារដ៏អាត្មា ។

៤០៣៨ - រន្ធត់ដំប្រប់អាត្មា រត់ចូលម្ជុំម្នា
ក្នុងស្ថានអាស្រមជ្រប់[2] នៅ ។

៤០៣៩ - ថាអង្គរហើយអ្នកទៅ អញស្ថិតស្ថានត្រៅ
តាំអាចតូវពាស់ឡើយហោង ។

៤០៤០ - អ្នកនាំព្រះអាត្មាទើសឃ្លង ព្រះនារាយកន្លង
អ្នកទៅចោយកិច្ចអ្នកណា ។

៤០៤១ - សមអ្នកនូវបានលង្កា ខ្លាញទាំងរាតណា

(1) RIB : markat niṅ añ rājagajasār
(2) Var. : srap'

ការភ្ញីល្បួចភរិយាលោក ។

៤០៤២- ហេតុចិត្តលាងាស្បូរដួចោក   តាំងដឹងដើមលោក
នូវខ្លាញអស់អង្គអាត្មា ។

៤០៤៣- មានាសព្រះអនុជបុត្រា   អស់ពលយោធា
សេនាមាបានអស់ទៅ ។

៤០៤៤- នេះម្ដងសមគ្រាងនឹងនៅ   សមអស់កាំងទៅ
កាំងអង្គតិស្សូរភាពណា ។

៤០៤៥- បង់អស់នគរលង្កា   លុះកណ្ដាប់ដៃណា
ព្រះរាមព្រះលក្ស្មនោះថ្វាត់ ។

៤០៤៦- ឯងនោះទសមុខមហាក្សត្រ   ពួសព្ទសល់ក្ដាត់
ព្រះភយនេសអង្គទ ។

៤០៤៧- ឫទ្ធិ៍ជាញជ័យបីប្រយុទ្ធ   ឲ្យអមាត្យរត់
ដកជើលប្រយុទ្ធយល់ស្ដែង ។

៤០៤៨- ទៅទូលទសមុខស្ទប់ស្នែង   អះតានទខែង
ប្រយុទ្ធនូវភយនេសនៃ ។

៤០៤៩- តាំលង់តិប្បូវលុះក្ស័យ   បទជាញតេជថៃជ
ព្រះភយនេសនៅបាន ។

៤០៥០- អមាត្យម្ហូយសោតវិងហ្មាន   ទូលទូលពតិមាន
បតិត្រព្រះភយនេសមិញ ។

៤០៥១- ជល់ជិយកំលាំងលុះជាញ   អង្គទតាត់ចេញ
បំពាត់រត់រកជ្រកជំអាស្រម ។

៤០៥២- បទអង្គទតាត់ទីងវំ   នាំភាជសារធំ (1)
អំពីព្រះរាមឱង្ការ ។

៤០៥៣- តើបនឹងភយនេសនៅទូរ   ម្សរមើងចេញជាល
ឧទារប្រឹងប្រែងបីសន្ទាប់ ។

៤០៥៤- អង្គទសង្កត់ស្មើរស្លាប់   បំរះធូលស្លាប់
នៅក្នុងអាស្រមសុបតោ ។

៤០៥៥- ស្រេចអង្គទលេណាទៅ   ឈរសិភននៅ
សាលាលុកឃុនខាងស្ដាំ ។

៤០៥៦- ភាពត្ថុសារតីព្រះរាម   ភាពត្រាស់ប្រើប្រាម
ប្រជាប់កំភាលភោងរត្ន ។

៤០៥៧- រៀបមុខមន្ត្រីត្រាស់ក្ដាត់   ប្រុងប្រាណជ័ប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍បារម្ភសារសឹក ។

៤០៥៨- កងសីហាគងសីហាប៉គគឹក   គជសារសន្ធឹក
ពន្លឹកនូវគ្រឿងច្រើនជាន់ ។

(1) RIB : jā rājasār dhaṃ

៤០៦៩. ភពរងទោសពីបីកំណាន់ ត្រៃទីរបងងៃឯកកាន់
អាវុធសរស្លាគ្រឿងគ្រប់ ។

៤០៧០. ចៅហ្វាយពលនាយសាយសព្វ សាយសាចចាំគ្រប់
ចន្លោះលវៃ្ងកមាគា ។

៤០៧១. ស្រែចចប្រើអមាត្យទៅថា ឲ្យអង្គទយាត្រា
ចរាចលទៅថ្វាយបង្គំ ។

៤០៧២. អង្គទស្ដាំស្ថិតហោយក្រម ក្រឹត្យភពសារធំ
សំរេចភាមាធិបតី ។

៤០៧៣. អញសោតបុត្រក្រុងពាលី ហើយព្រះចក្រី
ព្រះភពតស្ទូរប្រើប្រាណ ។

៤០៧៤. ទសមុខឲ្យអញស្ថិតស្ថាន ស្មើអ្នកណាមាន
ប្រមាណដំកើងព្រះអាជ្ញា ។

៤០៧៥. ក្សិណនោះអមាត្យយាត្រា ធូលទូលភពណា
ដោយនូវបណ្ដាំអង្គទ ។

៤០៧៦. ភពាវីងក្រោធក្រៃរន្ធត់ ទីងទំសង្កត់
ចិត្តហើយបន្ទូលត្រាស់ថា ។

៤០៧៧. ហៃហាមុខមន្ត្រីសេនា ប្រយ័ត្នអង្គា
ទីទៃកុំបីភ្លេចប្រាណ ។

៤០៧៨. មុនមិញស្វាសសាមាន្យ មួយមកមិតបាន (1)
ប្រយុទ្ធដំណើមធិណា ។

៤០៧៩. លុះណាញពលរសេនា ហាំងកូនស្មូនភ្ជា
សហាសកុមារមរជង ។

៤០៨០. លុះតក្រុងនិតទ្រើសឃ្លង ថ្លែងសរពាន់ចង
ប្រទះប្រទាញយោងយក ។

៤០៨១. ភគាក់ដួលដេញប្រិប់ប្រិក ថ្ងាស់នឹងបានមក
ហើយភិកុយាកធ្វើកល ។

៤០៨២. ភាន្ហាញអស់ហាំងមណ្ឌល ពេលហាំងនេះយល់
គំនិតនៃយើងតុំឈ្លង ។

៤០៨៣. នេះតឡូវកូនពាលីឯង ក្សូរយើងគិតទ្រែង
ប្រយ័ត្នប្រយែងឲ្យខ្ជាប់ ។

៤០៨៤. យើងធ្វើកលឲ្យបានសឹប់ ធូលមកប្រទប់
ប្រទះប្រឡូតគ្នាពិឃាត ។

៤០៨៥. កុំឲ្យរួចដល់ប្រាណទ យើងឲ្យពិឃាត
កណ្ដាលព្រះណានលុះក្ស័យ ។

៤០៨៦. យើងថាធ្វើសាតរៃ្លូ អាសនាធ្វើងងៃក្រៃ

(1) RIB : muoy mak pad pãn

ទទួលព្រះរាជអាជ្ញា ។

៤០៧៧- ហើយឲ្យស្ថិតស្ថានស្មើមហា - កុម្ភការអនុជា -
ជិតរាជតតមន្ត្រីស្មើ ។

៤០៧៨- ស្រេចក្រុងរាពាទិះហើយប្រើ អមាត្យទៅធ្វើ
បន្ទប់ទទួលអគ្គទេ ។

៤០៧៩- ជាតិឫស្សីព្រះអគ្គសន្ធត ឲ្យព្រះអគ្គទេ
អគ្គយស្មើព្រះអនុជា ។

៤០៨០- ព្រះកុម្ភការឯងមហិមា រួមឯកឧទរា
ជាមហាឧបរាជដ៏កន្លង ។

៤០៨១- ក្សិណនោះអគ្គទេវស្គោះស្គង ដេរជាវៃឃាឃាង
អស្សុរអមាត្យមោហា ។

៤០៨២- គួរអញស្ថិតស្មើរាពណា បទព្រះអាជ្ញា
ព្រះរាមតស្សូរពាក្រោយ ។

៤០៨៣- ស្រួតស្រាបអស់តន្ត្រីយកាយ អគ្គអញសព្វសាយ
សិរីព្រះអាជ្ញាស្តេចថ្លៃង ។

៤០៨៤- ទោះខ្លួនទោះចិត្តជាំថែង ទោះពាក្យអញថ្លែង
ក៏សឹងរាជ្យអស់អាជិ ។

៤០៨៥- ស្តេចឲ្យអញស្ថិតស្មើកុម្ភការ ឃាក់អញមកគាល់
បំរុងរសឹករាពណា ។

៤០៨៦- ក្សិណនោះអមាត្យយក្សា ចូលទៅទូលជា
ដូចពាក្យបណ្តាំអគ្គទេ ។

៤០៨៧- រាពជាអើអមាត្យរត់ ទៅតើនអគ្គទេ
ឲ្យគាត់ចូលជ្វាត់មកហោង ។

៤០៨៨- ស្ថិតស្មើតន្ត្រីជិតបុត្រច្បង ថ្លៃថ្លៃងកន្លង
ត្រកូលអំបូរពង្សក្សត្រ ។

៤០៨៩- ក្សិណនោះអមាត្យរីងជ្វាត់ ចរចូលប្រណិប័ត
អញ្ជើញអគ្គទេវលេណា ។

៤០៩០- ជាព្រះអគ្គក្រុងរាពណា ត្រាស់ឲ្យមកជា
នូវព្រះអគ្គទេវរីងឫទ្ធិ ។

៤០៩១- ស្តេចឲ្យអគ្គទេវឯងស្ថិត ស្មើតន្ត្រីជិត
ព្រះរាជបុត្រច្បងថ្លៃ ។

៤០៩២- ទៀបទែនទីនាំងថ្លាថ្លៃ ក្បែរព្រះក្រាណក្រៃ
ដ៏ក្រោមពិតានស្វេតឆត្រ ។

៤០៩៣- លើស្រាផ្តស្រាសាទរួតរត្ន ទាល់ទៀបមហាក្សត្រ
ទន្ទឹមនូវព្រះរាជបុត្រ ។

៤០៩៤- ស្តេចឲ្យអញ្ជើញអគ្គទេ ចូលទៅជ្វាត់បទ
នូវជប់ព្ធពតិមានសារ ។

៤០៩៥- ក្បួនណោះអង្គទ្រង់អាល   គិតភ្លឹកពលមារ
កណ្ដាលពពួកយោធា ។

៤០៩៦- រាជសីហាគជសីហាសិង្ហខ្លា   កុញ្ជរអស្សពាហា
យក្សាតិរេកក្រៃក្រាស់ ។

៤០៩៧- ករកាន់គ្រឿងគ្រប់សព្វស   ហើយឃាតផ្គូងគ្រាស
ប្រពាស់ប្រទើសខ្វាន់ខ្វាប់ ។

៤០៩៨- អង្គទដឹងជើងគេនឹងសម្លាប់   ស្រែចស្រែកសន្ធាប់
បំពារបន្ទូចភ្លឹកភ្លាំង ។

៤០៩៩- អស់យក្សនក់ស្លុតស្លាំងកាំង   ភិតភ័យភាន់ភាំង
ប្រដាក់ប្រជើសគ្នាឯង ។

៤១០០- ជីវិតរាលដេញគ្រេង   ជាញូជល់គ្នាឯង
ត្រឡប់ត្រឡែងវិលវៃ ។

៤១០១- ភ្លូកភ្លាយរាជសីហាគជសីហា   សិង្ហសេះសារជី
រវល់រជល់ប៊ីរពារ ។

៤១០២- បើកបាខ្នុរខ្នាររត់រោ   សំដៀរអឺងអរ
លលាក់លលាំវិលវក់ ។

៤១០៣- ភាត់ភាប់ខ្លោកខ្លាករត់រុក   គោះគោកបែនបុក
ក៏ពួសភ្លឹកសពួសល់ ។

៤១០៤- ដូចញុះញោមាជ័យណ្ដាល   នៃកំបុតខ្យល់ខ្យល់
ក្រឡាប់ក្រឡួចក្ដួចដាប់ ។

៤១០៥- ក្រុងទសមុខមាវពួសពួ   ស្ទាទយក្សចោមចាប់
សម្លាប់អង្គទមិញមរ ។

៤១០៦- បើកបណ្ដូចលោះឡើងឈរ   ជើលយល់ពលមារ
ក៏ដេចអស់អង្គសេនា ។

៤១០៧- ជាកុំគ្នាយើងនាំពា   នាំជីងឡើយណា
ធ្វើជាជនំវិះវង់ ។

៤១០៨- ឱ្យមហាត្យរកឿនអាអ-   ង្គទជាស្ដេចដង់
ពុពតិមានសារសត្យ ។

៤១០៩- ឱ្យអង្គទចរធុលធ្វាត់   ស្ដេចទទ្រឹងក្ដាត់
តម្លូវអញ្ជើញលេណា ។

៤១១០- អង្គទសន្ទតយាត្រា   ទៅលុះលង្កា
សមាវឯកឯងទ្វារ ។

៤១១១- ដើលជ័យបុរីដោយតួរ   ដោយបូតិជ័ប្រាការ[1]
កំពាស់កំពែងយល់ខ្ពី ។

៤១១២- កែវកែកមប្រាង្គប្រាសាទស្រី   នគរត្រឹងរូចី

(1) RIB : prakār

រូបចិត្រពិចិត្ររចនា ។

៤១១៣- រូបដីរេខអនេកសុវណ្ណា រៀបរៀងផ្កាលា
តារារូបរឿងរស្មី ។

៤១១៤- ថែវទិព្វពិមានមាសមណី ឆ្លាក់ឆ្លៅជាក្បី
ក្រណាកញ្ចាក់បីកញ្ចាង ។

៤១១៥- សព្វសារគ្គីប្រាល(1) ថ្កើសម្រង់ ពិចិត្រនូវអង្គ
អនេកអនន្តអន្តរ ។

៤១១៦- មើលស្រីព្រះស្នំជ័យវរ ដូចទេពអប្សរ
សុរិន្ទ្រនៅត្រៃត្រឹង្ស ។

៤១១៧- ខ្លះកាន់បទុមមាលា បេះបកបុប្ផា
ត្របកបទុមក្រាលក្រង ។

៤១១៨- ខ្លះដោតកក្ដាបីបំព្រង ខ្លះសិតសក់ចង
ក៏សៀតកំភ្លឹងមាសសុវណ្ណ ។

៤១១៩- មាលាកងករពាក់ពាន់ ចិញ្ចើមរូបកៅទណ្ឌ
ម្រទេសម្រូយសល់ស្រី ។

៤១២០- ខ្លះលេងខ្លះតើចស្រដី ស្នេហាស្នាលប្រិមប្រិយ
ត្រសមត្រសងនូវគ្នា ។

៤១២១- នេត្រយង់យល់ត្រើសកក្ដា ទិស្នាជិតស្នា
ញញឹមញញែមឆ្មេញញៅ ។

៤១២២- ខ្លះសមដងខ្លួនល្ពេញល្ពៅ ម្រង់ម្រូងដោះនៅ
រូបស្ដៃទ្លាប់មាសភ្ញាប់ ។

៤១២៣- ផ្កាល់ពេញត្រចៀកជីប្រដាប់ កុណ្ឌលតាងស្រាប់
ត្រសោះត្រសួលសោភា ។

៤១២៤- ទសមុខមារឆ្មើងមហិមា ស្រីស្ងួតកញ្ញា
សំរាប់សំរៀបតង់តាល់ ។

៤១២៥- មើលយល់សក្តិសែងសមា មន្ត្រីទាំងទ្វារ
សម្បត្តិសំបូណ៌ដ៏កន្លង ។

៤១២៦- អស់សព្វសត្វបក្សីផង ពុំអាចហើរឆ្លង
កំពស់កំពែងលង្កា ។

៤១២៧- ឯងនោះអង្គទសោះសា គិតភ្លឹកពលមារ
ក៏ឡើងលើប្រាសាទខ្នាត់ ។

៤១២៨- រំលងអង្គគន្ធ្រីជិត ជាធូលទៅស្ថិត
ទន្ទឹមនិងទសមុខមារ ។

៤១២៩- យល់ទសមុខខ្ពស់លើព្រះក្រាល ថែនកែវមាសសារ(2)

(1) RIB : sabv sār paricāl
(2) RIB : daen kaev maṃsā

ពពាលនូវរក្ខរចនា ។

៤១៣០- អង្គុរដំកើងព្រះអាជ្ញា ក្លាយនគ្គុជ្ជជីវហា-
ទីឈោគប្លាយរៀងភាត់ ។

៤១៣១- បំពែនជាភ្នែនពែនពាត់ ក្លាយច្រើនដាន់ក្តាត់
អង្គុរអង្គុយធ្វើដៃក្រៃ ។

៤១៣២- ស្រៀកសើសនឹងរសម្ពុខនៃ រសម្ពុខក្រោធក្រៃ
ក្រូឈ្មោកក្រូឈ្មោបបំសំឡឹង ។

៤១៣៣- អង្គុរបង់ដំរាញច្រូតមៅទីង ភពទីងខេរខឹង
ក៏រប់កំហឹងធ្វើក្សត្រ ។

៤១៣៤- បរនូវចង់សួរសោកពតិមាន ស្រែចដាក់ហើយបាន
នូវដាប់តិឃាតជីវប្រាកដ ។

៤១៣៥- ពាពជាវៃឃាមាអង្គុរ មានឯងជាបុត្រ
នៃនាងមស្មោគិរី ។

៤១៣៦- មាកើតនឹងព្រូងពាលី អញសោតជាប្តី
ជននីម្តេចមាពុំកោត ។

៤១៣៧- អញជាឱពុកចុងមាសោត លោកដែលអើសោត
កំហួតអង្គឧបាស[1]ក្រៃ ។

៤១៣៨- បើមាពុំសួរលើកដៃ មាអញ្ញាស្រើយ
អង្គុរអង្គុយយកសួរ ។

៤១៣៩- បើមាចង់ដឹងសោកសួរ ពូជពាស្ទូរជួរមួរ
មាកែ្រងពុំត្រឹមក្សត្រា ។

៤១៤០- មស្មោគិរីក្លាយមា មារបរិយាកា
មហារទៅជីសំឡាញ់ ។

៤១៤១- បើមាពុំប្រតិបត្តិអញ ហើយក្លាយមាមិញ
ម្តេចមាពុំសួរប្រតិបត្តិ ។

៤១៤២- ភពប្រើអមាត្យជួយធ្វាត់ ទៅឃោរទៅរត្ន
មស្មោគិរីមកដល់ ។

៤១៤៣- អង្គុរអញ្ញាស្រើយសល់ ម្យៀងមើលទៅយល់
ក៏ស្គាល់ជាមាតាដាក់ ។

៤១៤៤- លើកដៃផ្ទៀងសំពះដាក់ ស្មើនៃក្សជាអ្នក
ខ្ញុំក្លាយបង្គំក្រែកត្រង់ ។

៤១៤៥- ស្មើបញ្ចាប់មខ្ញុំរង គុណាធ្ងន់ជីកន្លង
ក្រៃវៃឯកត្ដីរសោគរ ។

៤១៤៦- នាខ្ញុំក្លាយឯកាករ អញ្ចាលីក្លាយវរ
រលឹកព្រះគុណាក្សត្រី ។

(1) RIB : opas

៤១៤៧ - កាលខ្ញុំជាប់ប្រតិសន្ធិ គ្រប់បញ្ចខន្ធហើយ
អាស្រ័យមណ្ឌលព្រះឧទរ ។

៤១៤៨ - ក្រុងពាលីរាជពានរ ស្តេចទៀលព្រះឧទរ
ក៏យកអញខ្ញុំរក្សា ។

៤១៤៩ - ខ្ញុំស្នៀតនឹងព្រះអាជ្ញា ដែលស្តេចនេះណា
បង្គំព្រះឧទរថ្លៃ ។

៤១៥០ - ទោះព្រះពន្ធស្រាស់ក្រាស់ក្រៃ អំបាលខ្លាំងនៃ
តាំងតៀសនូវជាប់ប្រតិសន្ធ ។

៤១៥១ - សឹងសរសើរមាតាគុណគ្ងន់ ហៅព្រះមាតាគុណា
វិសេសគឹតឯក្តិមហើយ ។

៤១៥២ - រីមេសម្មុខឯងឥតត្រើយ គុណាគាប់អ្វីហើយ
ក៏បានប្រើអញប្រតិបត្តិ ។

៤១៥៣ - មានតែព្រះទ្រើសសព្វសត្វ បរិការការក្ដាត់
បណ្តាច់បណ្តាលទោសត្រៀវ ។

៤១៥៤ - កាលឱពុកអញអ្នកនៅ អ្នកជាប់ចងទៅ
ទុកដើងអម្រឹងអញហោង ។

៤១៥៥ - ឲ្យយោលហើយបំពោចង មាត់ឯប់ត្រៀងកង
រំពាងនូវសព្វសួរសម ។

៤១៥៦ - បើអញលើកដៃជីបង្គំ ហៅមហាក្សត្រដំ
ក៏ស្តេចឈ្មោះតិបីវង្វេង ។

៤១៥៧ - សំពះឯខ្ញុំបន្ទិង ដើងអម្រឹងឯង
ជាតែរតិជំទៀលនិន្ទា ។

៤១៥៨ - រីឯព្រះបាទភាមា ប្រើអញមកជា
សំណោះនឹងទេសម្មុខមារ ។

៤១៥៩ - ចូរស្ដាប់ព្រះរាជឱង្ការ ព្រះអាជ្ញាសារ
សម្តេចតស្សូរថ្លាថ្លៃ ។

៤១៦០ - ព្រះរាជអង្គ្រីអ្នកឯទៃ ព្រះនាភយឯងនៃ
ទេពាទាំងទិសទេសនិមន្ត ។

៤១៦១ - បទទេសម្មុខមារចោរគ្ងន់ លបលួចសម្ពន្ធ
ទេតីទេពតាសព្វសាយ ។

៤១៦២ - ទាំងជាកាមាស្នូកនាយ សឹងជាសហាយ
នឹងទេសម្មុខមារដើមាយា ។

៤១៦៣ - មិនលួចតែទេពីទេពតា ហើយលួចពានិតា
មហាមហោសីបីពន្លក ។

៤១៦៤ - នេះគីប្បូវស្តែងស្ដេចពាមមក ប្រយោជន៍បីនូវរក
មហាមហោសីថ្លៃ ។

៤១៦៥ - ស្ដេចមកជាអំលុងហើយនៃ រីអស់សរជ័យ

សរន្ធសន្ធឹកអត់អាហារ ។

៤១៦៦- ស្ដេចផ្ដាំឲ្យរៀបបរិវារ ពលចេញកណ្ដាល
សង្គ្រាមដោយផ្ទាត់យាត្រា ។

៤១៦៧- ស្ដេចនូវយកទសមុខឯងជា អាហារសរថ្លា
ផ្កាកឯកណ្ដាលវៀណរង្គ ។

៤១៦៨- កុំឲ្យភាពាវិះស្ទុះស្ទុង បទសរព្រះអង្គ
សឹងឃ្លានអាហារវៃស្ទុះស្ទា ។

៤១៦៩- អង្គទទ្រឹងហើយឈោងស្លា ពីពានភាពណា
ក៏ស៊ីអំភ្លាងពុំកោត ។

៤១៧០- ឯក្រុងភាពាវីងក្រេវក្រោធ ក្រៃក្រុមួយសាសោក
ក៏សោកកំហឹងពុំអត់ ។

៤១៧១- ក្រោកទៅទះឯអង្គទ អង្គទគេចដុត
ក៏ទះវៃឯភាពាខ្ទាតចេញ ។

៤១៧២- ទះទៅទសមុខបារវិញ ត្រូវដំណំបិញ
ក៏ដួលសន្លប់ឈប់ភ្លាត់ ។

៤១៧៣- អស់អង្គអសុរច្រើនភ្លាត់ ប្រុងប្រាណប្រយ័ត្ន
ក៏ស្ដើលរដោរទ្រៀវក្រោប ។

៤១៧៤- អង្គទអត់ឲ្យរួតរោម ខ្លះបាប់ខ្លះចោម
ក៏ប្រួតសង្កត់ក្ដាំងក្ដាត់ (1) ។

៤១៧៥- នគ្គុដ្ឋអង្គទវៃងវាត់ រួតវីងពាន់ពាត់
ក្រសោបអសុរប្រុងប្រាណ ។

៤១៧៦- គ្រេចស្ទុះបោះផក់ផ្លូវបាន ស្ទុងកែវស្យូកាន្ត
អំពីព្រះសិរភាពណា ។

៤១៧៧- រីឯអស់អង្គអសុរា ក្នុងនគ្គុដ្ឋមហា
កំណាំងអង្គទស្ទុះបោះ ។

៤១៧៨- ដំរាបជួចអ្នកយកទីនធ្លោះ កាត់ចេញដំរាបសោះ
ដ៏ដាក់ណាត់ខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៤១៧៩- កំពូលប្រាសាទសោតស្លាយ អង្គទទំលាយ
ទំលុះបោះឃ្លាសទេវហា ។

៤១៨០- រីភាពាស្លាស្លាក់នេត្រា ក្រោកបាប់ទ័នថ្លា
មហាពាជីររត្នចក្រ ។

៤១៨១- ក្បិណានោះកុម្ភណ្ឌប្អូននាក់ ជានាយអង្គរក្ស
ក៏រុងនូវរូបហានក្លា (2) ។

(1) RIB : ktoṅ ktāt'
(2) Deux leçons RIB : (a) kǎ raṅ' nūv rūp hān klā(k)
(b) raṅ' raksā aṅg dasamukhamār

៤១៨២. ធូលទូលឃាត់ក្រុងភពណា យើងសូមអាសា
ទៅយកអង្គទឲ្យបាន ។
៤១៨៣. បពិត្រយើងខ្ញុំសូមមាន ព្រះអង្គក្សត្រក្សាន្ត
កុំព្រួយព្រះរាជហឫទ័យ ។
៤១៨៤. ឯងនោះយក្សប្អូនស្ពឹមស្ពៃ ហោះឃ្លួសឆាប់ក្រៃ
វៃឯងសង្ខាតចេញដោយ ។
៤១៨៥. អង្គទហោះហើយមើលក្រោយ យល់យក្សចេញដោយ
ក៏វិលទៅរាតាំងផ្សង ។
៤១៨៦. កុម្ភណ្ឌហោះពាន់រួសរង ពះពាយុទ្ធនឹង
អន្លោតកណ្ដាលអម្ពរ ។
៤១៨៧. យក្សប្រួតបីប្រកួតខ្ទឹមខ្ទរ ពុំព្រីពានរ
សំកុកសំកាំងមហិមា ។
៤១៨៨. វៃស្រែកសព្ទសន្ធាប់អសុរា វិលវាត់សិរសា
ដហាកុម្ភណ្ឌដីអង្គរក្ស ។
៤១៨៩. អន្តរាយណាញហាំងប្អូននាក់ កំបុតក្បាលធ្លាក់
លុះលើព្រះធរណីស្ពាន ។
៤១៩០. អង្គទវិលវិញទៅស្ពាន ក្រាបទូលពតិមាន
សម្ដេចនារាយធិបតី ។

កណ្ឌ ទី១៨

៤១៩១- ឯងនោះក្រុងភពអសុរី (1) ជ្រាបរឿងសេនី
ទូទាំងនរវង្សពង្សយក្ស ។
៤១៩២- ស្លាប់ស្លូតរលត់លាញច្រើននាក់ ភពក្រោធញ័រញាក់
រូបាន អគ្គីឆេះកល្ប ។
៤១៩៣- ត្រាស់ថាខូចសក្តិមហាសាល ខូចកេរ្តិ៍ត្រកាល
ជាវង្សព្រះព្រហ្មដំក្រៃ ។
៤១៩៤- មិនគួរបើនឹងក្បួនណាក្ស័យ ផាលផាញ់គេឯងឯង
អាងឯងមនុស្សសត្វតិរច្ឆាន ។
៤១៩៥- ម្លេះហើយអញនឹងសង្ហារ (2) សម្លាប់ឲ្យផុន
ទាំងមនុស្សទាំងសត្វព្រៃព្រោល ។
៤១៩៦- សងសឹកឲ្យភ្លឺកម្លងមើល កុំឲ្យឯងដើល
ឯងថាពុំស្គាល់ឫទ្ធិភព ។
៤១៩៧- គ្រានេះគួរអញប្រើប្រាប កុម្ភការនុភព
ចេញឃ្លាំងយកជ័យចេស្តា ។
៤១៩៨- ដ្បិតគាត់មានឫទ្ធិមហិមា មានមានសក្តិថ្លា (3)
អាចប្រាបភពទាំងត្រៃចក្រ ។
៤១៩៩- ព្រះព្រហ្មប្រសិទ្ធិទុកដាក់ ទុកនៃឲ្យអ្នក
ជាធមទិព្វទីងអស់ភព ។
៤២០០- ឯងនោះភពត្រាស់បញ្ជា ឲ្យភពសេនា

(1) St. 4191-4228 : manquent dans MBN
(2) RIB : sañhān
(3) RIB : mān moṅg sakti thlā

ទៅទូលកុម្ភការអនុជនាថ ។

៤២០១- កុម្ភការវេលាយាមយាត្រ ទូលតាល់ព្រះបាទ
ព្រះបងទសមុខឆាប់ពៃ ។

៤២០២- ទសកណ្ឋថ្លែងការនោះនៃ ឲ្យព្រះអនុជថ្លៃ
ថ្លែងស្ដាប់សព្វសាររឿងរាល់ ។

៤២០៣- កុម្ភការជាក្សត្រព្រួយជមិ ដឹងហេតុអំពាល
នោះហើយទូលទាស់វិញស្នង ។

៤២០៤- ទូលជាបពិត្រព្រះបង ព្រះបាទកុំជង
ទើបានទៅវឈ្មោះណា ។

៤២០៥- សារហេតុរឿងនេះព្រោះជា នាងសូរបនខា
ជជើសជង់ប្រុសខុសក្រឹត្យ ។

៤២០៦- ព្រះអង្គតាំងព្រួយទសពិធ ទៅទូលគំនិត
លបលួចយកនាងសីតា ។

៤២០៧- ជាឯកទេពីព្រះមហា – នារាយរាមបុត្រ
ស្ដេចត្រេចដើរព្រៃព្រួយព្រាត ។

៤២០៨- ធ្វើឈ្មោះខុសនឹងរាជវិត្ត ខុសនឹងឧបមរ
សូមព្រួយលះលោភតណ្ហា ។

៤២០៩- ថ្វាយបញ្ជូនខ្លួននាងសីតា ទៅព្រះរាមវិញណា
នោះទើបសុខសាន្តរឿងទៅ ។

៤២១០- សុខទាំងប្រជារាស្ត្រក្នុងក្រៅ សុខទាំងព្រះចៅ
ព្រះជមពិភពអស់ភា ។

៤២១១- ស្បែកភាមជានាភាយអវតារ មិនមាននរណា
នឹងអាចយុទ្ធយកជ័យសឹក ។

៤២១២- រាពស្ដាប់កុម្ភការរំលឹក ក្រោធក្រៃពន្លឹក
ព្រះបាទតន្ត្រក្រាំក្រែង ។

៤២១៣- ត្រាស់ថាអាឯនេះតតក្រែង បានទូលទាស់វេង
ជាអញលុះលោភតណ្ហា ។

៤២១៤- ខ្លួនវាខ្លបខ្លាចសត្រូវ ខ្លាចមនុស្សទេវា
ទំបាននេះអើតកចេញច្បាំង ។

៤២១៥- មកទូលមកទាស់រាកាំង តាំងបានតតាំង
អួតអាងឫទ្ធិរាមរឹងក្រៃ ។

៤២១៦- ស្ដាយពូជស្ដាយពង្សអសុរ – ស្បាញ់មតេជៃជ
ចុះតេជៃនរាមនូវលក្ស្ម ។

៤២១៧- កុម្ភការពុទ្ធិស្ការជាក់ វក្រក្រុងទសកណ្ឋ
កំត្រើសមាឫទ័យទូលថា ។

៤២១៨- ខ្លួនខ្ញុំតតខ្លាចនរណា បើសប់ទេយា
ឲ្យច្បាំងហើយនោះនូវខ្វាយ ។

៤២១៩- ជីវិតពុំគិតរូបកាយ ស៊ូលាញរលាយ
យុទ្ធយកជ័យថ្ងៃនិងថ្វាយព្រះ ។
៤២២០- ភាតាចូស៊ូឈ្មោះអរណាស់ ទ្រង់ប្រាណជាអះ
នេះជំរាបប្អូនអញ្ចឹង ។
៤២២១- ផ្ទួលជាផ្ទួលយុទ្ធប្រលង យកជ័យនេះម្តង
កុំកន្លោះតនិងនៃដល់កប្ប ។
៤២២២- ត្រាស់ឲ្យមហោរទទៃតទីត ឲ្យស្រែចនាប់ៗ
ស្ងួទិព្វានលើកទៅតាន់ការ ។
៤២២៣- ឯងនោះកុម្ភការក្រាបលា ទៃតងអង្គសោភា
ប្រដាប់គ្រឿងយុទ្ធយ៉ាងយក្ស ។
៤២២៤- នាំទ័ពឆ្ពោះទៅសិលាក់ ព្រះរាមស្ងួទលក្ស
ហោយចិត្តប៉ុនប៉ងសង្សឹក ។
៤២២៥- ទើបទ័ពចេញចរគគ្រឹក ពលត្រិន្កអធិក
រង្គាត់កាត់ព្រៃព្រឹក្សា ។
៤២២៦- គ្រានោះព្រះរាមរាជា ស្ទិតក្រុងព្រះពន្លា
ត្រែចះស្ងួចទីព្រះចន្ទ្រ ។
៤២២៧- កណ្តាលសេនាពលពន្ធ(1) សេរជាសតាប់តាន់
នៅគាល់បំរើព្រះបាទ ។
៤២២៨- មានពលពានរសល់ខ្នាត គ្រៀវគ្រើមសង្វាត
ប្រកួតប្រកាប់អាសា ។
៤២២៩- អស់អសុរសេនយោធា ទៃវាកុម្ភការជា
ទៃប៉ើកឆ្វេងទៃប៉ើកស្តាំព្រមផង ។
៤២៣០- អឺអឹងសព្ទហ៊ឹងហើកកង អាងអួតប្រលង
ប្រកួតប្រកាប់គ្រឿងរ៉ៃងៃង ។
៤២៣១- កុំកានលើពនាគ្រឹកគ្រែង ស្នូរសព្ទផ្ទើងផ្ទង
កគ្រើកអឺតើកប្រដតី ។
៤២៣២- លើកទៀបទ័ពព្រះនរបតី ត្រៀបរៀបសេនី
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធចក្រឡូមា ។
៤២៣៣- ទៃបកជោះតាំងភាងសត្រូវ តយុទ្ធសព្ទស៊ូវ
ចន្លោះលទៃវ្លកមាគ៌ា ។
៤២៣៤- លុះដល់អម្ពរពាក្សា(2) រាត្រីអាប់អា-
កាសាងងឹតជាំងជាត់ ។
៤២៣៥- កុម្ភការមហិមាមហាភង(3) ស្រែចលេលាដ្ឋាត់

(1) RIB : senā balakhăndh
(2) RIB : luh tal' ambar nisā
(3) RIB : mahābăddh

ក៏លបមើលទំពព្រះមហា ។

៤២៣៦. ក្សត្រពីរគង់លើព្រះពន្លា ដោយរត្នរចនា
មហាប្រាសាទមាសភ្លើង ។

៤២៣៧. ឃើញព្រះចន្ទ្រប្រាលប៉ិចភ្លឹង រស្មីភ្លឺឡើង
កណ្តាលពពួកតារា ។

៤២៣៨. អស់ពានរាជយោធា មន្ត្រីសេនា
ក៏គាល់សម្តេចសន្ធាភាយ ។

៤២៣៩. ស្តេចទតឡើងអាកាសនាយ យល់ពលដូចផ្កាយ
ព្រះសុក្ររស្មីប្រាលប្រាស់ ។

៤២៤០. ផ្កាះផ្កាយពន្លាយស្តែងឆ្លាស់ តគមន្ទិលពាស់
ពន្លឺត្រចះសោភា ។

៤២៤១. មណ្ឌលទឹមចៀបនូវគ្នា តគពពកមួយណា
នៅជាមន្ទិលបាំងបាន ។

៤២៤២. ព្រះអង្គព្រះមហាវិញ្ញាណ ស្តេចមន្ទូលទៅថ្កាន
ឧត្តិនពិភេកយោភា ។

៤២៤៣. ហោរាពិភេកនាឃើញយាត្រា នាំពលយោធា
មហាក្របិត្រ្កពានរ ។

៤២៤៤. ចងថ្នល់ខ្លួងមហាសាគរ ប្រួតចាប់នគរ
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធយកជ័យ ។

៤២៤៥. នាផ្កាយព្រះសុក្រកើតឡូ នាអាកាសនៃ
ទាំងពីរទន្ទិមនឹងគ្នា ។

៤២៤៦. ជានិមិត្តកាចមួយប្អូនា[1] ព្រះស្តែងពិចារណា
ដោយនូវទំនាយកលអ្វី ។

៤២៤៧. ពិភេកបន្តិព្រះនរបតី ទូលព្រះចក្រី
ទាំងពីរព្រះអង្គរាជា ។

៤២៤៨. បពិត្រនេះប្អូនភពណា – សូរឯងមហិមា
ចេស្តាជិការលើសក្រៃ ។

៤២៤៩. ហោមហាកុម្ភការជាញជ័យ ជាឧបរាជនៃ[2]
សម្តេចនៃក្រុងភពណា ។

៤២៥០. នាយល់ឃើញកលតារា ផ្កាយព្រះសុក្រទិមគ្នា
នោះគឺកែវរត្នរម្យ ។

៤២៥១. ជាំនៅលើកំពូលមោលី មហាមកុដសិរសី
ព្រះបាទកុម្ភការរាជា ។

៤២៥២. នេះគាត់ឯងត្រេចយាត្រា មកមើលទំពនា

(1) RIB : jā mtec kā̤c ṝ muoy jā
(2) RIB : jā uparājay

ព្រះបាទបរមបពិត្រ ។

៤២៥៣- ស្តេចស្តាប់ពិភេកទូលសុចរិត ថ្លែងរូបាត្រិត
ឫទ្ធិអំណាចចេស្តា ។

៤២៥៤- នៃកុម្ភការភាងមហា- យក្សយសមហិមា
កំណាំងឧឡារិកក្រៃ ។

៤២៥៥- រឹងរួសរូបរាងបីប្រពៃ ក្រៃនក្លាហានពៃ
ពន្លឹកពន្លឺជីឧទារ ។

៤២៥៦- ស្រេចព្រះមានព្រះឱង្ការ ត្រេកត្រាស់មធុសារ
បន្ទូលទៅពិភេកភាងា ។

៤២៥៧- ថាពិភេកធុរបាយាត្រា ទៅថ្កានដេស្លា
បាឋា[1] បាឃាត់កាត់ហោង ។

៤២៥៨- កុំឲ្យកាត់ប្រទូសនូវប្រលង ឫទ្ធិតេជះជង
នៃអញតម្រូវពុំងាយ ។

៤២៥៩- អង្គអញគឺអង្គព្រះនារាយ សរអញសង្ហាយ
នេះគឺអម្រឹតត្រូវហោង ។

៤២៦០- ទោះដល់សែនសត្រូវឈ្លង ពុំដែលរួចរំលង
នូវសរនៃអញឡើយណា ។

៤២៦១- ហេតុនោះអញស្តាយក្រុងមហា- កុម្ភការពង្សា
ត្រកូលអំបូរយក្សក្សត្រ ។

៤២៦២- ធុរព្រះស្តែងទៅតម្រូវថ្វាត់ ព្រះស្តែងដាឲ្យគាត់
មកនៅនឹងយើងហោងណា ។

៤២៦៣- រីអញនូវឲ្យយសសក្តា ក្រៃលែងអសុភ
សុរិទ្ធិនៃលស្តេក្សួរ ។

៤២៦៤- ពិភេកឱនស្តាប់ព្រះបន្ទូល ពិរោះសារមធុរ
ពិសេសព្រះករុណាផ្សាស់ ។

៤២៦៥- ស្រេចធុលចិត្តជាំព្រះតម្រាស់ ព្រះឱង្ការត្រាស់
ងំកល់ងាក់លើសិរសា ។

៤២៦៦- ពិភេកបង្គំក្រាបណា នាំសារអាជ្ញា
ព្រះបាទព្រះភាមតស្ទួរ ។

៤២៦៧- លុះដល់ស្ថានកុម្ភការត្រកូល យក្សយសអំបូរ
បុរាណនៃរាជទសកណ្ឋ ។

៤២៦៨- ឯងនោះកុម្ភការរុករាន់ នាយយក្សកំណាន់
ហបានពាំងឆ្វេងស្តាំមក ។

៤២៦៩- ឲ្យស្រាលពលយក្សរើសរក ណាបានរៃងយក
អាសាប្រកាប់ថ្វាត់ថ្វាយ ។

(1) RIB : pā thā

២២៧០- ឲ្យយកមុខគ្រប់សត្វនាយ　　ពលយក្សសម្លាយ
បីដោយជំពូកខុនពល ។
២២៧១- ស្រេចហើយកុម្ភការមើលយល់　　ពិភេកព្រះអនុជជល់
គ្រសួរក៏ក្រេវក្រោធា ។
២២៧២- ជាថៃបាពិភេកហោរាបា -　　ទ្រឹសប្រុះដេស្នា
ប្រែជាសត្វវិរិយឃ្មុំ ។
២២៧៣- ពីងអាចក្បត់អញ្ចាឯបង　　នាំព្រះរាមខ្លួង
សមុទ្រមកបៀតលង្កា ។
២២៧៤- អញនូវពិឃាតពីងឲ្យមរណា　　បរពីងឯងជា
អប្បលខិត[1]លោកហោង ។
២២៧៥- ក្បិណានោះពិភេកឆ្លើយវិញស្នង　　បពិត្រព្រះបង
កុំបីអាលស្ដេចក្រោធា ។
២២៧៦- ខ្ញុំមកនេះពុំគ្រាជ្ញា　　ប្រមាទព្រះអង្គជា
ព្រះចៀមបរមបពិត្រ ។
២២៧៧- ខ្ញុំនាំព្រះរាជសារសុចរិត　　ព្រះរាមវិងឫទ្ធិ
សិរីទ្ធិសិរេចព្រះចេស្ដា ។
២២៧៨- ស្ដេចមានព្រះរាជទយា　　មេត្តាមុទុតា
ប្រសើរពិសេសពេកហោង ។
២២៧៩- ព្រះអង្គទ្រង់ឥទ្ធិដ៏កខ្លាំង　　នូវនាំសត្វខ្លួង
ឲ្យលុះនៃសុខសួគ៌ា ។
២២៨០- នេះតិឃ្លូវព្រះរាជអាជ្ញា　　ត្រាស់លើសិរសា
ប្រើខ្ញុំអញ្ជូសមកក្ដិង ។
២២៨១- ថ្កានព្រះចៀមឫទ្ធិដ៏កខ្លាំង　　ក្រៃលែងអស្ចារ្យនិង
ប្រសើរដ៏មហិមា ។
២២៨២- នេះតិឃ្លូវព្រះបាទរាមា　　សិរេចឫទ្ធិចេស្ដា
មហានុភាពគ្រាកង ។
២២៨៣- ព្រះអង្គរក្សាសីលព្រត　　សិល្បសាស្ត្រសីងឆុត
ជំហុតបីដូចព្រះទយា ។
២២៨៤- ហោតុកាលក្រឹតយុគត្រៃតា　　ព្រះអង្គនៅជា
ព្រះនារាយណ៍តស្ទូរកពាត្រៃ ។
២២៨៥- លុះទូបរយុគនេះនៃ　　ទើបព្រះអង្គទ្វ
ស្ទូរចេជាព្រះរាមា ។
២២៨៦- នេះតិឃ្លូវព្រះនូវមានទយា　　មេត្តាមុទុតា
ពិសេសពិសាលសាទរ ។
២២៨៧- មកព្រះចៀមរាជដ៏បវរ　　ខ្លាចស្ដេចលុះដ៏មរ

(1) MBN et RIB : upalakhit

នូវសារសម្ដេចថ្លាញថ្លា ។

២៩៨៨- ហេតុនោះស្ដេចប្រើខ្ញុំឯា ទូតនាំព្រះអាជ្ញា
មកថ្កានព្រះរៀមបពិត្រ ។

២៩៨៩- ប្រើព្រះរៀមគិតតាំងចិត្ត ស្វាមីភក្តិស្នេហាស្និទ្ធ
ព្រះអង្គប្រសើរសោភា (1) ។

២៩៩០- ចូលទៅជាភាជបរិពារ ព្រះបាទភូវនាថ
សម្ដេចនារាយរាមា ។

២៩៩១- ស្ដេចទ្រង់ព្រះក្សាន្តិករុណា ឲ្យយសសក្កា-
ធិការព្រះរៀមថ្កើងថ្កៃ ។

២៩៩២- ឲ្យបាំងស្វេតឆត្ររួតថ្លៃ លើព្រះពោងនៃ
ទន្ទឹមនូវព្រះអនុជា ។

២៩៩៣- ក្សិណោនោះកុម្ភការរាជា ស្ដាប់សារព្រះអាជ្ញា
សម្ដេចព្រះរាមតស្សូរ ។

២៩៩៤- ជាវៃហាតិភេកនាំព្រះបន្ទូល ពិរោះសារមធុរ
តិសេសព្រះរាជករុណា ។

២៩៩៥- គឺមោះអញកាន់ព្រះអាជ្ញា ព្រះបាទជេដ្ឋា-
ធិរាជតស្សូរអញនៃ ។

២៩៩៦- បង់ម្ដេចអាជ្ញាក្សត្រថ្លៃ ក្រែងក្រៅនូវវិស័យ
នាឡាប់ក្រឹត្យក្រមរាជអាជ្ញា (2) ។

២៩៩៧- អញខ្លាសក្ដីបីប្រការ ដួយដូចនាកាល
ព្រះបាទសម្ដេចភាមា ។

២៩៩៨- ឯងវិន្លឹងសរន្តិលក្រុងពា- លីលុះមរណា
យល់មហាគិតគម៌ពោកហោង ។

២៩៩៩- គេតិតទោសដួយមួតផង តែប្អូននឹងបង
គេឯងនូវជាភេទនូវគ្នា ។

៣០០០- ការអ្វីនូវព្រះភមា យកព្រះអង្គមហា-
តិសេសឲ្យជាជំនៀល ។

៣០០១- រីក្ដីកម្មទេវាពៀរ នោះព្រះអង្គទៀរ
នូវចៀសពុំបានមួតហោង ។

៣០០២- ដួយនីពោះបីអញនៅផង ជាខ្ញុំអ្នកហោង
តិភេកនូវរាជអនុជា ។

៣០០៣- ស្ដីកជល់អញសោតនូវបា ជាភេទនឹងគ្នា
សមអញដូចពាលីហោង ។

៣០០៤- ជំនៀលដួយដូចនូវបាឯងហោង បង់អ្នកជាបង

(1) RIB : braḥ aṅg prasoer sambhār
(2) RIB : krity kram rājakār

ទៅនៅនឹងព្រះភមា ។

៤៣០៥- ហៅក្រៅឡ្លាប់ចមិជំបុក   នាងាមកជា
សត្រូវនឹងអ្នកជាបង ។

៤៣០៦- អ្នកស្មើព្រះជនកយាហោង   តុំគួរយាចង
ទោសានុទោសរឹងឃ្មាន ។

៤៣០៧- អ្នកជាតិស្មូរជីប្រមាន   ស្តេចយាមាចមាន
ប្រមាណប្រមាទមេស្លា ។

៤៣០៨- ម្លួយសោតតុំគួរនូវយា   នាំព្រះអាស្វា
ចិកាជនូវពលក្របី ។

៤៣០៩- សង្ខាតចងខ្ទល់ជលធី   មករំលាងបុរី
បុកណាខែនភាស្បៀលង្កា ។

៤៣១០- យល់ចិត្តយាយោរមហិមា   តុំយល់ក្តីជា
ជំណាលជំនៀលចេរស្លាយ ។

៤៣១១- រីឡ្លាប់អ្នកប្រាជ្ញសម្លាយ   លោកតុំគិតងាយ
ត្រង់ក្តីជំនៀលនិន្ទា ។

៤៣១២- ក្តីម្លួយម្លូចក្រុងភពណា-   ស្មូរសោតមហិមា
យសសក្តិសម្បត្តិលើសក្រៃ ។

៤៣១៣- ព្រះស្មុំស្រីឃ្គារបីប្រខៃព   ច្រើនជាអ៊ីនខែន
សីងសុន្ធស្រីទេពកញ្ញា ។

៤៣១៤- នាព្រះអង្គព្រះភមា   មានភាជសីតា
រិតម្លួយជាភាជទេពី ។

៤៣១៥- មកនៀតល្អចព្រះមហោសី   ពីព្រះនរបតី
យល់ក្តីតតចមិពេកហោង ។

៤៣១៦- ហេតុការក្តីលោកជាឡ្លង   តុំជីងជើមនូវរង
មហាអយាយទុក្ខទល់ ។

៤៣១៧- ខែហាតិភេកហេតុនោះអញយល់   ខ្លួចជំនៀលនូវជល់
ទាំងអញតម្លូវជងណា ។

៤៣១៨- ស្មូវស្លាប់អញតុំទៅជា   ខ្ញុំព្រះភមា-
ចិកាជនោះឡើយនេះតម្លូវ ។

៤៣១៩- ម្លូរយាទៅទូលដោយនូវ   បណ្តាំអញគូ[1]
ចរេវ្ត្រចិកាជពីរអង្គ ។

៤៣២០- ស្មូមស្តេចរណ្តាប់ពលឆ្លង   ចេញកណ្តាលរៀណរង្គ
ប្រយុទ្ធជនស្តេចមេស្តា ។

៤៣២១- រីត្រង់អញនឹងទៅជា   ខ្ញុំព្រះភមា
នោះអញតាំគិតម្លូតហោង ។

(1) RIB : paṇtāṃ añ kūv

៤៣២២- ពិភេកក្រាបលាផ្ទះបង វិលវិញទៅក្នុង
ព្រះផ្ទះសម្ដេចរាមា ។
៤៣២៣- ពិភេកខិនខ្វាយអភិវាទ៍ ក្រាបទូលរាជា
គ្រប់ខ្លួចបណ្ដាំកុម្ភការ ។
៤៣២៤- ព្រះអង្គតាំងក្សត្រកើតខ្ញាល់ ក្សរឡើងឲ្យសា (1)
នូវក្ដីដំណៀលនិន្ទា ។
៤៣២៥- នៃរាពិភេកផ្សរជាយាត្រា ទៅសាក្ដីណា
នាមញ្ញមកខ្លែងពាលី ។
៤៣២៦- ហោតុកើតកាលដើមធុះនី ឡើយក្រុងពាលី
ក៏មានពាក្យសត្យប្ដេជ្ញា ។
៤៣២៧- ជាឲ្យទេពីតារា សុគ្រីពអនុជា
ស្រេចហើយក្រុងពាលីបង់ ។
៤៣២៨- ពាក្យសត្យជមិនឯងតាំងគង់ សត្យាតាំងត្រង់
វេរាមកថ្លាញជន្មា ។
៤៣២៩- ទើបត្រូវសរសក្ដិថ្លាញថ្លា ព្រហ្មសរ៍មហា-
វិជ័យវិជិតសិល្បសរ ។
៤៣៣០- ផ្ទុនពាលីរាជិនីបវរ ឲ្យរួចជល់នគរ
សម្បត្តិសំបូណ៌សួគ៌ា ។
៤៣៣១- ក្សិណនោះពិភេកអភិវាទ៍ ក្រាបទូលរាជា-
ធិរាជបរមបពិត្រ ។
៤៣៣២- នាំព្រះបន្ទូលដោយជមិសុចរិត ពិសេសព្រះគំនិត
ប្រសើរនូវប្រាជ្ញាញាណ ។
៤៣៣៣- ទីខ្ញុំនូវទៅឯងតាំងបាន ខ្សែតគាត់តាំងមាន
មេត្រីខន្តីនូវពិចារណា ។
៤៣៣៤- ខ្ញុំសូមទានព្រះអនុជា ជិរាជស្ដេចលេណ
ទៅជងនៃទើបគាត់កោត ។
៤៣៣៥- ស្ដេចស្ដាប់យល់គាប់ពិតសោត ទើបព្រះអង្គពោ-
ជិសត្វឲ្យព្រះជិន្ដា ។
៤៣៣៦- ស្រេចស្ដេចប្រើព្រះអនុជា នាំពលត្រីន្ទពា-
នរានូវមុខមន្ត្រី ។
៤៣៣៧- ពិភេកនូវព្រះនរបតី ក្រាបថ្វាយអញ្ជលី
ក៏លាសម្ដេចជេស្ឋា ។
៤៣៣៨- នាំសារព្រះបន្ទូលមាជ្ញា ព្រះផ្ទះរាមា-
ធិរាជព្រះផ្ទះឲ្យជមិ ។
៤៣៣៩- ទៅលុះជល់ស្ថានកុម្ភការ កុម្ភការព្រើសជារ
ក្រប្ដេកក្រប្ដោមើលយល់ ។

(1) RIB : sār

៤៣៤០- ព្រះលក្សណ៍ទូលពិភេកជំរាល់ ស្តេចក្រោធកំហាល់ (1)
ក៏បោកពាហានយោធា ។

៤៣៤១- ក្សិណនោះពលពេញផ្លាក សឹងសុទ្ធយក្ស
ក៏ស្ទាចគីងលសាគរ ។

៤៣៤២- ខ្លះស្ពតពួតនៃងងាងរ ខ្លះអាងលំពែងល្អ
ត្រដាស់អាវុធពុតដ្ឋា ។

៤៣៤៣- ខ្លះក្រាបថ្វាយបុព្វព្រៀនា កុម្ភការភងា -
ផិភាឌជំនាញសឹកសារ ។

៤៣៤៤- កុម្ភការយល់អស់បរិពារ ទ្រើសទ្រៀវទុតារ
ក៏ត្រើសក៏ព្រមបរិហា ។

៤៣៤៥- កុម្ភការកាន់ដោងសក្កា មាបើមបរិហា
តន្ត្រៃងតន្ត្រំងរណី ។

៤៣៤៦- និរភិតភេីងប្រឹងត្រគិរី ម្នុលសរស្ទុលី
កក្រើកអំពើកតសុជា ។

៤៣៤៧- ម្យោះទៅត្រូវទ្វេរដ្ឋាត ព្រះដ្ឋាយអនុជា
ផិភាឌិសន្លប់ស្លប់ស្មៀង ។

៤៣៤៨- ឯងនោះឯវ៉ាដុះខ្ទាប់ខ្ទែង លេងណាស់ស្លឹកស្លែង
សំរឹងឯងទូវអាកាសកល ។

៤៣៤៩- ធុងធុះស្រៀវស្រែកបណ្តូល ទាល់ជាតាលងល់
ព្រះទៀមព្រះរាមភិតភ័យ ។

៤៣៥០- ព្រះធុះតីព្រះពន្លាជ័យ ថ្នមព្រះអនុជនៃ
ងាក់ឈើទ្រូវភាងងាត់ ។

៤៣៥១- ព្រះបាស្តអង្គែលទុបអនុជ ថ្វាប់ព្រះកន្សែងសោកក្តាត់
ក្តៅព្រះហឫទ័យរន្ធត់ ជាត់ស្មារតីតំរង់ខ្មែង ។

៤៣៥២- អះជាអនុជអាណិតក្តាត់ ត្រូវសិល្បស្មុលអស្សរស្មៀង
ជាបជាទេវភាស្មែង សំញែងទូវទុក្ខការុណាក្រៃ ។

៤៣៥៣- ជានៅនឹងបងគឺ ដោះនិរមន្ទិលនៃ
វៃងតាក្សពំនោលបែ - ត្រីជីត្រង់អនុជស្នូន ។

៤៣៥៤- ជានិត្យនឹងបងដូច ត្រូវដោលជីជិតដោយខ្លួន
ម្លេះហើយមកដួន ជំហុតបង់ភាតាស្និទ្ធ ។

៤៣៥៥- ស្តេចសោយសោកានលគិត កុណាព្រះអនុជតត
កណាភានូវក៏ណាស្នងបាន (2) ។

៤៣៥៦- ព្រះទ្រង់សោយសោកប្រះប្រាណ ច្រងប្រងតីស្ពាន
តិភេកទូលព្រះករុណា ។

(1) MBN : krodh kolãhal
RIB : krodh kohal
(2) RIB : smoe pān

៤៣៥៧- បពិត្រកុំបីព្រួយផា- រម្ភអនុជា
ជិតរាជស្បើយនេះតិរ្ឃូរ ។

៤៣៥៨- ឯមារគ្ងុំព្រះម្ចាស់ឯងនៅ មើលព្រះអនុជក្ស-
ផរវន្តិ នេះឲ្យសះសាន្ត ។

៤៣៥៩- ទូលព្រះស្នួមព្រះហនុមាន នូវប្រើទៅហោមពាន
ឲ្យយកវៃនថ្នាំទិព្វវៃថ្លៃ ។

៤៣៦០- ហនុមានមហិមាលើសត្រៃ ក្រាស់អង្គាស្រ័យ
ចំណាប់នូវចង់អាសា ។

៤៣៦១- តិលោកមើលយល់នូវតំរា ប្រើហនុមានជា
ជំនិតជំនឿព្រះចក្រី ។

៤៣៦២- ឲ្យយកព្រះសង្ករណី(1) មួយយកបុស្សរទី
កេសរបទុមសោភា ។

៤៣៦៣- មួយយកនពាគរាកមហា- ស្រះស្រង់រងថ្លា
នូវម្ជុត្រ ឱសថរាជថ្វាត់ ។

៤៣៦៤- ហនុមានមហិមានិរព័ន្ធ ណាព្រះវរក្សត្រ
ក៏ហោះឆ្ពោះវៃព្រៃហោមពាន ។

៤៣៦៥- ជើរជ្រែចក្រប់ភ្នំរុករាន ទៅលុះដល់ស្ពាន
នាគពាគរាកស្រះស្រី ។

៤៣៦៦- នាគរាជក្រវៃវលពាលអសុរី យល់រាជដីក្របី
ក្របិត្តិសេនាភាសា ។

៤៣៦៧- ក៏ទៅជួលជជងទឹកមហា- នពាគរាកនោះជា
សំរាប់អម្រឹតពិសេស ។

៤៣៦៨- ដឹងដើមពិភេកឧបទេស(2) នាគពុំប្រហែស
ក៏លើកពពារក្របក្រង ។

៤៣៦៩- កុំឲ្យហនុមានជួលជង ទឹកម្ចាស់ដូចបំណង
ចំណាប់នាចិត្តប្រាថ្នា ។

៤៣៧០- ហនុមានរិងឫទ្ធិខេត្តា ហោះហិចទេហា
សំដែងនូវតេជឫទ្ធិ ។

៤៣៧១- ជ្រឹងប្រែរង់រុងឫទ្ធិ លោតត្រង់សិរសី
ពពារនៃនាគព្រោមច្រួត ។

៤៣៧២- ពាល់ខ្លួនស្រះស្រង់បរិសុទ្ធ ហនុមានដីចំហុត
ក៏ដងទឹកទិព្វនោះម្ចាស ។

៤៣៧៣- ហើយហោះហិចទៅដល់ស្ពាន ឧសថរាជគីជំមាន

(1) MBN : saṅgh karaṇīy
RIB : saṅgaraṇī
(2) RIB : appades

អំណាចរូបាងសិង្ហសីហា ។

៤៣៧៤- ទសកណ្ឋយល់ពាលីជិះក្របី   អង្រន់ស្នែងគ្រវី
កំហួលនូវខ្យល់ពីនាសា ។

៤៣៧៥. ខ្យល់ព្រះទសកណ្ឋមហា-   ខ្លាំងដូវាតា
យុគាន្តរាកប្បកាល [1] ។

៤៣៧៦- បក់ខ្ចាត់ពាយុបុត្រដ៏ពណា   សហ័សនូវឫទ្ធា
គណនានៃយោជន៍ជ្រួចឆ្ងាយ [2] ។

៤៣៧៧- ទៅទាល់ដល់ចក្រវាលនាយ   ស្មើសំប៉ីនូវព្រះពាយ
បញ្ជើរឡើងអាកាសី ។

៤៣៧៨- ហនុមានមហិមានូវឫទ្ធី   ក្រោកដូចអគ្គី
ក៏ដេះទ្រុះផ្ញើមផ្សា ។

៤៣៧៩- ក្បិណបោះវិលវិញសោះសា   ជោយតេជឫទ្ធា-
នុភាពនៃឫទ្ធិអំណាច ។

៤៣៨០- ស្ទើរបានក្រោយទសកណ្ឋ   និរភិតតតខ្លាច
ក៏ឃាប់ក្របួចកន្ទុយខ្ជាប់ ។

៤៣៨១- គ្រវីនូវកំណាំងដុរដាប់   ទសកណ្ឋស្ទើរស្លាប់
ក៏ភកនូវបុត្រខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៤៣៨២- ហនុមានឯកអង្គពន្លាយ   ដើរងាករក្រោយ
គ្រវីព្រះខ័នជ័យស្រី ។

៤៣៨៣- បានបុត្រទសកណ្ឋបោះខ្ញី   ហើយកបុស្សវី
កេសរបទុមសោភា ។

៤៣៨៤- រីព្រះសក្ករណីនោះណា   ហនុមានមហិមា
តាំស្គាល់នៃដើមជ្ជំនោះ ។

៤៣៨៥- ជ្រួងជ្រួយស្អុយទាំងភ្នំបោះ   នូវកំណាំងនោះផ្ដោះ
រិងដល់ពិភេកភាជា ។

៤៣៨៦- ពិភេកទទួលទិព្វទុសជា   បានគ្រប់គាំភា
សំរែងឯនូវគុណជ្ជំនោះ ។

៤៣៨៧- ហនុមានស្រែងលើកភ្នំនោះ   វិលវិញទៅផ្ដោះ
ក៏លុះនៃស្ថានដើមនាយ ។

៤៣៨៨- ពិភេកក្រាបទូលអភិប្រាយ   សំរែងឯសម្ដាប់ព្រះនារាយ
សរសើរនៃគុណហនុមាន ។

(1) RIB : yogantarakalp nās nā
(2) MBN : pak' khcāy bāyuputr ṭa udār
ṭoy nūv riddh sahā
sahas nai yoj cruoc chñay

៤៣៨៩ - ឆ្នាំគ្រប់ដោយតំរាមាន ក្រុងថ្មីបង់ខាន
ពិភោកកំពូលបារមី ។

៤៣៩០ - ថ្មីជាទៀងវង្សបរិកេត តែទំកើតកំណត់
សំរាប់នៃឆ្នាំនោះណា ។

៤៣៩១ - ថ្មីទៀតឡើងតិតតាំងជា ថ្មីនៅលង្កា
នគរស្តេចឯងព្យាបារ ។

៤៣៩២ - ប្រាសាទប្រាំពីរជាន់ថ្លូវ កុំពេញច្រើនជាងសិលា
កម្រាស់កម្រែកក្រៃក្រៃ ។

៤៣៩៣ - ព្រះទ្រង់ភាគ្យមាននិរភ័យ និរតិតជាញជ័យ
លោះទៅតាំងភត្រីស្លាក់ ។

៤៣៩៤ - ក្សត្រណាលោះទៅជល់ភោងវត្ត មើលទៅយល់ស្លាក់
នូវពេលអស្សូននិគ្រា ។

៤៣៩៥ - បើកទ្វារខាងកើតឃើញយក្ស យក្សតែសេនសេនា
ក៏តាំងកកើកមួយគ្រាណា ។

៤៣៩៦ - យះយក្ខភាជ់កុំពេញប្រាង ទ្វារប្រាសាទស្ពាន
របើករបករបែកបាក់ ។

៤៣៩៧ - ដោយបន្ទូលមានសិទ្ធិសក្តិ រាប់អស់ពលយក្ស
អង្គុតអំណាចលោកលាភ ។

៤៣៩៨ - ផ្លូវល្អជប្រាសាទស្ទប់ការ តែទំស្វាណាមាន
រមិលនារីស្នួតស្នូង ។

៤៣៩៩ - ខ្ញាប់នៅនិគ្រាសងខាង ទែនទេសមុខនាង
បន្ទោតិរិទ្ធិបន្ទំ ។

៤៤០០ - ទែនកែវឡើយខ្ពល់សក្តិសម ស្នេតជក្រភាយរម្យ
សម្បត្តិសំបូណ៌បរិបារ ។

៤៤០១ - រុករកដោយនូវក្បួន ឃើញថ្មីនោះណា
ក៏ក្រោមព្រះកេសកើយលោង ។

៤៤០២ - លបល្អជស្រែជមានហើយជង សក់ទេសមុខនង
មន្ទោតិរ៍ត្រអាល ។

៤៤០៣ - ប្លជជេញសរសៃរន្ធិតទ្វារ ផ្ទាំទុកយក្សពាល(1)
តាំងនោលគេគិះគេជា ។

៤៤០៤ - ប្រើនៃជស្បងនាងបន្ទោ ឡើងទះសិលា
នោះទើបរសាយកេសី ។

៤៤០៥ - បើតុំដោយពាក្យនូវកើតអប្រិយ អាប់ប្រយោជន៍យាយី
ជយានុភាពអន្តរាយ ។

៤៤០៦ - ទោះធ្វើដោយពាក្យនូវកើតសុខសាយ សិរីទ្ធិសម្បាយ

(1) RIB : phtām̱ duk yak brāl

ដោយានុភាពសក្តិសល់ ។

៤៤០៧. សរសេរស្រែងហើយហោះដល់ ស្វាយក្រុមង្គល
សំរែងសំណើងអ្នកអរ ។

៤៤០៨. ពិភេកគិតគ្រោះអាស្ចារ្យ[1] តិសមោងសក្តិសរ
ទ្រង់ជន្ទព្រះលក្ស្មណ៍ទូលថា ។

៤៤០៩. កុំឈប់នៅមួយនាឡិកា ក្សត្រព្រះអនុជា
ធិភាជិរសាយសះសាន្ត ។

៤៤១០. ទូលព្រះព្រះប្រើហនុមាន ហនុមានហោហាន
ជំណាប់ទូវអាសាស្មោះ ។

៤៤១១. ណាព្រះវរស្នាទហើយហោះ ទៅអាកាសផ្លោះ
ពិមានព្រះសូរ្យមណ្ឌល ។

៤៤១២. ទៅដោយតេជះតេជោពល ពន្លឺកល្មះក្បែរណាដល់
ក៏ភាន់នឹងអាលទូលថា ។

៤៤១៣. អម្ចាស់កុំដីយាត្រា ឈប់ស្នេះអាជ្ញា
ព្រះរាមស្ដេចប្រើខ្ញុំឃាត់ ។

៤៤១៤. ព្រះលក្ស្មណ៍អនុជិតបក្សត្រ ទុក្ខតារុណាឃ្លាត់
ក៏ត្រូវសំពែងកុម្ភការ ។

៤៤១៥. កើតកោលាហលអស្ចារ្យ ថ្ងៃក្រោមនិងញ៉ើរ
ទាំងទេពនិករករុណា ។

៤៤១៦. ពិភេកហោរទាយធៀងថា ទោះអម្ចាស់យាត្រា
ពន្លឺកពន្លឺជីទ្រស័យ ។

៤៤១៧. ទោះសូរ្យបុណ្ណាយល់ថ្ងៃ ស្អិនព្រះលក្ស្មណ៍ក្ស័យ
នោះសូមអម្ចាស់ករុណា ។

៤៤១៨. កុំឈប់នៅមួយនាឡិកា ក្សត្រព្រះអនុជា
ជិភាជិរសាយសះសាន្ត ។

៤៤១៩. ព្រះសូរ្យឆ្លើយថាហនុមាន ទោះជាគូវបង្វាន
បង្វាតមហានាទី ។

៤៤២០. ទៀងទាំងប្អូនសភាសី មានឫក្សអសនី
នាវាំងត្រយាងយាត្រា[2] ។

៤៤២១. យប់តិចខ្លាចឃ្លាតជាយា អញ្ញតុំដោយជា
កុំជាស្រែជីសូមឃាត់ ។

៤៤២២. ហនុមានក្រែវក្រោធវាយវាត់ សេះសារជី[3] ខ្វាត់

(1) Pour : ascāry
(2) MBN : nā vāṅ' trayāṅ yātrā
RIB : (a) nā vāṅ krayāṅ yātrā
(b) nāṅ rāṅ trayāṅ yātrā
(3) RIB : seḥ sādhar

រងាជំហាតកាន់ខ្ជាប់ ។

៤៤២៣- ទេវបរិក្ខរលាន់ឮសព្ទ ស្ញប់បណ្ដាលអាប់
អាកាសកោលាហលហោង ។

៤៤២៤- ព្រះចន្ទ្រតារាកាំងចង (1) នឹងនៅពុំស្រួង
ពិឃ្លាតរវាងស្រិប់ស្រាប ។

៤៤២៥- ពិភេកបស់ឆ្នាំណាយណាប ពិសមោឃសក្តិសាប
សរំដែងនូវគុណាឆ្នាំនោះណា ។

៤៤២៦- លុះឮខាវទៅអស្សុភ ជាព្រះអនុជា
ក៏មានព្រះជិន្នក្សេមក្សាន្ត ។

៤៤២៧- ស្ដិតព្រះរាមប្រើមានុមាន ល្អចង្រ្កមស់បាន
បង្គំនុវទិញជ័គុសជ ។

៤៤២៨- ពិភេកឯងឲ្យប្រាកឯ ឆ្នាំនោះដាប់ផុត
ក៏សះព្រះអង្គអនុជា ។

៤៤២៩- ទឹងក្រេវក្រោធក្រៃមហិមា អះស្រង់ពុតវា
មហាប្រុះមិត្រគិតជម៉ ។

៤៤៣០- ត្រាស់ជាវៃយាបាកុម្ភការ បាទមើលអស្ចារ្យ
ពិភេកមហាប្រុះក្រៃ ។

៤៤៣១- ព្រះលក្ស្មត្រូវមោឃសក្តិជ័យ ហើយហៀបនឹងក្ស័យ
ជីវិតពុំទាន់ស្លាប់រួច ។

៤៤៣២- ពិភេកឯងរៃណែជំនួច មានុមានចុលល្អច
យកថ្នាំរបស់បានបរិបូណ៌ ។

៤៤៣៣- ទៅស្ដុំឆ្នាំណាបពុំយូរ លក្ស្មក្សត្រត្រកូល
តម្លូវសះជាវិញហើយ ។

៤៤៣៤- នេះម្ដងកុំប្រហែសឡើយ ស្លាញលក្ស្មលុះត្រើយ
ស្រីខ្សូវយប់យល់ជាងជាក់ ។

៤៤៣៥- ជងនោះកុម្ភការមហាយក្ស ក្រាបណាំរៀមវ័ក
រវិន្ទះតាហានយាត្រា ។

៤៤៣៦- ក្តឹំពលក្តិពលអស្សុភ ស្នេងស្ដាំឃ្លាណា
សេនានុសេនានិត្យ ។

៤៤៣៧- នៃបនិរភ័យភាវអាវុធ សំងសាញស៊ីងសិទ្ធិ
ក៏ស្និទ្ធ(2)ប្រយុទ្ធយប់យូរ ។

៤៤៣៨- ស្រៀវដៃងងខ្មើងខ្មែងគោះគង- ជ័យជើមហោកង
រំពងកក្រើកពសុធា ។

៤៤៣៩- ឯងនោះព្រះលក្ស្មវង្ស ក្រាបបាទជេស្នា-

(1) St. 4424 et 4425 : manquent dans RIB
(2) RIB : kǎ svit

ជិតរាជក៏ស្ងួមកែថ្មី ។

៤៤៤០- ខ្ញុំខ្លាសក្រៃវែងកេរតិ៍ឮ លេះលក្ស្មណ៍ពេញត្រី
របួសរបឹងយក្សយប់ ។

៤៤៤១- ខ្ញុំសូមក្រាបលាព្រះអង្គ យកយក្សច្រៀសទ្រង់
ពុំលង់តម្រូវដង្វាយដង្វាត់ ។

៤៤៤២- ខ្ញុំនូវខ្សែងសរសក្តិក្តាត់ ស្នៀះសិរសាកាត់
ដាគេក្រៃបែលដោះបង់ ។

៤៤៤៣- សូមមានព្រះបាទស្តេចទ្រង់ ករុណាជំលាង
តម្រូវសូមក្រាបលាយោង ។

៤៤៤៤- ទើបព្រះបន្ទូលស្នេហាស្នង ចាលក្សណ៍ហើយបង
បើកឲ្យបាចេញយុទ្ធលា ។

៤៤៤៥- បងមើលជ័យគេជិងជេស្តា បាយកយក្សា
មហាកុម្ភការតម្រូវ ។

៤៤៤៦- ព្រះលក្សណ៍ក្រាបលាព្រះភ្លូ- ធរទ្រង់ឫទ្ធិធ្ម
សភាវិសេសចេញចរ ។

៤៤៤៧- ក្តងពលរៀបពលពានរ សុរិយោធុជធរ(1)
សន្និកដាភប្រជពី ។

៤៤៤៨- ព្រះលក្សណ៍លើកទ័ពជ័យស្រី ព្រះបាទនរបតី
ស្តេចទតអនុជយាត្រា ។

៤៤៤៩- ចេញចរពានរសឹងក្លា សឹងសូមអាសា
ក៏ក្រាបព្រះបាទនរលក្ស ។

៤៤៥០- លុះលើកទ័ពទៅរៀបដាក់ ពានរនូវយក្ស
រដោររដើបប្រុងប្រាណ ។

៤៤៥១- ដោះដោកបីកញ្ជ្រោកពះពាន រុករត់រុកភាន
របាលរបឹងសឹងឫទ្ធិ ។

៤៤៥២- បាញ់បាចសរសោចនូវអាវុធ ខាំងខែងជើងជិត
ប្រកិតប្រក្លូតបីប្រកាប់ ។

៤៤៥៣- កុម្ភការខ្ញុរខ្ញារជីសស្ទាប ឈាវឈាន់ធូលបាប់
ប្រយុទ្ធនូវព្រះអនុជា ។

៤៤៥៤- កុម្ភការកាន់ដោងសក្តិថ្លា កាងការបីក្រោធ
ឥន្ទ្រីងឥន្ទ្រីខាំមាត់ ។

៤៤៥៥- ព្រះលក្សណ៍ខ្លែងសរៗកាត់ ដោងសក្តិខ្ទាយខ្ចាត់
ក៏ធ្លាក់ពីដៃជិងជល់ដី ។

៤៤៥៦- យក្សចាប់ដោងសក្តិស្ងួលី មួយលោតគ្រូវី

(1) RIB : sūrayodhādhar

ទន្ទាំតាំងរង់បីនូវបោះ ។

៤៤៥៧. ព្រះលក្ខណ៍ខ្លែងសរក្បិណានោះ ដាច់សិរសាស្មោះ
មហាកុម្ភការអន្តរាយ ។

៤៤៥៨. ពលយក្សភ្លូកបាក់ផ្លាក់ផ្លាយ រពោនព្រាត់ព្រាយ
ប្រតូនប្រពានរនេល ។

៤៤៥៩. ដាច់ក្បាលដូចគេក្រៃបែល ខ្លះផ្លាយស្រៀវស្រៀល
រនេលរណែលលើគ្នា ។

កណ្ឌ ទី១៩

៤៤៦០. ក្រុងភាពពួសពុអសុរា ជាកុម្ភការមហា-
ធិរាជក៏ដួលមរណា ។

៤៤៦១. អស់យក្សាសែនសេនី(1) ភ្លូកភ្លឹកគិរី
រំភ្លួលទាំងភពមណ្ឌល ។

៤៤៦២. ក្រុងភាពណាសោកានល ក្រោធកោលាហល
ក៏ហៅពហានត្រះនិង ។

៤៤៦៣. ហៅឥន្ទ្រជិតបុត្រច្បង ឲ្យតថាប់ឥន្ទ្រជង
ធិរាជក៏បានប្រាកដ ។

៤៤៦៤. ជាអាចនាំឥន្ទ្រមកផ្គិត ឲ្យព្រះបាទបរ
បង្គំប្រណម្យគង់គាល់ ។

៤៤៦៥. យសបាប្រាកដដល់កល្ប ឮលើសទូទាល់
ត្រៃលោកក៏ភ្លឹកស្ញប់ស្ញែង(2) ។

៤៤៦៦. បានាំកុម្ភណ្ឌពលខែង ទូទារញាញដែង
ក៏ចេញរំលាងរាត្រី ។

៤៤៦៧. ផ្ញាញរាមផ្ញាញលក្សបសី ផ្ញាញព្រាំនុជ័ក្របី
វិនាសនូវសរសក្តិថ្លា ។

៤៤៦៨. ឥន្ទ្រជិតបង្គំក្រាបលា នាំពលសេនា
ពាហានប្រញាប់ឆ្វេងស្ដាំ ។

៤៤៦៩. សឹងកាន់អាវុធរេរាំ កាន់កោទណ្ឌកាំ

(1) Var. : sen senī
(2) MBN : yas pā prākaṭ ṭal kāl
ḷ loes dūr dāl
nai lok ka bhḷịk snap' snaeṅ

ក៏កាន់គទាការឯករ ។

៤៤៧០. ខ្លះកាន់ខែលខិនតោមរ ខ្លះកាន់ស្នាស្និ
សេណាលំពែងទង់ជ័យ ។

៤៤៧១. ឥន្ទ្រជិតជានាយនាថធូ - ស្នូរសេនាក្រៃ
ក៏ស្ដេចឡើងរថសេះសារ ។

៤៤៧២. ទ្រង់អម្ពរភូសាកាសា(1) បន្ទ្រៃជាសជា
ប្រដុចសម្ដេចឥន្ទ្រា ។

៤៤៧៣. សំឡុងភាត់ភាយរថនា ចំណីយាសមុត្តា
ពិពិធពិព័ណ៌អភិការ ។

៤៤៧៤. ទង់ជ័យឆត្រចាមរមាស ក្លីងក្លស់ឱភាស
ត្រសាក់គីសែងសុរិយង ។

៤៤៧៥. ពលរថទឹមរថត្រៀមប្រុង អាវុធអានដូង
ក៏ដាក់នៅលើរថមាស ។

៤៤៧៦. ពលដើរដើរដើរដេរដាស ពលពាលពេញពាស
ដាភាធូលីជុំយដង់ ។

៤៤៧៧. សឹង(2)ហោតសីហនាទទ្រហឹងទ្រង់ សារពើយុទ្ធយង់
ប្រដាប់ប្រដាអស្ឫទ្ធិ ។

៤៤៧៨. រៀបពលឧត្តរាទក្សិណា បស្ចិមពលត្រីត្រី
អនេកអនន្តគណនា ។

៤៤៧៩. អស់ពលកុម្ភណ្ឌទ្រហឹងការ ទិសបូព៌ាការ
សំរិទ្ធិភាជរុកភាន ។

៤៤៨០. យក្សស្រែកឲ្យជ័យឃុកឃាន ដូចពាល់ព្រហ្មស្ថាន
ល្បើងគូរជ័យសព្ទសេនា ។

៤៤៨១. ពលយក្សឲ្យជ័យកោលា- ហាលកងទេវា
ក៏ហ៊ោកញ្ជ្រៀវខ្ទារខ្ទរ ។

៤៤៨២. ឥន្ទ្រជិតនាយរថអាស្ចារ្យ(3) ពលយក្សនិករ
ក៏ដាសត្រឡប់ខ្មៅខ្មួរ(4) ។

៤៤៨៣. ដោយតេជឥន្ទ្រជិតការឯករ ត្រៀបរៀបពលដរ(5)
ដបីតបាំងបាត់សុរិយា ។

៤៤៨៤. ព្រះទតព្រះនេត្រយល់ ឥន្ទ្រជិតសោភា
ស្ដេចស្ដោះពិភេកហោភា បន្ទូលព្រះភានិទ្ទារ ។

(1) MBN : draṅ' ambar bhūsā kā
(2) RIB : siṅh
(3) Pour : ascāry
(4) MBN : ka hae ṭī ṭās khmuol khmau
(5) MBN : ṭoy tej indajit kān' kau-
dand loek dāb dau

៤៤៨៥ - នរណាជិះរថភ្លាងសឹងរទេះទឹមសេះសារ
អធិកមហិមា សមាសួរកោដិអសង្ខេយ្យា ។
៤៤៨៦ - ទ្រង់ត្រិមពន្លឺភក្រណ៍ភាយរត្នជ័យខា
កែវកងកុណ្ឌលា នូវអង្គរក្សលមិន្ទដក្លៀង ។
៤៤៨៧ - អាភាមអង្គរមរកត កងករជ័ន្គុំត្រើង
អង្គអាត្មាអធិកតម្លើង ធ្នូសរសំពែងជ័យ(1) ។
៤៤៨៨ - ពលទ្រើនរួសាគរជ័ក្រាស់ក្រៃ
កក្រើងនៃជាត្រី ស្រឡប់គីគេសរភាពជ័សំរែក ។
៤៤៨៩ - អស់ពលជីកុម្ភណ្ឌពេព្រិករកាន់គទាដែក
គេជិះដំរូនូវព្រៃក ដរណាំជីប្រេះប្រេះ ។
៤៤៩០ - នាគីហែរបិទរជីព្រោមព្រែងព្រែវព្រិះ
អស់ពលពហុមានះ មហិមាប្រាកដស្នែង ។
៤៤៩១ - តិរេកមកុងអញ្ចលីករស្នែង
ទូលប្រាប់បង្គំស្នែង វិរភាពជ័កក្តី ។
៤៤៩២ - អញ្ចុំបង្គំបង្គំជប្រាថ(2)ជ័ឥន្ទ្រ
បតិវ្រតខុននេះអធិបតី កុមារនូវមន្តមាយា ។
៤៤៩៣ - កាលមួយក្រុងភពនាំពលប្រាបទាំងសួគ៌ា
កលគីតន្ទ្រជ័មយា វិរទេពជ័រឹងឫទ្ធិ ។
៤៤៩៤ - អស់ទាំងទេពសួគ៌ាប្រតិរពប្រពៃងប្រជិត
ខុននេះស្លែងសរជ័ពិត នូវមិល្បសក្តិមន្តមាយា ។
៤៤៩៥ - ដាប់ចងសម្តេចសុរិន្ទ្រភាពអាប់ព្រះចេស្តា
ដាប់ឥន្ទ្រជ័ឫទ្ធា អតិរេកជ័លើសក្រៃ ។
៤៤៩៦ - ហេតុនោះប្រែកបហៅឥន្ទ្រជិតជ័ជាញជ័យ
ជាញយុទ្ធជ័គេជងដៃ ទោះទេពមនុស្សសួគ៌ា ។
៤៤៩៧ - សឹងខ្លាចពុំអាចប្រលងឫទ្ធិចេស្តា
សឹងភ្លឹកមហិមា នោះវិលមកបង្គំថ្វាយ ។
៤៤៩៨ - ស្រែចស្តេចស្តែងស្តាប់អភិប្រាយ នរនាថសន្សាភាយ
ក៏ត្រើសព្រះភក្ត្រប្រិមប្រិយ ។
៤៤៩៩ - ជាវៃយាសុគ្រីពជ័ក្របី ចេញថ្ងៃថ្មី
ថាយានន្ទនូវពលយោធា ។
៤៥០០ - ស្រែចព្រះប្រើព្រះអនុជា ចេញផ្គងពលពា -
នភាគនូវភាពជ័ក្របី ។
៤៥០១ - ភ្លងភ្លូសេនានុសេនី ធ្នូ ភាពជ័ក្របី
ក្របិន្ទ្រនូវពានរក្រៃ ។

(1) MBN : dhnū sar lambaeṅ jăy
(2) RIB : paṅgaṃ pad pādā

៤៥០២. ត្រៀបទៀបពានរនិរភ័យ និរភិតជាញជ័យ
ពន្លឹករឫទ្ធិមហិមា ។

៤៥០៣. ព្រះអនុជបង្គំក្រាបលា នាំពលសេនា
ជិកាជិកនាំពលចរ ។

៤៥០៤. ក្រាលក្រាស់យោធាពានរ ពលសេនាករ
កក្កុះសេណោការការ ។

៤៥០៥. ស្រៀវស្រែកស្ទុះសព្វស្លូសរាន់ ក្រាន់ក្រប់វែលវ័ន
ដំហ៊ានទូវយុទ្ធយក្សា ។

៤៥០៦. ស្ដេចគង់លើហនុមានជា ឫទ្ធិមហិមា
កណ្ដាលយោធាក្រាលក្រាស់ ។

៤៥០៧. ទ្រង់មកុដកងករបីចំពាស់ ពាហុរក្បូរក្រាលក្រាស់
ស្រឡូបនូវសុរិយោភា ។

៤៥០៨. ទ្រង់សិល្បសរសក្តិថ្លាញថ្លៃ ឫទ្ធិជេស្ឋា
កណ្ដាលពិជ័យរៀបការង្គ ។

៤៥០៩. ក្បែរណានោះឥន្ទ្រជិតទើបសទ្រង់ ស្ទុះសរបំទ្រនង់
ក្រទីព្រះខ័នសោះសា ។

៤៥១០. តឿនពលស្ទូងស្ដាំឃ្លាណា ឃុលជោមពលពា-
នរពានូវព្រះចក្រី ។

៤៥១១. ឥន្ទ្រជិតជាទើយបន្សី ទ្រង់ព្រួតជាតិសី
ពុំជឹងភយាប្លូចជល់ ។

៤៥១២. ពីងជាបន្សីជ័កំហល់ ឈេះការចទប់ទល់
ឫទ្ធិនៃអញ្ចមហិមា ។

៤៥១៣. ព្រះលក្ស្មណ៍ឆ្លើយទើយអស្ចារ្យ ស្ទុតឫទ្ធិជេស្ឋា
អាងចាប់ពាំងទេពស្ថិតស្ថាន ។

៤៥១៤. មិនងទោរកៀងការងសាមាន្យ មិនងគិតមិនងស្មាន
អញ្ជុញចល្គេងឥន្ទ្រា ។

៤៥១៥. មិនងជួយជាតិគតប្រាជ្ញា ឈេះយកអាត្មា
មកតាះអនុជចក្រី ។

៤៥១៦. អញ្ចនូវថ្លាញរជពាជី ថ្លាញអស់សេនី (1)
ពិឃាតពាំងមិនងលុះជ័យ ។

៤៥១៧. មិនងពុំជឹងទេវព្រះភូធរ ទ្រង់សិល្បសក្តិសរ
ឫទ្ធានុឫទ្ធិជេស្ឋា ។

៤៥១៨. ក្បែរណានោះឥន្ទ្រជិតសោះសា ចាប់រត្នជ័គពា
កាន់ឥន្ទ្រៃខរិយាត ។

៤៥១៩. រត់ជួលបោះព្រះមហាក្សត្រ ព្រះអនុជវាយវាត

(1) RIB : phlāñ as' indrīy

កំដាត់គគានោះបង់ ។
៤៥២០- ឥន្ទ្រជិតក្រេវក្រោធបីទ្រនង់ ចាប់អោងសក្តិទ្រង់
ក៏បោះត្រូវអង្គហនុមាន ។
៤៥២១- លុតជង្ឃទើបប្រែប្រឹងប្រាណ ហនុមានជោះជាន
ក៏ស្សុមនូវធូលយុទ្ធឯង ។
៤៥២២- ហនុមានរត់ធូលតតក្រែង លេះយកប្រវែង
ប្រលងនូវឫទ្ធិតបះ ។
៤៥២៣- ចាប់សេះសីហាសិង្ហប្រូតប្រេះ ចាប់គជពាំពាះ
រនេលរនាបនាសមរ ។
៤៥២៤- ឥន្ទ្រជិតដាយឫទ្ធិការងករ ដាលដេញពានរ
កំដាត់កំដាយសោះសា ។
៤៥២៥- តើបពាះព្រះលក្ស្ម[1]អនុជា ស្វធរាជសីហា
ប្រទះពាំងពីរជាញជ័យ ។
៤៥២៦- ឥន្ទ្រជិតខឹងក្រេវក្រោធក្រៃ មហិមានិរភ័យ
ក៏ផ្លែងសរភាបីសន្ធាប់ ។
៤៥២៧- ព្រះលក្ស្មក្សត្រផ្លែងសរដាប់ សរភាជក៏ដាប់
សរភាអស្សូរសោះសា ។
៤៥២៨- ភារភាវិសែងសុរិយោភា ឥន្ទ្រជិតមាយា
ក៏ផ្លែងសរភាសរស្នង ។
៤៥២៩- ភុរដាប់ដេះទេវហាស្ទ្រង ព្រះអនុជព្រះស្នង
នូវសរគីជលសាគរ ។
៤៥៣០- លត់ភ្លើងសិល្បយក្សនិករ អនុជរាជជ័យវិរ
មហាអធិកសត្វា ។
៤៥៣១- ឥន្ទ្រជិតទ្រើសទ្រង់ធ្នូសា- ហ័សចេញបែកជា
រន្ទះនូវភ្លៀងភោរជល ។
៤៥៣២- ព្រះលក្ស្មទ្រង់តេជោពល ផ្លែងសរជាខ្យល់
វាតាក៏បក់ខ្ចាយខ្ចាត់ ។
៤៥៣៣- ឥន្ទ្រជិតក៏ខឹងខាំមាត់ ប្រះធ្នូសរថ្ងាត់
ក៏ភើចកាំភ្លើង[2]បីតំរង់ ។
៤៥៣៤- ពោះព្រះអនុជព្រះហរីពង្ស អនុជព្រះហរិទ្រង់
ព្រះខ័នក៏ស្ដេចវាត់វាយ ។
៤៥៣៥- បែកបាក់សរជ័យខ្ចាត់ខ្ចាយ អនុជនាថសន្ធាភាយ
វិភាយព្រះខ័នជ័យស្រី ។
៤៥៣៦- អង្គទសន្ធាប់តេរី កាន់ទណ្ឌាជីត្រៃ

(1) RIB : dọep braḥ braḥ laksm(ṇ)
(2) MBN : kă bhoec lambaeṅ

គឺយោធទណ្ឌាបីឥន្ទ្រង ។

៤៥៣៧- ឃាតនោះនៀវឃាមុខទ័ - ជ័យកាច់កាំកង់
រទាំងកន្ត្រាក់យូរយ៉ះ ។

៤៥៣៨- ដាក់សេះសារជីប្រួតប្រេះ ដាប់គងពាពះ
ពន្លូកភេរីសោះសា ។

៤៥៣៩- ឥន្ទ្រជិតភាន់យក្សយោធា បោះឡើងវេហា
កំជិំ ពាបាននជបមន្ត ។

៤៥៤០- ខ្លែងមាយាសិល្បសរពាន់ ភ្លៀងនាគជ័អនន្ត
ក៏ពាន់ទាំងពលពានរ ។

៤៥៤១- ពាន់ព្រះបាទព្រះភូធរ ទាំងតាំរជ័បវរ
ក៏ស្លប់នូវសិល្បយក្សា ។

៤៥៤២- ដូចព្រះចន្ទ្រព្រះសុរិយា ឯងអស់ដូចភា-
ឃូដាប់សសីទិនករ ។

៤៥៤៣- ក្បែរណោះនោះឥន្ទ្រជិតដាកជ័រ ធូលវិញព្រះនគរ
ពង្គំព្រះរាជបិតា ។

៤៥៤៤- នាត្ថំនាំពលសេនា ចេញជេញពលពា-
នរឥន្ទ្រនៃរាមនូវលក្ស្ម ។

៤៥៤៥- ខ្ញុំដាប់ចងបានប្រត្យក្ស បពិត្រគួរសរសក្តិ
ព្រះមាស្ដសម្ដេចថ្លៃញឯង ។

៤៥៤៦- ក្រុងភាពណាអរតិតក្រែង អួតអះលេះលែង
នូវឥន្ទ្រជិតមហិមា ។

៤៥៤៧- ទាំងទេពនិករអោ សេះលក្ស្មភមា
នូវជាអ្វីឡើយរួចបាន ។

៤៥៤៨- ក្រុងភាពប្រើពលឃុកឃាន ទៅពាល់ឧទ្យាន
ក៏នាំសីតាមកទ្វាក់ ។

៤៥៤៩- ក្រុងភាពណាខេរទឹងភ្លាត់ ខំាមិនអសត្យ
មហាកំភរភូតក្រៃ ។

៤៥៥០- មិនអួតរាមលើសទាំងក្រៃ - ភពជងសោកនៃ
មហាពន្លឹកពូស្នែង ។

៤៥៥១- នេះតិប្បូវឥន្ទ្រជិតជាញដែង ជបសិល្បសរខ្លែង
ក៏ចងទាំងពលពានរ ។

៤៥៥២- ចងរាមចងលក្ស្មណ៍ះជ័មរ ចងហោយតេជសរ
រនាបនូវនាគគណនា ។

៤៥៥៣- យល់មិនកាចតិតឧបមា សេះយកបុត្ត
បស្លឹមកអួតប្រាយប្រាប់ ។

៤៥៥៤- ស្រែចពាជសីតាស្ដែងស្លាប់ អួលក្រុងស្មើស្លាប់
រន្ធត់មាឬទ័យសុបសោក ។

៤៥៥៥ - ស្រេចមានស្មារតីគង់នៅ ក្រោយក្រោធក្ដៅ
ក៏រិះរិពឹងព្រះអង្គ ។

៤៥៥៦ - អះព្រះអង្គព្រះតីរពង្ស ម្ដេះព្រះទល់ទ្រង់
ទុក្ខាអនាថសោកា ។

៤៥៥៧ - ពោះពិតដូចពាក្យយក្សថា ដោះព្រះគ្រុជា
ជិវាជក៏អាចនៅបាន ។

៤៥៥៨ - ឯងនោះព្រះរាជស្ដេចមាន ព្រះហឫទ័យផ្កាន
រំលឹកដល់ព្រះអនុជក្សត្រ ។

៤៥៥៩ - ក្បួណានោះពិភេកវឹងខ្វាត់ ទូលទូលប្រណិប័ត
ព្រះបាទសម្ដេចរាមា ។

៤៥៦០ - បពិត្រសម្ដេចអនុជា ស្ដេចទុកអបរា-
ជយាពិជ័យរឿណារង្គ ។

៤៥៦១ - តន្ត្រុជិតបរិមាទ្រ៊ីសទ្រង់ ឆ្លុសរសើងផ្ទង់
ជិវាជជានាគបាសពិស ។

៤៥៦២ - នៅតែមួយនាឡិកានឹងអស់ ព្រះជន្មនាសនិស
ទាំងពលសកលយោធា ។

៤៥៦៣ - ស្ដេចស្ដាប់ទូលព្រះករុណា ដើមព្រះអនុជា
ជិវាជក៏ទល់ទុក្ខធ្ងន់ ។

៤៥៦៤ - ព្រះហឫទ័យហួលអាក់អន់ បារម្ភព្រះជន្ម
ព្រះអនុជក៏ខ្លាចលះជីវរ ។

៤៥៦៥ - ស្ដេចទ្រង់ព្រះកន្សែងតក់តរ ទ្រូងទ្រុតនុទរ
រន្ធត់ហឫទ័យបីសោកា ។

៤៥៦៦ - ស្ដេចគង់លើសុគ្រីពរាជពា- នរស្រេចលេលា
លះដល់ព្រះអនុជរាជខ្វាត់ ។

៤៥៦៧ - ស្ដេចយល់ព្រះអនុជចមក្សត្រ ត្រូវនាគបាសពាត់
ក៏រិតព្រះអង្គអនុជា ។

៤៥៦៨ - ទល់ទុក្ខវិបាកបរិយា ស្ទើរក្ស័យជន្មា
ជីវិតនូវពិសនាគស្ដែង ។

៤៥៦៩ - ស្ដេចសោកសន្លប់ស្លប់ស្ដែង ពុំចេញពាំនោលថ្លែង
រន្ធត់ហឫទ័យបីជិប្រប់ ។

៤៥៧០ - ស្ដេចសោកានលស្រុល់ស្រុប់ ពុំអាចបីនូវទប់
ពិលាបទំនួញនោះបាន ។

៤៥៧១ - ជាតិលក្ស្មកើយជីប្រធាន សប្បុរសមានញាណ
ប្រសើរពិតឯកណានា ។

៤៥៧២ - បងបានបាដូចនេត្រា ដូចត្របករក្សា
ប្រស្រីពុំឲ្យមានឃ្លាង ។

៤៥៧៣ - ពុំឲ្យសំរាជនូវល្អង ធូលីខ្ញាជផង

រកាំរកៀសផុលបាន ។

៤៥៧៤- ឃ្លយសោកនាអញបងមាន ជាដូចវិញ្ញាណ
ក៏និតដោយនូវរូបកាយ ។

៤៥៧៥- ពុំដែលឃ្លាឃ្លាតចេញឆ្ងាយ ដោះជាអន្តរាយ
រីញៀមជាពុំរស់ឡើយ ។

៤៥៧៦- ព្រះនួញនូវទំនួញគិតស្បើយ ប្រដូចដូចហើយ
ជីវិតនៃមរណា ។

៤៥៧៧- ក្សិណានោះពិភេកភាដអសុភា ធុលផ្ទុមក្សត្រា-
ធិរាជក៏ថ្លែងក្រាបទូល ។

៤៥៧៨- បតិវត្រសូមស្ដេចប្រមូល ព្រះស្មារតីឲ្យមូល
មាសូរសម្ដេចភរិយា ។

៤៥៧៩- បើស្ដេចសោយសោកផ្ទះណា រីព្រះអនុជា-
ធិរាជក៏សុះក្ដីមរ ។

៤៥៨០- សូមស្ដេចរំលឹកព្រះសិទ្ធិតារ ព្រះតិស្សូរបវរ
ប្រសើរប្រសិទ្ធព្រះអង្គ ។

៤៥៨១- ស្រែងស្ដេចបន្ទោសោកបង់ ហើយព្រះអង្គទ្រង់
តំរង់ស្មារតីភរិយា ។

៤៥៨២- ស្រែងស្ដេចឈរឡើងឃោសនា ដាវៃយាទេវតា
ម្ដេចសមនូវយក្សត្រិយ ។

៤៥៨៣- នាអញសេពសាងបារមី រៀងមកអំពី
ប្រជុមនាអតីតកាល ។

៤៥៨៤- អញសូមថ្វាញ់អស្សូរពាល តាំងទសមុខមារ
រជាលឲ្យដឹងតេជដៃ ។

៤៥៨៥- នេះតិប្បវិទេវតាជួយជ័យ ឯអសុរនៃ
ក៏យល់ទេវតាគិតដាមិ ។

៤៥៨៦- បើព្រះអនុជអញសុះជីកាល អស់ទេវតាអំបាល
នៅនាពិភពសួគ៌ា ។

៤៥៨៧- អញនូវថ្លែងសរអញជីមហា- សិទ្ធិសក្ដិមុតជ្ជា
ឲ្យសុស្បពិមាននាសបង់ ។

៤៥៨៨- ឲ្យស្អិតជាពពុរដេះដង ឲ្យគប់តែត្រង់
ស្ពានព្រះតិស្សូរស្ដេចស្ថិត ។

៤៥៨៩- ពោះបីគណានារីឯឫទ្ធិ អញនូវពិជិត
ពិជ័យនៃអស់ទេវតា ។

៤៥៩០- ធ្នូនេះភាមបរមសុភា ទើសទ្រង់ឫទ្ធ-
នុភាពក៏ឲ្យអញនៃ ។

៤៥៩១- ធ្នូនេះឫទ្ធិលើសក្រៃ អញនូវថ្លែងស្លាញញួ
អសុរនានៅលង្កា ។

៤៥៩២- អញនូវកកាន់កាច់ចេញជា ពាក់កំណាត់ហើយណា
អញបោលឡើងទៅអាកាស ។
៤៥៩៣- ឲ្យនេះភវិគ្គព្រហ្មសុត្តវាស ឲ្យណាញវិនាស
ផ្ទាក់ធ្ទះមកដល់ប្រឹថពី ។
៤៥៩៤- ម្លួយកំណាត់អញកាន់ក្រឹវី ចោលទៅស្រុកស្រី
នគរនៃអយុធ្យា ។
៤៥៩៥- ឲ្យដឹងដល់ព្រះមាតា ដើមអញនេះណា
ជាក្បួយជីវិតសូន្យហើយ ។
៤៥៩៦- កុំឲ្យសង្ស័យឆ្ងល់ឡើយ អង្គអញដល់ក្តើយ
ព្រះអម្រឹត្យូវកាលហោង ។
៤៥៩៧- ហេតុព្រះម្ចាស់ធីស្តេចធ្យង យោសនាដ៏វែង
អស្ចារ្យពន្លឹកចេស្តា ។
៤៥៩៨- ស្តេចចុះកោទល្លាមហិមា រង្គើលោះសា
ដូចតន្ត្រដន្តូពីរក្តើង ។
៤៥៩៩- ក្រោស់ក្រោលផ្អួលនៃព្រែផ្អួលឡើង កោរកាវដូចភ្លើង
ជាប់ផ្ទួញពិមានទេពតា ។
៤៦០០- ក្បួណានោះទេពទាំងស្ឫត ស្លប់ស្ញៃងកើតជា
កោណាហលទាំងស្ឫតស្ថាន ។
៤៦០១- ពុំអាចដើម្បីនូវខេប់ជាន ភិតភ័យប្រៈប្រាណ
ជារម្លានដល់ជន្មា ។
៤៦០២- យល់ព្រះរាមមិញក្រោធា មានៈក្បួត្រា -
ធិរាជនោះខ្លាំងពេកហោង ។
៤៦០៣- អស់តត្រ្កុនូវព្រហ្មទេពឯង ជាចហោះបិត្រសង
ក៏លុះនៃកណាសបព្ទតា ។
៤៦០៤- ឆ្ងលឆ្ងលព្រះតស្សរមហា - មុនីនាថសេដ្ឋា
ផ្ញាកដំនូវកេរតិយសនៃខ្លួ ។
៤៦០៥- បពិត្រយើងខ្ញុំលុះជ័ភ័យ តិតឯអាស្រ័យ
ពាំនាក់នៃក្រនឹងព្រះអង្គ ។
៤៦០៦- នេះតម្បូវព្រះរាមស្តេចចុះ ព្រះក្រោធាត្រង់
នៃយើងខ្ញុំអស់ទាំងគ្នា ។
៤៦០៧- ហេតុដ្បិតបុត្រធ្លូងភពណា - សូរម្លួយមហិមា
កុមារកនូវកលកិច្ចកាច ។
៤៦០៨- នាងហៅតត្រ្កុជិតឯងអាច នាំពលបីសម្លាច
នូវគ្រឿងមារុធសត្រ្ជា ។
៤៦០៩- ចេញធ្លាំងឯងព្រះអនុជា ព្រះម្ចាស់ភាមា -
ធិរាជបរមបពិត្រ ។
៤៦១០- ពុំធ្លាំងឲ្យនូវធ្លាប់ក្រឹត្យ វិស័យសឹកសិទ្ធិ

នូវឫទ្ធិអំណាចតេជនៃង ។

៤៦១១- សិងមន្តសណ្ដំហើយនៃ ទើបថ្លែងសរសើយ

ដំនាក់ដាសពិសថ្លែង ។

៤៦១២- ជ្រៀតជ្រែកប្រជតពីប្រើងស្ដែង រូបរួតសំញែង

កំសួលនូវពិសសោះសា ។

៤៦១៣- ពាន់ពាត់ទាំងព្រះអនុជា អស់ទាំងពលស្វា

រវៀលរលោកបីរងាប់ ។

៤៦១៤- សុបសៅហាឫទ័យស្ទើរស្លាប់ ឥឡូវស្វាងនិងអ-

បរាជ័យនាឡើណារង្គ ។

៤៦១៥- ឥឡូវព្រះរាមស្ដេចទ្រង់ ព្រះក្រោធព្រះអង្គ

នូវកោះកោរទណ្ឌសរង្គ្រា ។

៤៦១៦- ដើមនូវថ្លែងផ្លាញទេតា ស្នូមព្រះករុណា

អាស្នូវនៃឈើងខ្ញុំនិង ។

៤៦១៧- ព្រះតស្នូរស្ដេចបន្ទូលស្នង ពោលទាំងនេះហោង

ស្បិតព្រះព្រហ្មឯណា ។

៤៦១៨- ទើបតន្ត្រៃនិតបរិមា ជានសរសក្ដិថ្លា

ពីព្រះព្រហ្មជបឲ្យហោង ។

៤៦១៩- ក្ដូរឲ្យព្រះព្រហ្មហោះឡើង ទៅអញ្ជើញក្រុងហោង

និភជជំទុងសិម្ពលី ។

៤៦២០- មកជួយព្រះអនុជក្រី ទើបរលាយនាគពី

ព្រះអង្គសម្ដេចព្រះអនុជា ។

៤៦២១- បើព្រហ្មពុំជរលេណា ទៅរកគ្រុឌា

ហើយពុំរលាយនាគសោត ។

៤៦២២- ឥឡូវនរិន្ទ្ររាមពន្យូពោធិ ទ្រង់ទ្រង់ឫទ្ធិក្រោធ

និងកាច់ផ្សូសិល្បសរង្គ្រា ។

៤៦២៣- ហើយនូវបោះត្រង់ពិមានទេតា ឲ្យវិនាសជា

សំអងធូលីខ្ចាត់ខ្ចាយ ។

៤៦២៤- រូទាំងឯកការមានាយ នូវកើតអន្តរាយ

វិនាសនេះស្បិតព្រហ្មហោង ។

៤៦២៥- ឈ្មោះនាអង្គអញាឯងរង ជាតាទេពនិង

កុំឲ្យវិនាសនិរស្ថាន ។

៤៦២៦- បើព្រះរាមទេពដ៏ប្រើបាន បោះផ្ទួសរង្គាន

ដោយតេជតេជៈអ្នកទ្រង់ ។

៤៦២៧- ឲ្យដេះពិមានទេពានិង អញយកតែអ-

ង្គុលីមេនៃជួយជុំវង ។

៤៦២៨- ឈ្មោះស្មើដ្ឋពេជ្របកភាង កុំឲ្យដេះទាំង

ពិមាននៃទេពតានិង ។

៤៦២៩- ទីស្ថានព្រហ្មដោយគលយោង អញពុំអាចរង
នានានូវការពុំបាន ។

៤៦៣០- ក្សិណាព្រះព្រហ្មពុំពតិមាន ព្រះតស៊ូរដ៏ប្រមាន
បន្ទូលបន្ទោសបីកំហិត ។

៤៦៣១- ដ្បិតព្រហ្មឲ្យសិល្បតន្ត្រដិត ព្រហ្មភាំងភ័យភិត
កំញ័រជំប្រែបអង្គា ។

៤៦៣២- ព្រហ្មាបិទបោះទ្វារគ្រូសា ស្មបគ្រូនុយាត្រា
ទៅដ្លួយព្រះរាជទេវតាដ្ឋ ។

៤៦៣៣- ស្រែងប្រាប់គ្រប់សេចក្ដីនៃ អាត្មានូវប្រល័យ
បវតែព្រះរាជពុំក្សាន្ត ។

៤៦៣៤- ក្សិណានោះគ្រូនុភាពដំងាកស្ថាន ចេញជារត្នពិមាន
កំពៅរនៃទេវហាសហា ។

៤៦៣៥- ស្រៀវស្រែកសព្ទភាពអស្ចារ្យ នាគសែនសង្ហា
កំពាន់ទាំងព្រៃនូគ្របី ។

៤៦៣៦- នាគពាន់ព្រះអនុជនរបតី ជ្រែកប្រាបធរណី
រសាយទាំងពលយោធា ។

៤៦៣៧- ទីរព្រះអង្គព្រះរាជា ព្រះបាទ្ទសោភា
កំយកក្លួសរសិល្បថ្ងៃ ។

៤៦៣៨- ពិភេកនូវស្រីព្រៀបរង់ ភយពលថ្ងៃសថ្ងៃ
កំស្រោលទាហាននិរពន្ធ ។

៤៦៣៩- ខ្លះភាយឯអាកាសច្បាត់ ខ្លះដោយផ្លូវឃាត់
ជំណើរអសុរនៃគិរី ។

៤៦៤០- ខ្លះឯកឈើព្រឹក្សដ៏គ្រវី ខ្លះខ្លាំងលើកលី
គិរីនូវព្រឹក្សាករ ។

៤៦៤១- ការក្រោយគ្រប់បូពិទ្ធត្ថរ ទក្សិណាអម្ពរ
ពុំឲ្យអសុរព្រៀបទ័ព ។

៤៦៤២- ស្រែងគ្រូឯភពលាស្វរប្រាប់ ភជដ៏តាស្ដាប់
រពឹងដូចចិត្តជិត្តា ។

៤៦៤៣- ក្សិណានោះយក្សយល់គ្រូសា ដេញនាគគណនា
រសាយទាំងពលពានរ ។

៤៦៤៤- ព្រះទាំងពីរអង្គថ្ងៃសរ យល់ស្ដែងសាគរ
កំការអាវុធនិស្វល ។

៤៦៤៥- ឬលឬលភពដោយការយល់ ភពក្រោធនល
មនោមានះដូចភ្លើង ។

៤៦៤៦- មុខឯបជាលដោយស្រែកឡើង ស្ទុះសព្វរុះលើង
គិរីទាំងព្រៃព្រឹក្សា ។

៤៦៤៧- ស្ដំសីឯងយាសស្រ្តា - វុធថ្ងៃថ្ងៃអា -

ភរណ៍ព្រះព្រោងព្រាយរស្មី ។

៤៣៤៨. សព្វទៃស្រែកច្រាប់ប្រើមន្ត្រី អស្សភអស្សុរី
របបរបៀបស្រីស្ដារ ។

៤៣៤៩. រៀបគងរៀបរងអស្សពាហា ព្រើសព្រមបរិវារ
ពិពិធនូវពលពាលា ។

៤៣៥០. ស្រេចនាំអង្គអគ្គជាយា ក្រុងភពវេលា
ក៏ស្ថិតលើយានជ័ពន្លឹក ។

៤៣៥១. ហិចពោះនូវគិរីជីអធិក ពលពាលជ័គគឹក
បីស្ទុះនាភាករនិង ។

៤៣៥២. បៀវពោះលើវេហាស្ទួង ទៅស្អីនូវបំណង
កុហកនូវកលមាយា ។

៤៣៥៣. ភពពោះទៅដល់បព្វតា នាំវរជាយា
ក៏ល្ហុះលើខ្ពង់បពិត ។

៤៣៥៤. ស្រេចស្លដ្ឋាំពិសជ័ក្រាកដ ក៏នូវសាចពលសត-
សហស្សពានរៀណាញ ។

៤៣៥៥. ពិភេកពោរឯកវិងជាញ ពោរសាស្ត្របញ្ញាញ
គឺទិញចក្ខុយបំយល់ ។

៤៣៥៦. ទូលព្រះនរបតីដោយកល បពិត្រខ្ញុំយល់
ក៏ឆ្ងាញ់កុហកមាយា ។

៤៣៥៧. ភពនាំទេពីវេលា ទៅដល់បព្វតា
សមារ[1]នូវរកឬទ្ធិ ។

៤៣៥៨. ស្អីព្រងង្ហួចក្រឹត្យមុនី ឬសីបញ្ចក្រ្ដៃយ
តំរប់មនោនិមល ។

៤៣៥៩. ទើបបន្សីសាងនូវសាស្ត្រមិល្បៈ[2] មានពិសរដោយកល
ក៏ផ្លែងគឺពិសនានា ។

៤៣៦០. ពិសនោះមានឈ្មោះជីនានា ហៅហេកស្សអា-
នុភាពពន្លឹកអន្លាវ្យ ។

៤៣៦១. ពោះក្រុងភពស្ទើរសង្ឃ ក្រឹត្យក្រុមអស់អាជ្ញ
បញ្ចូលជ័ជរិយាបថ ។

៤៣៦២. ពិសនោះប្រែប្រួលក្រាកដ ផ្លាក់ផ្លាយលាញបថ
មានះជ័ពុំក្បួនមក្ខភក្ត ។

៤៣៦៣. ស្រេចស្តេចត្រាស់ប្រើមានមាន ហិចពោះទៅស្ថាន
ក៏ល្ហុះលើខ្ពង់បព្វតា ។

(1) RIB : sammā
(2) RIB : doep sla bis nūv sās tal

៤៦៦៤. ហនុមាននិម្មិតរូបា ជាព្រាហ្មណ៍លោណា
ស្ងាប់ខាងមន្ទោគិរី ។
៤៦៦៥. វិប្លះស្លាងកីកីះកាន់ស្រី អសុភអសុរី
អសុរសេនាយប់យល់ ។
៤៦៦៦. ក្បិណានោះហនុមានធ្វើកល មន្ទោគោតសល់
កន្ត្រាក់ផ្លាក់គ្រៀងពន្ត្រា ។
៤៦៦៧. អស់អសុរក្រោមនុវិតា - នរនៃបព្វតា
អនេកអសុរសម្លាយ ។
៤៦៦៨. ហនុមានខ្ទប់ខ្ទែងខ្ទះផ្លាយ ផ្លាក់ពិសអន្តរាយ
សិរេជសិរីទ្វីប្រាជ្ញា ។
៤៦៦៩. ហនុមានរាយពលយក្សា ហើយហោះទៅហា
បង្គំសម្ដេចព្រះរាម ។
៤៦៧០. ទូលថ្លែងដោយសារសង្គ្រាម យុទ្ធយកក្បួនស្នាម
គ្រប់រូបលើខ្នងបព្វតា ។

កណ្ឌ ទី២០

៤៦៧១- ឯក្រុងពពុះលង្កា ក្រេវក្រោធខ្ញីក្រហា
ក៏ផ្ដុំនូវគ្រឿងអាវុធ ។
៤៦៧២- ប្រើឥន្ទ្រជិតរាជបុត្រ ដោយតេជោយុទ្ធ
នូវឲយក្សាពលទ្វេគុណា ។
៤៦៧៣- រៀបពលមហិមាលើសមុន ក្រោយស្នេងស្គរលន់
តាន់តោកនូវពលកុម្ភណ្ឌា ។
៤៦៧៤- ឥន្ទ្រជិតលាក្រុងទសកណ្ឋ កាន់ធ្នូសរខ័ន
ក៏ឡើងជី ថ្កានយាត្រា ។
៤៦៧៥- រស្មីឥន្ទ្រជិតសោភា ដូចថ្ងៃឯចន្ទ្រា
ពន្លឺពន្លឹកព្រោងព្រាយ ។
៤៦៧៦- ឥន្ទ្រជិតទ្រើសទ្រង់ឆោមឆាយ ទឹមសេះរថរាយ
សំបុរបីដូចមរកត ។
៤៦៧៧- ឥន្ទ្រជិតថ្កើងលើរាជរថ រស្មីបីប្រាកដ
ប្រដូចនូវថ្ងៃឯចន្ទ្រា ។
៤៦៧៨- ងាងាយរន្ទះសេះសោះសា ទៅរៀបព្រះមហា-
ពិរាជសម្ដេចជេស្ឋជីយ ។
៤៦៧៩- ព្រះរាមាយឆ្ពោះព្រះនេត្រនៃ យល់ឥន្ទ្រជិតក្រៃ
ក៏ស្ដិតលើរថសោះសា ។
៤៦៨០- យល់អស់អសុរបរិវារ ភយរៀបក្រាស់ក្រាល
អាវុធប្រកិតជោមជរ ។
៤៦៨១- ពលសឹកបីសន្ធឹកកដូរ ផ្លាស់គ្រឿងគ្រប់ពណ៌
ប្រដាប់ប្រដូចតន្ត្រា ។
៤៦៨២- ទើបស្ដេចទ្រង់ព្រះចិន្ដា ត្រាស់ប្រើអនុជា

ជាហៃហាបាលក្សស្នេហាស្មាល ។

៤៦៨៣- បងគិតក្នុងចិត្តសព្វកាល ខ្សឹបព្យាយសម្ភារ
សម្តែងដកម្លួយបណ្តាល ។

៤៦៨៤- ស្មើស្មើមងស្មើមស្មើខ្យល់ ឈ្មោះជាដំពល
ពានរកំចេញជាញជ័យ ។

៤៦៨៥- យុទ្ធយកតន្ត្រីជិតឯងវៃន ជាមានថ្ងៃវៃង
ពិជ័យវៃនជាច្រើនគ្រា ។

៤៦៨៦- ព្រះលក្សស្តាប់ព្រះជេស្ឋា ទ្រង់អក្ខរពន្លា
ពិតិដពិពណ៌រស្មី ។

៤៦៨៧- វិញ្ញាណព្រះនរបតី ឩភាជជាតិ -
ស្ទួរទៀមជ័ភាជជេស្ឋា ។

៤៦៨៨- ភ្លើងអគ្គភ្លើងពាង្យុភ្លើងពា - នរភ្លើងចេស្តា
កណ្តាលពពួកពានរ ។

៤៦៨៩- ព្រះលក្សរំដចព្រះចន្ទ្រចរ អស់ពួកពានរ
ប្រជុំដូចតារាចោមចន្ទ្រ ។

៤៦៩០- រុងរឿងរស្មីសោភ័ណ ពលពានរកាន់
ត្រីក្សាជាគ្រឿងពន្លឹក ។

៤៦៩១- ខ្លះលីគិរីជីអធិក ស្គរសព្ទពលសឹក
សហ៊ឹសសហ៊ាចខូរខ្ទាយ ។

៤៦៩២- ធូលជល់ពលយក្សសម្លាយ ពលយក្សបីប្រញាយ
ប្រមះប្រមរន្ធូរិត្ថា ។

៤៦៩៣- តន្ត្រីជិតថ្លែងសរសក្តិថ្លា ស្គរសក្តិជ័យហា
ន្ធូរកលកបជាជ័សហ៊ស ។

៤៦៩៤- ព្រះលក្សថ្លែងជាពេជ្រខាស់ សរយក្សដ៏ក្រឡាស់
ជានាគកំពេញពសុធា ។

៤៦៩៥- ព្រះលក្សថ្លែងជាគ្រុឌា ឯសរអសុរា
កំថ្លែងជាភ្លើងច្រូងច្រូល ។

៤៦៩៦- ព្រះលក្សថ្លែងជាអាវុធសូល ថ្លែងសរសរមួល
កំដោរជាជលសាគរ ។

៤៦៩៧- តន្ត្រីជិតរង្គោះរជជ័បរ បុកពលពានរ[1]
ប្រហារប្រហ្លាសបៀវិហារ ។

៤៦៩៨- ព្រះលក្សនរនាថជ័សមារ[2] ព្រះអង្គស្តេចខ្លាស់
ថ្លែងសរចំភាស់សព្ទសរ ។

(1) RIB : ....rath ṭǎ pavar
mukh bal bānar
(2) RIB : sammā

៤៦៩៩. ត្រូវសរអសុរទើសឃ្លង   សរព្រះអង្គចង
អស់សរអសុរនោះបាន ។

៤៧០០. ឥន្ទ្រជិតកាន់យក្សរកភាន   ពលយក្សពះពាន
ក៏ភ្លូកពានរបីត្រឡប់ ។

៤៧០១. ព្រះលក្សមហិមាស្ដេចទ្រង់   ពានរឈរឈប់
សង្ហា (1) ក៏ប្រែប្រាណប្រឹង ។

៤៧០២. ពានរតឹងព្រះពិស្ណុពង្ស   ចាប់រងយក្សយាង
រទេះរពាឌកាច់កង ។

៤៧០៣. ស្លាញរងណាញឥន្ទ្រជិតទ្រង់ -   ជ័យសេះបីទ្រង់
ក៏ណាញអសុរយោរយោ ។

៤៧០៤. ឥន្ទ្រជិតងាយងាថ្ងៃទៅ   ងាប់មេឃានៅ
ក៏ថ្លែងសភាឫទ្ធិខ្លាំង ។

៤៧០៥. ឈឹងឈ្លប់អាប់អន្ធការទាំង   ទសទិសក៏កំបាំង
ត្រឡប់ជាភាស់ទិនករ ។

៤៧០៦. ព្រះរាមព្រះលក្សពានរ   មៀងមើលអម្ពរ
ពុំយល់ឯអង្គអសុរា ។

៤៧០៧. ឯអសុរយល់អង្គា   នាគយាកអនុជា
ឥភានិន្ទពានរពល ។

៤៧០៨. ព្រះអនុជស្ដេចថ្លែងសរសល់   សរភាជវិលវល់
នរេន្ទ្រក៏ងាលភ្លេសឆ្លង ។

៤៧០៩. ឥន្ទ្រជិតជ័យងាញទ្រើសទ្រង់   សន្ត្រាវុធថ្លង់
ជ័យឿងជ័យសង្គ្រាមា ។

៤៧១០. ឯងនោះហេតុបារមីតា   តីរពង្សក្សត្រា
បយាតន្លឹកលើសក្រៃ ។

៤៧១១. អស់ទេពឥន្ទ្រព្រហ្មជ័យជ័យ   ពីរពង្សក្សត្រថ្លៃ
តន្លឹកតន្លីលោកា ។

៤៧១២. ស្រែកស្រាប់ស្រប់ព្រះភក្ត្រា   ទាំងពីររាជា
នូវពលពានរស្លាបស្រិះ ។

៤៧១៣. យល់អង្គឥន្ទ្រជិតបីស្រលះ   ងាប់មេឃបីត្រជះ
អំណាចព្រះលក្សសោះសា ។

៤៧១៤. អភិមុខយុទ្ធយកអសុរា   សរសក្តិជ័យបរា
គឺព្រហ្មវិជិតជ័យវិជ័យ ។

៤៧១៥. ព្រះថ្លែងសរព្រះអង្គថ្លៃ   សរសក្តិឫទ្ធិក្រៃ
ក៏ងាត់ពពកបីស្រលះ ។

(1) RIB : paṅhār

៤៧១៦. ត្រូវអង្គតន្ត្រីជិតបីរយះ   យាក់ឆ្ងាយជិនកះ
កក្រើកអំពើកដរណ៍ ។

៤៧១៧. ពលយក្សាសូរវិរិយ   រត់ទៅនាទី
បុរីនៃលង្កេស្សូរ ។

៤៧១៨. លង្កាភ្ញាក់ផ្អើលវឹកវរ   ស្មើរភ្លូកក្នុងនគរ
ក៏ញ័ររន្ធត់ជើងដៃ ។

៤៧១៩. ក្រុងរាពណ៍រីងឫទ្ធីក្រៃ   ពួតន្ត្រីជិតក្បែរ
កណ្តាលរឿណរង្គពាស្ដា ។

៤៧២០. ស្តួលឱ្យគេដងដៃលក្ស   ក្រុងក្រេវក្រោធា
ឈើបុត្រពីដាដ៏ទុរ ។

៤៧២១. រាពណ៍ឲ្យប្អូនទៅវិទុរ   ប្អូនថាំងព្រះនគរ
បុរីពិភពលង្កា ។

៤៧២២. ក្រុងរាពណ៍ឲ្យយកសីតា   ពីអសោកឧទ្យាន
មកដល់ដំនុំរាជស្ថាន ។

៤៧២៣. រាពណ៍ឈើបុត្រសល់ប្រមាណ   ពុំអាចរប់បាន
ក៏ឈើដុះរៀបស្នូញស្នូរ ។

៤៧២៤. យក្សក៏កាន់កេសសីតា   ដៃស្តាំយក្ស
ធិរាជកាន់ខ័នពីតន្ត្រូង ។

៤៧២៥. គិតនូវវិវាត់កាត់សិរបង់   ករក្ដាប់ខ្ជាប់ទ្រង់
ព្រះខ័នសព្វាបិត្រី ។

៤៧២៦. ជិងនោះមានមុខបន្ត្រី   មួយទៀតជេះក្តី
តាំងបើលបិណ៌អញ្ជូស ។

៤៧២៧. អមាត្យនោះឈ្មោះពិតរក្ខ័ស   ក្រាបបាទទូលទាស់
ទំនៀមនូវក្តីឧបមា ។

៤៧២៨. បពិត្រសូមទូលព្រះករុណា   សូមព្រះរាជា -
ធិរាជគិតសូរស្ដេចស្តាប់ ។

៤៧២៩. បរមនាថបរមបពិត្រនូវសម្លាប់   សីតាលុះកណ្តាប់
ព្រះហស្តហើយនៃពុំឆ្ងាយ ។

៤៧៣០. ទោះបៀតសីតាឲ្យអន្តរាយ   ព្រះរាមទេពដាយ
នូវឃាតអ្វីឯព្រះអង្គ ។

៤៧៣១. ព្រះរាមដូចព្រឹក្សទ្រង់   ដុះដើមខ្ពស់ខ្ពង់
ត្រឈើឯត្រៃឈសាខា ។

៤៧៣២. សីតាដូចវល្លិមួយណា   ដុះក្រោមព្រឹក្សា
សំពៃនសំពង់វល្លិពាត់ ។

៤៧៣៣. ទោះនាបៀនឈើនោះឲ្យបាត់   រោចតែវល្លិកាត់
ឈើនោះពុំដែលអន្តរាយ ។

៤៧៣៤. ក្តីមួយខ្ញុំឧបមាថ្វាយ   អ្នកមួយទ្រង់រូបកាយ

អ្នកម្ដាយនូវបៀនពាសា ។

៤៧៣៥. ទោះបើទៅយល់មាយា   ទោះនូវយកសន្ត្រា
ក៏កាត់មាយាអ្នកនោះ ។

៤៧៣៦. មិនបែកបែបនារបីរណ្ដោះ   ពុំដែលត្រូវឆ្ពោះ
ត្រង់អង្គអ្នកនោះឡើយណា ។

៤៧៣៧. ក្ដីម្ដាយខ្ញុំឧបមាថា   ពស់មួយមហិមា
ក៏ស្រួលនូវពសយប់ឃ្លង ។

៤៧៣៨. រីពស់នោះខាំហើយល្បូនទៅហោង   យល់តែគន្លង
ដែលសកសិណាកពស់នៅ ។

៤៧៣៩. ទោះបីនាបៀតបៀនពស់នាល្បូនទៅ   យល់តែសកនៅ
វាយវាត់ក៏ដាត់សកនោះ ។

៤៧៤០. មិនបាច់ខ្វាត់ខ្វាយខ្វាយរោះ   ពុំដែលត្រូវឆ្ពោះ
ត្រង់អង្គពស់នោះឡើយណា ។

៤៧៤១. ពស់នោះគឺព្រះរាមា   សកម្ដុចសីតា
ទេវីស្រីរត្នមារយាទ ។

៤៧៤២. ទោះបីនូវបៀតបៀនសីតាឲ្យឃាត   សីតាក៏អាត់
ពុំដាមបន្តូលចំរើនរាជា [1] ។

៤៧៤៣. ស្ដេចស្ដាប់ក្រសួលទូលថា   ត្រើសមាបូរីយស្ថា
ព្រះអង្គនូវចង់ទ្រង់ស្លាប់ ។

៤៧៤៤. ជាតិកោះក្រសួលទូលតាប់   ព្រះមាបូរីយរំងាប់
ស្ដេចមកព្រះខ័នជ័យស្រី ។

៤៧៤៥. ភាពឲ្យនាំនាងទេវី   សីតាក្សត្រី
ទៅទុកនៅនៃឧទ្យាន ។

(1) RIB : sītā buṃ āt
baṃñā caṃroen rājā

កណ្ឌ ទី២១

៤៧៤៦. លុះបន្ទោសោកស្រាកស្រាន ហើយហៅទាហាន
មហាមាត្យមុខមន្ត្រី ។

៤៧៤៧. ជំនុំយក្សាសេនី ក្នុងលង្កាបុរី
ពិភពលង្កាបីរំជួល ។

៤៧៤៨. តក់ស្លុងដាអះតុំគ្នារ ចិន្ត្រជិតដល់ជ្លួល
ក្នុងគេជាំងលង្កាសារ ។

៤៧៤៩. ត្រាស់ថាហៃហាមមហោទរ ឲ្យជាចេញចរ
ក្រីតានាំពល[1] ព្យូហជ័យ ។

៤៧៥០. ជាសោតថែនមានថ្មីថៃ ឲ្យថចិន្ត្រជិតនៃ
ប្រាកដក្នុងកេរតិចេស្តា ។

៤៧៥១. ឯងនោះមហោទរក្រាបលា នាំយក្សយោធា
មហាសេនាមុខមារ ។

៤៧៥២. ភាយរៀបពលពាលដាសដា ឋីមកក្រាស់ក្រាល
ប្រកិតអាវុធរក្នឹស ។

៤៧៥៣. គោះគងហើរហូតសហស្ស ដាវតោមរក្រាស់
ប្រទាស់ប្រទើសក្នុងគ្នា ។

៤៧៥៤. ក្រុងមហាមហោទរមហិមា ករកាន់ក្នុងគទា
ណោហាអស្សូរចេញយុទ្ធ ។

៤៧៥៥. ទីមណាលេណាជំប្រាកដ ពលពាលភាររង
សង្ហានៃវេហាស្ថាន ។

៤៧៥៦. ព្រះព្រុសព្រុអស្សូរកង លើកទ័ពបីរំពង

(1) RIB : kradā nāṃ bal

ពន្លឹកសន្លឹកទេវតា ។

៤៣៥៧- ស្តេចត្រាស់ហៅពិភេកថា នេះទ័ពអសុរា
ឯណាបីអាចចេញចរ ។

៤៣៥៨- ពិភេកបង្គំសារ ទូលថាមហោទរ
ជាបុត្រនៃក្រុងរាពណា ។

៤៣៥៩. រីឯកុម្ភការមហិមា មហាបាសបុត្រថ្លា
នូវឥន្ទ្រជិតបុត្រច្បង ។

៤៣៦០- នោះសីហមរណាហើយហោង ឲ្យមហោទរគ្រង
អស់ពលអសុរមារា ។

៤៣៦១- គាត់នេះនោតសីហ៍មហិមា ឈ្មោះសឹកច្រើនគ្រា
របឹងរបាញច្រើនឈ្មួង ។

៤៣៦២- ព្រះប្រើអង្គទូលសរឯ បើណារង្គនឹកក្នុង
ទូលមហាមហោទរ ។

៤៣៦៣- អង្គទក្តត់ក្តំពានរ ក្រាបណាព្រះភូធរ
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រថ្លា ។

៤៣៦៤- ផ្គងពលឆ្វេងស្តាំឃ្លាណា រាយរៀបត្រៀបត្រា
ពណ៌នុភាពជ័យប្រាកដ ។

៤៣៦៥- ខ្លះកាន់ខែលខ័នជីជិបាត ខ្លះស្ទុយបពិត
មហាសិលាឈើកលី ។

៤៣៦៦- ខ្លះកាន់ដែកឃ្លាលជីគ្រវី សេណាសេលី
ពោធិ៍រអាវុធមុតថ្លា ។

៤៣៦៧- ខ្លះករកាន់ពេជ្រជ័គទា ឯកជើងត្រីក្បូ
សំពៀបតេចោជ័យខ្ចុរ ។

៤៣៦៨- មហិមាយក្សានិករ តះពលពានរ
មហាមហាជាញជ័យ ។

៤៣៦៩- សីហ៍សាញសោះសាជីទិទៃ អង្គទឫទ្ធិកៃក្រ
ក៏ប៉ះប្រយុទ្ធយក្សយាប់ ។

៤៣៧០- យក្សយុទ្ធអង្គទច្រើនទ្រាប់ ពលពានរពាក្យ
ពន្លឹកពន្លកប្រតិរព ។

៤៣៧១- មហារឃុកណាយលកបីត្របួប់ ជាញរៀងកាស់ទប់
ប្រវេសប្រជាសខាស់ខាំ ។

៤៣៧២- ឃ្លុលដេកមបីត្រាត្រាំ ឈាមដោរដោកដាំ
រនាបរនេលលើគ្នា ។

៤៣៧៣- វិនាសពេញពាសពសុធា ពលយក្សពលពា-
នរាលុះណាញបីទពាក់ ។

៤៣៧៤- មហោទរអង្គទប្រត្បិក្បួ ទូលចាប់ពាន់ពាក់
ដំពាក់ប្រយុទ្ធលុះលាប់ ។

៤៧៧៥. សឹងពេញពាលពះរៀណរង្គ   ពះអង្គនូវអង្គ
អង្គទនូវអសុរបុត្រ ។

៤៧៧៦. មហោទរស្ទុះស្ទារអង្គទ   អង្គទកាច់រថ
ទំលាយលំអិតយ្លូរយះ ។

៤៧៧៧. កាន់កាច់កប់កាំប្រូតប្រេះ   ផ្លោកផ្លាក់ច្រិច្រេះ
ជីក្រវីក្រ វាត់វាត់វាយ ។

៤៧៧៨. កាប់កាត់សិង្ហសីហអន្តរាយ   រាជរថខ្ទាត់ខ្ចាយ
តក្រោយដំបងដែកងាច់ ។

៤៧៧៩. ណោណោតក្រោធលើកខ័នពេជ្រ   ពុះវាត់សិរងាច់
សិរេចអសុរសូន្យក្សិយ ។

៤៧៨០. ឈុះត្រូវទៅទសមុខនៃ   ទសមុខក្រោធក្រៃ
កំញ៉ើរហឫទ័យបីរន្ធត់ ។

៤៧៨១. ថាហៃអតិកាយកុលបុត្រ[1]   ផាបរាជរថ
ប្រយុទ្ធសង្គ្រាមពានរ ។

៤៧៨២. អតិកាយក្រាបលាចេញចរ   ករកាន់ធ្នូសរ
លើរាជរថទិព្វខ្លា ។

៤៧៨៣. ក្តិងពលអសុរសេនា   រៀបអស់អសុរា-
និករកោលាហលក្រៃ ។

៤៧៨៤. អតិកាយគាត់សឹងដាញជ័យ   មារមុតនិរភ័យ
ពុំភ្លឹកសង្គ្រាមរៀណរង្គ ។

៤៧៨៥. ឯងនោះព្រះបាទវិរវង្ស   ស្តេចត្រាស់ប្រើអង្គ
ព្រះបាទសម្តេចអនុជា ។

៤៧៨៦. ថាហៃវរលក្សធុលផា   ចេញនាំពលពា-
នរាប្រទះរៀណរង្គ ។

៤៧៨៧. តបតយុទ្ធយកយក្សយង់   ឃ្មងឃ្មើសច្រើសច្រស់
អាខុងពុំគិតអន្តរាយ ។

៤៧៨៨. ធូរធាថ្លែងអង្គអតិកាយ   ឯងឲ្យអន្តរាយ
រលាយហោយតេជះសរ ។

៤៧៨៩. ព្រះលក្សស្តាប់ព្រះភូធរ   លុតលើកទសករ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបលា ។

៤៧៩០. ឯងនោះព្រះលក្សយាត្រា   សព្វសូរសេនា
សន្ធឹកងារាខ្ចាយខ្ចរ ។

៤៧៩១. ស្តេចទ្រង់កៅទណ្ឌសិទ្ធិសរ   ថ្កិងពលពានរ
កំហោកក្រៀវវិកក្រែង ។

(1) RIB : thā hai atikāy kal' putr

៤៧៩២- សព្ទសូរយោធាផ្អើងផ្អែង គោះគងជ័យរៃង
ប្រកិតនូវខែលខ័នខ្ជាប់ ។

៤៧៩៣- ស្តេចទ្រង់វេលាលើកទ័ព ដូចព្យុះភាព្យុះផាប់
ប្រញាប់អាជ្ញាសារសឹក ។

៤៧៩៤- តឿនពលពានរបីគគឹក ឯកដើមព្រៃព្រឹក្ស
ពន្លឹកនូវសិលាផា ។

៤៧៩៥- បោះស្ទុះស្ទុយគិរីភារ ដោយគេឯពលពាល
ពានរសំពាប់ភជា ។

៤៧៩៦- ឯងនោះព្រះលក្សមហិមា ចុះយុទ្ធយក្សា
មហាប្រទះឫទ្ធិក្រៃ ។

៤៧៩៧- ពលយក្សនូវពានរក្សួយ លុះណាញ្ញាតាសិន
ពិជ័យពិឃាតយោរយុក ។

៤៧៩៨- ដានះពោរពះលាយលុក វាយពលបោកបុក
សិរុកសិរូតខ្ទែងខ្ទិ ។

៤៧៩៩- វាយវាត់ស្ទុះស្ទាត់ឯាលជំ សព្វសេណាភ្នំ
រស្តឹនូវសព្វជ័សប៉ស ។

៤៨០០- មហិមាសិល្បសាស្ត្រសីងណាស់ ពានរយក្សដ្ឋាស់
មហាពន្លឹកអន្តរាយ ។

៤៨០១- ព្រះលក្សពះអង្គអតិកាយ អតិកាយករក្រាយ
ក្រវីសរេន្ទ្រងរងា ។

៤៨០២- កាន់កៅទណ្ឌច្រង់សរង្វា ខ្វែងឆ្លាស់នូវគ្នា
ប្រយុទ្ធប្រញាប់ជ័យឯាញ ។

៤៨០៣- សិង[1] សិល្បសិទ្ធិសក្តិសាញ សិង[1] សរង្វាង្វាញ
សន្លឹកនៃទេវាខ្វាយ ។

៤៨០៤- ព្រះលក្សព្រះអនុជសន្នាភាយ ចាប់អង្គអតិកាយ
សង្កត់សង្កិននូវពានរ ។

៤៨០៥- អតិកាយកាងករបីក្រោធ ចាប់ព្រះអនុជា
ព្រះលក្សស្តេចឯាត់ដើរឯាយ ។

៤៨០៦- ពះករពះសរសាចសាយ ដូចមហាមេឃផ្លាយ
បីខ្វាយស្រពាប់ស្ទៀរស្ទុះ ។

៤៨០៧- ព្រះលក្សខ្វែងសរបីពន្លះ ឯាច់ដើមសិរះ
អសុរបុត្របង់សូន្យក្សួយ ។

៤៨០៨- ទសមុខមារក្រេវក្រោធក្រៃ ញាប់ញ័រហឫទ័យ
ក៏ហៅត្រីសិរបុត្រភ្ញា ។

៤៨០៩- ឯាឲ្យត្រីសិរមហិមា មាបុត្រស្នេហា

(1) RIB : siṅ

ពន្លឺកពន្លកយាប្ញវ័យ ។

៤៨១០- ខ្លាឯងជាតិជាញឫទ្ធិក្រៃ　　មហិមាតេជងៃង
ក្រោកជិតបះខ្លាសាយ ។

៤៨១១- ខ្លាមើលមហោទរអតិកាយ　　សឹងក្សួយអន្តរាយ
វិនាសទាំងពលនានា ។

៤៨១២- ចូលខ្លាចេញដេញពលពា-　　នរន្ធវិយក្បួ
ភយាជិរាជិជាញឈរ ។

៤៨១៣- ឯងនោះត្រីសិរឫទ្ធីពារ　　ក្រញូមក្រាបកាយករ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបណា ។

៤៨១៤- ទ្រង់ធ្នូសរសិល្បសក្តិថ្លា　　ចេញចរយាត្រា
ក្រមាស្ទើរចេរត្នស្ទូង ។

៤៨១៥- ឧសភរាជទីមទៀមត្រៀមទ្រង់　　ពល្លហារាជទៀណារ័ត្ន
ក៏រៀបទាំងពលអសុរា ។

៤៨១៦- រំប៉ែកឆ្វេងរំប៉ែកស្តាំម្ខាណា　　សត្តសូរយោធា
គគឹកពន្លឹកឆ្កើងឆ្កែង ។

៤៨១៧- ឯងនោះព្រះរាមស្តេចស្តែង　　យល់អសូរដ៏សំពៀង
សិរមើមសិខ្លាយក្បួយ៉ង ។

៤៨១៨- ព្រះឲ្យចេញពះទៀណារ័ត្ន　　ដាប់កៅរណ្តទ្រង់
ពិភេកបង្គំទូលយាត ។

៤៨១៩- បពិត្រពុំគួរមហាក្សត្រ　　ចេញផ្ទាំងនឹងគាត់
ជាបុត្រនៃក្រុងភាពណា ។

៤៨២០- ក្រៃងនូវអាប់ព្រះយសចេស្តា　　កេរតិព្រះរាមា
ប្រយុទ្ធនឹងអសុរបុត្រ ។

៤៨២១- គាត់ដូចភ្លើងភ្លឺប្រាកដ　　រះនាបនូវរលត់
រលាយតិប្បូវពុំលង់ ។

៤៨២២- ខ្លាច់អ្វី[1]ព្រួយដល់ព្រះអង្គ　　សូមស្តេចប្រើពង្ស
ពានរជិងរទៅខ្លាន ។

៤៨២៣- ឯងនោះព្រះត្រាស់ទៅថ្ងាន　　ជាវៃយាយានុមាន
ឧសភសេនាពង្សតីរ ។

៤៨២៤- ចេញតយុទ្ធយកត្រីសិរ　　ឈ្នះឈ្នើសមមី
នូវពលអសូរយោធាន ។

៤៨២៥- ឯងនោះឧសភយានុមាន　　ក្រាបទំរខ្លាឧខ្លាន
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នយាត្រា ។

៤៨២៦- ក្តិក្តិពលព្យហាយោធា　　ត្រៀងត្រប់ត្រៀបត្រា
រន្ទះពាយានញាប់ញៀក ។

(1) RIB : mtec avī

៤៨២៧- ពានរលើកស្រុះស្រែបស្រែក   ខ្លារខ្លៀវផាត់បែក
រវែកនូវពលពាលសឹក ។

៤៨២៨- ភ្លេងស្គរបីលលាន់ពុំភ្លឹក   ឆេញឆរបីគគឹក
សន្ធឹកដាភកាសកង ។

៤៨២៩- ពានរពះយក្សយល់ឃ្លង   ពួលាន់បីរពង
គគ្រេងគគ្រាំផ្តើងផ្តឹង ។

៤៨៣០- ខ្លារខ្ពុរអម្ពុរបីព្រហឹង   ភ្លេងភ្លូវងំរងឹង
រងីកាំងមហារេហា ។

៤៨៣១- សឹងដោះសឹងដោកបញ្ញា   ខ្ទប់បែកសិលា
បីខ្ចាយនូវភ្លើងភ្លឺព្រាល ។

៤៨៣២- ព្រាលផ្លេចក្រលួចដីដុំស្ពាល   មេឃមណ្ឌលហាល
រន្ទាលរន្ទះស្ទុះស្ទៀរ ។

៤៨៣៣- ទសទិសទេវតាជ័សង្កៀរ   ហាចលោះជ័សំទៀរ
មហាខាងខែត្រចក្រពាល ។

៤៨៣៤- ពលពានរនិងពលមារ   មហិមាពិស្ដារ
ប្រហារប្រហាប់ដាញដែង ។

៤៨៣៥- ហនុមានឧសភ (1) សឹងខែង   ត្រីសិរជ័សំញែង
សំបើមបរាក្រមក្រៃ ។

៤៨៣៦- យក្សាពានរនិរភ័យ   និរភិតសុវិជ័យ
លះក្ស័យកាំងពលសឹងក្រាប ។

៤៨៣៧- មារមី (2) ផាសផើរផ្លួលផាប   ឈាមផោរផលផ្រាប
រហូតរហាបព្រៀបក្រាំ ។

៤៨៣៨- ត្រីសិរទឹងខេរខាស់ខាំ   មាត់អុះបីលលាំ
ទន្ទាំកំស្ទុះធូលដល់ ។

៤៨៣៩- ហនុមានឧសភនិស្ទួល   ទ្រើសទ្រង់ពាលពល
ពលានុភាពជ័ទីទៃ ។

៤៨៤០- ហនុមានឧសភសំរៃក្រៃ   ភ្លាញត្រីសិរក្ស័យ
ប្រល័យកាំងពលយក្សយង់ ។

៤៨៤១- ពួពៅតាល់ទសមុខទ្រង់ -   កន្ទ្រេងសោកបុត្រមង់
រន្ធត់ហាឫទ័យសូន្យសោះ ។

៤៨៤២- ក្រោធក្រៃអាល័យអាល្បោះ   គតលះមារមោះ
អាសន្នសង្គ្រាមធ្ងន់ក្រៃ ។

៤៨៤៣- ទឹងក្រោធទឹងសោកបុត្រថ្លៃ   ទឹងក្ដៅហាឫទ័យ
រួហានទឹងពាពោរខួរ ។

(1) RIB : usabharāj
(2) RIB : mamī

៤៨៤៤- ភពព្រើនភក្តិកបុត្រធរ ភជិរចិរីឌមករ
ក៏ទ្រង់នូវសរះកោទណ្ឌ ។

៤៨៤៥- ក្តិដពលឃ្លាណារូសរាន់ គ្រឿងគ្រប់ការកាន់
មហាកម្ពុណ្ឌដែងជិត ។

៤៨៤៦- ឯង នោះព្រះប្រើតិតិឌ(1) ពានរវីរឫទ្ធិ
មហាក្របិក្រុំចេញធរ ។

៤៨៤៧- តិតិឌក្រាបណាព្រះភូធរ រៀបពលពានរ
ប្រកិតគតាពេស្រិពះ ។

៤៨៤៨- សីងហោបានភ្លាដីមានះ ទ្រីសទ្រង់តេជះ
តេជោឯយាបីពន្លឹក ។

៤៨៤៩- សីងឃ្លាភ្លៀវក្ងែនសារសឹក តិតឃុញតិតភ្លឹក
កយាដីព្យុហារៀណាវ័ត្ត ។

៤៨៥០- តិតិឌតិពណ៌ាវរវង្ស ពានរចេញទ្រង់
ព្រះខ័នមហាពេស្រិគ្លា ។

៤៨៥១- សីហានាទបីគគាតវេលា ប្រុងប្រាមពានរ
ប្រយុទ្ធពះនឹងយក្សយ៉ង ។

៤៨៥២- តិតិឌឃាញជិតរៀណាវ័ត្ត ពលពេញចិត្តចង់
ទម្លួលចំប៉ាំងនភក្តិក ។

៤៨៥៣- ក្របិក្រុំពានរក្រុំអភិមុខ ធរឃុលឃោរឃុក
កន្លុកសំរុកជេញជល់ ។

៤៨៥៤- នភក្តិកមុះមុតនិស្ចល ពះពាយពះពល
រវៀល់ឃ្មុចញ្ញុះព្យោមា ។

៤៨៥៥- ឌាបឌុរបីគ្រដួរអឹងអា(2) កាសកងកោណ -
ហាលញួណាន់ដីគគ្រែង ។

៤៨៥៦- ពលយក្សពលពានរឯង ណោហិតហូរល្អែង
ហូរល្អាដព្វះពាសធារា ។

៤៨៥៧- ពោកបតិតបែកសិលា ធាក់ពេស្រិដីគគា
ក៏ធ្លាក់ដំបងដែកដំ ។

៤៨៥៨- សព្ទស្គរខ្ទប់ខ្ទរសព្ទភ្នំ សព្ទសហ៊សបីប្រជំ
ប្រជាលប្រជោលបីអធិក ។

៤៨៥៩- សព្ទស្រែកហ៊ោបែកភ្លូកភ្លឹក សព្ទប្រកាប់បីអធិក
សិលាសិលាខ័នខែល ។

៤៨៦០- យក្សាពានរក្រាស់ក្រែល មាមី បីរនេល(3)

(1) RIB : bibitr (pas.)
(2) RIB : chāp chūr pī traṭūr iṅ ā
(3) RIB : mamī pī ranel

រនាលរនាបខ្ទាប់ស្ងាច ។

៤៨៦១- ពិពិធពិពណ៌អង្គអាជ ធ្វើសង្គ្រាមនឹងអំណាច
ក្រវីព្រះខ័នពេជ្រខ្លា ។

៤៨៦២- ធ្លុលយុទ្ធប្រតិយុទ្ធយក្សា យក្សសោតថមហិមា
ប្រះប្រយុទ្ធដាញឆាប់ ។

៤៨៦៣- ចាះត្លួចាះករកាន់ខ្ជាប់ វត់ធ្លុលប៊ីសន្ធាប់
នូវសត្វគំរាមជ័យឬទ្ធិ ។

៤៨៦៤- ផាញត្រូវពិពិធតុំត្រើ ពិពិធគងគី
រូបានងាភងាក់ពេជ្រ ។

៤៨៦៥- ស្ទុះទៅកាត់កៅទណ្ឌដាច់ ចាះអង្គប៊ីប្រកាច់
ប្រ៉ីកីវ៉ងនូវនភាគ័កត ។

៤៨៦៦- វាយវាត់ធ្លាកខ្ទាតទៅឆក់(1) ពិពិធកាត់ក
សម្លាប់អសូរសូន្យនោះ ។

៤៨៦៧- ពិពិធពិឃាតយក្សនោះ ស្រែចវិលវឹងស្លោះ
បង្គំព្រះបាទពុទ្ធពង្ស ។

៤៨៦៨- លុះឮពាតិមានជ័យក្រុង ទសមុខាទ្រង់
ព្រះក្រោធនូវសោកានល ។

៤៨៦៩- ត្រាស់ប្រើមហាក្បាលនាំពល កងកោណាបាល
សន្ទឹកសត្វសូរយោធា ។

៤៨៧០- មហាក្បាលគង់គជេន្ទ្រា មមី មមូរគ្រា-
កងកាចដញ្ញាប់ប្រែងប្រឹង ។

៤៨៧១- សីហានាទកុញ្ចរនាទ(2)ស្រឹមស្រ៊ីង ជិញ្ជោងជិញ្ជាចបីមរឹង
មមី មហាតតភ្លឹក ។

៤៨៧២- ចាះពាតុំគ្រាសសារសឹក ដាលចេញបោយតឹក
ពន្លួកសព្រាមគ្រិកគ្រិក ។

៤៨៧៣- ភៅវត់កាប់កងយះយក ងាងាយទៅមក
ក្រឡាស់ក្រឡាប់វិលវៃ ។

៤៨៧៤- មហាក្បាលដាងាយនាជ័យ- សូរសេនាំង
សំញើញសំញៀងយក្សយ៉ង់ ។

៤៨៧៥- ករកាន់កៅទណ្ឌសរទ្រង់ ទៀបពលអសុររាង
ក័ម្ពុជមាវុធគ្រឿងគ្រប់ ។

៤៨៧៦- ឯងនោះព្រះប្រើឱសភ មហាក្របិន្ទ្រចេញទប់
ប្រះប្រយុទ្ធយក្សា ។

៤៨៧៧- ឯងនោះឱសភក្រាបណា នាំពលពា -

(1) RIB : khdāt dau lhar
(2) RIB : koñcanād

នភារិពង្ស្យយាជរ ។

៤៨៧៨- ស្រះស្រែកឯកពលពានរ ឧសភឫទ្ធិករ
ក៏ទ្រង់ព្រះខ័នពេជ្រថ្លា ។

៤៨៧៩- តឿនពលភ្លេងស្គរប្ដូណា រួសរាន់យាត្រា
នូវសត្វពានរទ្រៀវទ្រើស ។

៤៨៨០- ករកាន់ខែលខ័នបីប្រទើស ជ្រែងជ្រើមព្រមព្រៀស
អាសាអសុរភពត្រៃ ។

៤៨៨១- ឯងនោះមហាក្បាលនិរភ័យ ឆាយកញ្ឆរជ័យ
ជំនះជំនាញទៀណរង្គ ។

៤៨៨២- ពលពានរនឹងពលពង្ស អសុរយក្សយង់
យុទ្ធវិជាប្រតិយុទ្ធ ។

៤៨៨៣- ដូចនឹងប្រេះប្រឆពីស្រុកស្រែត រង្គំក្រោមទ្រោមទ្រុត
ជំហុតជំហាំងជីមានះ ។

៤៨៨៤- សត្វសិល្បនូវសិល្បជីតប៉ះ ខ្ទប់ខ្ទរស្ទៀរស្ទះ
ប្រទោះប្រទាកបត្តា ។

៤៨៨៥- សត្វសរសត្វស្វរយោធា សត្វបែកបត្តា
សិលាគទាពេជ្រថ្លាយ[1] ។

៤៨៨៦- សត្វណាន់សត្វត្រូ សត្វសាយ សត្វយោសនាឆ្ងាយ
បីខ្ជាយអាកាសាសត្វ ។

៤៨៨៧- ពលកុម្ភណ្ឌនូវពានរស្លាប់ ដួលជាបឈាមខ្ជាប់
រនាបទាំងធាររណី ។

៤៨៨៨- ឯងនោះឧសភដ៏ក្របី ឃាតខ័នក្រវី
ក្រឡេកពត្លមបីដ៏ថ្វាល ។

៤៨៨៩- ដូចភ្លើងឆ្លេកបង្គោលឆាល ព្រោងព្រាយក្រាស់ក្រាល
ត្រូវវាត់ទៀមាឆេះឆាប់ ។

៤៨៩០- មហាក្បាលយោរយុកបីសន្ធាប់ កាន់កោះឆ្លាក្ដាប់
សភក៏ខ្លែងត្រូវត្រង់ ។

៤៨៩១- គិរុឧសភលុតដង្ស ប្រៃប្រើងកទ្រង់
ព្រះខ័នក្រឡាស់ជេញឆាល ។

៤៨៩២- វិលវាត់កាប់កាត់មហាក្បាល ខ្ទាត់សិរសាមាឡ[2]
កណ្ដាលសង្គ្រាមជ៏ពិរោធ ។

៤៨៩៣- ត្រូវទៅវាល់ទំសម្ពុខសោត ភាពរឹងក្រេវក្រោធ
នូវសោកានលទល់ទុក្ខ ។

៤៨៩៤- ស្រាស់ជាហៃយាបាទុរម្មខ បាបើលសីងទុក

(1) RIB : selā gadā bejr thlā
(2) RIB : sir sāmār

ដំដាំងអាក្រក់អបការជិយ ។

៤៨៩៥- ញូមកមានតែឈើឯក្បួយ ញូតែគេក្រៃ
ពុំដែលតនៃដស្មើមាន ។

៤៨៩៦- ស្រាលស្រិតសុទ្ធសឹងយោធាហាន ញូកែប៉ុន្មាន
ពុំដែលរួចរស់មកវិញ ។

៤៨៩៧- ទន្ទឹងខាងពាត់មានមិញ ញូមានតែចាញ់
គេដេញពិឃាតនាសាង ។

៤៨៩៨- អញគិតថាឯងឫទ្ធិក្រៃ មិនមានអ្វីឡៃ
ពិជ័យសង្គ្រាមច្រើនគ្រា ។

៤៨៩៩- ធូរបាចេញយកអាសា នាំយក្សយោធា
ទូទៅពលអសុរយប់ឃ្លង ។

៤៩០០- ឯងនោះទុរមុខទូនអង្គ ក្រួញក្រាបលុតជង្ឃ
ប្រណម្យបង្គំក្រាបលា ។

៤៩០១- ប្រុងប្រៀបពលយទ្វៀបសេនា ករការកាន់ទូវគតា
មហាពោធីរចេញចរ ។

៤៩០២- គន្ធទូកុម្ភណ្ឌពណករ កាន់ធ្នូស្នាស្ន
សិលាលំពែងខែលខ័ន ។

៤៩០៣- ទុរមុខមហិមារួសរាន់ ពលពាសពេញតាន់
ដាវភ្លូលីជុំយជង់ ។

៤៩០៤- ល្បឿងរថជ័រពេជ្ររត្នទីមច្រង់ ឧសភរាជរួសក្ចង់
សឹងក្លាលណាម[1]ហួសយោះ ។

៤៩០៥- លើកទ័ពទុរមុខមារនោះ ជាកចរចេញឆ្ពោះ
ប្រយោជន៍អាសាអសុររាជ ។

៤៩០៦- ប្រកិតអាវុធសស្ត្រាច ដាលដូចទូវលំហាច
មហាសាគរបីលណាម ។

៤៩០៧- ក្រមួកខែលខ័នជីពក្លាម ស្រែកហ៊ោបីគំរាម
សង្គ្រាមកក្រើកទូវពិឃាត ។

៤៩០៨- ក្សិណានោះសម្ដេចនរនាថ នាភយភមវរជាខ
ភស្សូរក្រៃឈោកាករ ។

៤៩០៩- ប្រើមហាក្របិន្ទ្រកេសរ នាំពលវានរ
ប្រះទូវទុរមុខមារ ។

៤៩១០- កេសរស្ដាប់ព្រះឱង្ការ ព្រះអាជ្ញាសារ
សម្ដេចភូមិន្ទ្រដេសា ។

៤៩១១- ឯងនោះកេសរក្រាបលា នាំពលវានរា
នរេន្ទ្រនរារាជរឹងឫទ្ធិ ។

(1) MBN et RIB : lalān

៤៩១២- ក្រាលក្រាស់សុទ្ធសារាស្យអាវុធ　　ជ្រើមជ្រែងជែងជិត
ប្រកិតប្រក្បតចេញចរ ។

៤៩១៣- ទុរម្មុខមារនិកាយរងឹបរ　　ពះពលពានរ
នៃកេសរាជិបតី ។

៤៩១៤- យក្សពលយក្សនាយសេនី　　ពានរពលពី-
ជិយាតិជ័យមោះមោក ។

៤៩១៥- កុម្ភណ្ឌពានរបីកច្រោក　　កញ្ជ្រោងជែងបីកំបោក
កំចាយទុណាយស្លាយស្លាក់ ។

៤៩១៦- ពលពានរនឹងពលយក្ស　　ប្រហាប់បីប្រចាក់
ប្រជិតប្រចាប់ខាស់ខាំ ។

៤៩១៧- វាយវាត់វិលវៃលោហំ　　ស្នៀរស្នុះបីទុំ
ប្រទះប្រទុះទៅវឹង ។

៤៩១៨- សត្វកងបីវពងអឺអឹង　　មហាទេវាហ៊ឹង
កក្រើកកក្រេងរុក្ខរ ។

៤៩១៩- អស់ពលយក្សជិតរ　　ពះពលពានរ
កំមរវិនាសជ័យស្ត្រាម ។

៤៩២០- ទុរម្មុខម្មខម្មុខជាំជាម　　ស៊ូតខន់ខាន់ឈាម
កំភមសន្លប់កេសរ ។

៤៩២១- សិរពង់ពេជ្រគធរ(1)　　កំហ្រើកេសរ
មហាក្របិទ្ធិឫទ្ធិវឹង ។

៤៩២២- អាតការហើរហាវិលវឹង　　វិលវៃប្រែប្រឹង
ក្រឡាប់ក្រឡាស់លោតចាប់ ។

៤៩២៣- សិរពង់ពេជ្រទង់ទាញខ្ជាប់　　លោលើកខ័នកាប់
មហាទុរម្មុខជាជាត់ ។

៤៩២៤- ចាបឡៀងខ្លាំងខ្លៀងស្ទុះស្ទាត់　　កេសរវិលវាត់
កំចាត់សិរពង់ពេជ្រពះ ។

៤៩២៥- លើកខ័នពេជ្រពះបីពន្លះ　　លលុះប្រ្លូតប្រះ
ទ្រូះនៃទុរម្មុខមារ ។

៤៩២៦- ក្រុងរាពណ៍សត្វខ្លាយខ្លួន　　ជាទុរម្មុខមារ
វិនាសទាំងកុម្ភណ្ឌពល ។

៤៩២៧- រាពណ៍ឃើញក្រោធកោលាហល　　ឧប់ជែងទុក្ខទល់
អំពល់អំពើទុច្ចរិត(2) ។

៤៩២៨- រាងឲ្យយក្សាឡៀងទិដ្ឋ-　　ពម្មទេវនិមិត្ត
ទេវានុទេវវឹងច្បាស់ ។

(1) RIB : bejragadādhūr
(2) MBN : aṃbal aṃboe ṭa carit

៤៩២៩- ឯឯនោះទេសមុខមាត្រាស់ ប្រើមុខរក្វិស
មហាសេនានិរភ័យ ។

៤៩៣០- ប្លូតប្រាណយក្សយានក្រាលក្រៃ គួរគ្រោះជោគជ័យ
យាយីនាទីជោគមើល ។

៤៩៣១- គួរគ្មានពេណាដ៏ប្រសើរ ស្រេចឲ្យដំណើរ (1)
ទៅនមុខរក្វិសយាត្រា ។

៤៩៣២- ឯឯនោះមុខរក្វិសក្រាបណា នាំពលយក្សា
មហាគន្ធព្វកុម្ភណ្ឌ ។

៤៩៣៣- មុខរក្វិសខែងករការ មហាពេជ្រសិល្បទណ្ឌ
វរិន្ទ្រះមាយានឃ្លាណា ។

៤៩៣៤- អគ្គីសរអង្គតារា សរពេជ្រសរថ្លា
មហាពេជីររតន្តជ័យ ។

៤៩៣៥- អាវុធគ្រឿងគ្រប់ៗដៃ អស់អង្គដ៏ទីទៃ
គគ្រឹតគក្រឹងខាំមាត់ ។

៤៩៣៦- គ្រោះក្រាយគប់គងដ៏ក្រវាត់ ប្រុងប្រាណនុងប្រយ័ត្ន
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធប្រតិពល ។

៤៩៣៧- ក្បួណនោះព្រះត្រាស់ប្រើខុននល ឃាញដៃងដេះកល
ដេះកិច្ចសង្គ្រាមនិរភ័យ ។

៤៩៣៨- ខុននលក្រាបណាក្សត្រថ្លៃ ការខិនពេជ្រជ័យ
កំដេញទ្រួលយក្សា ។

៤៩៣៩- ករការពេជ្រតន់ដ៏គទា (2) គឿនគឹងពលពា-
នរាវិន្ទ្រះពលខ្វល់ ។

៤៩៤០- ពានរខ្លួសភាន់បីរធល់ រដើបរជោរជល
សាគរដ៏ប្រឹងប្រុងប្រាណ ។

៤៩៤១- សឹងសុទ្ធមុះមុតហៅហាន សឹងរួសរុកភាន
ប្រមូលប្រទះសឹកសល់ ។

៤៩៤២- មុខរក្វិសខាស់ខែងខុនពល ពះលើខុននល
ដំណាញដំឡើងដម្រូភាង ។

៤៩៤៣- សឹងភានសឹងរីងទុងអំណាច សឹងអង្គឥងអាច
រឹងរបាញនិមិល ។

៤៩៤៤- ពលយក្សពះពលពានរ សព្វៗសព្វខ្ទរ
ក្រឡប់ក្រលួចពុធ្លាយ ។

៤៩៤៥- ដូចសត្វបរិភណ្ឌធ្លាយ សីទន្តរធ្លាយ
ជណាវិចលញាប់ញ័រ ។

(1) RIB : srec moel ṭamnoer
(2) RIB : bejr ratn ṭa gadā

៤៩៤៦- ឮលើដីទេវហាសហា គគ្រាំខ្ទរខ្ទារ
ទិសានុទិសស្លប់ស្លៃង ។

៤៩៤៧- ឯងនោះមុខរក្ខសខែង ខុននលងាញដៃង
ប្រយុទ្ធប្រយ័ត្នចេស្តា ។

៤៩៤៨- សីងពេញនូវពេជ្រមណ្ឌា មណ្ឌាមរនូវភ្លា
មហាពន្លឺកសព្វសល់ ។

៤៩៤៩- ដូចគង្គាកាសជ័មណ្ឌល ស្លាយស្លាក់លើខ្យល់
ទើរម្ភូរាគដីទេវហា ។

៤៩៥០- សីងត្រូវនូវដំណាំភារា ភាពោជ័គមា
ពេជ្រពះនូវពេជ្រពន់សល់ ។

៤៩៥១- មុខរក្ខសខំមរពល ចាញ់គេជិខុននល
ក័មរសិភាលុះស្លាយ ។

៤៩៥២- សិរបែកបីសញ្ជែកខ្ទាត់ខ្ទាយ ជាកំណាត់ភាត់ភាយ
នូវគេជិខុននលមហិមា ។

៤៩៥៣- ក្រុងភពព្ទុសព្វអសុភ ខារិពតិមានជា
មារមុខរក្ខសលុះជីមរ ។

៤៩៥៤- ឯាលដូចអគ្គីគប់គរ ប្រូងប្រុតជីខុមរ
មហឫទ័យមហាខណ្ឌ ។

៤៩៥៥- រីងឯប់រីងដៃមកុក្ខទោ- មនស្សជីមនោ
ឲ្យហោឲ្យហល់មហឫទ័យ ។

៤៩៥៦- ភាពរិះរីងរួតប្រួតក្រៃ ក្រោធក្រៅវិស័យ
មហឫទ័យចង្អៀតចង្អល់ជីមរ ។

៤៩៥៧- ជាហៃហាក្រុងកុម្ភកពាធរ ពាឯងអាចឈរ
ជំជាំងនៃរាមសេនា ។

៤៩៥៨- ចូរបានាំពលយក្សា ក្រាលគ្រាបពលពា-
នរានូវឫទ្ធិខែងខំ ។

៤៩៥៩- ឯងនោះអសុរក្រុងកុម្ភ- កពាធរបីបង្គំ
ប្រណម្យក្រាបណាចេញជាត់ ។

៤៩៦០- ករកាន់ដំបងពេជ្ររត្ន គ្រាលពលសីងស្កាត់
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធជ័យញ្ញូហា ។

៤៩៦១- តតញ៉ីរតតញើញនូវសត្រូវ តតដុំជនូវសីកញ្ញូហា
រំភប់រំភើបភិតភ័យ ។

៤៩៦២- អស់អង្គយក្សយប់សីមាស្ត្ ពីរគោះគងជ័យ
ក៏ប្លងគេរីយោសនា ។

៤៩៦៣- ព្រះប្រើខុននីលមហិមា នាជនាំពលពា-
នរាប្រមុះអសុរិន្ទ្រ ។

៤៩៦៤- ឯងនោះខុននីលដ៏ក្របិន្ទ្រ ពាឬពានរិន្ទ្រ

ក៏ថ្វាយបង្គំក្រាបលា ។

៤៩៦៥. ចេញទ្រង់មហាពេជ្រជ័គតា ក្តិងពលយាត្រា
មហាសង្គ្រាមជ័យខុន ។

៤៩៦៦. ប្រុងប្រៀបរៀបពលពានរ ឡើរខ្ញារខ្ញារខ្ញុរ
សន្ធឹកទេវតាហ៊ោកង ។

៤៩៦៧. ឯងនោះកាធរយល់ឃ្លួង ពានរតះយុទ្ធឯង
ខុននីលនិរោធភយា[1] ។

៤៩៦៨. ពានរតះពលអសុរា សោតសឹងសោះសា
ប្រកួតប្រកាប់ទីងទំ ។

៤៩៦៩. ឮជមហាសាគរជារធំ ពាយពាតបីរជុំ
រំពៃងប្រល័យកល្បក្រៃ ។

៤៩៧០. ក្រុងកុម្ភកាធរជាញជ័យ ឃ្វិខុននីលនៃ
ពិជ័យពិជិតជាញដៃង ។

៤៩៧១. ពលយក្សពលពានរខែង ទីងទំដ៏ប្រខែង
ឫទ្ធានុឫទ្ធិ[2]ដ៏ទីទៃ ។

៤៩៧២. ក្រុងកុម្ភកាធរឫទ្ធិក្រៃ ខុននីលនិរភ័យ
ប្រទះប្រយុទ្ធយល់ស្ដែង ។

៤៩៧៣. សឹងសិល្បសឹងជាញសឹងដែង សឹងសត្វបីសំញែង
សំបើមសន្ធាប់ពេរឹង ។

៤៩៧៤. វាយវិលវៃវិរការកឹង ការករប្រែប្រឹង
ក្រមៀកក្រម្យាប់ការកោត ។

៤៩៧៥. ឆាបឆៀងឆ្លុងឆ្វៀវណោណោត ស្ទុះស្ទាតក្រេវក្រោធ
សំរួច[3]សំរេចឫទ្ធិក្រៃ ។

៤៩៧៦. សឹងខែងសឹងខំដ៏ទីទៃ អស់អង្គតេជៃង
ពលានុពលពះពារ ។

៤៩៧៧. ក្រុងកាធរលើកគូវគទា ពេជ្រទរសិរសា
ខុននីលក៏ជាជាត់ចេញ ។

៤៩៧៨. ភ្លូយភ្លាត់វិលវាត់វាយវិញ កុម្ភកាធរមិញ
ក៏ដាប់នូវតេជខុននីល ។

៤៩៧៩. ណោលើកគូវជំបងពេជ្រ ទរទៅត្រូវសិរ
ក៏បែកសញ្ជោកខួរខ្លាយ ។

៤៩៨០. មារកុម្ភកាធរអន្តរាយ មរណោភិតក្លាយ
ឈ្លាយឈ្លាចក្រោសក្រោល ។

(1) RIB : khun nīl nirodh bhayā
(2) Var. : ṛddhā nūv ṛddhi
(3) RIB : samruot

៤៩៨១- ព្រួញទៅពាល់ទសមុខមារ រឹងក្រេវក្រោធឆាល
រន្ធត់ហាឫទ័យសោកា ។

៤៩៨២- តាន់តឹងថ្ងូរថ្ងូតមហា - ទុក្ខបុត្រៗភ្លា
វិនាសទាំងទសសូន្យហើយ ។

៤៩៨៣- ឱះឱអង្គអញគិតត្រើយ គិតពីនាក់ធ្មើយ
អញអើយអនាថោរស់ ។

៤៩៨៤- រឹងគិតរឹងសោកានល រឹងកើតទុក្ខទល់
អំពល់អំពើអាសន្ន ។

៤៩៨៥- រឹងដប់រឹងថៃមទុក្ខលន់ ទុក្ខធៀងពេកពន់
អន្ទះអន្ទែងសល់ខ្លាត ។

៤៩៨៦- ហើយក្សត្រមួយឈ្មោះមហាមារ[1] មុខមន្ត្រីជាតិ
ជាមេទាហានឃ្លោណា ។

៤៩៨៧- ជាវៃឃាដមហាមារមហិមា ចៅចេញជ័ក្រីទា[2]
ពណាប្រទះបស្សី ។

៤៩៨៨- ពីរពាន្ធ្ន ពានរធិបតី សុវិរណាដជ័បុរី
បុរាណលង្កាយើងនៃ ។

៤៩៨៩- ចៅមើលកូនអញសឹងក្ស័យ ទាំងកុម្ភការនៃក្រ
អនេកទូវពលសេនា ។

៤៩៩០- មហាមារអញឯងគិតជា បង្អស់ចិត្តចិន្តា
អធិកពន្លឹកជ័ប្រមាណ ។

៤៩៩១- ចៅចេញទំរាំអញបាន ពលមកពីស្ថាន
នៃក្រៅកណ្តាប់ចក្រវាល ។

៤៩៩២- ផ្ទោះភ្លើងកុំភ្លើងកំអាល ទំពេកនៅស្នាល
ប្រកោះប្រកិងបីជន្ន ។

៤៩៩៣- លុះបានពលពេញមួលមក ឃើងរូមរូសយក
ឲ្យបានទាំងវាយជាមួង ។

៤៩៩៤- ឯងនោះមហាមារក្រេវក្រវ ក្រួញក្រាបរួសរវ
ទម្លួលទម្លុនអាសា ។

៤៩៩៥- មហាមារសីហានាទយាត្រា រៀបពលអសុរា
យោធាទាហានបីលាំ ។

៤៩៩៦- ញាប់ញៃកប៉ុនប៉េកឆ្កេងស៊ី សាយឃ្លាណាតាំ
កំណាំងគ្រប់គ្រឿងក្រាលក្រាស់ ។

៤៩៩៧- ជើងជិតអាវុធជ័កម្រាស់ ធ្វុងធ្វាងបីប្រទះ
ប្រទើសប្រទាស់ជុងគ្នា ។

(1) RIB : mālamād (pas.)
(2) RIB : gradā

៤៩៩៨- ប្អូនខ្ញុំណាលោកពេជ្រថ្លា នានាវិជ្ជា
មហាសព្វញ្ញូយាក្រៃក ។

៤៩៩៩- មហាមារសីហនាទនូវសំរែក ក្រវីដំបងដែក
ក៏ស្រែករង្គុះយោធា ។

៥០០០- ឯងនោះទើបទេពភាសា យល់ទ័ពអសុរា
មហាកុម្ភណ្ឌពលពេក ។

៥០០១- ស្ដេចត្រាស់ថាឲ្យពិភេក លោភអតិរេក
ទៅមើលទ័ពអ្នកឯណា ។

៥០០២- ពិភេកបង្គំទូលថា នេះទ័ពអសុរា
មហាមហាមារមន្ត្រី ។

៥០០៣- អស់មារមុខមានឫទ្ធិ ភត្តាណាធិបតី
បង់អស់គិតឯសល់ឡើយ ។

៥០០៤- បុត្រឯការសអស់ហើយ ទសមុខគិតត្រើយ
ត្រកូលពាហានសេនី ។

៥០០៥- ឯងនោះព្រះរាមនរបតី ប្រើស័តពលី
មហាសេនានិរភ័យ ។

៥០០៦- ឲ្យស័តពលីលើសក្រៃ ចៅចេញយុទ្ធជ័យ
ពិជ័យអសុរសេនា ។

៥០០៧- ឯងនោះពលីលុតក្រាបណា បង្គំសម្ដេចរាមា
ក៏ថ្វាយព្រះខ័នពេជ្ររត្ន ។

៥០០៨- ចាត់ទ័ពពលពានរសុត - ពលីសឹងស្ទាត់
ប្រយ័ត្នប្រយុទ្ធទាប់ក្រៃ ។

៥០០៩- សឹងមុះមានដែនថ្វីវៃ ធ្វើសឹកមានជ័យ
ជំនាញជំនឿគ្រប់គ្រា ។

៥០១០- ពិទគ្គរក្ស័សអសុរា ច្រើនឯងច្រើនគ្រា
តាំងដៃលនូវកុញ្ចរយភ្លឹក ។

៥០១១- ស័តពលីលើកទ័ពសឹក សោះសាបីសន្ធឹក
ឥតគឹកនូវសត្វខ្ចាយខ្ចរ ។

៥០១២- មហាមារសីហនាទចេញចរ ពះពលពានរ
ប្រទោះប្រទាកបពិត ។

៥០១៣- ខ្ទីរខ្ទាយសត្វសាយបីត្រោក ពានរយក្សយុទ្ធ
រន្ធត់ពសុធាញាប់ញ័រ ។

៥០១៤- មហាមារលះលោតកោតការ ពានរហើរខ្ញារ
សង្ខ្ញាញសង្សែកដេញទៅ ។

៥០១៥- ដំពាក់ពលយក្សជាញជ័យ មហាមារគិតភ័យ
កម្រែនូវណាណាកចេញ ។

៥០១៦- ដូចទសមុខមារស្តាំមិញ សីតាលីដេញ
សិរ្សកលោតធ្លុលពារក្រៃ ។

៥០១៧- យក្សងាមេអញបោះដៃង យល់អញតតដឹយ
ក៏ប្លាក់ជំពុំងលោតបោង ។

៥០១៨- ស្តេចស្តាំប្រើឆ្លាំងគ្រោះគ្រង ឃ្វាលកិច្ចជាម្តង (1)
ប្រកោះប្រកីងទូវពាណ ។

៥០១៩- ពានរសឹងល្បើងចិត្តថ្លា រឹងពោររឹងពារ
ពន្លឹកពន្លុកលើសក្លាត់ ។

៥០២០- បើដោយបណ្តាំមហាក្សត្រ កេរ្តិអញនូវធ្លាត់
ប្រយោជន៍ប្រយុទ្ធតតដឹយ ។

៥០២១- ស៊ូឆ្លាំងឲ្យស្លាប់គាប់ក្រៃ អញពុំដោះដៃង
ដោយព្រះបណ្តាំទសមុខ ។

៥០២២- ក្សិណនោះមហាមាទយោរយក សីតាលីលុក
សិរ្សកប្រទះពាញទរ ។

៥០២៣- សីតាលីពង្សពានរ មហាមាទឈានឈរ
ក៏ឋរទូវគេជដីក្របី ។

៥០២៤- ពិឃាតមហាមាទក្សួយដី - ទិតយក្សសេទី
វិនាសទាំងពលអសុរ ។

៥០២៥- ក្រុងទសមុខមារសោះសា ក្រោធក្រៃបីជិត្ត
អនាថោចិប់ចិបចិ ។

៥០២៦- ទ្រង្វេងវិលទល់ភ្លេសភ្លេ ទសមុខតតង
រល្អេរល្អើយក្នុងព្រះហឫទ័យ ។

៥០២៧- បង់បុត្រទាំងទសសូន្យក្សួយ បង់កុម្ភការក្រៃ
ប្រល័យទាំងមុខមន្ត្រី ។

៥០២៨- សេនាយោធាធិបតី ពលពាលអិតី (2)
កាយាខៃនយានយក្ស ។

៥០២៩- សឹងសូន្យសោះពាល់អាត្មា ដេងទាំងលង្កា
មហាវិនាសមារនិល ។

៥០៣០- ទសមុខមារខំទាំងពាល់ ទុក្ខស្ទើរដីក្រទល់
ក៏ជំរំអសុរសេនា ។

៥០៣១- ខុនពលនាយពលអសុរ សល់ពីពង្សពា-
នរពិឃាតបីរគាល់ ។

(1) RIB : stec phtāṃ proe añ groḥ grań
jvāl kicc jā mtań

(2) RIB : bal subarṇ bī

៥០៣២- ត្រាស់ប្រើចេញចរពលមារ ស្ថិតក្រោមក្រពាល
គីឃុលឥលំមបីក្រទា ។

៥០៣៣- ក្សិណានោះអសូរលុតណា ៗនក្រុងភពណា
មួយអាអសូរដីតសូរ ។

៥០៣៤- ស្រែចបាំចបោះឯល់ក្សិណាចូល អញ្ជើញក្រុងមួល
ឥលំមជីបរពលមារ ។

ACHEVÉ D'IMPRIMER
EN MARS 1979
PAR JOSEPH FLOCH
MAITRE-IMPRIMEUR
A MAYENNE
N° 6634